

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

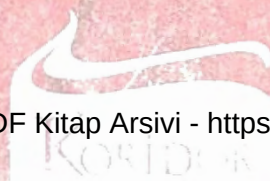
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Judith Ivory'e karşı
koyamayacaksınız."*
Susan Elizabeth Phillips

Teklif

JUDITH IVORY

*Bir öpücük. Onu öpmüştü. Bunun anlamı ne olabilirdi?
Bir kez daha öpecek miydi? Peki o da istiyor muydu bunu?*

Belki, diye düşündü. Belki evet.

İstiyor musun?

I. Kısım

MICK

Aşkım kırmızı, kıpkırmızı bir güle benzer..

*Robert Burns 'ün Kırmızı,
Kıpkırmızı Bir Gül şiirinin birinci mısrası
JOHNSON'S MÜZİK MÜZESİ, 1796*

Bölüm 1

*H*ayati boyunca Mick'in birlikte olduğu en soylu kadın, Lordlar Kamarası üyelerinden birinin karısıydı. Ve kadın bir süre sonra ona duyduğu hisleri Fransızların kullandığı bir deyimle açığa vurmuştu. Ona “aslan yürekli erkeğim,” diyordu ve bu da Mick'in hatırladıkça hoşuna giden bir ifadeydi.

“Gönül bu, aka da konar boka da,” diyordu. “Fransızlar bunu böyle tanımlar.”

Bu mukayese hiç hoşuna gitmemişti. Yine de işittiği ilk andan itibaren bu tabirin açık görüşlülük veya bilgelik içerdiğinden de zerre kadar şüphe etmemişti doğrusu. Kendisinden hoşlanan zarif kadınlar bahane yaratabilmek için bu ve benzeri tabirleri kullanmayı severlerdi. En iyi ihtimalle onu ‘acayip’ diye tanımlarlardı. Temizlikle kuşatılmış, eğlenceli bir hayat süren kadınların oyuncacı bir parça bok nitelemesiye, en kötüsüydü.

Şimdi her zamankinden de pis bir halde Kensington'daki bir kumaş dükkanında yüzükoyun yere uzanmıştı. Etrafındaki üç süslü kadından biri sandalyenin, diğeri tezgahın, sonuncusuysa kumaşların sergilenmekte olduğu masanın üzerindeydi. Mick kulağını yere dayayıp dinlerken üçü de nefesleri kesilmiş bir halde onu izliyorlardı.

Adam iri yarıydı. Yere uzanınca vücut hatları daha da belir-

ginleşmişti. Geniş omuzları, kaslı göğsü, uzun, kalın kol ve bacakları vardı. Çarpıcı görüldüğünden hiç kuşkusu yoktu. Ve de etkileyici. Daha beş dakika önce arkada terzi çırağına kur yaparken de cazibesinden yararlanmıştı zaten. İlk denemede kızı güldürmeyi başarmıştı. Sonra tam bir adım yaklaşacakken içerideki terziyle müşterileri çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. “Fare! Fare!” Çevredeki tek erkek olarak da iş başa düşmüştü.

Gerçekten de korkanlar için fare başlı başına bir beladır. Tırmanamayacakları yer yoktur. Eteğinin altına girip, kombinezonunun, iç çamaşırlarının üzerinde bir farenin dolaştığını düşünmek bile bir kadın için müthiş bir kabusu eşdeğerdi çünkü fare eteğin altına giyilen her türlü şeyin içinde adeta bir labirente düşmüş gibi uzun süre dolaşabilirdi.

Hem terzi hem de çırağı farenin elbiselerinin altındaki sirke dalmaması için odanın ortasında buldukları en yüksek yere çıkarlarken bir yandan da eteklerinin uçlarını iyice gerip, bileklerine sarmışlardı. Mick onlara bunun bir işe yaramayacağını söyleyebilirdi. Neticede fareler masalara, sandalyelere kolayca çıkabilirlerdi. Ama söylemedi. Onları daha da korkutmak istemiyordu.

Avuçları yere yapışmış vaziyette, dirseklerinden destek alarak sesini çıkarmadan dinliyor; fareyi bulabilmek için çevresine bakınıyordu. Nihayet onu gördüğünde bir hayal kırıklığı yaşadı. Kadınlardan çok daha fazla korkmuş haldeki küçük şey dikiş makinesiyle pres ütünün arasına sıkışmış tir tir titriyordu. Uzanıp eliyle yakalayabilecek kadar minikti. Ne bir ses ne de bir hareket olduğuna göre ondan başka fare de yoktu.

“Yakınlarda yuvası vardır belki,” diye fısıldadı terzi, endişe dolu bir ifadeyle. “Başka fare var mı?”

O an Mick hayır deyip ayağa kalkabilirdi ama yapmadı. Adeta kendinden geçmiş gibiydi.

Başını çevirip diğer kulağını yere dayayarak dinlemeye de-

vam etti. Ve o anda yan taraftaki aynadan yansıyan ikinci müşterinin bacaklarını gördü. Burada üç değil dört kadın vardı. Bu; partı koptuğunda giyinenlerden biri olmalı, diye akıl yürüttü. Belli ki soyunma odasında sıkışıp kalmıştı. Aynadan kadının bir şeyin üzerine tündüğünü görebiliyordu; sandık gibi bir şeyin. Her neyin üzerine çıkmış olursa olsun bulunduğu yerden, açık perdenin arasından ve aynadaki yansımadan kadının muhteşem bacakları net bir biçimde görülebiliyordu. Harikulade bir çift bacak.

Orada öylece hayranlıkla bakakalmıştı. Kadın parmak uçlarında yükselip bir dizinin tam üzerinde bir delik bulunan pembe çoraplarının sardığı uzun bacaklarını gösterircesine gergin bir havayla dans ediyordu adeta. Uzun. Tanrım uzun kelimesi bu bacakları tanımlamak için yetersiz kalıyordu. Sanki metrelerce uzayıp gidiyor gibiydi bu bacaklar. Gerçekten oldukça uzun boylu olmalıydı. Ve şiir gibi görünen bacaklara bakılırsa tüm vücudu da müthiş derecede biçimliydi. Dengeli, biçimli ve muhteşem. Güzel kavramına yepyeni bir tanım getirir gibiydiler.

Normalde Mick nazik bir adamdı. Kadınların boş bulunduğu böyle anlarda başını diğer yana çevirip, bakmamaya çalışırdı. Ya da en azından böylesi durumlarda bakmayacağını düşünürdü. Ama bunlar dayanılmazdı. “Şşş,” diye yanıt verdi terzinin korkusunu katlayarak.

Çevresindeki kadınlar sakinleşebilmek için soluklarını tutmuşlar, onun herhangi bir başka farenin sesini duyabilmesine olanak vermek için çıtlarını çıkarmadan beklemeye koyulmuşlardı. İçlerinden biri mırıldandı. “Bu müthiş bir kahramanlık, Bay...” İsmi soruyordu.

“Tremore. Şşşş.”

Ah, evet kahramanlık. Kahraman yerde göbeğinin üzerine uzanmış hemen ötesinde otuz yıllık yaşamı boyunca gördüğü en muhteşem bacakları seyrediyordu. Doğrusa ancak bileklerin

biraz üzerini görebilecekti. Çünkü perde yerden ancak birkaç santim yukarıdaydı. Tabii bu bile bir hayli etkileyici olabilirdi. Çünkü biçimli bilekleri ve ayakkabısının yumuşak derisiyle bütünleşmiş aşık kemikleri bile göz alıyordu.

Ama başını bu pozisyonda tuttuğunda bileklerinden itibaren dizlerini ve kalçalarına dek uzanan bacaklarını görebiliyordu. Bunlar ancak düşlerinde görebileceği türden bacaklardı.

Mick'in düşlerinde böyle bacaklar görmüşlüğü vardı. Uzun bacaklı kadınları severdi. Rüyalarında dudaklarını bu bacaklara dayar, dilini bacağın kıvrımlarında gezdirerek kasıklara kadar tırmandığını görürdü. Güçlü bacaklar. Rüyalarında bu bacaklar onu büyük bir hevesle sararlardı. Sonra da onu şehvetten kendini kaybedinceye dek sıkarlardı.

"Bay Tremore, Bay Tremore!" diye seslendi arkasındaki kadınlardan biri. "Buraya bakın! Burada!"

Hayır, değildi. Kadınlar her yerin farelerle dolu olduğunu zannederek zıplıyorlardı. Küçük titreyişler, kadınsı öfkeler, endişeli kıkırdayışlar arasında tünedikleri yerde sıçrayıp duruyorlardı.

Mick işaret parmağını dudağına götürüp bir kez daha, "Şşşş," dedi.

Bakma fırsatı bulduğu bu bacakları bırakıp, fareyle ilgilenmek üzere ayağına kalkmak zorunda oluşu hiç de hoşuna gitmiyordu. Bu bacaklar ve iç çamaşırları kendinden geçmesine neden olmuştu. Yukarıda, tezgahın üzerindeki terzi öyle zorlukla nefes alıyordu ki eğer bir an evvel bir şey yapmazsa kadının nefesi kesilebilirdi.

Mick yavaşça, "Bekleyin," dedi. "Onu gördüm. Kıpırdamayın."

Yine bir fare! Yavaşça kapıya doğru ilerleyip diz çöktü, ardından ani bir hareketle ileri atıldı. Fareye pres ütünün yanından yaklaşmış, böylece hayvanı kaçmak için öne çıkmaya zorlamıştı.

Kaçmaya çalışınca da uzanıp kuyruğundan yakaladı. Sonra elindeki fareyi inceleyerek ayağa kalktı.

Terzi çılgık çılgıca bağırmaya başladı. Mick bir an için kadının bayılacağını düşünüp, "Sakin olun," dedi.

Yanındaki müşteri cesur bir tavırla sandalyeden indi. Bir yandan da "Ohhh," diyerek soluklandı.

Hepsi yere indiklerinde Mick çevresindeki kadınlardan on-on beş santim uzun olduğunu fark etmişti. Tehlike artık geçtiği için rahatlıkla ve neredeyse hiç susmayacakmış gibi konuşan kadınlara baktı. Ondan "çok cesur" ve "çok çevikti" diye bahsediyorlardı. İçlerinden biri "aslan yürekli" deyince, kendini gülmekten alamadı. Sonra, "Gülüşü de ne hoşmuş," dedi bir diğeri.

Döndü; üstü başı toz içinde kalmış olsa bile Mick kadınların yoğun ilgisine alıştı. Gençcik kızlar ona kolayca teslim olurlardı. Ama söz konusu yetişkin kadınlar olunca biraz dikkat etmesi gerektiğini bilirdi.

Gülüşünü beğendiğini söyleyen müşteri, gözünü elindeki fareden ayırmadan yanına sokuldu. Mücevherlerle bezeli kadife giysisi ve kuş tüyüyle süslü şapkasıyla tam karşısında duruyordu.

Kolunu ona uzatıp, eldivenli elini bileğinden bükte. "Leydi Whitting," dedi. "Baron Whitting'in eşi."

Mick uzanan ele baktı. Kadın onun elini öpmesini bekliyor olmalıydı ama böyle bir şey yapmayacaktı. Hatta elinde bir fare tutmuyor olsa bile yapmazdı bunu. "Tanıştığımıza memnun oldum." Arkasına döndü. "Nell?" Terzinin çırağına bakıyordu. "Şu dostumuzu koyabileceğimiz bir kap var mı?"

Barones yürüyüp yine karşısına geçti. Kolunu indirip onu tepeden tımağa süzdü; sonra gülümsedi. "Büyük bir ustalık gösterdiniz, bayım. Fareyi yakalamak için yaptıklarınız gerçekten çok etkileyiciydi."

Mick kadına onun aslında fareden, kahramanlıktan ya da benzeri herhangi bir davranıştan etkilenmediğini bilerek baktı.

“Bir ödöl almalısınız,” dedi kadın. “Bu kahramanlığınızı ödüllendirmek lazım.”

Mick durgunlaştı. O, kalabalık ailesini geçindirmek zorunda olan bir işçiydi. Bu yüzden bir ödüle, özellikle de maddi bir ödülle hayır diyecek değildi.

Adamın dikkatini çektiğini fark edince kadının yüzündeki gülümseme yumuşamıştı ama bu ifade Mick’e paradan bahsetmediklerini gösteriyordu.

“Hiçbir ihtiyacım yok, kuşum,” dedi. “Size yardım etmenin onuru bana yeter.”

Diğer kadınlar mesafelerini koruyarak olup bitenleri izlemeye devam ediyorlardı. Barones arkasını dönerken Mick ceketinin hâlâ yerde olduğunu fark etti. Eğilip onu alırken de gözleri bir an için arka odaya kaydı. Dalgalandan bir elbise gözüne çarpmıştı. Mor. Morun en güzel tonu. Ağustos lavantalarının o koyu rengi. Perdenin arkasında elbisenin dar kolları havaya kalktı. Sonra bir baş yükseldi. Parmaklar ilerleyip kendilerine yol açtılar. Elbise bulunduğu yerden bile duyabileceği hışırtılar çıkararak aşağı süzülürken Mick o harikulade bacakları yeniden görebileceğini umuyordu.

Doğrulup ceketinin tozlarını silkeledi. Ardından saçlarını düzeltmek için parmaklarını saçına geçirdi ve elinin toz içinde olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak pis ellerine baktı. Oh, güzel diye düşündü. Çok güzel. Fareyi yakalamak için uzandığında kirlenmiş olmalıydı elleri.

Barones devam etti. “Peki, bir kahramana ödeme nasıl yapılabilir?”

“Fareyi koyacak bir kavanoz olsa iyi olurdu.” Mick şimdi dosdoğru terziye bakıyordu.

O da sanki konuşulanları duymamış ama tek yapmak istediği de zaten buymuş gibi eğilip boş bir düğme kutusunu ona uzattı.

“Peki ya bu?” diye sordu Barones. Eldivenli eliyle hemen yanındaki cam vitrini işaret ediyordu.

Mick fareyi kutuya koyarken bir yandan da kadının gösterdiği yere baktı. Raf kadınsı şeylerle doluydu. Çoraplar, tozluklar, jartiyerler. Duraksayıp raflarda başka neler olabilir diye düşünerek büyük bir merakla incelemeye koyuldu. Cam raflar, benzeri hoş şeylerle doluydu. Hepsi de göz kamaştırıcıydı. Dantelli, ince, kadınsı; süs amaçlı kullanılan şeyler.

Barones emir verirken fazla konuşmuyordu. “Hanımefendi?” Şimdi kendisinden en az on yaş daha büyük terziye hitap ediyordu. “Şunları görebilir miyiz lütfen?”

Terzi; üzeri domates çekirdeği büyüklüğünde incilerle bezeli, koyu pembe renkte, dantelli bir jartiyer getirdi. “İşte, kahraman için güzel bir hediye,” dedi Barones parmağını dantelli kumaşın üzerinde gezdirirken.

Mick’in hayatında gördüğü en zevksiz jartiyerdi bu. Ama kadın onun seveceğini düşünmüştü besbelli.

Beklediği heyecanlı tepkiyi göremeyince hemen açıklama yapma ihtiyacı hissetti. “Pahalıdır.”

Herhalde kendi böyle cıfcaflı şeylerden hoşlanıyor olmalı diye düşündü Mick. Omzunu silktilti. Ardından başka bir jartiyere işaret etti. “Bu daha güzel.” Kendi zevkini belli edercesine, krem rengi ve beyaz bir jartiyer göstermişti. Daha dar. Saten. Uçlarındaki pembemsi çiçeklerle iki küçük yosun yeşili yapraktan başka hiçbir süsü olmayan. Basit. Şık.

Kadın bir kaşını kaldırdı. İlk anda onu şaşırtan şeyin, adamın yaptığı tercih olduğunu sanmıştı. Ama hayır. Aksanıydı onu şaşırtan. “Ne kadar değişik bir telaffuzunuz var!” dedi.

Adam belirgin bir şekilde aksanlı konuşuyordu. Hatta kayıp bir dil olan Keltçe bile olabilirdi konuştuğu.

Barones karşısındaki bu uzun boylu, yakışıklı serseriye ka-

pılmaya çok hevesliydi. "Pekala," dedi. Terziye adamın seçtiği jartiyeri işaret etti, terzi de onu alıp Barones'e uzattı.

Barones uzun parmaklı, eldivenli eliyle şirin jartiyeri Mick'e uzatıp, "Al," dedi. "Bunu sen al. Diğer parçayı da ben alacağım. Belki bir gün buluşur..."-Gözleri parlamıştı-"... onları birleştiririz."

Mick güldü. Zenginlerin sevdiği oyunlardan biri daha başlamıştı işte.

Daha önce bu tür oyunlara çok katılmıştı. Bu yeni teklifi düşündü bir süre. Karşısındaki Barones o kadar da kötü sayılmazdı. Zaten zengin bir kadını mutlu etmenin bazı kuralları vardı ve bunu bildiği için de geçmişte yaşadıklarından hiç de şikayetçi değildi.

Bir süre bıyığını burdu. Yumuşak ve düzgün bıyığını. Kalın, koyu renkli gurur kaynağı bıyığını. Cesur ve yiğit tarifinin nişanesiydi o. Başparmağıyla bıyığının uçlarını kıvrıp, düzeltti. Vakit var, diye düşündü. Bu hareketleri yaparken daha rahat düşünebiliyor, aklını daha rahat toplayabiliyordu.

Bir yandan da belli belirsizce, "Boka bulanmak," diye mırıldandı.

"Ne?" Kuş şapkalı Barones yüzündeki şaşkınca ifadeyle bakıyordu.

Elini indirip, ona doğru dönerek, "Fransızca," dedi.

İşte şimdi onu gerçekten çok şaşırtmıştı. O, bir köylünün Fransızca bilebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Omuz silkip bunu önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışarak, "Anlamının sevgi içerdiğini pek sanmıyorum," diye ekledi.

Ceketini giyerken artık bu konuşmanın sona erdiğini düşünerek bir adım uzaklaştı. Kollarını düzelterip, bilinçsizce ceplerini yoklayarak kontrol etti. Güzel! Her şey yerli yerindeydi.

"Ha," dedi Barones. Sonra alaycı bir tonla, "Diğerlerine benzemiyor," diye ekledi. "Hakikatli bir adam."

Kendine karşı hakikatli.

Kadın devam etti. "Peki, bunu giyecek şanslı bir kadın var mı?"

Öyle olduğunu düşünmesi için ses etmedi.

Kadın elindeki katlı yelpazeyle omzuna hafifçe vurup kahkahayı bastı. "Hanımefendi, bunları da benim faturama ekler misiniz lütfen? Kahramanımıza şanslı bayana vermesi için bir adet jartiyer."

Mick, buna hiç gerek yok, demeyi düşünerek arkasına dönmüştü ki kadının kapıdan çıkıp gittiğini gördü. Şimdi elindeki jartiyeri hangi şanslı kadına vereceği düşüncesiyle baş başa kalmıştı.

Lanet olsun. Ne yapacaktı şimdi? Sonra birden aklına geldi. Tabii ya! Hemen tezgaha döndü.

İçeride yalnızca terzinin çırağı Nell vardı. Tüm dikkatini önündeki dikiş makinesine verip iğneye iplik geçirmeye çalışıyordu. Onu görünce başını kaldırıp gülümsedi.

"Burada giyinen bayan nerede durur?" diye sordu Mick.

"Gitti." Nell başıyla kapıyı işaret etti. Adam jartiyeri dikiş makinesinin yanına bırakırken, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu pelüş, değil mi?" Jartiyeri eline aldı, yüzü aydınlandı. "Ayrıca Leydi Whitting'in istediklerinden en az on kat daha güzel."

"Diğer bayan," dedi. "Uzun boylu olan. Elbise deneyen. Herhangi bir şey satın aldı?"

"Evet, şu an üzerinde tadilat yapıyoruz."

"Gelip alacak mı?"

"Biz göndereceğiz."

"O zaman bunu da o pakete koyun, olur mu?"

Kız jartiyeri eline alıp inceledi. Çok hoş görünüyordu. Dantelliler gibi gelişigüzel yapılmış değildi; yumuşacık ve sadeydi. Şeytani bir çekiciliği vardı. Tıpkı hayal ettiği o uzun bacaklar gibi.

Nell, "Bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum, Bay Tremore," dedi. "O çok edepli bir kadındır, hem Bayan..."

Eğilip işaret parmağıyla kızın dudağına dokunarak onu susturdu. Şimdi tüm ağırlığını elini dayadığı dikiş masasına vererek iyice öne eğilmişti. Adını öğrenmek istemiyordu. Bu gizemli kadınla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordu. Zaten yeterince şey öğrenmişti. "Ona bunların senden olduğunu söyle."

"Benden mi?"

"Dükkandan. Yağlı müşterilere hediyeler veriyorsunuz ya. Kimin gönderdiğini de bilmesin canım."

Şimdi oldu. Mükemmel! Yarın Londra'da bir yerlerde uzun bacaklı bir kadın bu muhteşem jartiyerle dolaşıyor olacaktı. Aslında böyle düşünmesi terbiyesizlikti ama kendini aynı zamanda kahraman gibi hissediyordu.

Sonra Nell onu zayıf tarafından vurdu. Ayağa kalkıp ona iyice yaklaştı ve ardından, "Hiç kimse bilmez, eğer..." diye fısıldadı. "Babam yukarıda uyuyor. Gece vardiyasında çalışır. Tıpkı ağabeyim gibi. Amcamla kuzenlerim de dışarıda. Milly Teyze de ön tarafta meşgul. Hiç kimse bilmez, eğer..." Duraksadı. Sanki bu noktadan sonra ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Eğer dikmem için gömleğini hemen çıkarırsan..."

"Gömleğimi mi?" diye sordu Mick önüne bakarak. "Gömleğime ne olmuş?"

Kız uzanıp rahat bir tavırla gömleğin önüne dokundu. "Delinmiş."

"Yok canım..."

Evet delinmişti. Başını eğince, kızın işaret parmağını küçük yırtıktan içeri soktuğunu fark etti. Mick gömleğindeki yırtığı görünce şaşırılmıştı; kendine gelince de hemen uzanıp kızın elini tuttu.

Kız belli belirsiz bir ses çıkardı. Bu ses sevinçten ziyade ıstırap içeriyordu. Kızın, gözlerini yere eğerken kızaran yüzüne baktı.

Ah, güzel! Güldü. Ama kısacık bir gülüştü bu. Harika. Bu Nellie adlı kız hiç ummadığı bir hareket yapmıştı doğrusu. Bütün hafta çok da önemli bir başarı elde edemedi bu kızın peşinden koşup durmuştu. Ancak yakaladığı fareyle bir baronesin ilgisine mahzar oluncaya dek pek de başarılı olamamıştı.

Kız en azından hoş bir jartiyerle yalnızca pahalı oldukları için tercih edilen rüküş şeyler arasındaki farkı biliyordu. Ama... sorun neydi? O çok... çok kısa diye düşündü. Uzun bacaklı bir kadını istediği.

Kızın etkisinden kurtulmak için başını iki yana sallarken Nell pantolonunun düğmesine yapıştı. Eğer dikkatli olmazsa kız pantolonunu bir çırpıda indiriverecekti. Yeniden kızın elini tuttu. Ancak kız karşı koydu, her ne kadar bundan hoşlanmasa da. Onunla kavga etmek istiyordu. Kadınların bazen istediği türden bir kavga. Ve sonunda da kaybetmek arzusundaydı.

İyi ama kazanç olmadan nasıl kazanabilirdi? Bu işin sonu hiç de iyiye gitmiyordu.

Sonra işler daha da sarpa sardı. "Nellie?" Teyzesi Nell'in düşündüğü kadar meşgul değildi anlaşılan. "Nell? Ne yapıyorsun..."

Nellie heyecanlanınca gömlekte kalan son düğmeleri aniden çekerek koparttı. Sakar kız.

Ve o anda işler tam anlamıyla çığırından çıkmıştı.

Bölüm 2

Edwina Henrietta Bollash, Abernathy ile Freigh'in çay salonunda oturmuş sakin bir tavırla Londra'nın en iyi yulaf ezmesini yemeye çalışırken dışarıda adeta it dalaşını andıran bir velvele koptu. Sanki bir düzine kediyle köpek kasabın attığı kemiği paylaşmaya çalışıyordu. Salonda kopan sesteki fincanlar bile sallanmıştı. Gürültü artarken başlar kalkıyor, yüzler olay yerine çevriliyordu. Sandalyelerinden fırlayan insanlar geriye doğru çekilmeye çalışırken tüm bu karmaşa bir anda çay salonunu doldurdu.

Yarı çıplak bir adam sendeleyerek içeri daldı. Gömleğinin önü açılmış, pantolonunun üst düğmesi kopmuş görünüyordu. "Bak buraya!" diye bağırdı, tam arkasından fırlatılan şemsiyeden kurtulmak için başını eğerken.

Silah gibi kullandığı şemsiyeyi arkasından koşan kadın fırlatmıştı. Şimdi de "Seni namussuz," diye bağıırıyordu. "Seni... seni... fare avcısı!" Bir yandan da yerden aldığı şemsiyeyle ona vurmaya çalışıyordu.

Önce bir adam göründü. Sonra iki kişi daha. Şimdi üçü de yarı çıplak adamın üzerine doğru yürüyordu.

"Seni clime geçirirsem..."

"Seni doğduğuna pişman edeceğim!"

“Kemiklerini kıracağım senin...”

Edwina böylesine sakın bir çay salonundaki gürültü patırtının neden olduğu şaşkınlıkla ilk anda kahkahayı basmıştı.

Diğerlerinin arkasında genç bir kadın vardı. Ağlıyor, herkese sandıkları gibi bir şey olmadığını izah etmeye çalışıyordu. Ah, diye yorum yaptı Edwina. *Genç aşklar iş üstünde yakalanmışlar.*

İçeriye birkaç kişi daha girdi. Ağlayan kızın arkasından bir adam koşturuyordu. Onun arkasında da düzgün görünümlü iki adam aceleci bir tavırla içeri daldılar. Girer girmez de olup bitenleri izlemek üzere duvarın dibine geçtiler. Sokaktan geçerken kargaşayı duyup içeri dalmış meraklı tiplere benziyorlardı.

Edwina ayağa kalktı. Çay salonunun diğer gedikli müşterileri de kalkıp arka tarafa doğru ilerlemeye çalışıyorlardı ama henüz hangi yönün kargaşadan uzak olduğunu anlamak o kadar da kolay değildi. O da kavganın tam ortasında kalmıştı. Kadınlar çığlıklar atıyor, erkekler, ‘işte orada,’ diye bağırıyor; kaçmaya çalışan adam da sürekli sızlanıp duruyordu. Peşindekiler bağırıp, onu öldüreceklerini söylerken o da her seferinde son anda ellerinden kurtulup masaların arasında zig zaglar çizerek kaçmaya çalışıyordu. Önünde devrilmiş sandalyelerden, sallanan masaların üzerlerinde şangırdayan çay fincanlarından bir barikat oluşmuştu adeta.

Giderek hırslanan ama bu yüzden de beceriksizleşen hasımlarının savurduğu şeylerden son anda da olsa kurtulmayı başarıyordu. Sanki bir fırtınanın hemen dışında kalmayı başarmış gibiydi. Sandalyeleri tekmeleyip, masaları devirerek ilerliyorlardı. O sırada bir adamı itip yere düşürdüler. Kaçmaya çalışan adam da sonunda bir köşede kısırılınca arkasına saklandığı masanın örtüsünü hırsla çekerek üzerindeki sayısız çay kaşığıyla kaseler dolusu kremayı yerlere saçtı.

O anda önlüklü bir garson geldi. Sonra bir garson daha. İç bürodan Bay Abernathy de çıkmış, alnına kaldırdığı gözlüğüyle olup bitenleri izliyordu. Göbekli patron önce kaşlarını çatarak çevresine bakındı; ardından elini sallayarak personelinin organize etmeye çalıştıktan sonra kendi de olaya müdahale etmek üzere atıldı.

Böylece kargaşadakilerin sayısı katlanmış oldu. Sonra da ikiye ayrıldılar. Bay Abernathy ve garsonları, bir türlü köşeye kaçamayan adama bu imkanı sağlamak için masaların arasında ilerlemeye koyuldular. Bu sırada adam çıplak göbeğiyle tatlı masasına çarpmış, sonra da hemen üstünden atlamıştı. (Ama hiçbir puf böreğine zarar vermemişti.) Her iki taraftan ve arkadan kovalayanlar masaya hızla atılmışlardı ancak ayakkabılarıyla pantolon paçasından sıçrayan krema artıkları dışında bir şey elde edememişlerdi. Dengesini kaybedip birer birer yere yığılanlar tıpkı pastaya daldırılmış bir spatula misali kremaya bulanmış olarak ayağa kalkıyorlardı. Şimdi hepsinin üstü başı böğürtlen, pasta, krema ve bisküvi parçalarıyla kaplanmıştı.

Edwina artık alenen gülüyordu. Hem de durum hiç de komik olmamasına karşın. Hayır, hayır. Abernathy ve Freigh'in salonunda cumartesi öğleden sonralarına özgü meşhur kremalı çayın herkese bedava olması çok korkunçtu. Elini ağzına götürüp kahkahayı koyuvermemek için kendini tutmaya çalıştı.

Kovalamacanın lideri şaşkınlıkla ön kapıya yönelmişti. Oradan da dışarı çıkacaktı büyük ihtimalle. Ama tam o sırada peşinde oldukları adam kaçmak üzereyken bir polis içeri daldı. "Dur!" diye bağırdı polis, kollarını açıp ön kapıyı tamamen kapatırken. "Şeytan gibi."

Adam yeniden içeri döndü. Şemsiye fırlatan kadın – artık bir hayli tanıdık geliyordu, sanki Edwina onu başka koşullarda görmüş gibiydi – bu kez silahını başarıyla kullanarak savurduğu

şemsiyeyi isabet ettirmeyi başardı. "Ah! Çok canım acıyo yavrum be," dedi adam.

Tam olarak çıkaramadığı ama yüzü tanıdık gelen kadın yeniden hedefe yöneldi. Şimdi eline ne geçirse adama fırlatıyordu. O da yüzünü kollarının arasına siper ederek kendini korumaya çalışıyordu.

"Dur! Deli misin ya sen, moruk."

Edwina başını çevirdi. İlgisinin yönü değişmişti. Adamın konuşması çok enteresandı. Güçlü Doğu Londra aksanının arkasında artık pek yaygın olmayan Güneybatı İngiltere'ye özgü bir tını sezinlemişti. Keltçe ile Cockney aksanı karışımı. İlgi çekici.

"Bırakın beni," diye karşı koyuyordu adam. "Hiçbi şe olduğu yok!" diye bağırırmaya devam etti, ta ki yere dökülmüş krema ya basıncaya dek. Ayağı kayınca dengesini sağlayabilmek için kollarını iki yana açıp çırpınıyormuş gibi yapmaya başladı. Bir yandan da küfrediyordu. "Ahh, nalet olsun... anasını... koduğumun..."

Sözleri Edwina'yı iyice hayrete düşürmüştü. Çabucak eğilip masanın altındaki ağzı büzgümlü çantasından defteriyle kalemını çıkardı. Ne şans! Kilometrelerce yol tepebilir ama Kraliçe'nin İngilizcesini bu derece katleden birini bulamayabilirdi.

Arkasından biri "Ne diyor?" diye sordu.

Yazmaya ara verip arkasına döndü çünkü soru kendisine yöneltilmişti. Ama hayır, kovalamacaya sonradan katılan iki meraklıdan biri sormuştu diğerine. Şimdi aralarında konuşuyorlardı.

"Kimin umurunda?" diye yanıtladı ikincisi. "Onun kafasını burada patlatacaklar bak, bire beş veririm."

"Burada, çay salonunda?" diye sordu diğeri. İki adam da oldukça iyi giyimliydi. İkisinde de siyah uzun palto, çizgili pantolon, gri eldiven ve gri silindir şapka vardı. Sanki bir bahçe par-

tisinden ya da düğünden geliyor gibiydiler. Sonra bir kez daha dikkatle baktı. Bu adamlar ikizdiler. Her şeyleri birbirine benziyordu. Yalnızca biri diğerinden belki biraz daha uzun ve inceydi, o kadar.

“Hayır, hayır,” dedi uzun boylu olanı. “Burada onu ensesinden tutup, dışarı çıkaracaklar ve beynini orada patlatacaklar. On pounduna karşılık elli papel koyuyorum.”

“Varım. Adam hepsinden iri. Ayrıca hızlı da. Bak hâlâ yanına bile yaklaşamadılar. Üstelik uzun bir kovalamacaya rağmen...”

Kadın bu aptalca konuşmayı uzun süre dinleyecek değildi. Ne sözdimi ne de çekim ekleri açısından zerre kadar ilgi çekici bir sohbet değildi bu. İkisi de Brighton yakınlarında doğmuştu. Zenginler sınıfından. Uzun boylusu Eton’da bulunmuştu. İkisi de üniversite görmemişti.

Çekim ekleri ve sözdimi, evet. Not aldı. Ağlayan kız Londra’nın Whitechapel bölgesinden. Akrabaları da öyle. Zaten tüm kovalayanlar akrabaydılar. Aynı çevrenin insanı oldukları apaçık belliydi. Kızın da şemsiyeli kadının da yapmacık bir diksiyona sahip oldukları seziliyordu. Sanki Londra’nın güzel bir dükkanında eğitilmişler gibi.

Edwina terziyle çırağının Queen’s Gate elbise mağazasından olduklarını fark etmişti. Evet, iki kadın oradandılar. Tabii bunun bir manası yoktu. Konuşmalarının içerdiği ilginçlik çıplak göğüslü adamın dudaklarından dökülen, hazineyi andıran, etkileyici tonlamanın yanında son derece basit kalıyordu.

Ayrıca bir ek bilgi olarak adamın sesi de hoş bir tınıya sahipti. Farklılık, derinlik ve berraklık vardı ses tonunda. Konuşma tarzını farklı kılan da buydu. Bazı harfleri kullanması gereken yerlerde kullanmaması ve bazen de gereksiz yere anlamsız sözcükler eklemesi kesinlikle çok çarpıcıydı. Bazı kelimeleri öyle farklı telaffuz ediyordu ki sanki heceleri bilerek uzatıyordu.

Şimdiye dek yalnızca ağzını açıp konuşarak bu kadar farklı görünen bir insana rastlamamıştı. Üstelik adam en alt tabakadan geliyor gibiydi.

Konuşması onun Cornwall'un madenci kasabalarından birinden para kazanma umuduyla Londra'ya gelen biri olduğunu düşündürüyordu. Tamam, adam temizlikten tutun da yankesiciliğe kadar her işi yapmış biri olabilirdi. Ya da bir fare avcısı. Biri arkasından öyle bağırmamış mıydı zaten? Mükemmel!

Adamın sesi adeta kükreyiş gibi yankılandı. "Hayır! Bıraksanıza ya!"

Edwina defterinden başını tam zamanında kaldırdı ve o anda deneginin yerden bir şey almak için eğildiğini gördü. Sanki ceketinin cebinden bir şey düşürmüştü gibi. Canlı bir şey. Yerdeki dağınıklığın arasında kaçmaya çalışan kahverengi tüylü küçük bir şey.

Gırtlaktan yükselen şaşkınlık dolu nidalar arasında adam elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Peşindekilerden birkaçı hayvanın peşi sıra sıvışmaya çalışan adamın üstüne atılmaya çalıştılar. Bu sırada adam dudaklarıyla şapırdatma benzeri sesler çıkarıyordu.

"Gel gel. Hadi hadi."

Israrları küçük yarattığı afallatmıştı. Hayvan o kadar ufaktı ki sanki avucunun içinde sadece bir kuyruk varmış gibi görünüyordu. Hayvan iyice hareketsizleşince adam avucunu kapattığı gibi cebine atıverdi. Ama ayağa kalkamadan bir garson paltonunun ucundan tutuverdi. Terzi ve şemsiyesi de yeni bir darbe için uygun fırsat yakalamıştı. Yerde çömelmiş haldeki adamın sırtına hızla bir tane patlattı. Adam irkilip kolunu kendini savunmak için kaldırdı, ardından da havadaki şemsiyeyi yakalayıp diğer yana fırlattı. Ama diğer iki yaşlıca adam kollarından yakalayıp onu yere yıktılar. Şimdi yanağı yere yapışmış hal-

de, ceketinin cebindeki şeyi korumak istercesine dikkatle yana dönmeye çabalıyordu.

Bu noktada bir an için herkes onun haline acımış gibiydi.

Deminden beri onu kovalayanlar şimdi saklanmış olmasını diliyorlardı.

Bay Abernathy yumruğunu avucuna vurarak meydana gelen korkunç zararın hesabını nasıl soracağının planlarını yapıyordu.

Polis herkesin sakin olmasını istemişti ama kimse onu dinlemiyordu.

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Bu sırada zavallı adam yere kapaklanmış bir halde yatıyordu. Bir kolu kıpırdamasın diye iyice arkaya kıvrılmış halde çevresindeki düşmanlarına bakarken içinden lanet okuduğu apaçık belli oluyordu.

Polis memuru bu kez daha yüksek sesle bağırırdı. Bunun üzerine yazmayı kesen Edwina gözlüğünün üzerinden yerdeki adama baktı. Birden polisin sopayı andıran kalın copuyla adama vurduğunu görmüş, içi titremişti.

Hayır. Belki de bu adam başına gelenleri hak etmişti. Üstelik son ana dek dik kafalılık göstermekten de geri kalmamıştı; ta ki cebindeki kuyruklu şeyi korumaya karar verinceye dek. Yere kapaklanmış bir halde dövülmeyi hak etmiyordu. Ya da en azından bunu peşine düşen bu adamlardan daha fazla hak ettiği söylene-
mezdi. Hayır, hayır...

"Affedersiniz," dedi. Tartışan insanların arasında ilerlemeye çalışıyordu. "Bir saniye müsaade edin," dedi bu kez sesini bir hayli yükselterek. Aslında o an kendine olan güveni görüldüğünden daha azdı ama kalabalık yine de kenara çekildi. O da bir iş kadınının yürüyüşünü andıran edayla ilerlemeye koyuldu.

Polis yakaladığı adama, "Sana bir kez daha soruyorum?" diye çıkıştı. "Burada, Londra'da mı oturuyorsun?"

"Herıldın yani, vurmasana," diye karşılık verdi altındaki

adam. Ağzı yere doğru bastırıldığından dudaklarını büzerek konuşabiliyordu ancak. "Hıhı, hıhı, hıhı."

Polis copunu bir kez daha kaldırdı. "Eğer bir kere daha bunu dersen..."

"Evet," diye söze karıştı Edwina. "Evet demek istiyor. Eğer ayağa kalkmasına müsaade ederseniz onu daha iyi anlayabileceksiniz."

"Bu adamı tanıyor musunuz, hanımefendi?"

"Hayır."

"O zaman neden onu savunuyorsunuz?"

"Savunmuyorum sadece..."

"O zaman kendi işinize bakın. Bize ukalalık taslamasına da..."

"Tek kelimesine bakarak onun Londra'da pek duyamayacağı-nız Kelt aksanıyla konuştuğunu söyleyebilirim. Sanırım St. Just civarında bir yerlerde büyümüş olmalı." Yerdeki adam hayret dolu bir ses çıkarınca tahmininde yanılmadığını fark etti. Kendi-ne daha bir güvenerek, "Ama konuşmasında Cornwall aksanından daha fazlası var. Bunun nedenini sadece Tanrı bilir. Lütfen bırakın da ayağa kalksın," dedi.

Onun için bir tek şey söyleyebilirdi: Aksanı, gerçi bunun için neredeyse hiç özel bir çaba harcamamıştı, bir kadının dudaklarından dökülebilecek en kibar tınıya sahipti. Diksiyonu da bizzat Kraliçe'nin bile bu derece güçlü bir otorite sağlayamayacağı derecede etkileyiciydi.

Çevresindeki küçük kalabalık biraz dağılarak polisle garsonun adamı yerden kaldırabilmesine fırsat verdi.

Ayağa kaldırılan adam adeta bir devdi. Edwina'nın düşündüğünden çok daha uzun boyluydu. Vahşi bakışlıydı ve son derece öfkeli görünüyordu. Kovalanmış, yere yıkılmış ve dövülmüş olmasına karşın yine de sağlam görünüyordu. Hafifçe başını eğip ona baktı.

Ne tuhaf! Adam başını eğmiş Edwina Bollash'a bakıyor ve sanki olup bitenlere hiç aldırımıyordu. Uzun kollu, geniş omuzlu ve de en az bir doksan boyundaydı. Tahmininden çok daha güçlü kuvvetli biri olduğu apaçıktı. İri yapılı ama hantal değildi. Kolları arkaya kıvrılmış, ceketiyile gömleğinin önü de iyice açılmıştı. Şimdi göğüs kasları ve karnı tıpkı Roma askerlerinin zırhları gibi görünüyordu. Ama zırhlı olduğunu hiç sanmıyordu Edwina.

Şaşkınlıktan gözleri açılmıştı; sonra başını aşağı eğdi. (Bu sırada zihni hâlâ az önce baktığı yere takılı kalmıştı. Kıl. Yukarıdan başlayıp müthiş bir şekilde daralan kıllardan oluşan bir zırh var mıydı ki? Daha önce heykeller hariç, hiçbir erkeğin göğüs bölgesini görmemişti. Ve heykellerde de kıl olmazdı. Bu şaşkınlığını az da olsa belli ettiğini hissetmişti. Aman ne olmuş, diye düşündü. Bu derece heykeli andıran bir adamı dikkatle izlemenin neresi yanlıştı ki?)

"Ona düzgün bir gömlek bulabilir misiniz?" diye sordu. Aslında ondan gömleğini ya da ceketini iliklemesini de isteyebilirdi elbette ama gömleğinde yalnızca iki düğme kalmıştı ve onlar da en alt düğmelerdi. Galiba sıra tam onlara geldiğinde yakalanmıştı. Uzun ceketindeyse bir tek düğme bile yoktu.

Kısa bir bakışmadan sonra hemen yakındaki bir masanın örtüsü adamın omuzlarına atılıverdi. Masa örtüsüyle önünü kapatan adam hemen kadına doğru döndü. "Kusuruma bakmayıver, minik kuşum," dedi. "Benim gömleğin düğmesi kopuk."

"Sorun değil," dedi kadın. Çiçeklerle süslü şapkasını düzeltip, başını biraz yana eğdiğinde daha soğukkanlı bir izlenim veriyordu.

Adamın saçları uzun, dağınık ve de simsiyahtı. Kalın, morsları andıran bıyıkları da kapkaraydı. Sakalı da en az birkaç günlükti. Tüm bunların dışında tedirgin bir yüz ifadesine sahip olduğu söylenebilirdi. Geniş, kare bir çene, keskin açılı kulaklar

ve gergin şakaklar. Bu öfkeli, kendini kontrol etmeye çalışan bir adamın yüz ifadesiydi. Yüzü öfkeden simsiyah olmuştu adeta. Kaşlarını da iyice çatmıştı. Böylesine güçlü bir yüz için aslında oldukça dramatik bir ifadeydi. İnsanın ona çirkin diyesi geliyordu ama adamın kendine has bir çekiciliği olduğu da su götürmezdi. En azından terzi çırağının itibarını riske atacak kadar.

Edwina sormaktan kendini alamadı. "Tamam, St. Just'ta doğdun. Ama Whitechapel'de ne kadar bir süre yaşadın?"

Adam kaşlarını iyice çatı. "Seni bir yerden tanıyo muyum?"

"Mümkün değil. Ben dilbilimciyim. İnsanların konuşmalarını incelerim. Ve seninkini de çok enteresan buldum."

Polis söze karıştı. "Özür dilerim, Bayan, ama halletmemiz gereken bir iş var. Bu adamı tutuklamak zorundayım."

"Tutuklamak mı? Paçayı zor kurtardık ya, neredeyse gebertiyolardı. Asıl ben bu kafa patlatıcılardan şikayet yapıyorum..."

Kafa patlatıcılar. Birkaç dakika önce gerçekten şeytani tavırlar sergilemişlerdi. Adam bir yönüyle Cockney aksanının tüm özelliklerini taşıyordu. Kelime çeşitliliği ve renkli bir konuşma tarzı. Ama hiçbiri ona burada bir avantaj sağlamayacaktı elbette.

Bay Abernathy gelip herkesin tutuklanmasını istedi. Diğerleri de söze karışınca bir kez daha suçlamalarla kendini savunmaya çalışanların gürültüsü ortalığı kapladı. Gözleri yaşlı tezgahların babası olduğu anlaşılan adam bir şey söyleyince, kız yeniden ağlamaya başladı. Kızın teyzesi olduğu izlenimi veren terziye kollarını kavuşturmuş duran babaya yaklaşıp, eliyle vurarak çenesini tutmasını istedi. Tüm bunlar neredeyse birkaç kez tekrarlandı.

Sonra hiç beklenmedik bir anda ikizlerden biri kargaşanın ortasına kadar yürüyüp tam Edwina'nın arkasında durarak elini kaldırdı. "Durun! Durun!" diye bağırdı.

Grup gönülsüzce de olsa susup, paltosunun cebinden bir cüzdan çıkaran adamı izlemeye koyuldu.

“Fazla bir hasar yok. Sadece sandalyeler, masalar sağa sola devrildi hepsi bu kadar,” dedi kibirli bir tavırla. “Garsonlar kolayca halledebilirler. Bunun dışında bir kırık sandalye görüyorum ki parasını seve seve ödeyebilirim.” Cebinden on poundluk bir banknot çıkarıp Bay Abernathy’ye uzattı. Bu parayla en az altı sandalye alınabilirdi. “Bunu bir sabah eğlencesi olarak görün.” Masa örtüsüne sarınmış adamı işaret etti. “Hoş bir kovalamaca izleyerek eğlendiniz. Ayrıca ben de elli papel kazandım.”

Palabıyıklı adam sanki birdenbire dost olmuşlar gibi kahkahayı bastı. “Yarısını alıcam ben o zaman.” *Alıcam ben o zaman.* Edwina adamın aksanından bir kez daha hayrete düşmüştü.

Hemen arkasındaki diğer kardeş söze karıştı. “İnanılmaz,” dedi. “Söylediklerini zor anlıyorum ama bizim dilimizi konuşuyor aslında, öyle değil mi?” Başını iki yana sallarken dudaklarının ucunda yılışık bir gülümseme peyda olmuştu. “Aslında ona yardım ederek acısını artırıyorsun, Jeremy. Eğer sende zerre kadar merhamet varsa onu bu derece zavallı ve aptal olduğu için burada vurursun.”

Adam hemen o yana döndü. “Aptal değilim be,” dedi. *Aptal-aaal.* Diğer adamın telaffuzunu da iyi taklit etmişti. “Ayrıca sıçtığında bokunun kokmadığını sanan o züppelerden de değilim.”

Neyse ki züppe ikizler adamın ne dediğini tam olarak anlayamamıştı. Arkasına dönerken erkek kardeşi de cüzdanından yeni bir banknot daha çıkarıyordu. Bay Abernathy’nin parayı hâlâ almadığını görünce de kolunu ağlayan kızın omzuna atıp, “Bu sizin kızınız, değil mi?” diye sordu. “Bana kalırsa ona inanarak kızınızın onurunu da korumuş olacaksınız. Bir leydi hiçbir şey olmadığını söylüyorsa hiçbir şey olmamış demektir.”

Kızlarının leydi olarak tanımlanması tüm ailenin bir süre kafalarını kaşıyarak düşünmelerine neden olmuştu. Sonra paraya baktılar. Adam onları cesaretlendirmek için ekledi: “Gerçek şu

ki kardeşimi bir bahiste yendiğim için veriyorum bunu size. Bu parayı küçük hanımın çeyizine katkı olarak kabul edin ve olup bitenleri unutun.” Başını sallayıp, kıza hafifçe selam verdi ve parayı babasına uzattı. “Geleceğinize, matmazel.”

Babası parayı kaptı.

Adam Abernathy'ye döndü. Yeniden cüzdanını açtı ve içindeki banknotları göstererek, “Ne kadar?” diye sordu. “Yeni bir sandalye, paspas ve aşçıdan yarın erken gelmesini isteyip ziyan olan çörekleri yeniden pişirmesini istemenin maliyeti nedir? Neden yarın yepyeni bir gün olmasın ki? Aslında eskisinden bile güzel bir gün olacak. Herkes macceranın yaşandığı yeri görmek isteyecektir. Yarın Londra'daki herkes sizi konuşuyor olacak.”

Bay Abernathy'yi memnun etmek için üç banknot gerekmişti. Sonra diğer kardeşinin de yardımıyla, etraf toplanırken, oturdukları masada birlikte çaylarını yudumlayarak adamı iyice sakinleştirdiler.

İşte hepsi bu kadardı. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi grubun öfkesi bir anda dinmişti. Bay Abernathy garsonlardan paspas getirmelerini istedi. Polis, ailenin peşi sıra dışarı yöneldi. Edwina'ysa darmadağınık olmuş çay salonunda masa örtüsü giymiş fare avcısının yanında kalmıştı.

“Sağ olun be,” dedi adam. “Benim adıma konuştunuz ya hani.” Elini sanki çok şık bir şeymiş gibi önünü kapatan masa örtüsünün üzerinde gezdirmişti. Sonra hafifçe eğilip kalın parmaklarıyla pantolonunu düzelterek, üst düğmeyi ilikledi.

Pantolonu öyle soluk görünüyordu ki asıl renginin kahverengi mi, siyah mı yoksa gri mi olduğunu anlamak mümkün değildi. Paçaları da iyice kıvrılarak eskimiş, her yanı çatlak çizmelerin içine sokulmuştu.

Çok pejmürde bir hali vardı. Darmadağınık saçları sanki baltayla kesilmiş gibiydi. Omuzlarına kadar dökülen saçları

briyantın sürülmüş gibi duruyordu ama dikkatle bakıldığında bunun daha ziyade kurumu andıran siyah bir şey olduğu anlaşıyordu. Ya geniş bir alnı vardı ya da saçları yavaş yavaş dökülüyordu. Her iki durumda da bu, görünüşüne bir hayli şirinlik katmıştı. Bıyığının altından görünen dudakları kalın, dolgun ve bir erkeğe göre mükemmel derecede biçimliydi. Hatları da oldukça keskindi. Ayak takımına mensup bir adama göre muhteşem bir ağızdı bu.

Ağzını hafifçe eğerek gülümsedi. "Ben Kernevek falan değilim, yavrum. Ama valide sultanla peder ordan." Kaşlarını düzeltti. Şaka yapıyordu. Sonra biraz daha gülümseyince dudaklarını hafif aralamış oldu. Şimdi yanağındaki gamzeler ortaya çıkmıştı. "Artık Londralıyız," diye ekledi. "Hyde Park'tan Bethnal Green'e, bölgenin en iyi fare avcısı. Eğer sizde de fare varsa beleşe yakalarız."

"Şey, hayır, teşekkürler. Yani işin bu mu? Fare yakalamak?"

"Tabii tabii. Ailemin gururuyum, o biçim, anlarsınız ya." Hafifçe güldü. Belki bu gülüş aynı zamanda ironi de içeriyordu. Sonra başını biraz eğdi. Şimdi şapkanın altından yüzünü görmeye çalışıyordu.

O da başını yalnızca görmesine engel olacak kadar hafifçe eğdi. Bu direk bakışlarda o anda belli belirsiz de olsa adamın hiçbir şeyden çekinmediğini hissetmişti. Sanki dünyada saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Aslında bu aptalca bir tavidir ama diğer yandan dil incelemesi açısından harika bir fırsat sunuyordu. Neticede yalnızca aksanına dikkat etmeye çalışacaktı. Neredeyse hiç düşünmeden, "Eğer yarın öğleden sonra Knightsbridge'deki evime gelir ve biraz konuşma egzersizi yaparsan sana beş papel veririm."

"Senin eve?" dedi sırtarak. Başını yana eğdi. "Yalnız?"

Cesurca tepeden tırnağa sızmaye koyuldu. Edwina da hemen başını çevirdi. Üzerine sabitlenen bu bakışlar hiç de hoşuna gitmemişti. Hatta aşağılayıcı bir ifade içeriyordu. Ama dürüst olmak gerekirse böyle düşünmesi normal değil miydi?

Bunu düşününce yanaklarını ateş bastı.

Adamın ne düşündüğünü biliyordu: Fazla uzun boylu, fazla eğitilmiş. Sorunlarını hiç kimseden saklayamayan miyop bir kız kurusu izlenimi uyandırmıştı. Edwina insanların kendisi hakkında kadınsı olmadığını, çekicilikten uzak olduğunu düşünmelerine alışkındı. Ancak sokakta görse bir kenara saklanacağı türden bir adamın koynuna atlamaya hevesli biriymiş gibi görülmeye hiç alışkın değildi.

Karşısındaki çapkına en doğru davranışı göstermeye çalışıyordu. Adamın ağzını eğererek gülüşünde onu çileden çıkaracak bir şeyler vardı. Ve kızdırılmak hiç hoşuna gitmemişti.

Kaşlarını çatarak, "Evim boş değil," dedi. "Yalnız yaşamıyorum, Bay..." Adını öğrenmek için duraksadı.

Adam da hemen atıldı. "Mick."

"Soyadın var mı?"

"Evet, canım. Tremore. Ama herkes bana Mick der."

"Pekala, Bay Tremore. Ben senin canın değilim. Adım Bollash. Bayan Edwina Bollash. Ve yalnızca konuşmanı incelemek istiyorum. Pantografla inceleyeceğim. Belki gramofonla kayıt da yaparım. Eğer ilgileniyorsan..."

"Affedersiniz," dedi yan taraftan biri. "Sormak zorundayım. Bayan Edwina Bollash siz misiniz?"

Dönüp bakınca diğerleriyle birlikte çay salonundan ayrılmayan ikiz kardeşleri gördü. Cüzdanındaki paraları cömertçe dağıtan kısa boylu adam sormuştu bu soruyu.

"Benimle aynı adı taşıyan başka birini tanımıyorum," diye yanıt verdi.

Adamın yüzündeki kibirli ifade sanki ikiye katlanmış gibiydi. Sonra elini uzattı. “Kardeşim Emile Lamont. Ben de Jeremy Lamont. Sir Leopold Lamond ailesinden. Önceleri Brighton’daydık. Şimdilerdeyse Londra’dayız. Kartını uzatırken bir yandan da Bay Tremore’u başıyla selamladı. “Dostumuzun konuşmasıyla mı ilgileniyorsunuz?”

Edwina başıyla onayladı.

Zayıf ama bir şekilde daha itici görünen kardeşi, “Öğretmenlik yetenekleriyle ünlü Bayan Edwina Bollash’sınız siz o zaman.” Duraksadı. “Yani genç bayanlara cemiyete nasıl gireceklerini öğretiyorsunuz. Darnworth Dükü’nün kızını da siz şey yapmışsınız.”

“Şey mi yapmışım?”

“Yani onu olduğu biçimden çıkarıp geçen ay Wychwood Düküyle evlenecek derecede zarif bir yaratık haline getirmiştiniz.”

Edwina aslında bu son başarısından gurur duyuyordu ama yaptıklarından toplum içinde bu şekilde bahsedilmesi hiç hoş değildi. Çünkü bu genç kadınların başarısını küçültücü bir şeydi. “Böyle bir şeyi nereden duyduğunuzu bilmiyorum. Gerçi özel öğrencilerim olduğu, onlara diksiyon ve davranış dersleri verdiğim doğrudur. Eğer bunu soruyorsanız.” Küçük çantasını açıp, karşılık olarak kendi kartını uzattı. *Bayan Edwina Bollash. Diksiyon ve Davranış Eğitmeni, Filolog, Fonetik uzmanı, Dilbilimci, Zarafet ve Kibar Davranış Uzmanı.*

“Yani çirkin ördekleri üst sınıfların hoşuna gidecek kuğulara çeviriyorsunuz. Bu yaz Brighton’daki bütün zengin annelerin dilindesiniz,” dedi Jeremy karta şöyle bir bakınca. Diğer kardeşinin yüzündeyse daha kuşkucu bir ifade vardı.

Emile Lamont güldü. “Hadi! Ciddi olamazsın,” dedi kardeşine.

Kardeşi karşı çıkarak, “Ciddiyim,” dedi. “Ve sen de kesinlik-

le yanıliyorsun. Neden karşımızdaki bu adamı alıp iki haftada bir beyefendiye dönüştüremesin ki? Bahse girerim." Edwina'ya döndü. "Yapabilirsiniz değil mi?"

"Onu bir beyefendiye dönüştürmek mi?" Bu düşünce onu güldürecek kadar şaşırtmıştı.

"Evet. Konuşma şeklini değiştireceksiniz. Tabii bir beyefendi olmak için yalnızca doğru düzgün konuşmak yetmeyecektir. Güzel giysiler giyip, nazik davranmayı da öğrenmesi gerekecek."

"Bundan çok daha fazlası gerektiğini söyleyebilirim..." Karşısında duran dilenci görünümlü adamı baktı. O da sanki bir ev dolusu fareyle karşılaşmış gibi şaşkın bir ifadeyle konuşmayı dinliyordu.

"Evet. Ve siz de bunu başaracaksınız," diye ısrar etti Jeremy. "Biliyorum. Leydi Wychwood'la konuştum. Ona yardım ettiğinizi itiraf etti. Giyim tarzını değiştirmiş, saçını yaptırmış, ona nasıl davranılması gerektiğini hatta ses tonunu kullanmayı bile öğretmişsiniz."

Emile Lamont alaycı bir ifadeyle homurdandı. "Leydi Wychwood zaten bir leydiydi," dedi. "Burada bir hüner filan gösterilmesi gerekmedi. Domuz kulağından ipek bir çanta yaratamazsın. Böyle bir bilim yok. Tekrar söylüyorum..." Kardeşinin yüzüne doğru elini salladı. "Kraliçe'nin İngilizcesini düzgün bir şekilde konuşamayan herkes vurulacak. Böyle aşağılık bir yaşam sürmelerinin manası yok. Onlar toplumun yüz karası."

"Gördünüz mü? Gördünüz mü?" diye heyecanla atıldı kardeşi. Yüzü kızarmıştı. "Bu ukala adamla yaşamak zorundayım ben! Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Jeremy'yi savunmak için kardeşine dönen Edwina, "Asıl siz yanıliyorsunuz," dedi. "Kişinin konuşma tarzını değiştirebilirsiniz. Tanrım, bir papağana bile konuşma öğretilabiliyor."

"Ama mükemmel biçimde değil."

“Ama o mükemmelini yapabilir,” dedi Jeremy. “Gördün mü? Bu iş olacak.”

O bekleyiş dolu anda kardeşi sanki tartışmalarını bir kez daha gözden geçiriyormuş gibi görünüyordu. Sonra bir kaşını kaldırarak gülümsedi. “Size birer fincan kahve ısmarlamama izin verin.” Ardından yılışık bir ifadeyle sırtarak ekledi. “Size de, Bay Tremore. Bir fikrim var. Şu an kardeşimden paramı fazlasıyla geri alabileceğim bir imkan bulduğumu düşünüyorum.”

Edwina düzeltilmiş masaya yönelip son derece tuhaf görünümlü bu üç adamın karşısına oturdu. Boş yere münakaşa etmekten başka hiçbir şey yapmayan iki zengin adam... Ve masa örtüsüne sarınmış iri yarı bir fare avcısı.

Garson siparişlerini alırken Jeremy, “Emile, ne düşündüğünü biliyorum...” dedi. “Öyle sanıyorsun...”

“Bu perişan haldeki adamın yine aynı şekilde öleceğini düşünüyordun. Çünkü sana kalırsa fakirlik onun geninde var. Ben sana kendi fikrimi söyleyeyim mi, bu onun geniyle değil konuşma tarzıyla alakalı. Bu işe senin kolay kolay karşı duramayacağın miktarda para koymaya hazırım.” Derin bir nefes aldı, sonra tamamen planlı bir şekilde kardeşine yaklaştı. “Seninle onun,”—bu noktada Edwina’yı işaret etmişti—“onu”—şimdi de parmağıyla Bay Tremore’u gösterdi—“sadece konuşmayı ve bazı davranış kurallarını öğreterek tam bir beyefendiye dönüştüreceklerinize inanıyor ve ortaya yüz pound koyuyorum.”

Ah, Tanrım. Söze karışmak zorundaydı. “Hayır, hayır. İnançınızı takdir ediyorum ama böylesi büyük bir projenin içinde olmayı kabul etmem imkansız...”

“Ne kadar sürer?”

Şaşırdı. “Bilmiyorum. Ama iki haftadan uzun süreceği kesin. Ayrıca pahalı da olacaktır...”

“Eğer tüm ücretinizi ve masraflarınızı karşılarsak?” Karde-

şine rahatsız edici bir tavırla sırtıp, ekledi. "Elbette kaybeden kazananın tüm masraflarını üstlenecek."

Edwina bir kez daha hayrete düşmüştü. "Bilmiyorum." Bay Tremore'a baktı. Adam büyük bir dikkatle dinliyor, fazlasıyla meraklı görünüyordu.

Çok ilginç bir vaka olacağa benziyordu. Birçok açıdan kusursuzdu. Telaffuz ettiği ya da edemediği kelimeler çok net biçimde tespit ediliyordu. Sözcüklerle oynamayı seviyor, aksanları taklit edebiliyordu. Üstelik söylemesi gerekeni hemen söyleyen bir adam, söylerken tereddüt eden birine göre çok daha hızlı ilerleme kaydedirdi.

Emile Lamont uzun, ince parmaklarıyla bir süre tempo tutuktan sonra nihai kararı vermeye çalışarak bir kaşını kaldırıp, "İddiayı kimin kazanacağını tespit edebilmemiz için kuralları belirlemeliyiz," dedi.

Kardeşi dudağını ısırarak, "Eğer bir beyefendi olursa ben kazanmış olacağım," dedi.

"Evet, ama buna kim karar verecek? Sen mi? Hanımefendi mi? Hayır, hayır. Sen onu temizleyip, giydirince tamam işte beyefendi oldu der çıkarsın işin içinden."

"Eğer yargıyı senin kararına göre vermemiz gerektiğini söylüyorsan bunu kabul etmeyeceğimi bil."

Emile Lamont sanki kardeşi sonucu değerlendirecek bir yöntem bulamadığı için iddiayı şimdiden kazanmışçasına omuz silkti.

"Güvenilir bir hakem tayin edeceğiz. Objektif üçüncü bir kişi," diye fikir yürüttü Jeremy.

"Kim? Senin arkadaşlarından biri mi?"

"Hayır, ama seninkilerden biri de olmayacak."

"Benimkiler çok daha tarafsız olabilirler ama boş ver. Bu şekilde yapamayız çünkü sen yine hile yapmanın bir yolunu bulursun." Emile yeniden omuz silkti. Giderek ilgisini kaybediyordu.

İddiadan vazgeçilmişti.

Sonra birdenbire, “Dur,” dedi. Arkasına yaslanarak ellerini kavuşturdu. “Bir fikrim var.” Edwina bunun zekice bir fikir olduğunu adamın kıstığı gözlerine bakarak anlayabilmişti. “Arles Dükü’nün her yıl verdiği balo,” diye anlatmaya başladı. “Altı hafta sonra gerçekleşecek. Eğer Mick’in oraya... bir vikont gibi gelmesini sağlayabilirsen,” – kahkahayı bastı – “Evet vikont. Eğer onu baloya getirip bütün gece herkesin onun seçkin bir İngiliz lordu olduğunu düşünmesini sağlarsan ve bir tek kişi bile aksinden şüphelenmezse kazanmış sayılırsın.” İçten bir kahkaha daha attı.

Edwina da neredeyse kendi kendine gülecekti. Birdenbire müthiş derecede rahatlamıştı. Arles Dükü’nün uzaktan kuzeni olurdu ama birbirlerini katiyen sevmezlerdi. Arles, on iki sene önce Edwina’nın babasının mallarına el koymuş, onu da kendi başının çaresine bakmaya mecbur bırakmıştı.

Senede bir kez yaptığı baloya sahte kimlikli birinin getirilmesi kuzenini küplere bindirirdi gerçekten.

Gözlerini önündeki çay fincanına dikti. Evet, kesinlikle çileden çıkardı. Hatta yaşlı keçiye öfkeden inme bile inerdi.

Durum birden hiç ummadığı kadar ilgi çekici bir hal almıştı. Arles Dükü’nün balosuna bir şekilde müdahale etme fikri ona hep cazip gelirdi. Ama şimdiye dek bunu hep meşru yollardan yapmıştı. Bu balolara öğrencilerini yollamıştı yalnızca. Ama sahte kimlikli birini baloya taşımak daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Tabii biraz da tehlikeli olabilirdi. Eğer gerçek anlaşılırsa bu işten zarar da görebilirdi. Cemiyetle iç içe sürdürdüğü bir hayatı vardı. Zaten küçüklüğü de bu tip insanların arasında geçmişti. Ama kısmen. Çünkü daha önce kimseye meydan okumamıştı.

Ama ah, Dükü aptal yerine koymak ve bundan sonra da o günü hatırlayarak yaşamak... Evet.

Hayır. Hayır, hayır! Bu çok tehlikeli bir fikirdi. Ama düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetmişti. Bu harika düşünceyle içi kıpır kıpır oluyordu. Yaşlı Milford Xavier Bollash yani Beşinci Arles Dükü zerre kadar değer vermediği kuzeni tarafından aptal yerine konacaktı.

Karşısındaki bıyıklı adama baktı. Adam fincanını avucunun içine alarak çayından iri bir yudum aldı, kalanı da bir dikişte bitirdi. Ardından ağzını şapırdatarak, garsonun dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. Garson panikle o yöne bakınca Bay Tremore elini çayını karıştırıyormuş gibi yaparak, “Bir tane daha istiyorum,” diye bağırdı.

Tanrım! Adamın tavırları çekilecek türden değildi. Temizlik alışkanlığı olmayan, ölçülü davranmaktan bihaber ve sokaklarda düğmeleri açık gezmekten çekinmeyen biri.

Yine de onda bir şeyler vardı. En azından başı dikti, gülümseyince dişleri parlıyordu. Tıraş olur, saçlarını kestirir ve temiz giysiler giyerse, bir de şu barbar görünümlü bıyığını biraz inceltirse ciddi bir değişim geçirmiş sayılabilirdi. O temiz haliyle kadınları biraz olsun etkilerse, bahsi yarı yarıya kazanmış sayılırdı.

İkinci çayı geldiğinde Bay Tremor garsonun boş fincanı almasına izin vermedi ve herkesi merakta bırakarak masanın altına doğru eğildi. Şimdi cebinde büyük bir gayretle korumaya çalıştığı küçük şeyi çıkarmıştı.

Küçük, ürkek bir şey. Bir dağ gelinciği. Her ne kadar Edwina daha önce gelincik görmemiş olsa bile o an öyle düşünmüştü. Zaten fare avcılarını kullanırlardı bunları, değil mi? Gelincik ve terrier. Ne büyük meziyet!

Parlak kahverengi kürkü, uzun, esnek bedeniyle katlanmış hayvan, sanki Bay Tremore’un kalın çizgilerle dolu yanağına bir öpücük konduracakmış gibi duruyordu. Hayvanın şekli tuhaf olduğu kadar güzeldi de. Fare ve tavşan kovalarken bu şeklinin

çok faydasını gördüğünü tahmin etti. Doğanın koşullara başarıyla uyum sağladığını gösteren başka bir örnek.

Bay Tremore hayvanı ortadan kaldırırken fincana uzanmıştı. Bir an sonra fincan masaya geri döndü. Fincanın içinde artık çay yoktu. Dibinde kalan birkaç damlaysa dışarı sırıyordu.

Edwina kaşlarını çattı. İki kardeş tartışmaya devam ederken o da fincanın içindeki gelinciğe bakıp kendi kendine tartışıyordu. Bir fare avcısı. Aptallaşma, Edwina. Cahil, kaba bir fare avcısı...

Yine de Bay Tremore'un gelinciğine bakarken yüzündeki sevgi dolu ifade görülmeye değerdi. Zeki. Zor biriydi, hiç kuşkusuz. Pek eğitim almamıştı ama aptal olmadığı da apaçıktı.

Birden atılıp gelinciği yakaladığı gibi cebine attı ve o sırada Edwina'yla göz göze geldiler. Adam kadına göz kırptı.

Edwina irkildi. Şaşırmıştı. Hemen tüm dikkatini elindeki fincanına yöneltti. Tanrım! Kesinlikle bu afra tafralı davranışlarını bir nebze olsun yontmayı başarırса Arles ve dostlarıyla iyi anlaşabilecek türden birine dönüşebilirdi. Diksiyonuna biraz müdahale edip, birkaç davranış kuralı da öğretilirse...

Bunun yanında yalnızca bir gece öyle davranması gerekecekti, ömür boyu değil. Düşüncesizce sergilediği tavırlarını dizginlemeyi başarabilecek türden birine benziyordu.

Bir fare avcısı. Ah, evet. Çok güzel. Londra'dan bir fare avcısını Düke lord diye tanıtmak...

O kadar da tehlikeli değil dedi kendi kendine. Yapabilirdi. Kimse bilmeyecekti. Sadece kendisi, aksanlı adam ve iki geveze kardeş. Hiçbiri gerçeğin açığa çıkmasını istemezdi.

Bu arada karşılığında elde edeceği ödül de müthiş sayılırdı. Onu kandırmış, zekasıyla alt etmiş olacaktı. Tam da aldatılmayı hak eden bir sahtekarı aldatacaktı. Eğlenmek için yapacağı basit bir şakaydı sadece. Neticede Arles Dükü, Sissingley Markisi ola-

rak da bilinen – ki bu bir zamanlar babasının unvanıydı – ve daha nice unvana sahip yaşlı kuzeni, kesinlikle dalga geçilmeyi hak ediyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

İki kardeş onun istekliliğini hissetmiş olmalıydılar. Emile Lamont aniden masraflardan, kaç paraya ihtiyaç duyacağından filan bahsetmeye koyuldu. Sanki diğer tüm konularda anlaşılmış, geriye bir tek onun alacağı para kalmış gibi.

Ama sonucu kollarını masaya dayayıp, masa örtülü dirseklerine dayanarak konuşan Bay Tremore belirledi. "Anladığım kadarıyla burada önemli bir şahsiyetiz. Ama sorarım size, bu işten Mick'in kârı ne ola?"

Üçü birden sustu. Edwina adamın anladığını varsaymıştı. "İlk olarak daha güzel konuşacaksın," dedi. "Bunu sana eğer işbirliği yaparsan öğretebilirim."

Adam şüphe dolu bakışlarla onu süzerek, "Sen mi yapcaksın bunu?" diye sordu.

"Evet. Tabii davranışlarını ve konuşmanı düzeltmeyi öğrenmek için çaba harcaman gerek."

"Sen bi kadınsın ya," dedi.

Evet, ne olmuş! Birden ayağa kalkıp herkesi ortada bırakarak çekip gitmeyi düşündü. Burada oturmuş karşıdaki budalayı eğitmeyi planlıyordu. Üstelik teoride de olsa onun akıllı biri olduğunu varsaymıştı. Ama şimdi onun bir kadının – Tanrım, ya da herhangi birinin – konuşma ve kibarlık konularında kendisinden daha bilgili olduğunu göremeyecek kadar aptal olduğu ortaya çıkıyordu. Adamın yüzüne baktı. Sonra bakışları üst dudağının tamamını kaplayan kalın, hayvani bıyığa kaydı...

Göğsü kıllı. Bu düşünce o anda aklından anlamsızca geçmişti.

Kendine gelmeye çalışarak başını fincanına eğdi. Ne saçma bir düşünceydi bu. Kıllı göğüs bölgesi. Hayır, hayır; böyle şeyler düşünmemeliydi.

Bıyığı gözüne takıldığı anda bazı gerçekler de yüzüne çarptı. Karşısındaki masa örtüsünün altında çok garip bir görüntü gizliydi. Çıplak göğsü simsiyah, düzgün kıllarla kaplıydı. Siyah, parlak, kalın bir kıl tabakası. Ve kaslarının üzerinden göbeğine kadar iniyordu. Ama neden insan böyle bir düşünceye kapılırdı ki...

Hayır, düşünme... of, aman Tanrım. Bıyık. Ah, keşke o lanet olası şeye bakmasaydım diye düşündü. Dur bir dakika! İşte buldum! O bıyık gitmeliydi. Tıraş olması şarttı. Bu bıyık neticede dudağının üzerinde süpürge sapı gibi duran çirkin bir şeydi sadece. En azından bir beyefendiye yakışmıyordu.

Evet, ah evet! Edwina, Bay Tremore'un bıyığına bakarak düşünüyordu. Bir güzel yıkandığını, bıyığının da gittiğini hayal etmek bile bir an evvel göreve başlama arzusunu kamçılamıştı.

Bu sırada Emile Lamont karşısındaki Bay Tremore'la alay etmeye koyulmuştu. "Seni huzur bozucu saygısız herif," dedi. "Bugün yaptıklarından sonra paçayı sıyırmış olman zaten yeterince büyük bir ödül sayılmaz mı? İstersen paramızı geri alıp polisi tekrar çağıralım."

"Hayır, hayır, hayır," diye söze karıştı kardeşi hemen. "Bay Tremore. Şöyle düşünün. İki hafta boyunca son derece lüks bir yerde yaşayacaksınız. Bir beyefendiye yaraşır bir gardırobunuz olacak. Ayrıca işiniz bitince giysileri yanınızda götürebileceksiniz. Ve..." Bu noktada parmağını coşkuyla kaldırdı. "Sonsuza dek sahip olacağınız yepyeni bir konuşma becerisi edineceksiniz. Ve bu konuda bir uzman yardımı alacaksınız. Sizin konumunuzdaki bir adam için az şey mi bunlar?"

Bay Tremore bu kadar iyi şeyin bir araya gelmesinden şüphelenmiş birine has tavırla karşısındakini süzdü.

Sonra fincanını boşaltıp ıslak bıyığını koluyla kuruladı. Ardından karşısındaki üç kişiye gülümsedi. Sonra da, "Gününe yirmi

pound alırım. Bu işi yaparken başka yerden mangır gelmeyeceği için, aileye de bi şeyler yollamanız gerekiyo. Ayrıca iş bitince de elli pound...”

“Neden sen...” Emile Lamont ayağa fırladı.

“Sakin ol,” dedi Jeremy. “Elbette, Bay Tremore. Yeni ufuklara yelken açmadan önce kendinizde de birtakım değişiklikler yapmak istemeniz normal. Son derece mantıklı bir istek.” Cüzdanını yeniden açıp iki parmağının arasına aldığı yirmi poundu ona uzattı.

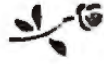
Ama kardeşi hemen atılıp elini paranın üzerine koydu. “Tamam,” dedi. “Ama elliyi ancak işi başarırsan alırsın.” Küçümseyici bir tavırla, “Başaramayacak kadar aptalsan sana bir peni bile yok,” diye ekledi.

Bay Tremore birkaç saniye ciddi bir ifadeyle düşündükten sonra, “Yaparsam yüz pound,” dedi.

Emile hayretle, kulaklarına inanamayarak kahkahayı bastı. Adam “Amma küstahsın sen ya,” dedi, ardından omuz silkip pes etti. “Anlaştık.” Elini paradan çekip kardeşine dönerek, “Kaybeden öder,” diye ekledi.

Şimdi yirmi pound Jeremy’nin parmaklarının arasında öylece duruyordu ama Bay Tremore paraya uzunca bir süre sanki adamın elindekiler bir anda pisliğe dönüşmüş gibi bakmak dışında hiçbir hareket yapmadı. Ama sonunda uzanıp parayı aldı. “Herıld,” dedi. “Anlaştık ahbap.” Sandalyesini arkaya doğru biraz itip parayı cebine sıkıştırdı. “Şimdi, kenef nerede? Eski dostumun elini bi sıkmam gerek. Anlamışsınızdır herhalde. Çay adamı amma da sıkıştırıyo ha! Siz nasıl duruyosunuz anlamıyorum.”

Bölüm 3

Lamont kardeşler, Mick'i Savile Row Caddesi'ndeki bir terziye götürdüler. Burası acayip süslü bir yerdi. Mick kollarını, bacaklarını uzatıp ölçmelerine izin verirken herkes başını sağa sola eğerek en uygun açıdan ona bakmaya çalışıyordu. Yerdeki halı o kadar kalın ve yumuşaktı ki sürekli eğilip halıya dokunmaya çalıştığı için terzi her seferinde kollarını kaldırması için onu uyarmak zorunda kalıyordu. Yer ıslak izlenim verecek kadar parlaktı. Antika görünümlü yumuşacık sandalyeler sanki bir gölün kenarına yerleştirilmiş gibi duruyordu. Çay sehpaları da sanki bu parlak zeminin üzerinde yüzüyor gibiydi. Her yer aynalarla kaplıydı. Duvar diplerindeki altın sarısı vazolara renk renk çiçekler konulmuştu. İçleri türlü türlü tokalarla dolu, aşırı süslü, bel hizasına kadar yükselen sandıklara baktı. Bu düğmeleri onun için dikecekleri giysilere takacaklardı. Ayrıca tavus kuşlarının tüylerini andıran rengarenk ipek kravatlar da ilgisini çekmişti. Bir erkek terzisinin bu derece eğlenceli bir yer olacağını kim bilebilirdi ki? Her şeyi görmüş geçirmiş biri olduğunu düşünmekten hoşlanırdı ama buradan oldukça etkilenmişti ve şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Sonunda Lamont'lar Mick'in yalnızca renksiz, sade şeyler almasına izin verdiler. Şansa bak! Kahverengi, gri pantolonlar,

hepsi beyaz birkaç gömlek, bir pelerin ve yelek. Mick tüm alış-veriş boyunca somurtup durunca ona astarı seçme izni verilmişti. O da üstü sarı çiçeklerle bezeli mor bir kumaşı tercih etmişti. Bu kumaş ona gittiği birinci sınıf bir genelevdeki perdeleri hatırlatmıştı.

Terzinin kapı zili çalıp, Edwina Bollash'ın geldiğini görünce Mick bir hayli memnun oldu. Yeni ortağı onu almaya gelmişti. Şimdi yepyeni bir macera başlayacaktı.

Neler yapıldığını ona tek tek anlatmak istiyordu. "Yakışıklı giysiler seçtik. Düzelttikten sonra gönderiyolarmış."

Ama kadın kapının eşiğinde adeta donakalmış gibiydi. Sanki karşısında kel ve çıplak bir adam görmüş gibi. "Banyo yapmamışsın," dedi.

"Yo, ne gerek var ki."

Lamont'lara dönüp baktı. Onlar da terziye baktılar. Hiçbiri bu banyo olayını daha önce düşünmemişti anlaşılan.

Terzi hemen söz aldı. "Şuradaki kumaşlara bir bakın. Tanrı'nın mucizesi burada parmaklarınızın ucunda gerçekleşiyormuş gibi. Nadide ürünler ve yeni kumaşlara has hoş bir koku." Sanki bunu şimdi fark etmiş gibi güldü. "Bütün mağaza yepyeni kokuyor, değil mi? Sanki balmumu ve vernikle kaplıymış gibi. Hayır..." Bunu düşünmek bile adamın gülümsemesine neden oluyordu. "Daha ziyade yeni basılmış para gibi. Sanki çizilmiş, filigranları yerleştirilmiş ve ardından basılmış paralar gibi." Bunu arkadaşı Rezzo'nun Bull and Tun'un bodrumunda neredeyse gerçeğine tıpatıp benzeterek bastığı beş poundlardan biliyordu. Bu sahte paraları kendi harcamamıştı ama Rezzo'nun on beş çocuğu vardı ve bir temizlikçinin onların karnını doyurmak için başka çaresi yoktu.

Ama Bayan Bollash yeniden konuştuğunda ses tonu biraz değişmiş gibiydi. "Çizilip filigranları yerleştirilmiş mi?" Sormadan

önce endişe dolu bir kahkaha attı. "Para basma konusunda bunca bilgiyi nereden edindiniz acaba?"

Terzinin bu soruyu yanıtsız bırakacağını fark etmek yalnızca bir saniyesini almıştı. Dönüp terziye hoşça kalın dedikten sonra nezaketleri için Lamont'lara teşekkür etti.

Bayan Bollash Mick'i yanına alıp dışarı çıktı. Kadın sürekli onu süzüyor Mick'se kadına aldırımıyormuş gibi yapıyordu. Kıvrın bakalım, diye düşündü. İşte dışarıdaydılar. Bambaşka bir görünüme bürünmüş olarak. Yan yana yürürken köpeği, Magic, onu tanımakta zorluk çekmemiş ve hemen peşine takılmıştı. Sürekli keşke yüzünü görebilseydim diye düşünüyordu. O zaman durumu daha iyi anlayabilecekti. Ama kadının başındaki dev şapka yüzünden şimdiye dek pek bir şey görememişti.

Edwina Bollash tam bir kapalı kutuydu. Yine de kadının güzel olduğunu tahmin ediyordu. Neden olmasındı? Şık ve kaliteli giysiler giyiyordu. Rüzgarın etkisiyle sazlıklardan yükselen seslere benziyordu elbiselerinin hışırtıları. İpeğin ipeğe değmesiyle çıkan ses, ona kendini cennette hissettiriyordu. Onun güneş ışığı, ayçiçeği ya da benzeri bir şey gibi gelen kokusuna da bayılıyordu. Bu çiçek ya da parfüm kokusuna pek benzemeyen ona has muhteşem bir kokuydu. Ona biraz daha sokulup bu kokuyu ciğerlerine çekmek istiyordu her seferinde. Ama bunun kibar bir davranış olmayacağını da farkındaydı. Her neyse, bu şapkanın altındaki kadın güzeldi. Ya da değil.

Uzun boylu olduğıysa kesindi. Ayakkabılarıyla 1.80'i zorluyordu. Çoğu kadından uzundu ve neredeyse aynı boyda sayılırlardı. Sıska denecek kadar da zayıftı. Ama kalçaları fena sayılmazdı. Arkadan bakınca oldukça dolgun görünüyordu ama buna emin olamazdı. Çünkü kadınlar kalçalarını dolgun göstermek için türlü hilelere başvurabiliyorlardı.

Ancak, güzel kadınlara özgü tavırlar sergilemiyordu. Aslında neden böyle düşündüğünü o da bilmiyordu. Belki yürürken başını sürekli eğdiği için bu kaniya sahipti. Sanki iz peşindeymiş gibi yere bakıyor, kafasını da bir türlü kaldırmıyordu. Zarif adımlarında, kuşkudan ya da tereddüitten uzak tavırlar sergilemesine rağmen, belirgin bir gerginlik seziliyordu. Tıpkı bir fare deliğiyle çok sık karşılaşmasına, neler olacağını bilmesine karşın bir kez ısırıldığı için paniğe kapılmaktan bir türlü kurtulamayan bir kız gibi. Onu ne ısırdı acaba diye merak etti.

Faytona binerken adam elini uzatarak yardım edince şaşırdı. Oysa Mick beyefendilerin böyle yaptığını görmüş ve de aynıı yapmak istemişti.

Tüm camları açık bırakılmış faytona hemen arkasından binerken kalçalarına daha bir dikkatle bakma fırsatını kaçırmadı. Zaten hiç kimse ondan bunu yapmamasını istememişti. Evet! Kalçalarının kesinlikle dolgun olduğuna emindi artık. Armut gibi yusuvarlak kalçalar. Bu, gülümsemesine neden oldu. Kadının ceketi binerken arkadan biraz kalkmıştı. Neredeyse beline kadar. Ah, Tanrım diye düşündü. Bu zenginlerin giysileri halk tabakasından gelen kişilerin hayal bile edemeyeceği detaylarla doluydu. Altın düğmeler, eteğin kenarlarına işlenmiş kadife kurdeleler, lavanta renkli kat kat etekler...

Dur bir dakika.

Uzun.

Mor etek. Bayan Bollash'ın bacakları çok uzundu.

Sonsuza dek uzanıyor muydu bu bacaklar?

Acaba dükkandaki uzun boylu kadın giysileri denedikten sonra çay içmek üzere çay salonuna uğramış olabilir miydi? Bunu düşünürken yanlarından mor etekli başka bir kadın geçti. Mick kendine güldü. O sabah aynada gördüklerinden sonra her eteğin altında o bacakları arıyor olması şaşılabacak bir durumdu.

Yine de Bayan Bollash'ın eteğinin katlanmasına neden olan dizlerine bakmaktan kendini alamıyordu. Evet, onun da bacakları uzundu. İnceydi de. Ama bir kadını çıplak görmeden bacaklarının ne kadar güzel olduğunu söylemenin imkanı yoktu. Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı ve gülümseyerek ona bakmayı sürdürdü. Acaba şapkanın altındaki kadın herhangi bir tür balçıktan hoşlanır mı diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Şapkanın altında olmaktan ziyade eteklerin içindeydi kadın. Bacakları dikkatle baktığınızda görmeyi umduğunuz ama sonra sayısız eteğin arasında kaybolduğunu fark edeceğiniz bir labirente saklanmıştı adeta. Edwina Bollash buna bayılıyor, her şeyin çoğunu kendine saklayıp, çok azını başkalarıyla paylaşıyordu. Ve onun gizlediklerini görmek de gerçekten çok zordu.

Uzun ince bacaklarını etek yığını arasına gizlemenin dışında Magic arabaya atlayınca parmağı yanan bir Kraliçe gibi tepki vermişti.

“O da binsin,” dedi Mick. “Zavallı ya, şuna bak! Binmezse bayılincaya kadar peşimizden tepinir durur. Sonra da tekerlekleri filan koklayarak bulur bizi nasılsa.”

Edwina zavallılardan da arabaya alınan köpeklerden de zerre kadar haz etmezdi ama bu kez sesini çıkarmadı ve ikisi birlikte arabaya bindiler. Mick, Magic'in buna minnettar olduğunu söyleyebilirdi. Anlaşılan çok güzel bir gün olacaktı.

Araba hareket edince her şeyin beklediğinden daha iyi geliştiğini fark etti. Deri kaplı yumuşacık yastıklarla desteklenmiş koltuklarda sallanarak ilerliyorlardı. İşin komik tarafı böylesi lüks bir taşıtta yolculuk yapmak ona tahmin ettiği kadar tuhaf gelmemişti. Hatta kendini rahat hissediyordu. Ve de iyi. Hem de çok iyi. Tanrım diye düşündü Mick, kim tahmin edebilirdi ki? Hoş bir araba. Şimdi kendi gibi bir adam başını içeri uzatmaya kalksa saniyede kafasını koparmaya istekli bir kadının karşısına

kurulmuştu işte. Edwina Bollash'tan hoşlanmaya başlamıştı. İyi bir kıza benziyordu.

Ama diğer iki adamdan hiç haz etmemişti. Adamların ne tür bir oyun içinde olduklarını anlayamamıştı ama yine de o tür insanları kilometrelerce öteden tanırdı. Bunu dile getiremezdi elbette; bir fare avcısı, beyefendileri üçkağıtçılıkla suçlayamazdı. Hele bu üçkağıtçılar kıpırdadıkça eteği hışırdayan tatlı bir öğretmen kendisine ders vermesi için tutan beyefendilerse bu düşüncesini kendine saklaması daha uygun olacaktı.

Kadının gerginliğini hissediyordu. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemeliydi. Ayrıca onun sinirli tavırları hoşuna gitmiyor da değildi doğrusu.

Sonunda düşündüklerini söylemeye karar verdi. "Onlar züppe, biliyoruz değil mi?"

"Züppe?"

"Şu güvendiğin tipler," diye açıkladı.

"Kim?"

"Lamont kardeşler."

"Saçmalama. Onlar zengin beyefendiler."

Başını iki yana salladı. "Bizi bedavaya satacaklar."

Kadın böylesine saçma bir düşünceye hayret ettiğini ifade etmek için dilini şaklatıp, "Onlar çok cömert insanlar," dedi. "Birbirlerine karşı pek nazik olmayabilirler ama bize karşı kesinlikle öyleler. Ayrıca paraları da var. Kimseyi aldatmaya ihtiyaçları yok."

Omuz silkti. Onun için fark etmezdi. Neticede hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değildi. Gerçek, sonunda ortaya çıkardı.

Bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular. Sonra Edwina, "Neden onları sevmedin?" diye sordu.

Yeniden omuz silkti. "Bence biraz pisliğiz." Ama bunun bizimle ilgisi yok yavrum. Ona bakmak gerçekten çok hoşuna gi-

diyordu. Gerçi başındaki şu lanet olası şapkayı çıkarmış olmasını dilemekten de bir an bile vazgeçmiş değildi.

Pislik dediği anda yüzünün görebildiği kısmında pek bir değişiklik sezememiş, yalnızca dudaklarını sımsıkı kenetlediğini sezinlemişti. Sonra dişleri ve dilini kullanarak yine benzer bir hayret ifadesi sergiledi. Bunu da giderek sevmeye başlıyordu. Sonra, "Pislikler," dedi.

Kadın onu düzeltmişti.

Mick şaşırarak kaşlarını çatı. Evet, lanet olsun. Nasıl konuştuğunu zaten biliyor, bundan sonra da neler yapacaklarını az çok tahmin edebiliyordu ama yine de kadının bu tavrı hoşuna gitmemişti. "Doğru, biraz pislikler," dedi.

Şapka biraz daha indi. Dudaklar biraz daha gerildi.

Gülerek arkasına yaslanan Mick kollarını deri koltukların kolçaklarına yaslayıp ayaklarını karşısındaki yer tahtalarına uzattı. Evet, gerçekten iyi vakit geçiriyordu. Yolculuk da hoşuna gitmişti.

Bayan Bollash'ın evine geldiklerinde ön kapı hızla açıldı. Kapının arkasındaki adam sanki Bayan Bollash gittiği andan itibaren orada öylece durmuş, geri dönünceye kadar kapıyı açmaya hazır vaziyette beklemişti. Kapıyı Mick'in de kadınla birlikte girebileceği kadar çok açmıştı. Sonra da arkalarından sessizce kapattı. Bundan dolayı Mick holde arkasına dönüp neler olup bittiğine bakma ihtiyacı hissetti.

Ev hiç de Mick'in beklediği gibi bir yer değildi. Giyim tarzıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şimdiye dek gördüğü evler arasında belki de en iyisiydi ama kesinlikle beklediği kadar şatafatlı ve büyük değildi.

Çok kitabı vardı. Eğer bu kadın sahip olduğu tüm kitapları okumuşsa başka hiçbir şeye vakit bulamamış demektir. İş gereği

sürekli ev değiştiriyordu. Çiçeklerin dekorasyon malzemesi olarak kullanıldığı evler de görmüştü. Bazı evlerse perdeleri, halıların, duvarlardaki resimleriyle ön plana çıkardı. Bayan Bollash'ın kitapları vardı. Hepsi de derli topluydu. En ufak bir dağınıklık yoktu etrafta. Duvarlardaki raflara ve masaların üzerine özenle dizilmişlerdi.

"Teşekkürler Milton," dedi kadın eldivenlerini çıkarırken. "Bayan Reed hâlâ burada mı? Doğu tarafındaki yatak odasını hazırlamasını istiyorum. Bu Bay Tremore. Birkaç hafta konuğumuz olacak."

Birkaç hafta. Mick zamanın uzunluğunu düşünerek kaşlarını çattı. Çok uzun bir süreydi bu. Neticede yapacak işleri vardı. Ama şimdiye dek bu konu hakkında doğru dürüst düşünmemişti. Bu işlerden bazıları elbette bekleyebilirdi ama bir kısmı kesinlikle o olmadan yürüyemezdi. Ya da en azından yerine birini ayarlamak zorundaydı.

Holde soluk yeşil ipeklerle bezeli duvarlardaki küçük mermer heykelciklere bakarak ilerlerken içinde huzursuz olmasına neden olan tuhaf bir duygu belirmişti. Bu bazen bir işin tahmin ettiğinden daha zorlu olduğunu hissettiğinde kapıldığı duyguyu andırıyordu.

Kendilerine kapıyı açan, inanılmaz derecede yaşlı uşak Milton, Bayan Bollash'a bir şey söylüyordu. "Bayan Reed biraz önce çıktı efendim. Ama odaları ben hazırlayabilirim. Bu arada Leydi Katherine güneşleniyor. Dersten erken geldi."

"Teşekkürler. Birkaç dakika sonra yanına giderim." Bayan Bollash diğer eldivenini çıkarırken Mick'e döndü. "Milton üzerindeki... şey... şu masa örtüsünü alacak. Sonra beni takip edersen sana üst kattaki odalarını gösteririm."

Odalar. Ciddiymiş. İki oda. Cornwall'da Mick bu yatak odasından daha küçük bir odayı beş kardeşiyle paylaşırdı. Londra'daki

yatağıysa bodrumdaydı. Ama bu evde, tabii doğru anladıysa, bu devasa odada tek başına kalacaktı. Burayı Milton'la mı paylaşacağı mı diye sordu ama hayır yanıtını aldı. Ayrıca oda; üzeri kağıt, kalem, mürekkep ve bir sürü ıvır zıvırla dolu bir masanın bulunduğu yatak odasına açılıyordu. Ve elbette orada da çok sayıda kitap vardı.

Gördükleri, onu durup düşünmeye sevk etti. Karşısındaki yatağa, odalara bakıp, giysileri düşündü. Hepsi alışık olduklarından çok farklıydı. Evet, çılgınca, hatta aptalca bir iddia tüm bunlara neden olmuştu ama işin aslı onun için bambaşkaydı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir yatırım yapmamıştı. Biraz para, biraz da kibir sağlamıştı bu imkanı. Bayan Bollash da bazı kitabi gerekçelerle bir hayli istekliydı. Ama o... neden hepsi onu değiştirmek istiyordu ki?

Nasıl bir adam, diye düşündü kendi kendine, üzeri perdelerle kaplı, ayaklarına etekler geçirilmiş bir yatakta uyurdu ki?

Köpekleri ve gelincikleri besleyerek ekmek parası kazanmak zorunda olmayan biri herhalde diye akıl yürüttü. Sonra eğer Rezzo beni bu halde görseydi şu an adıma bir şeyler yapıyorsa bile derhal bırakırdı diye düşündü. Yapacak fazla işi olmayan bir adam yatar burada diye düşündü.

Bazen Mick de rahat bir hayatın hayalini kurardı. (Para ve bacaklar. Genelde bu derece sıradan hevesleri olduğunu başkalarına söylemekten utanırdı.) Ama böyle hayaller kurduğu için kendini suçlu da hissederdi. Ya da sadakatsiz. O bir işçiydi. İşçi sınıfına mensup iyi kalpli ve dürüst bir insan. Zengin heriflerin ondan daha mutlu olduklarını düşünmezdi. Onların daha güzel ailelere sahip olduklarını, ya da Tanrı'nın onlara daha kolay bir yaşam sağladığını geçirmezdi aklından. Neticede onlar da hastalanır, sakatlanır ve de ölürlerdi. Tıpkı herkes gibi. O zaman neden buradaydı?

Yirmisi daha şimdiden cebinde olan yüz yirmi pound için elbette. Çünkü bu miktar onun bir yılda kazanabileceğinden bile fazlaydı.

Kendi kendine güldü. Başka neden aramaya gerek yoktu. Neden ortadaydı işte. Elbette birkaç haftada onu bir beyefendiye dönüştürecek ve onu bir şekilde daha iyi bir adam haline getirecek bir eğitimin hayalini kurmuşluğu yoktu. Hayır, böyle bir şey olmayacaktı zaten.

Ama zenginlerin hayatı daha kolay görünüyor diye kabullendi. En azından daha iyi kokuyordu. Düşünmeye zamanları oluyordu. İsteddiği bu muydu? Bu yüzden mi bazı geceler zengin bir yaşam hayal ederdi? Düşünmeye zaman bulabilmek için mi?

Şimdilik yalnızca gördüğü her şeye hayret edecek zamanı bulabilmiş gibiydi. Koridora çıkıldığını düşündüğü başka bir kapı tuvalete açılıyordu ve burası kesinlikle yerdeki bir delikten ibaret olan bir yer değildi. Burada sifonlu bir tuvalet vardı. Ve inanılmaz bir şekilde yan tarafta da ışığın açılmasını sağlayan bir düğme. Elektrik. Daha önce Parlamento yakınlarında dolaşırken elektrik tesisatı çekilmiş bir bina görmüştü. Bayan Bollash'ın da evinde elektrik vardı. Bu yüzden de ortalıkta ne bir muma ne de bir gaz lambasına rastlamak mümkündü.

Kadın tüm bunları ona hızlı adımlarla yürüyüp odaları tanıtırken göstermişti. Sonra Mick'in yeni odasına girdiklerinde, "Aklima gelmeyen bir ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Ne gerekiyorsa." Kapının eşiğinde gitmek üzere bekliyordu.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Yok bişi, yavrum," dedi. "Süt güğümüne düşmüş bi fare kadar rahatım burda." Ama pek o da kadar da neşeli değildi aslında.

"Yavrum mu? Canım demek istedim herhalde," dedi.

Mick uzun boylu büyük şapkalı kadına bakarak gülümsedi. Tam ona karşı iyi duygular beslemeye, kendini onun yanında iyi

hissetmeye başlamıştı ki kadın birden her şeyi mahvetti.

Bayan Bollash "Yavrum dedin," diye izah etti. "Böyle diyemezsin."

Kaşlarını çattı. Birilerinin onu sürekli düzeltip durması hoşuna gitmiyordu.

Aslında orada öylece duruyor, huysuzluk filan yapmaya da çalışmıyordu; en azından isteyerek. Kadının kendisini değerlendirdiğinin farkındaydı. Ama bu dev şapkalı, yalnızca ağzını görebildiği kadın tarafından değerlendirilmeye maruz kaldığının bilincinde olmak son derece sinir bozucu bir durumdu. Ne sorunu var acaba diye düşündü. Gözleri şaşmış mıydı acaba? Ya da bir gözü görmüyor muydu?

Çirkin olmalı diye düşündü. Bu yüzden şapka takıyor.

"Olsun çalışacağız," dedi. "Sabah başlarız. Akşam öğrencilerim gelecek." Sonra dönüp, "Milton?" diye seslendi. "Bay Tremore şimdi banyo yapacak. Lütfen banyoyu hazırla. Ayrıca tıraş da olması gerek. Şu bıyıktan kurtulalım."

Mick önce şaşırdı sonra yüzünü buruşturdu. Giden kadının arkasından bakmak için kapı eşiğine kadar yürümüştü. Bir saniyede merdivenlerden inen Bayan Bollash gözden kayboldu. Lanet olsun. Bu da neydi şimdi? Zengin beylerin de bıyık bıraktıklarını biliyordu. Ayrıca banyo yapmayacaktı. Bunu belki de ona söylemesi gerekiyordu ama kadın öyle hızlı hareket etmişti ki ağzını açmaya fırsat bulamamıştı. Sanki peşine şeytan düşmüş gibi ardına bile bakmadan çekip gitmişti. Şapkası merdivenlerde gözden kaybolunca içinden lanet okudu. Tamam, o zaman ben de derdiğimi yaşlı Milton'a anlatırım.

Ancak yaşlı adamın en az Magic kadar dik kafalı olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

"Eğer Bayan Bollash banyo yapmanız gerektiğini söylüyorsa," dedi yaşlı Milton. Onu itirmek isterken Mick adamı durdur-

mak için elini kaldırmıştı. “Banyo yapacaksınız demektir efendim,” dedi bir yandan itip bir yandan da yüzünü buruşturarak. “Şu halinize bir bakın.”

Aslında Mick temizlenmeye karşı değildi. Hatta bu onun da aklındaydı. Neticede zor bir gün geçirmişti. Ama bunu ne Milton ne de Bayan Süslü istedi diye yapacaktı. Temizlenmek son derece kişisel bir şeydi. Mantıklı davranmaya karar verdi. Bu yüzden de Milton’ın kendini banyoya kadar sürüklemesine karşı çıkmadı. Adam gösterdikleriyle nedense müthiş gurur duyuyor gibiydi. Büyük beyaz bir şey vardı karşısında. Sırf yıkanmak için yapılmış. Ne büyük bir israf. Mick burada bir aylık çamaşırını dahi kolayca yıkayabilirdi.

“İyi güzel,” dedi Milton’a heyecanla.

Ama işler bu noktadan sonra yolunda gitti. ‘Hayır, efendim istemiyorum’ yaşlı adamı yavaşlatacak sözler değildi. ‘Hayatta olmaz’ derken de ne demek istediğini tam olarak ifade edememişti. Bana gelmez. Mick yıkanmaz. Ama Milton hâlâ açtığı musluktan küveti sıcak suyla dolduruyor, bir yandan da Mick sanki hemen suya dalıverecekmiş gibi konuşuyordu. Sonra dönüp Mick’in elbiselerini çıkarmaya kalkınca... Mick giysilerini bir adamın çıkarmasına izin verecek tiplerden değildi. Hangi koşul altında olursa olsun bunu yapmayacaktı. Adamın ellerini tuttu.

“Madem banyoyu bu kadar çok seviyorsun,” dedi. “Önden sen buyur o zaman.” Adamı kucakladığı gibi suya daldırdı – zaten Mick’in tek eliyle kaldıracağı kadar hafifti ama yine de nazik davranmaya çalışıyordu. Yaşlı adamı elbiseleriyle foş diye suya bırakmıştı.

Mick ona karşı kibardı. Onu incitmek istememiş, sadece sıcak suyla dolu bir küvete girmeyeceğini anlatmaya çalışmıştı. Neticede sıcak su havuçlar içindi, Mick Tremore gibiler için değil.

Banyonun içinde su göleti oluştuktan kısa bir süre sonra merdivenlerde Bayan Bollash'ın adım sesleri ve eteğinin hışırtıları işitildi. Mick kadını kapı eşiğinde görünce iyice aptallaşmış, ona ne diyeceğini bilemez halde öylece kalakalmıştı.

Vay, vay, vay. Yeni öğretmeni o kadar da çirkin değildi. Tam olarak hoş biri olduğu da kolaylıkla söylenemezdi ama şapkasız haliyle kesinlikle yüzüne bakılmayı hak ettiği apaçıktı.

Kızılımsı kalın telli saçları pırıl pırıldı. Saçlarının ışığı yüzüne yansiyordu. Zaten pencereden giren ışık içlerinin bir kilise gibi görünmesine neden oluyordu. Teni süt gibi bembeyazdı. Yüzündeki çok belirgin olmayan çiller sanki altın tozuyla pudralanmış gibi görünüyordu. Yuvarlak gözleri de çok ama çok büyüktü. Ya da şu an şaşırdığı için böyle fal taşı gibi açılmışlardı. Gözlüğünün ardındaki gözlerini sürekli açıp kapatıyordu. Ama yüzündeki en güzel şey burnuydu. Uzun, ince ve bıçak gibi sivri bir burun. Etkileyici ve böylesi zayıf bir kadına göre oldukça da biçimliydi. Eğer başını biraz daha kaldırır ve burnunu rahatça görmesini sağlarsa gerçek kişiliği hakkında da bir şeyler söyleyebilirdi.

Ama Bayan Bollash'ın gözlüğünün ardındaki bakışlarından kadının hiç de neşeli olmadığını görebiliyordu.

Yine de şapkasız hali hiç de fena değildi. Parlak ve komik görünse de yine de kendine has bir hoşluğu vardı. Tıpkı ormanda birdenbire karşınıza çıkıveren bir peri gibi.

Hırçın bir peri. "Ah, ah, Milton!" diye bağırdı. "İyi misin? Ne yaptınız, Bay Tremore! Küfürlerinizi alt kattan duydum!"

Milton'la Mick aynı anda konuştular.

"Kendimizi onun iğrenç parmaklarından korumaya çalıştık o kadar..."

"Evet, sınısıklam oldum ama iyiyim..."

"Bu nalet banyoda yüzmeye niyetim yok. Bugün bu banyo olayını kimse bana demedi..."

“Yüksek müsaadenizle, leydim, bu adamın küvetten ziyade bir hayvanat bahçesine yaraştığını söylemem gerek...”

“Yüz papel verseler, bir moruğun bana böyle bi şey yapmasına...”

“Yeter!” diye bağırdı Bayan Bollash. “Yakınmaların da bağırmaların da kabak tadı verdi artık, Bay Tremore.”

Kadına iyilik yaramıyor gibiydi. Mick onu sakinleştirmek için biraz geri çekildi. Bağırmasına engel olmaya çalışarak sakin bir tavırla konuşmaya başladı. “Bak kuşum, sen nasıl diyosun bilmem ama bu “yakınmadan” ben sorumlu değilim,” dedi vurguladığı kelimenin anlamını bilmese de uygun bir mimik yapmaya çalışıyordu. Ama anlamlarını tam olarak kavradığını da söyleyemezdi. “Burada bu kabalık son bulana dek böyle duracağım.”

Bu çıkışı kadını şaşırtmıştı. Büyük gözleri daha da irileşti. Şimdi gözleri adeta çay tabakları kadar olmuştu.

Güzel. Onu susturmuşken kendi düşüncelerini açıklamaya koyulabilirdi. “Bizim kitabımızda öyle yolunmuş tavuk gibi sıcağı sulara dalmak yok...”

“Bay Tremore, bir beyefendi kesinlikle banyo yapar...”

“Nerden biliyorsunuz ki? Birini banyo yaparken gördünüz mü?”

Hayretle irkildi. Ardından kaşlarını kaldırıp küvetin kenarına tutunarak çıkmaya çalışan sıırıslıklam haldeki adama döndü. “Sen,” dedi. “Sen Milton banyo yaparsın değil mi?”

“Kesinlikle madam. Ama ilk önce genellikle giysilerimi çıkarırım.”

“İşte şimdi anlaşıldı,” dedi Mick. “Demek bu yüzden böyle her yeri buruş buruş. Bu kadar su...”

Islanmış uşak söylenmeye devam ediyordu ama Bayan Bollash ona aldırıyor yalnızca başını iki yana sallayıp dudaklarını

sıkarak Mick'e bakıyordu. "Banyo yapmalısın." Beni buna nasıl zorlayabileceğini bilmiyor diye düşündü Mick. Ama bu anlaşılacak onun için çok önemli bir şeydi. Karşı çıkışı kadını çok üzmüştü. Bunu görünce sadece bir dakikalığına da olsa pes edip suya dalmayı düşündü. Neredeyse. Sırf onun için. Sadece yüzündeki bu ifade uğruna. Utangaçlıkla kabadayılık karışımı ifadenin yüzü suyu hürmetine.

Ama kendi çıkarı için doğruyu söylemeye mecburdu. "Mecbur muyuz hiçbir şey yapmaya? Ayrıca şunu da söyleyim. Bıyığımız da olduğu yerde, dudağımızın üzerinde kalcak."

Kaşlarını biraz daha çatıp, dudaklarını uzun yanağında çukurlar oluşturacak kadar sıkı. Bu bakışlar gerçekten çok acıklıydı. Bıyığına sanki kendisini ısıracakmış gibi büyük bir dikkatle bakıyordu. Daha aşağı, göğsüne bakmamaya çalışıyor diye düşündü. Kollarını kavuşturdu. Bunu önünü kapatmak için değil göğüs kaslarını esnetmek için yapmıştı. Böyle yapınca daha güçlü görünüyordu. Ona meydan okuyacaktı. Sonuna dek. "Bıyık kalıyor," diye yineledi.

Dudaklarını biraz daha sıkı sonra "Tamam ama incelt o zaman," dedi. "Bıyığın inceltilirse kalabilir. Ama banyo yapman şart."

"Yapmayacağım."

Of, bu banyo işine kafayı takmıştı işte. Dudaklarını sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Öfkesinden deliye döndüğü apaçıktı. Bu sırada bakışlarını boynundan yukarıda tutmak için çaba harcıyordu.

"Eğer banyo alışkanlığı kazanmak için çaba harcamazsanız," dedi, "sizi bir beyefendi yapamam."

Ağzından aşağılayıcı bir homurtu yükseldi. "Dinle kuşum. Önce şu konuda anlaşalım derim. O herifler senden beni değiştirmeni istiyolar ya, ben kimseye karar verdirtmem, tamam mı? Sen

söyle. Ben de dinleyeyim. Ama Mick Tremore neyin doğru olduğuna kendi karar verir. Ve sabunlu suda yüzmek bize gelmez.”

Yumruklarını beline koyup, dirsekleriyle kapı pervazına yaslandı. Yüzü giderek pembeleşiyordu. Ama kendini kontrol etmek için büyük bir çaba harcadığı da belliydi. “O zaman bu iş biter,” dedi. “Çünkü çok pissin. Bu arada aklıma gelmişken,” dedi parmağıyla adamın cebini işaret ederek. “Şundan da kurtulman gerek.”

Freddie'den bahsediyordu. Ayrıca Mick banyoya girmezse bahis olayının yatacağını söylemişti. Gerinip, biraz sakinleşebilmek umuduyla ceketinin önünü düzeltmeye koyuldu. Zaten ceketinin, gömleğinin de düğmelerinin kopmuş olması, elbiselerini çıkarmasını isteyen yaşlı bir adama karşı durmak zorunda kalışı büyük bir sorundu. Şimdi bir de ukala kadının teki Freddie'yi atmasını istiyordu.

Sonra Magic'i işaret etti. “Ve köpeğin de banyo yapmalı.”

Hah. Mick bu konuda uzlaşabilirdi işte. “Tamam, eğer Maj'ı banyoya sokabilirsen istediğini yaparsın. Ama Bayan Bollash, bu mantıksız bahis uğruna kesinlikle Freddie'den ayrılmayacağım.”

“Bir kemirgeni evimde...”

“Kemirgen değil o. Tam tersi. Kemirgenlerden nefret eder. Onları yakalar.”

“Cebindeki hemcinsinin evimde avlanmasını istemiyorum.”

“Dişi o. Freddie bir kız. Ve benimle kalacak. İyi bir gelincik altın gibidir. Göreceksiniz.”

Bir süre söylenip durdu. Bir an için tartışmayı kazanmak üzere olduğunu düşünüyordu ki “Evinde nereye koyuyordun onu?” diye sordu.

“Bazen kafesinde uyur.”

“Kafesi getirebilir miyiz?”

“Sanırım.”

“Tamam. Kafesi arabaları çektiğimiz yere koyabilir miyiz?”

“Hayır, size burada yanıtında kalması gerektiğini söyledim ya.”

“Evde olmaz.”

Bunu bir süre düşündü. Bahsin sürmesini istediğine kanaat getirmişti. Ama bu ilk anda düşündüğünden de zor olacaktı anlaşılan. Ama henüz vazgeçmeye hazır değildi. Yüz poundu bu kadar kolay gözden çıkaramazdı. Ayrıca iyi konuşmayı öğrenip, iyi bir evde yaşama fikri ona çok cazip gelmiş, üzerinde düşünüldükçe de isteği artar olmuştu. “Tamam, eğer arabaları çektiğiniz yer kapalıysa kabul. Ayrıca aydınlık ve havadar olması da gerek. İstedikim zaman da gidip onu görebilmeliyim. Ama banyo yapmayacağım. Lavaboda yüzümü gözümü yıkarım.”

“Banyo şart Bay Tremore. Kesinlikle. Banyo yapacak, saçınızı kestirecek ve de tıraş olacaksınız.” Kaşlarını çatarak dudağının üzerine baktı sonra da “Her gün tıraş olacaksınız,” diye ekledi. “Ve de temiz giysiler giyeceksiniz. Bu bir oyun değil bayım.” İyice pembeleşen yüzüyle derin bir nefes aldı. Şimdi pire için yorgan yakmanın alemi yoktu. “Yepyeni fikirlere alışmalısınız. Bunlardan ilki de banyo yapmak olacak. İngilizcede telaffuzunu öğrenmek için çok çalışmanızı gerektirecek kelimeler olacak. Eğer altı hafta içinde bir beyefendi olmaya niyetliyseniz işe beni dinleyerek başlamanız gerek.”

“Dinlemeyen ben değilim ki,” diye terslendi. “Mantıklı gelen şeyleri öğrenebilirim ancak. Mantıksız şeyleri öğrenmemi beklemeyin. Mantığını anlayamadığım şeyleri ancak taklit etmiş olurum kavramış değil. Anladın mı? Ve de banyo yapmanın mantığını anlayamıyorum. Bir kere bu sağlıksız bir şey. Ölebilirim. Suda boğulabilirim çünkü yüzme bilmiyorum. Lavaboda yıkayacağım. Hep öyle yaparım. Temiz bir adam olacağım...”

“Yeterince temiz değil...”

"Benim için yeterince temiz." Artık canı cehennemeydi ama. Yüzüne bakarak, "Beni evinde üst kata alan ilk seçkin kadın siz değilsiniz bunu bilin Bayan Bollash" dedi.

Bu sözleri üzerine kadının yüzünün bembeyaz kesilişini izlerken içinden lanet okudu. Elini saçlarında gezdirince parmaklarına topak topak kirler bulaştı. Unuttuğu bir şey vardı: Bütün gece simsiyah bir sokak kedisi gibi gezinmişti ortalıkta. Fare yakalamak için yerlerde yuvarlanmış sonra da Londra sokaklarında neredeyse bir düzine insandan dayak yemişti. Yani berbat görünüyormuş olmalıydı.

Kabul, pisti. Kabul, son cümleyi söylememesi gerekiyordu. Aslında zengin hanımefendilerin evlerinde çıktığı yolculuklar genellikle üst kattaki yataklarda son bulurdu. Üstelik bu hanımefendiler şu an karşısındakinden hiç de aşağı kalmazlardı doğrusu. Ama bu konuyu kesinlikle Bayan Edwina Bollash'la tartışmaya niyeti yoktu.

Yüzünde buz gibi bir ifadeyle, "Ya banyo yapın ya da derhal buradan gidin," dedi. Şaka yapmıyordu. Kararını vermiş iki cihan bir araya gelse fikrini değiştirmeyecekti.

Ama o da söylediklerinde çok ciddi idi. Neticede karşısındaki de olayları çift taraflı düşünmeli, bir nebze saygı göstermek için çaba harcamalıydı. "Eğer Milton'la birlikte gücünüz beni o küvete sokmaya yeterse, kabul. Yoksa hayatta olmaz."

Ağzını sımsıkı tutarken bir an için alt dudağını ısırıldı. Canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra sakın bir tavırla, "Git," dedi.

"Pardon?"

Daha yüksek sesle, "Git," diye yineledi.

Kaşlarını çatarak yüzüne bakıyordu şimdi. Çok katı bir insan. "Tamam, o zaman," dedi. "Siz bilirsiniz."

Hayatı yıkayıp temizlemeye çalışarak vakit kaybeden Bayan Çokbilmiş ile ona yardım etmeye çalışırken sırsıklam olan uşağının yanından geçti.

Buna gerek yoktu. Aptalca bir fikirdi. Hayır, bu bir grup zenginini eğlendirmekten başka hiçbir işe yaramayacak saçma sapan iddia uğruna canını sıkmanın gereği yoktu.

Aşağılık herifler. Hepsinin canı cehenneme. Paralarıyla istedikleri gibi oynayabilirler ama onunla değil.

Ama daha bir blok ilerlemişti ki verdiği karardan pişmanlık duymaya başladı. Daha önce böyle bir şeyin hayalini kurmuş olsun ya da olmasın ya ona tam bir beyefendi olmanın kurallarını gerçekten öğretebilecekse? Ya tamamen değişmesini sağlayıp Milton gibi bir uşak olarak işe girmesini sağlayabilirse? O durumda, Mick, her zaman güzel, temiz evlerde yaşayabilirsin ahbap. Ayrıca Cornwall'a ve ailene de bol para yollarsın. Herkes daha iyi koşullarda yaşar. Hatta Freddie bile eğer at arabalarının çekildiği yer güneş gören kuru bir yerse durumdan fazlasıyla memnun olacaktır. Ayrıca sen de kadının konuşma tarzına bayılıyorsun. Hele kokusundan bahsetmeye bile gerek yok.

Hem bir beyefendi olarak, fare avcılarını evinin önünden bile geçirmeyecek türden fevri tavırlı bir kadına yaklaşma şansı çok daha yüksek olacaktı.

Bölüm 4

Bay Tremore hızla dönüp köpeğini de çekiştirerek dışarı yöneldi. Az önce çıktığı merdivenlerden inip koridordan geçti. Sonra ön kapı açıldı ve ardından kapanma sesi işitildi. Edwina banyoda durmuş sessizliği dinliyordu. Aslında çok kısa bir süre önce heyecan dolu renkli tartışmaların yaşandığı evin birden sessizliğe bürünmüş olması bir bakıma komikti de.

Edwina ön kapının çalınmasını bekliyordu. Adam geri gelecekti. Çünkü akıllıydı ve biraz düşününce doğru kararı verecek, yanlışlığını anlayacaktı.

“Leydim?”

Şaşırdı. Seslenen Milton’dı. “Evet?”

“Banyoyu temizleyeyim mi? Başka istediğiniz bir şey var mı?”

Adamın sorularına mantıklı bir yanıt vermek için bir an düşünmek zorunda kalmıştı. “Ah. Hayır.” Başını iki yana salladı. “Yani evet demek istiyorum. Lütfen temizle. Ama başka bir şey istemeyeceğim senden. Saat ondaki çaya kadar.” Yatıradan önce daima bir fincan papatya çayı içerdi.

Hiçbir şey düşünmeden banyodan çıktı. Demek buraya kadardı. Her şey bitmişti.

Yazık oldu diye düşündü. Bay Tremore birçok açıdan mükemmel biriydi. Dili onun gibi kullanan birileriyle karşılaşma şansı

düşüktü. Ayrıca onun açıkgozlü, dikkatli tavrıyla iyi bir öğrenci olabileceğini tahmin ediyordu. Sesleri taklit edebilme yeteneğinin bunu kolaylaştıracağını söylemeye gerek bile yoktu. Mükemmel bir deneme olacaktı. Ah, yazık.

Kısa bir süre bu düşüncelerle boğuştu. Sonra bir hayli üzöldüğüünü fark ederek aşağıya yöneldi.

Kendini işine vermeye karar verdi. Ev sessiz, sakindi. Tüm öğleden sonrayı derse ayırdı. Önce peltek konuşan bir avukatın kızına sonra da İngilizceyi daha iyi telaffuz etmek isteyen Macar bir kontese ders verdi. Ardından ailesi gibi Devon aksanıyla konuşan kasabalı bir kızla ilgilendi. Son kız da gittikten sonra Edwina yemeğe oturdu. Yemeğı hep aynı saatte yerdi. Fransız mutfağı eğitimi almış aşçı sayesinde sofrası her zaman zarif bir biçimde kurulur, yemekler de son derece lezzetli olurdu.

Geç saatlerde babasının eski saatini kurmak için karanlık evde üzerinde geceliğıyle dolaşırken alt kattan kapının belli belirsiz tıklandığını işitti. Sonra da mutfak girişinde konuşmalar duydu.

Emin olmak için merdivenlerin başına kadar gitti ve gülümsedi. Artık hiç kuşkusunu kalmamıştı. Bu, Mick Tremore'un başka biriyle karıştırılması imkansız sesiydi. Bir anda içi müthiş bir sevinçle doldu. Adamın bazı harfleri yutuşunu, 'değıl' yerine 'yok' deyişini, ses bağlarını ve yuvarlak ünlöleri yanlış kullanışını duymak çok zevkliydi.

"Karara varıyorum," dedi. "Kronik bir şey – yok – değıl."

"Kronik mi dedin?"

"Uzun süren ve ağırlı. Bana kolay gelmişti."

Bay Tremore'un anlaşılır konuşmaya çabaladığını duyan Edwina'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Bana yardım eder misiniz?" – *Yardım et bana* – "İsminizi tekrar öğrenebilir miyim?" *İsim neydi?*

Anlaşılır konuşmaya çalışsa da Milton onu anlamamıştı. Bir

süre Bay Tremore'un ne demek istediğini çözmeye çalıştı. Sonunda Milton, "Ah, adımı mı soruyorsunuz?" dedi.

"Evet." *Herıld.*

"Milton, efendim."

"Milton, leydi istiyor ya, ben de banyo ve tıraş yapmak istiyorum."

Edwina bir hayli sevinmiş, içi büyük bir mutlulukla dolmuştu. Milton'ın Bay Tremore'u içeri alışını dinledikten sonra merdivenlerden inerken kendi kendine küçük bir mutluluk dansı bile yapmıştı. Ama son basamaklara eriştiğinde hemen kendini topladı. "Akıllı kadınız ya, deyin mi?"

"Evet efendim."

"Zorluk çıkarmayaydım. Kendim girebilirim suya."

İşte bu kadar. Hatalı olduğunu kabul etmişti. Ne inanılmaz bir konuşmaydı bu böyle!

Adam şirin bir tavırla konuşmayı sürdürdü. "Gördün mü, keçi inadım tutuyo bazen." Sonra sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Kahkahaları davul gümlemesi gibi yükseliyordu. "Hakkım da var ama. Mürekkep yalayıp yutmadıysak ne olmuş?"

"Evet efendim." Edwina, Milton'ın bu konuşmanın ancak yarısını anlayabildiğini tahmin ediyordu. Sonra adamın son söylediklerini daha iyi anlayıp, "O zaten seçkin biri efendim," diye ekledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Bana yardım eder misin o halde?" *Yardım etcen deyil mi?*

"Elbette efendim. Zevkle."

Edwina dönüp yatak odasına yöneldi. Artık bıyığını kesmeyi kabul ettiğini bile duysa şaşırmayacaktı. Adam artık mantıklı davranmaya başlamıştı.

Sabah hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Sanki Bay Tremore en ufak bir sorun çıkarmayıp, zerre kadar çekingenlik gös-

termeden kendinden istenilenleri yapmaya çalışmış gibi. Kahvaltıda ona günaydın demeye (tabii bıyık da gitmiş olacaktı) ardından da soğukkanlı bir ifadeyle onu çalışma odasına davet etmeye karar vermişti – *Kahvaltınız bitince koridorun sağındaki son odaya gelin.*

Yatınca bir türlü uyuyamadı. Uykusu olmadığına karar verip eline bir kitap aldı ama tek bir satır bile okuyamadı. Bunun yerine açılan muslukların, akan suyun sesini dinlemeye verdi kendini. Sırtını yastıklara dayadığı anda foş diye bir ses işitti. Sonra da, "Ah çok sıcak!" diye bir çığlık. Bay Tremore küvete giriyordu. Banyodan gelen sesleri uzunca bir süre dinledi.

Yeniden adamın çıplak göğsünü düşündü. Aslında bu düşünce aklına gelir gelmez etkilenmiş ama aynı biçimde de rahatsız olmuştu. Kıllar. Banyoda tartışırken dikkatini çeken kıllar. Titre-di. Böyle bir şey kimin aklına gelebilirdi ki? Kendini kandırarak da olsa sık sık bu kılları, kasların üzerinde o etkileyici görünüşlerini düşünmeden edemiyordu. Kollarda, (özellikle saçını arkaya atmak için kollarını kaldırdığında gerilen kasların üzerinde) simsiyah kıllar. Göğsünde aşağı inildikçe kılların kaplı olduğu bölge daralıyor sanki aşağıdaki bir yeri işaret eden bir okmuş gibi duruyordu. Mick Tremore'un kılları bile nezaketten nasiplerini almamışlardı. Kıllar takip edilince dosdoğru penisine doğru uzanıyorlarmış gibi geliyordu.

Edwina şaşırmıştı. Tanrım! Şimdiye dek bir erkeğin o bölgeyle ilgili söylenebilecek tüm kelimelerden büyük bir dikkatle kaçındığını fark etti. Hatta bilimsel tanımlar bile onu rahatsız eder, hemen bambaşka şeyler düşünmeye zorlardı kendini. Aslında Bay Tremore'un da benzer bir kelimeyi sarf ettiğini duyar gibi olmuştu ama o an adamın konuşması çok hoş gelmişti. Sanki biraz pervasızca da olsa ağızdan kaçırmıştı. Erkekler vücutlarının o bölümüne çok mu düşkündürler? Heykellerin en iyi yerlerinin

orası olmadığı açıktı. Zaten o da o bölgeye bakmazdı. Ama büyüdükçe durum değişir olmuştu. Bir keresinde bir kitapta hayret içinde kalmasına neden olacak bir şey okumuştı. Ve okudukları arasında en korkuncu da yani şu ana dek en korkuncu olarak düşündüğü şey, Tanrım, erkeklerin oralarında da kıl olduğunu öğrenmekti. Akılina bu gelmişti. Evet, orada uzayan, bir avuç dolusu kıl vardı. Ne kadar iğrenç.

Hayır, hayır artık bunu düşünmemeliydi. Yeter. Başka şeyler düşünmeliydi.

Bıyık. Koridordan foş sesleri geliyordu. Bay Tremore temizleniyor. Dudağının üzerindeki o kalın bıyığı keserek gerçek anlamda temizleniyor. Güzel. Bu rahatlatıcı düşünceyle banyodaki suyun sesini dinleye dinleye uyuyakaldı. Ne kadar uyuduğunu söylemek mümkün değildi ama uyandığında başucu lambası hâlâ açıktı. Evse bütününü sessizliğe gömülmüştü.

Sonra, hayır bir ses var, diye düşündü. Duyduğu sese anlam vermeye çalışarak doğruldu. Biri dolaşıyor. Evet, evde gecenin sessizliğinde biri dolaşıyordu. Edwina kalktı. Birden öfkelenmişti. Ses babasının çalışma odasından geliyordu.

Yataktan fırlayıp üzerine geceliğinin uzun kollu, soluk yeşil yeleğini geçirdi. Ardından hızlı adımlarla koridora yönelirken bir yandan da dağılan saçlarını toplayıp burnunun ucuna kadar inen gözlüğünü düzeltmeye çalışıyordu.

Babasının koridorun sonundaki çalışma odası kapısı aralık, ışığı da açıktı. Kapıya doğru ilerlerken bir yandan da birinin içeride dolaştığını artık daha net biçimde duyuyordu. İçeride Bay Tremore dolaşıyor olmalı diye düşündü bir hayli sinirlenerek. Ama kapıyı açarak içeri girince irkilerek geri çekildi.

İçeride ancak profilden görebildiği bir yabancı babasının kristal konyak sürahisini kaldırıp ışığa tutuyordu.

Odanın duvar lambasının ışığında sürahinin içindeki viski

amber gibi ısıldıyor, ışığı yüzünde, gömleğinde parılıyordu. Ne hoş bir görüntü! Bu ışık, adamın hayalet gibi görünmesine neden olmuştu. Bulunduğu yerden davetsiz misafirin yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Zarif duruşu, şık giysileriyle tam bir beyefendi hırsız. Ama adamın hiç acelesi yoktu. Hırsızlık yapan birine göre müthiş rahattı. Gömleğinin etekleri dışarıdaydı. Kol düğmeleri de iliklenmemişti. Ayrıca üzerinde düğmelerini iliklemediği bir de yelek vardı. Hırsızdan ziyade sanki babasının eski bir arkadaşymış gibi görünüyordu.

Bay Tremore olmalı diye düşündü bu fikirden kurtulmaya çalışarak. Başka kim olabilir ki? O olmalıydı. Ama karşısında duran adam yeni öğrencisini pek andırmıyordu. Gerçi arada bazı benzerlikler de yok değildi. Saçları aynı şekilde gece karanlığı gibi simsiyahtı. Ama iyice düzeltilip arkaya doğru taranmış, böylece yüzü ortaya çıkmıştı. Bu uzun boylu, dik omuzlu, sağlam yapılı adam Bay Tremore olabilir miydi? Ama bu adam biraz daha naif, biraz daha derli toplu görünüyordu. Daha da yakışıklı. Üzerindeki giysiler basit ama güzeldi. Beyaz gömleği özenle ütülenmiş, kravatsız olduğundan yakası açık bırakılmıştı. Yelek...

Kaşlarını çattı. Bu yelek garip biçimde tanıdık gelmişti gözüne. Tıpkı pantolonların da bir şekilde tanıdık geldiği gibi. Hatta tüm giysiler hiç de yabancı gelmiyordu ona. Adam babasının masasının yanında duruyordu.

Sanki geldiğini fark etmiş gibi elindeki sürahiyi indirerek yüzünü ona döndü ve o sırada gözleri buluştu. Adamın ağzının kenarında eğri bir gülüş peyda oldu. Şimdi bu gülüşle dudağının üzerinde itina ile düzeltilmiş bıyığı ve bembeyaz dişleri daha da belirginleşmişti. Etkileyici bir zıtlık. Edwina tıpkı karşıdan karşıya geçerken bir taşıtın ışığına yakalanıp yolun ortasında kıpırdayamadan kalakalan bir hayvan misali bu gülümseyişle adeta yerinde donup kalmıştı. Tanrım, adam çok yakışıklı olmuş! Bu derece hoş görü-

nen bir adam karşısındaki kadının tüm mantıklı düşüncelerini yok eder, iradesini lapa kıvamına getirirdi. Sanki mülthiş bir ustalıkla bir anda kültürlü, seçkin biri halini alıvermişti.

Bu kesinlikle barbar görünüşlü, maço tavırlı Bay Tremore olamazdı ama...

Adam elindeki sürahiyi bırakmadan kollarını kaldırıp, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Edwina kendisine doğru dönen adamın sözlerini işitince bir an için yere düşecek gibi oldu. Yanıldığı açıktı. "Bay... Bay Tremore," dedi neredeyse onay bekliyormuş gibi. "Ben... şey... ah... siz..." diye geveledi.

Ona bakarken bile karşısındakinin aynı adam olduğuna inanmıyordu. Adamın yalnızca temizlenerek bu derece değişmiş olmasını akli bir türlü almıyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"İnanılmaz." Bıyığı. Biri inceltmiş. En azından bunu denemişti ama çok da başarılı olamadığı görölüyordu.

"Şeytan gibi," dedi kaşlarını oynatarak. Sonra güldü. Bu ifadeyi sevmiş olmalıydı. Her fırsatta kullanmaya çalışıyordu. "Sert bi kral gibi görünüyorum, deyiş mi?"

Edwina boğazını temizledi. Şey, evet. Ve o anda başka rahatsız edici bir gerçeği daha fark etti. Hayatında gördüğü en yakışıklı 'lanet olası lord' olan bu fare avcısının üzerindeki babasının eski pantolonu, gömleği ve yeleği. Ve evde gecenin bir yarısı viski ya da artık ne bulabilirse çalmak için dolaşıyordu.

Kendini toplayıp çıkıştı. "Onu yerine koy."

Sanki ilk defa görüyormuş gibi elindeki sürahiye şaşırarak baktı. "Ah," dedi, sonra ne demek istendiğini henüz anlamış gibi. Dilini hafifçe şaklatıp, az önce yapılan bir şakaya gülen bir adam edasıyla sırtıttı. "Birini aşırıldığım yok ki... Ama öyle sandıysan... yalnızca merakımı..."

"Koy yerine."

Kaşlarını çatıp, haksızlığa uğramış bir adam tavrıyla içkiyi masaya koydu. Sonra da, "Birini aşırımyodum ki," diye tekrarladı. "Bak bazen böyle hayaller kursam da..."

"Ucuz viskilerle kurduğun hayallerin beni ilgilendirmiyor, Bay Tremore. Yanında ben olmadan bu odaya giremezsin."

Adam yeniden sırtıttı. "Tamam," dedi. "O zaman içeri girin, Bayan Bollash."

Edwina kaşlarını çatarak kapının eşiğinden bakmayı sürdürürnce de ona doğru yürümeye koyuldu.

Tanrım, konuşmadığında yürütmesi bile harikulade geliyordu. Kıvrak, zarif, tam bir kendine güvenen adam edası. Sağlıklı, yüzünde kendine bakan kadınlara gülümsemeye aşina olduğunu düşündürten bir gülüş.

"Üzerimizdeki o şeyle iyi güzel hoş görünüyoruz, Bayan Bollash."

Edwina başını eğip kendine baktı. Geceeliğinin üzerine aldığı yeleği yana kaymıştı. Hemen düzeltti. Bunu karşısındaki adamı yanlış bir davranışa düşüreceği için değil, daha ziyade kişisel gururunu korumak için yapmıştı ki buna da herhalde kimse karşı çıkamazdı.

Edwina holde, Mick kapının eşiğinde öylece durdular. "Arkadaşların sana Edwina mı derler?" diye sordu. "Daha sevimli bir adımız yok muydu?"

Edwina gerilmiş biraz da korkmuştu. "Benim arkadaşım yok, Bay Tremore, ve Bayan Bollash bana kalırsa yeterince saygılı ve sevimli bir isim."

Adam dudaklarını büzünce bıyığı eğilmişti. Bıyıkları bu duruşuyla çok daha modaya uygun gibi görünmüştü ama aynı derecede de erkeksi.

"Winnie," dedi birdenbire.

Kadın geri sıçradı.

Adam iki elini birden kapı pervazına dayayıp, kollarını açtı ve dirseklerini kırarak eğildi. Kısa bir süre Edwina'nın yüzünü seyretti. Ardından tekrarladi. "Winnie. Adın bu olsun. Edwina'ya öyle demez misin?" Gülümsedi çünkü kaşlarını çatarak ya da birden geri sıçrayarak yıllardır duymadığı adının bu olduğunu doğrulamıştı. "Ah," dedi başını sallayarak. "Daha fazla hoş. Yumuşak. Samimi. Deyil mi?"

Adamın konuşma şekli... Ses tonu bir şekilde kafasını karıştırıyor, biraz da utandırıyor. Yeniden korktuğunu hissetti. Yüz ifadesi onu kendisiyle birlikte gülmeye davet ediyordu ama istese bile bunu yapacak durumda değildi. Gülmeyecekti. Kesinlikle gülmek istemediğini düşündü. Onu aptal yerine koymaya çalışıyor, viski çaldığı gerçeğini unutturup, konuyu başka yerlere sürüklemeye çalışıyordu. Bir an evvel bu işe bir son vermeliydi.

"Hayır, Winnie hiç de güzel değil," dedi. "Küçükken kuzenlerim bana at gibi kişneyerek seslenirlerdi. Wi-i-i-n-n-ie." Adını söylerken hafifçe de kişnemişti. Sonra keşke yapmasaydım diye düşündü.

Çünkü adam yüzünü buruşturup, sanki böyle bir şeyi duymak acı vermiş gibi yapmıştı. Adamın bu ilgili tavrı yüzünden bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Mick'in, "Kör olasıcaları nasıl güzel aptal yerine koydunuz, Bayan Bollash," dediğini duydu. "Çünkü siz bi güzelliksiniz. Her bi şeyden daha güzel."

Gözlerini kısıp adamın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak bir süre yüzüne baktı. Sonra bunun saçma sapan bir laf olduğuna kanaat getirdi. "Bay Tremore ben sert tavırlı, çilli suratlı, bir kartal gibi görünmesine neden olan burnunun üzerine gözlük takmış, sade bir kadını. Tanıdığım her erkekten de uzunum." Bir an bu son sözlerini yeniden düşünmek zorunda kaldı. "Siz hariç." Sabrını muhafaza etmeye çalışarak devam etti. "Ama dürüst

ve zeki bir kadını. Kesinlikle çapkın bir adamın birkaç süslü söz söyleyerek viski çaldığı gerçeğini örtbas etmeye çalışmasını da yutacak değilim. Eğer içmek istiyorsanız sokağın köşesindeki bara gidin. Yüreğiniz soğuyuncaya dek için, ayılınca da gelin.”

Tanrım, daha önce birine böyle şeyler söylediğini hiç hatırlamıyordu. Elbette daha önce kendisine bu derece ahlaksızca davranıldığını da. Bu tavır onu çileden çıkarmıştı. Elbette doğruyu yapmıştı. Adam yaptıklarının cezasını çekmeliydi. Aslında yalnızca bu kadar bir tepkiyle karşılaştığına şükretmeliydi.

Adamın bakışlarını yüzüne sabitlemiş, merak ve şaşkınlık arası bir ifadeyle bakıyordu. Başını iki yana salladı. “Bi yudum bile almadım,” dedi. Ağzı yeniden o eğri gülümseyişiyle yamulurken mantığı tam aksini iddia etse de, bu Edwina’nın hoşuna gitmişti. Sevimli bir adamdı bu. “Bendeki nefesi koklamak istersin?” diye sordu.

Tanrım, hayır! Bir adım geriledi.

Adam da elini kapının pervazından çekip loş hole doğru bir adım daha attı. Sabun ve başka bir şey daha kokuyordu. Pudrası belki de. Milton saçlarını kestirmişti. Şimdi daha kısa ve düzgündüler. Bu kadar yakından, karşısında çıplak ayaklarla dururken yüzüne bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. Güleceği geldi. Adamın karşısında kısa kalmıştı. “Ben güzel değilim,” diye mırıldandı.

Adam arkasından vuran duvar lambasının ışığında başını iki yana oynattı. Sanki iletişim kurmakta güçlük çektiği kalın kafalı bir çocukla konuşuyormuş gibi, “Bayan Bollash,” dedi. “Dilim sizinki kadar iyi dönmüyo, biliyoruz. Bunun için tam diyeceğim size öyle olduğunuz...”

Başını hafifçe eğdi. Hayır, yapamaz diye düşündü içinde bulunduğu durumun saçmalığıyla sersemlemiş halde. Kesinlikle yapamaz... Şey, hayır... Bunu yapabilmek için bir erkek karşısındaki kadını çok iyi tanımalıydı, değil mi? Öyleyse, hayır...

Ama evet. Onu en çok dehşete düşüren şeyse yeni öğrencisinin dudaklarına sürten bıyıklıydı. Sonra ağzını kendisinininkine dayadı. Adamın dudaklarını, yüzünün sıcaklığını hissetmek öylesine büyük bir sürprizdi ki, eli kolu bağlanmış, bir süre başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelmişti. Allak bullak olmuş halde öylece kalakalmıştı. Öpülmüştü.

Yirmi dokuz yaşının olgunluğunda bu ilk öpüşme onda garip bir etki yaratmıştı. İlk tepkisi ağlamak oldu. Sadece inleyip ağlamak. Lanet olsun sana diye düşündü. Lanet olsun. Benimle oynama böyle.

İkinci düşüncesiye ilkini aklından hemen silip atmıştı. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Hayatında gördüğü en hoş adam sımsıcak bıyıklarını dudaklarına sürterken kısmen kahkahalarla gülmesini, komiklik yaptığını söylemesini bekliyor hatta kısmen böyle bir şeyin gerçekleşmesini umuyordu.

Bıyıklar o kadar da sert değildi. Fırça gibi batmamıştı. Yumuşacık bir yastık gibi. Dudaklarıyla birlikte hareket ediyordu.

Biraz geri çekildi ama adam bir adım atıp, yaklaştı. Derin bir nefes almaya çalışmıştı ama ağzından nefes almaktan ziyade hıçkırık benzeri bir ses çıktı. Kolunu yakalayıp, kendine çekti. Eli güçlü, sıcacık ve güven vericiydi. Edwina dudaklarının bu derece duyarlı olduğunu hiç bilmiyordu. Adamın dudakları yumuşacıktı. Her yanıyla son derece sert görünen bir erkeğin bu derece yumuşacık dudaklara sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Kendi dudaklarına değen bu dudakların tüm kıvrımlarını hissediyordu. Kim böyle bir şeyin bu derece canlandırıcı bir etki yapabileceğini aklına getirebilirdi ki?

Başparmağıyla yanağına dokundu. Adamın yanağına dokunduğunu hissedince aniden gerilerek irkildi. Aldığı zevk sanki belinden dalgalar halinde yükselerek bütün bedenini kaplıyordu. Bu son derece yoğun ve yabancı duyguyla nasıl başa çıkacağını

bilemiyordu. Adamın dudakları alt kattaki duvar saati çalma-ya başlayınca kadar dudaklarına yapışık kalmıştı. Bir, iki, üç... Hemen gerçeğe döndü. Dörtte geriye sıçradı, beşte de bir hayli uzaklaştı. Saat çalınayı sürdürüyor, gece yarısının geldiğini bildiriyordu bu sırada Edwina kollarını öne, adamın göğsüne doğru uzatmıştı. Adamın göğsü müthiş sertti. Gömleğinin altında sanki sarp kayaklıklar varmış gibiydi. Ve de sıcak. Elinin altında sanki ateş varmış gibi gelmişti.

Yüzünü iyice yaklaştırdı. "Ah," dedi. "Evet." *Herıld*, dercesine. O aptalca telaffuz. Sanki bir konuda anlaşmışlar gibi başını salladı. "Seni öpmek hoşuma gidecekti emindim ve gidiyor da, Sen, Bayan Winnie Bollash, güzel olmaktan daha iyi..."

Ah, oyunun onur kırıcı bölümü. İncitici kısmı. Gözleri yaşlarla doldu. Adama vurmak, kalıkahalarla gülmek, ağlamak istiyordu. Ama kendini tutup, onu yalnızca hafifçe itti. Neticede burada görgü kurallarını bilen kişi kendisiydi. Bu kurallara göre hareket etmesini bilmeyen adama o öğretecekti.

Kelimeler boğazında düğümlenirken zorlukla da olsa, "Bilmenizi istiyorum," diye başladı. Sonra bir an duraksadı. Ardından kendini toplayarak, "Size kızgın değilim." Sakin ol, Edwina. Sadece durmasını sağla yeter. "Ama boş bulunduğum anı değerlendirdiniz, Bay Tremore. Az önce yaptığınızı bir daha yapamayacaksınız. Asla." İşte. Kuralları belirtirsem her şey yoluna girer diye düşündü. "Bu doğru bir hareket değildi. Normalde yaptıklarınızı burada yapmayacaksınız." Konuşmanın sonuna bir şeyler daha eklemek istedi. "Ben laf olsun diye, sırf eğlence anlayışınız bunu gerektirdiği için asılabileceğiniz bir tezgahıtar değilim."

Adam güldü. "Eğlenceli," diye tekrarladı, tam Edwina'nın telaffuz ettiği biçimde. "Bayan Bollash, hayat zengin. Neden siz de bi tadına bakmıyorsunuz?"

Buna vereceği bir yanıt yoktu. Onunla bu loş holde durup kendisini öpüp öpemeyeceğinden bahsetmek aslında hiç tanımadığı zifiri karanlık bir odaya girmek gibi bir şeydi. Hangi yönde neyin olduğunu bilmediği bu yüzden de her an bir yerlere çarpabileceği bir oda. Her yön güvensizdi.

Adam başını eğdi. Sanki orada öylece durması onu baştan çıkarmış gibi geceliğine bakıyordu. İşte bu kesinlikle garip bir histi. Belkemiğinin ürperdiğini hissetti. Kalp atışları bir anda hızlanmıştı. Adamın gömleğinin gölgesi yükselip alçalıyordu. Göğsü hareket ediyor, derin derin nefes alıyordu. Bu öylesine etkileyici bir görüntüydü ki bir an için dizlerinin bağı çözülecek sandı.

Uyarmış olmasına karşın adam geri çekilmemişti. Birden öfkeli. "Bay Tremore, gecenin bir yarısı çalacak ne var diye dolaşan bir sokak serserisi gibi evimde dolaşmamış olsaydınız geceliğimle burada karşınızda olmazdım."

Adam başını eğdi. Omuzlarının üzerinden vuran ışıktaki yüzü kısmen de olsa aydınlanıyordu. Ona incindiğini ortaya koyan bakışlarla bakıyordu. Bir an için son söylediklerinden pişmanlık duydu ama düşüncelerini ifade edecek daha uygun kelimeler gelmemişti aklına.

Adam başını eğerek, "Rahat nefes alabilirsin, yavrum," dedi. *Yavrum*. "Hırsız değiliz. Çok çalışırız, yaptığımız işte iyiyiz."

Edwina kollarını kaldırdı. "Ama doğru dürüst giyinme ve temizlenme konusunda o kadar da iyi değilsin."

Adamın yüzündeki incinmiş ifade yerini hayal kırıklığına bıraktı. Kollarını kavuşturup kapının pervazına yaslandı. "Kendimizi beğenmişiz ama deyin mi? Senin gibi konuşmadığı için, karın tokluğuna fare avladığı için, bir herifle ilgili her şeyi bildiğini sanıyorsunuz."

"Ceketinin düğmelerini ilikleyemeyecek kadar tembел bir adam olduğunu biliyorum. Ayrıca sokaklarda kovalanıp..."

Mick, Edwina'yı susturacak kadar sert bir şekilde homurdanıp, güldü. "İlk olarak," dedi. "Benim kimi kovaladığım ya da kimin beni kovaladığı seni ilgilendirmez ki." Devam etmeden önce yüzünde yine o eğri gülümseme peyda olmuştu. "En azından şimdilik. İkinci olarak, paramın yettiği ceketlerin öyle çok düğmesi olmuyor. Olursa da satıyorum. Bak, Cornwall'da hepsi ekmek bekleyen on kardeş var bende. Benim paranın çoğunu eve gönderiyorum. Üçüncü olarak, gördüğün gibi *üçe* kadar sayabiliyorum, okuyabiliyorum da. Halk Eğitim yasasını biliyorum. Tamam mı? Ve yine üçüncü olarak, yavrum, sana bakınca, düşündüğün kadar komik olmadığımız ortada. Doğru, sevimli bir yüzün var. Güzeliz, tamam, hoş değil ama..." Doğru kelimeyi bulmak için çabaladığı belliydi. Kaşlarını çatarak, başını eğdi. Sonra, "Açıklayamıyorum," dedi. "Sana bakmak hoşuma gidiyo." Arkasından vuran loş ışıktaki sırtıyormuş gibi görünüyordu ama tam olarak anlamak epey zordu. Ama "Değişik," derken sesi tuhaf çıktı. "Küçük bir kız gibi uzun, tatlı bir yüz. Yavru gibisiniz, Bayan Bollash." Şimdi aradığı kelimeyi bulmuş gibiydi. "Yavru gibi."

Sevimli demek istiyordu elbette. Ama adamın ses tonu ve söyleyiş tarzı Edwina'yı adeta çarpmıştı.

"Yavru gibi," diye tekrarladı o da tıpkı Mick gibi. Sonra güldü. Bu gülüşüyle dalga geçtiğini, onu küçümsediğini göstermek istemişti. Bu bakışlarıyla da birleşince genellikle istediği etkiyi yaratan bir tavidir. Ama tüm çabasına karşın bu kez içten bir mahcubiyet hissetti. "Yavru gibi değilim ama uzun bir yüzüm olduğu doğru," diye ekledi.

"Peki, hem uzun hem yavru gibi." O da güldü. Büyük ihtimalle kadının kendi gibi konuşması ama kelimeyi gerektiği şekilde telaffuz etmeyişi komiğine gitmişti.

Orada dururken göğsünden yine aynı alçak sesle çalan davul

sesine benzer bir hırıltı yükseldi. Edwina yeniden güldü. Sonra kahkahasının şiddeti azaldı. Sonra biraz daha. Sonunda ikisi de sakinleşip birbirlerine baktılar.

O an yalnızca kısa bir süreliğine gerçeklik yer değiştiriyor gibiydi. Siyah bıyıklı kaba saba bir adamla yakışıklı bir beyefendi aynı anda kendisine gülümsüyordu sanki. Birdenbire bir erkek tarafından etkileyici bulunabileceği düşüncesi hoşuna gitmeye başlamıştı. Sevimli bir yüze sahip olmak. Aslında ürkütücü bir ifadeydi ama o derece de memnuniyet veriyordu.

Sadece kısa bir süre sonra kahkahalarla gülme ihtiyacı hissetti. Burada, yarı karanlık holde, çekingen, sırık Edwina Bollash'ın kendisini zerre kadar tanımayan bir fare avcısı tarafından kur yapıyordu.

İç çekti. Bu gerçeği yeniden idrak ettiği anda hem gülümsemesi hem de hissettiği güzel duygular kayboldu. Geri çekilip geceliğini düzelttikten sonra kollarını kavuşturarak, "Lütfen bir daha çalışma odasına girmeyin," dedi. "Burası babamındı."

"Babanın mı?"

"Artık yok. Öldü."

"Başın sağ olsun, yavrum."

"Teşekkürler." Başını salladı. "Çok uzun zaman oldu."

Adam kısa bir an duraksadıktan sonra, "O zaman bu odayı sen almalısın," dedi. "Babanın şimdi ihtiyacı yok."

Edwina sanki gölgeler arasında bir şey görecekmış gibi başını diğer yana çevirdi. "Tüm ev onundu," dedi. "Evin tamamına yerleşip istediğim gibi değiştirdim. Ama çalışma odasını olduğu gibi bıraktım." Şimdi mırıldanır gibi konuşuyordu. "Burayı kız öğrencilerime bir erkeğin dünyasına girdiklerinde nasıl rahat hareket edeceklerini gösterirken kullanıyorum." Buz gibi bir ifadeyle güldü. "Siz de bunun komik bir şaka olduğunu düşünmüyor musunuz? Çünkü öyle bir dünyada aslında kendim de çok

rahat değilim ki. Tabii bu oda hariç. Burası bir üst sınıf erkeğin özenle korunmuş odası." Müze gibi diye düşündü.

Gereğinden fazla konuşmuştu. "İyi geceler." Yanından geçip çalışma odasına yöneldi. Görünüşteki amacı ışığı kapatmaktı. Sonra durup, dönerek "Bir ihtiyacın yok değil mi?" diye sordu.

Adam başını salladı. Aslında bunu adamı aydınlıkta daha iyi görebilmek için yaptığını fark etmişti. Mick loş holde, tam kapının eşiğinde duruyordu. Çalışma odasının elektrik ampulünün ışığıysa tam karşıdan vuruyordu. Babasının pantolonu çok kısaydı. Paçaları ancak çizmelerin hemen üzerine kadar geliyordu. Çok büyük bir olasılıkla pantolonun dışarı sarkan gömleğin altındaki düğmeleri de iliklenmemişti. Yeleğin de iliklenemeyeceği açıktı. Kravat ya da boyun bağı da takmamıştı.

Ama bunların hiçbiri Mick Tremore'un yakışıklı görünmesine engel değildi doğrusu. Sanki çizilmiş gibi köşeli bir çene. Düz, kalkık bir burun; Romalı burnu dedikleri türden. Gözlerinin üst kısmını adeta bir tente gibi kapatan kalın kaşlar. Adamın çarpıcı bir görünüşü olduğu apaçıktı. Zarif diye düşündü bir kez daha. Sadece yakışıklı değil. Yakışıklı kelimesi karşısında gördüğü adamı tanımlamak için yetersiz kalıyordu. Kalıtsal özelliklerin kazayla bir araya gelmiş bir birleşimiydi adeta. Onu bu hale getiren her neyse aslında hem kendi için hem de Jeremy Lamont için büyük bir şanstı. Bu potansiyeldeki biri davranış kurallarını da öğrenirse rahatlıkla seçkin bir beyefendi görünümüne kavuşabilirdi.

Ama işte bu noktada pek şanslı olduğunu sanmıyordu.

"İyi geceler," dedi yeniden.

Çalışma odasına girdi ama lambanın zincirini çekmekten vazgeçti. İçeride dolaşmaya, kitapları düzeltmeye, vazoların yerlerini değiştirmeye koyuldu. Kendine bir kez bile geri dönüp ona bakma izni vermemişti. Aslında adamın orada durup kendini iz-

lediğini gayet iyi biliyordu. Ancak bir dakika sonra koridorun diğer ucundaki odasına doğru yönelen ayak seslerini işitti.

Güzel. Gidince o da ışığı söndürüp yatağına döndü.

Edwina yatağına uzanıp, düşüncelere daldı.

Adam yalan söylüyordu. Ona inanmamalıydı. Hem uzun hem yavru gibi! Sadece romantik bir hale getirmeye çalışıyor. En fazla.

Ama o hiç de romantik değildi. Kendi dar yüzünün de, incecik, bir çıkıntı gibi duran, gözlüğünün doğru düzgün oturmasına yarayan ama kadınsı bir yüz hattına hiç yaraşmayan burnunun da farkındaydı. Yüzünden ayakucuna dek uzanan çilleri için üzülmekten çok uzun zaman önce vazgeçmişti. Göğüsleri söz etmeye değmeyecek kadar küçük, kalçalarıysa simetri kavramını altüst ederecesine büyüktü. Ve de boyu, dişi bir Gargantua canavarı kadar uzundu.

Umutsuz bir gudubet. Bir erkek yüzüne nasıl bakabilir hatta onun... Yatağında uzanıp karanlığa bakarken içinin ısındığını hissediyordu. Onun ne?

Onu öptü. Adam onu öpmüştü. Tanrım. Daha önce böyle bir şeyi aklının ucuna bile getirmemişti. Öpüşmek. İç çekti.

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Acaba yanlış mı yorumluyordu? Belki de bu bir öpüşme değildi. Ağız pis mi görünmüştü? Yoksa suni teneffüse ihtiyacı var gibi mi gelmişti adama? Yoksa yalnızca dudaklarıyla birleştirdiği dudaklarının hareketleriyle bir şeyler mi anlatmak istemişti? Bay Tremore'un ona bu şekilde dokunmasının, bıyıklarını dudaklarına dayamasının mantıklı bir açıklaması var mıydı?

Orada öylece yatarken az da olsa yeniden korkmaya başlamıştı. Aslında benzeri duyguyu hep hissedirdi. Edwina'nın kendini tam manasıyla güvende hissettiği yer aşağıdaki çalışma odasıydı. Çünkü kendini güvensiz hissedince çalışma odasına iner, kendi-

ni işine kaptır, başka hiçbir şey düşünmemeye çalışır, böylece de korkusunu unuturdu. Yine hiçbir şey değişmeyecekti. Yarın, tıpkı dün olduğu gibi, korkularını çalışarak, kurallara sıkı sıkı bağlı kalarak, kendini günün yoğunluğuna bırakarak unutacaktı. Böylece adamın böyle davranmasına yol açacak nasıl bir hareket yaptığını düşünüp durmaktan da kurtulmuş olacaktı. Ama o bu gece hiç yaşanmamış gibi davranabilecek miydi? Peki ya kendisi? Acaba şu an onunla dalga mı geçiyordu? Yoksa kızgın mıydı? Keşke daha iyi şeyler söylemiş olsa...

Eğer Bay Tremore ya da başka biri bunlardan herhangi birini yaparsa, yani o anlar yaşanmamış gibi yapar ya da sinirlenir veya dalga geçerse kendini sorumlu hissederd. Haftalarca bunu hak etmek için ne yaptığını düşünür dururdu. Sanki bir sonraki sefer olduğundan farklı davranıp hayatın getirdiği zorluklardan kaçabilecekmiş gibi.

Şimdi olduğu gibi kendini sık sık yargıladı. Aslında değiştiremeyeceği, olmuş bitmiş şeyleri defalarca düşünüp durmak acı vermekten başka bir işe yaramıyordu ama kendine bir türlü mani olamıyordu. Bu çok eski bir alışkanlıktı onun için. Gençlik yıllarından kalan eğer yeterince iyi, yeterince akıllı bir kız olur, sorunların üzerinde yeterince uzun düşünürse, sonunda doğru şeyi bulacağına ve yaşamının çok daha iyi olacağına ilişkin bir tür batıl inanç neden oluyordu bu tavrına.

Hayır, onun gibi görünen ve de nasıl görüldüğüne karar vermiş bir kadının romantik olması imkansızdı. İşte bu yüzden Edwina sağduyulu bir insandı. Ve sorumluluk sahibi. Ve de çalışkan.

Ama bütün gece Bay Tremore'un söylediklerini, yaptıklarını ve bu sırada ne kadar samimi olup olmadığını düşünüp durdu. Acaba bu ne anlama geliyordu? Aynı şeyi yine yapar mıydı? Peki, yapmasını istiyor muydu?

Bölüm 5

Mick gerildi. Kuş tüyünden yumuşacık bir yatakta yatıyordu. Çok rahat. Yavaşça göz kapaklarını kaldırdı. Yatak odasının perdelerinin arasından süzülen ışığa gözlerini kısarak baktı. Burası her zaman gözünü açtığı odaya kıyasla çok daha güzeldi ama uyandığında gördüğü ışık aynıydı. Her gün aynı saatte aynı ışıkla uyanırdı. Gün doğumu. Nerede olursa olsun güneş onu bulur, uyandırırdı.

Yüksek yataktan ayaklarını sarkıttı. Sonra pencereye doğru yürümek için Magic'in üzerinden atlayarak yataktan indi. Panjurları iterek açtı. Günün taze ışığı odaya dolarken içini mûthiş bir sükunet kapladı. Londra sabah saatlerinde çok sakin olurdu. Neredeyse çıt çıkmazdı. Uzaklarda, Magic kadar yaramaz olmayan bir köpek havladı. Yakınlardan bir yerden geçen bir at arabasının sesi işitildi. Hepsi bu kadar. Mick avuçlarını pervaza dayayıp, çevreye bakmak için biraz eğildi.

Bayan Bollash'ın bahçesi çiğle kaplıydı. Çok hoş. Komşularının evleri de sessiz ve hareketsizdi. Hiç kimse yoktu. Günün bu saatini çok severdi. Dünya kendisine aitmiş gibi gelirdi ona. İçi yaşama sevinciyle dolardı. O anlarda her şey düzenli, anlamlı gelirdi.

Elbette bir saat sonra aynı şekilde hissetmeyeceğini biliyordu. Günün ilerleyen saatlerinde koşturur dururdu. Ama yaşmaya devam ederse ertesi gün sabah tıpkı bir hediye alıyormuş gibi benzer şeyleri hissedeceğini bilirdi. Gün sessizdi. Henüz.

Magic fırlayıp, Mick'in bacaklarına sürtündü. Mick köpeğin sırtını kaşırken elinin tersiyle bıyığına dokundu. Milton'ın incelttiği bıyığı değişik gelmişti. Değişik ama fena değil. Bayan Bollash aslında hepsini kesmiş olmasını yeğlerdi. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Neticede bıyığını keserse bir şilin bile fazla kazanmayacaktı ki. Ayrıca bıyiksız olmak daha iyi konuşmasını da işini daha iyi yapmasını da sağlamayacak, ona daha iyi bir hayat sunmayacaktı. Bu yüzden de kesmemişti. Ayrıca bıyığını seviyordu. Bıyiksız ne yapacağını bilemezdi büyük ihtimalle. Neticede on yıldan fazla bir süredir bıyıklıydı.

Ayrıca bıyığını kesmenin onu daha iyi bir beyefendi yapmayacağına da emindi. Lanet olsun. Galler Prensi bile bıyıklıydı. Bayan Bollash bıyığını kesmesini bu yüzden istiyor olamazdı.

Orada öylece durup Magic'i okşarken birden bunun nedenini anladı. Bıyığı kesmesini kendisi için istiyordu.

Neden böyle bir şey istediğini anlayamıyordu. Ama vay, vay, vay diye düşündü. Bu düşünceyle gülümsedi. Ama yine de istediğini elde edemeyecekti. Fakat bu şimdiye kadar olan en ilginç şey değil miydi?

Koridorun diğer ucunda Edwina yatağında sarsılarak uyandı. Kendine gelirken aynı anda da günlük kaygılar zihnine dolmaya başlamıştı. Tıpkı göle akan bir dere gibi. Güne başlamadan önce yapacakları gözünün önünde belirir, yapması gerekenleri asla yetiştiremeyeceğini düşünerek hep paniğe kapılırdı. Normalde güne hep böyle başlardı. Bu onun alışkanlığıydı ve günlük paniğini bastırabilmek için yatağında yatıp, planlar yapar, eğer

yaptığı bu plana sadık kalırsa her şeyin yolunda gideceğine kendini inandırmaya çalışırdı. Genelde bu planlar aşırı iyimser ve uygulanması neredeyse imkansız bir biçimde tasarlanırdı ama neticede bir başlangıç noktası belirlemiş olurdu.

Ama bu sabah uykudan uyandıran endişesinin ne olduğunu anlamak için derinlemesine düşünmeye karar vermişti. Neydi bu? Yeni, uykulu zihninin tanımlayamadığı garip bir şeydi. Ne? Ne? Beynini zorluyordu.

Bay Tremore. En kötü korkularının merkezinde kesinlikle o vardı. Ne olmuş ona? Aslında en kötü tecrübeleri henüz yaşamadığının bilincindeydi. (Tabii büyük bir inatla düşünmemeye çalıştığı gece yarısı koridorda yaşadığı o rahatsız edici anları saymazsa.) Sesini, aksanını değiştirmek işin en zor kısmı olacaktı. Ama bu yapılabilirdi. Zaman içinde adamın konuşma tarzını değiştirmek mümkündü. Dilbilgisi ve diksiyon kısmı da kolaydı ama değişim yavaş yavaş olacaktı. Tüm bunların yanında aslı üst sınıfa özgü davranışları özümsemesi gerekiyordu. Ve bir de oldukça zengin bir geçmiş tasarlamalıydılar. Bu son derece detaylı düşünülmüş, soran kişiyi ikna edebilecek derecede ustalıkla çizilmiş bir geçmiş olmalıydı. Ancak bu noktada öylesine dikkatli davranılmalıydı ki karşı taraf ikna edilirken aynı zamanda anlatılanların doğrulanması fırsatı verilmemesi için haddinden fazla bilgi de verilmemeliydi.

Sonra aklına yepyeni bir sorun geldi. "Ey-vaaah," diye inledi ellerini yüzüne götürerek. "Yandık, yandık, yandık."

Ne yaparsa yapsın, ne kadar başarılı olursa olsun balo günü yemekten sonra kadınlar misafir odasında toplanırlar, erkekler de oturma odasına geçip şarap içip, puro yakarlardı. İşte o noktada erkeklerin yanında yalnız kalacaktı. Bu sorunu nasıl çözeceğini bilemiyordu. En az kırk beş dakika tek başına duruma uygun davranmayı becerebilmeliydi.

Edwina aşığı inmek üzere merdivenlere yaklaşıyordu ki altı kattan ilk kahkahayı işitti. Belli belirsiz bir kahkahaydı ama aşığıdan geldiğı apaçık belliydi. Bu daha önce hiç duymadığı bir kahkahaydı ama yine de ses her nasılsa tanıdık gelmişti.

Merdivenlerden indiğinde gülenin kim olduğunu anlamıştı. Bu pazartesiden cumaya yemek pişirip, temizlik yapan yardımcısı Bayan Reed'in sesiydi. Kadın kendi kendine budalaca bir tavırla gülüp duruyordu. Ses yemek odasının arkasındaki servis mutfağından geliyordu. Burası kahvaltının hazırlanıp servis edildiğı küçük bir mutfaktı. Yıllar önce verilen ziyafetlerde yemekler soğumasın diye buraya getirilirdi. Kahkahalar o derece bulaşıcıydı ki Edwina bir yandan buna neyin neden olduğunu görebilmek için hızlanırken bir yandan da belli belirsiz gülümsemekten kendini alamamıştı.

Kapıyı açtığındaysa asla tahmin edemeyeceğı bir manzarayla karşılaştı. Bay Tremore, Bayan Reed'in üzerinden uzanarak tavandan sosis çalmaya çalışıyordu. Sonra sosisi ağzına attığı anda da sıcak olduğunu söyleyerek söylenmeye başladı. Sıcaaak, diye bağırıyordu. Bu sırada kadıncağız sosisleri elindeki spatulayla korumaya çalışıyor, bir yandan da attığı kahkahalar yüzünden yavaşan gözlerini kurulamaya çabalıyordu. Bay Tremore bir sosis daha kapıp, bir zafer çığığı attıktan sonra eğilip kadını yakaladığı gibi havaya kaldırdı.

"Ah, beyefendi," diye çıkışmaya çalıştı aşçı ama sesi daha çok eğleniyormuş gibi çıkmıştı. Bay Tremore, Bayan Reed'le ocaktan uzaklaşarak dans etmeye başladı. Yanağını yanağına dayamıştı. Tabii bunun için iyice eğilmek, hatta bacağını da dizinden kırmak zorunda kalmıştı. Aşçı Edwina'nın kırk yıl düşünse tahmin edemeyeceğı biçimde müthiş eğleniyormuş gibi görünüyordu. Oysa Bayan Reed o ana dek kendisine karşı son derece sakın, sessiz bir kişiliğe sahipmiş gibi bir imaj çizmişti.

Edwina kapının eşiğinde durup bu tuhaf cümbüşü izliyordu. Babasının evinde böyle bir şeyi daha önce görmemişti. Zaten bu tür davranışların yapılabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Bu sırada adamın umulmadık derecede iyi dans ettiği ortaya çıkmıştı. Tabii partnerini kucığına kaldırıp, tüm hareketleri kendi yapan birinin dansını izlemekten hoşlanıyorsanız. Bu şekilde mutfakta dönüp durdular. Bu sırada Bay Tremore'un güçlü sesi de yankılanıyordu. Usta adımlarla hareketlerini sürdürürken Bayan Reed'i kendinden emin bir şekilde bir o yana bir bu yana savuruyor, döndürüyor, oradan oraya sürüklüyordu. Bu sırada kadın da bir yandan ona ayak uydurmak için genelde boşlukta sallanan ayaklarıyla dengesini korumaya çalışıp diğer yandan da kahkahalarla gülmeye devam ederken arada sırada da kendisini bırakmasını söyleme gayreti gösteriyordu.

Edwina kaşlarını çatı. Bu anlaşılan Bay Tremore'un icat ettiği bitip tükenmek bilmeyen bir oyundu. Bir yanı adamın bu işe bir son vermesini istiyordu. Diğer yanıysa, ah, izlemeye can atıyor, meraktan ölüyordu.

Bu eğlenceyi durdurmak onu bir oyunbozan haline getirecekti. Üstelik kenarda dururken bile bir hayli gerilmişti. Ama odadan yükselen kahkahalar ve merakı bir süre daha sabretmesine neden oldu. Bu gösteri küçük servis mutfağını daha önce hiç tahmin edemeyeceği kadar canlandırmıştı. Isıtma fırını, kapalı, karanlık ortamı, bir zamanlar sahip oldukları büyük yemek takımlarını koydukları artık tamamen boşalmış raflar bugün gözüne bambaşka görünüyordu. Mutfağın iki penceresi de ardına kadar açılmış, pervazdaki saksılardaki kırmızı, pembe ve sarı çiçekler ortama hoş bir hava katmışlardı. Ve de güneş ışığında dans eden Bay Tremore vardı elbette.

Açık yeşil yeleğinin ipi arkadan iyice bağlandığı için uzun, beyaz gömlekli kolunu kendisinden bir baş ve omuz mesafesi ka-

dar kısa ve bir hayli şişman kadına rahatlıkla atabilmişti. Kadının ondan yirmi yaş kadar büyük olduğunyuysa söylemeye bile gerek yoktu. Saçları ışıktta pırıl pırıl parlıyor, beyaz boyun bağıyla müt-hiş bir uyum sergiliyorlardı.

Anlaşılan Henley'den aldıkları giysiler gelmişti. Hepsi de tam üzerine göre olmuştu. Bunlar dün gece uşağının bulduklarına kıyasla çok daha kaliteli ve yeniydi. Hepsi de Bay Tremore'a çok yakışmıştı. Orada durup onu izlerken karşısındaki adamın mutlu bir kasaba beyefendisi olabileceğine inanabileceğini düşünüyordu. Böyle şeyler olurdu gerçekten de. Tüm yaşamlarını doğdukları kasabalarda geçiren erkekler vardı. Yerel halkın aksanıyla konuşan toprak sahipleri gibi. Bunu gayet iyi biliyordu çünkü Londra'daki Season'a gitmek istediklerinde çok daha zarif bir konuşma stili geliştirmek zorunda kalan bu tür adamların kızlarına çok ders vermişti.

Bay Tremore, Edwina'yı gördü ve yavaşladı.

Bayan Reed adamın yavaşladığını fark edince durup, omzunun üzerinden arkasına baktı. Edwina hiçbir şey söylemek zorunda değildi. Yalnızca orada bulunuşuyla bile eğlenceyi sona erdirmişti. Aşçısı ve konuğu birbirlerini bırakıp, kendilerini topladılar. Bayan Reed boğazını temizleyerek özür dilemeye hazırlanıyordu. Spatulayı kenara koyup önlüğünü düzeltti.

"Tamam," dedi Edwina, az önce gördüklerinden sonra ne hissetmesine hâlâ karar verememiş bir halde. Aslında her ikisinin de yakalandıkları için utanıyor olmaları bile başlı başına saçmaydı. Neticede yaptıkları çok da yanlış bir şey değildi. Sorun çıkaracak türden bir şey yapmamışlardı. Ama yine de Edwina, böylesine hoş zaman geçirdiklerinden olsa gerek, onları bir hayli kıskanmıştı.

Keşke ne söyleyebileceğimi bilsem diye düşündü. Ama bir şey söylemek zorundaydı. "Bay Tremore yemeğini yemek oda-

sında, tüm gümüş takımları servis edilmiş bir masada yiyecek. Alışincaya dek her yemeği tüm gümüş takımlar kullanarak servis edilmeli. Milton'a servis açmasını söyler misiniz Bayan Reed?"

"Baş üstüne efendim."

Bayan Reed, Milton'ı bulmak üzere mutfaktan çıkarken Edwina'nın aklında aptalea bir düşünce belirmişti. Bay Tremore bu kadını öptü. Tanrı yazdıysa bozsun, bu öpücüklerde şehvet veya arzu yoktu elbette. Yalnızca yanağına bir öpücük kondurmuştu. Öylesine. Ama ne olursa olsun bu küçücük öpüş bile içinde nedense büyük bir kıskançlık doğmasına neden oldu. Bu aşırı meraklı ve büyük ihtimalle dürüstlükten nasibini almamış fare avcısı kesinlikle kadınlara bayılıyordu. Yirmi dört saat içinde aynı çatı altındaki birbiriyle hiçbir açıdan benzemeyen iki kadını öpmüştü. Sırık gibi uzun kız kurusunu da, şişko aşçıyı da.

Anlaşılan pek de seçici davranmıyor diye düşündü Edwina.

Bay Tremore yemek odasına yönlendirilirken hiçbir şey söylemedi. "Sen orada oturacaksın," dedi Edwina, karşısındaki yüksek arkalıklı sandalyeyi işaret ederek. Ardından kendi sandalyesine yönelirken de ekledi. "Tabii benim sandalyemi çektikten sonra."

Mick gelip sandalyeyi çekti. Kadın otururken, o da kendi kendine söyleniyordu. "Sadece eğleniyoduk ya."

"Biliyorum."

En az altı metre uzunluğundaki masanın kendisine gösterilen tarafına yöneldi. Kollu büyük şamdanlar, içleri çiçeklerle dolu vazolar ve yemek tabaklarıyla süslü masanın her iki yanında da altışar sandalye vardı. Bay Tremore tam karşısındaki sandalyeye geçip, gözlerini Edwina'ya dikti.

Sonra da açıklamayı sürdürmeye koyuldu. "Söylediğimi anlamıyo ki. Ne dediğimizi anlayan bi sen varsın."

"Bu yüzden sen de onunla dans etmek zorunda kaldın?"

"Sosis aşırıldığını öğrendi. Ona yemeğin kokusuna dayanamadığını söylemeye çalışıyodum."

"Anlıyorum." Anlamaya çalışıyordu. Ama beğeniği ifade etmenin çok daha kolay ve mantıklı yolları vardı elbette. Kendisi ne kadar lezzetli görünürse görünsün sosis için dans etmezdi mesela.

Yulaf lapası gelinceye kadar hiçbir şey konuşmadılar. Sonra Bay Tremore yanlış kaşığı aldı.

"Büyük olanı al," dedi Edwina.

Adam kaşlarını çatarak tabağın etrafındaki gümüş takımlara sanki büyük bir sırtı çözmeye çalışıyormuş gibi bakakaldı. Güzel diye düşündü Edwina. Nihayet beklediğim bir tavırla karşılaştım. Sonunda yulaf kaşığını bulup aldı.

"Hayır," dedi Edwina. Yine yanlış tutuyordu. Ayağa kalkıp, yanına gitti ve diğer kaşığı eline tutuşturdu.

Adam kaşlarını çatıp parmaklarını kadınınkilere sararak kaşığı alırken bu yardımla bir hayli rahatlamış gibiydi. Edwina'ysa kendini birdenbire bir erkeğin heves dolu elini tutarken bulmuştu. Büyük, sıcak ve de ağır. Biçimli ama kaşığın nasıl tutulacağını dahi bilmeyen parmaklar. Kaşığı çabucak parmaklarının arasına yerleştirdi.

Yerine oturup, elini kucagındaki ıslatılmış, kolalı keten peçeteyle sildi. Ardından başını kaldırıp karşısındaki adama baktı.

Mick yüzünde rahatsız bir ifadeyle, eli Edwina'nın bıraktığı şekilde öylece duruyordu.

Bir anda kahvaltı masasına büyük bir sessizlik çöktü.

Bay Tremore tabağında kalan tostunu aldı. Lapadan sonra yumurta, domates, sosis ve kızarmış ekmek servisi yapılmıştı. Adam hepsinden biraz yemişse de Edwina eğer böylesi zor bir sınavda olmasa çok daha fazla yiyeceği düşüncesine kapılmıştı. Yemek takımları ciddi bir gerginlik yaratmıştı.

Sonunda Edwina onu rahat bıraktı. Bu kadar dersten sonra karnını doyurmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

O an yalnızca keşke ona biraz daha gerçekçi olmayı öğretebilsem diye düşünüyordu. Çünkü balo günü yemekten sonra beylerle yalnız kalacağını ve bunun da kendisini bir hayli ürküttüğünü söylediğinde, "Sorun olmayacak," karşılığını vermişti. Tostunun son lokmasıyla tabaktaki yumurta ve domatesi sıyrırken, "Dinlerim," diye de eklemişti, "ve öteki herifler neyle meşgul oluyorsa ben de aynını yaparım."

"Hiçbir şeyle," dedi Edwina. "Beyefendiler hiçbir şeyle meşgul olmaz. Zaten bu yüzden beyefendi diyoruz onlara."

Karşı çıkacaktı ama sanki daha iyi bir yöntem bulmuş gibi vazgeçip tabağının içindeki bıçağı eline almaya karar verdi. Sonra da bıçakla reçele uzandı...

"Hayır, kaşık."

Bıçağı bırakıp aldığı kaşığı reçele daldırdı. "O zaman hiçbir şey söylemem ben de."

"Tamam, ama onlar konuşacaklar. Kaşığı yerine koy. Reçeli yaymak için bıçak kullan."

Kaşlarını çatıp sanki bunları sırf kafasını karıştırmak için uyduruyormuş gibi yüzüne baktı. Ardından da, "Ne yaparlarsa ben de onu yaparım," karşılığını verdi.

"Sana soru sorabilirler."

"Yanıt veririm."

"Hayır, hayır." Başını iki yana salladı. Bay Tremore kaygılarını hiç de gerektiği kadar dikkate almıyor; bunları zamanı gelince düşünülmesi gereken küçük, önemsiz ayrıntılar olarak görüyordu. "Yemekten sonra erkekler rahatlayıp, havadan sudan sohbet ederler," diye açıklamaya çalıştı. "Viski içip, purolarını yakar ve ah..." Tam olarak ne yaparlardı sahi? Bilmiyordu. Erkek gibi davranırlardı. Boşuna çabaladığını düşü-

nerek, "Ve senin bir ... bir fare avcısı gibi yanıt verme olasılığın çok yüksek..."

Bay Tremore kahkahayı bastı. "Elbet öyle konuşurum. Ama senin gösterdiğin gibi güzellekle konuşmaya da gayret ederim. Beyefendiler zeki değil, aradaki farkı o kadar anlamaz. Senin evde fareler var."

"Anlamadım?" dedi Edwina kaşlarını çatarak.

"Evde fareler var," diye tekrarladı. "Evde ya da civarda."

"Hayır yok."

"Evet, var. Henüz problem olacak kadar değil. Nereye bakaçağını bilmezsen onları görmek zor. Ama şu süpürgeliklerin orda bir delik var. Parkelerin altından tıkırtılar geliyo. Bak bir daha söyleyeyim. Kesin bir yerlerde yuvaları filan olacak."

"Ah harika," dedi peçetesini alıp tabağına fırlatırken. Tanıdığı beyefendiler kesinlikle parkenin altından gelen sesler duyduğunu söyleyen bir adamın fare avcısı olduğunu anlayacak kadar zekiydiler. "Bir fare avcısı gibi düşünmekten – konuşmaktan – vazgeçmelisiniz, Bay Tremore."

Ona bir şeyler öğretme çabalarının beyhude olduğunu hissediyordu. Ne derse desin adam galiba kendi bildiğini okuyacaktı. Ona, "Bunu sadece bir macera olarak görme," dedi. "Ayrıca sadece bir ay şık giysilerle dolaşacağınız bir etkinlik de değil. Bu işin sonunda tüm yaşamın baştan aşağı değişebilir. Hem de sonsuza dek."

"Fark yapabilir," dedi. "Belki daha iyi belki değil." Başını, gözleri kaşlarının gölgeleri altında görülecek kadar kaldırdı.

Çok hoş bakışlardı bunlar. Ama Edwina onunla göz göze gelince rahatsız oldu. Adam yeniden reçele uzanırken o da başını eğip, tüm dikkatini masaya yöneltti. Reçeli tostunun son lokmasına başarıyla sürmeyi başardı. Önce kaşık sonra da bıçak.

Elleri şaşırtıcı derecede güzeldi. Herkes öyle birinin ellerinin

nasırlı olması gerektiğini düşünürdü ama hiç de öyle değildi. Ama sol elinde izler vardı. Isırık izleri. Estetik, çekici, uzun ve güçlü parmaklı ellerdi bunlar. Kendi komik, eklemeleri kalın, uçları ince parmaklarına hiç benzemiyordu. Kucağındaki ellerine baktı.

"O konuda bi şeyler yapmamı istersin?"

İrkilerek başını kaldırdı. "Hangi konuda?"

"Fareler," dedi sakın bir ifadeyle. "Bedava. Para almam."

"Hayır." Dudaklarını dişleri üzerine bastırarak sustu, sonra birden aklına gelmiş gibi, "Teşekkürler," dedi. "Hayır, teşekkürler." Derin bir nefes aldı. "Artık bir vikont gibi düşünmeye başlamalısınız, Bay Tremore. Bir vikont orada otururken ne görür sizce? Süpürgeliklerde delik görmeyeceği kesin."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, yavrum," diye söylenmeye başladı. "Ama oturduğum yerden deliği göremiyorsa kör olmalı. Ve bu deliği görüp de aklına fare gelmiyorsa kesinlikle aptal derim ona." Omzunu sevimli bir tavırla silkti. Sanki asıl konu buymuş gibi, "Aslında," diye başladı, "çoğu beyefendinin aptal herifler olduğunu biliyorum. Bu yüzden haklı olabilirsin."

Kadın kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Yine banyo yapma tartışmasına benzer bir duruma düşmüşlerdi. Alıp baş aşağı suya daldırarak İngiliz üst sınıfının davranış biçimiyle konuşma şeklini ona öğretebilse ne güzel olurdu. Oysa burada karşısında durmuş olayları hâlâ kendi sert, görgüsüz, değiştirmeye yanaşmadığı bakış açısından değerlendirmeye çalışıyordu.

Ayağa kalkarken, "Güzel," dedi. Sonra içini çekip, "Çalışma odamda buluşalım, olur mu? Lütfen acele et. Öğleden sonra başka bir öğrencim gelecek. Ayrıca seninle yapacak çok işimiz var."

Önünde aşılması gereken dağ gibi bir engel olduğunu ve henüz yalnızca yulaf lapası kaşığını kullanamama problemini çözdüklerini düşünüyordu.

Bölüm 6

Bay Tremore sabah başarısızdı. Öğleden sonra çay saatine kadar da. Elbette başarısızlık herkes için farklı anlamlara gelir. Edwina ona ilk başta çok az şeyi doğru yapabilmesinin normal olduğunu söylemesine rağmen her şey adama bir hayli zor geliyor gibiydi.

Sesli ve sessiz harfleri telaffuzunun gramofona kaydedilmesine karşı çıktı. Neden iyice doğrusunu öğrenmeden kaydediyorlardı ki? Edwina ona bu kaydın ilerleme olduğunu görebilmek için gerekli olduğunu açıkladı. Ama o ısrarla telaffuzunu yanlış yaptığı şeyleri makineye kaydettirmenin kendisini tam bir geri zekalı gibi hissettirdiğini söyleyip duruyordu.

Günün en başarılı anıysa bazı sözcükleri yanlış telaffuz ettiğini kendinin de fark etmesi olmuştu.

“İşte bu bir ilerleme, Bay Tremore,” dedi Edwina.

Adam buna inanmamıştı. Belki de yalnızca bir tek öğleden sonra çalışmasıyla bir beyefendi gibi konuşabileceğini sanıyordu. Oysa bunun yerine günün sonunda ağzından çıkan sözcüklere – gereken de buydu zaten – dikkat etmeye çabalayan bir adam oluvermişti yalnızca.

O akşam yemekten sonra Jeremy Lamont uğradı. Adamın bahsin hangi yönde şekillendiğini öğrenmeye çalıştığı açıktı. Birkaç soru sorup, Bay Tremore'a aldıkları giysilerin nasıl durduğunu filan öğrenmeye çalıştı. Sonra da Bay Tremore'un konuşmasını duymak istediğini söyledi. Edwina ve Bay Tremore onu seve seve ağırlarlardı elbette ama Edwina ona bir günde mucize yaratmanın mümkün olmadığını söyledi.

"Peki, ilerleme görmek için ne kadar beklemek gerek?" diye sordu Bay Lamont.

"Şimdi de bir ilerleme var ama siz fark edemezsiniz," diye yanıt verdi Edwina. "Henüz belli belirsiz. Ama neden mesela beş hafta sonra, yani balodan önceki hafta ziyaretimize gelmeyi düşünmüyorsunuz? İşte o zaman Bay Tremore'un amaçlarınıza uygun bir durumda olup olmadığına ilişkin kayda değer bir fikre sahip olabilirsiniz."

Bay Lamont Bay Tremore'u daha nazik göstermek için yapılacak işlemleri öğrenmeye çalışarak birkaç soru daha sorduktan sonra gitti.

Aslında bu çok da sıra dışı bir tavır değildi. Müşteriler genellikle böyle davranırlardı. Beklenen bir tavır. Yine de bu ziyaret Edwina'yı huzursuz etmişti.

Sonra yeniden kendi kendine her zaman bir şeyler için huzursuz olduğunu hatırlattı. Bunun sebebi belki de aynı anda birçok şeyi çözmeye çalışmasından kaynaklanıyordu. Bir yandan yeni kalorifer tesisatının masraflarını karşılamak için hesaplar yapıp duruyor, aynı zamanda çok para ve zaman kaybına neden olan at arabasına koştukları atlardan birinin ayağındaki tendon problemini kafaya takıyordu. Üstelik banka hesabı her seferinde düşündüğünden az çıkıyor ve o da bunun nedenini bir türlü bulamıyordu. Bu yüzden de hep huzursuzdu. Öyleyse bugünkü huzursuzluktan neden bu derece rahatsız olmuştu ki? Neticede

böyle bir ruh haline şimdiye dek çoktan alışmış olması gerekmez miydi?

Günün sonunda Edwina'nın bazen kendini rahatlatmak için yaptığı bir alışkanlığı vardı. Bunu aşağı yukarı haftada bir veya iki kez yapardı. Bu elinde bir testiyle evinin arkasında büyüyen çuha çiçeklerini sulamaya gittiğinde yaptığı ve hiç kimsenin bilmediği bir sırdı. Çiçekler gece açardı. Bu yüzden biri sorsa onları görüp koklamaya ve sulamaya çıktığını söylerdi. Ama aslında hiç kimseye açıklayamayacağı bir şey yapıyordu.

Çiçeklere şarkı söylüyor ve buna da bayılıyordu. Ah, aslında bu gerçek bir şarkı sayılmazdı. Neticede tonlamalara çok dikkat etmezdi. Yalnızca kafiyeli sözcükler bulup çuha çiçeklerine endişelerini aktarırdı hepsi bu. Çiçekler onun sırdaşydı.

"Lamont Efendiler, lay, lay, hoş olanı bile çok garip davranıyor," diye şarkısına başladı. "Ama paralarını veriyorlar ve ben bunu kafaya takmamalıyım." Şarkıyı biraz daha uzattı. Kalorifer tesisatıyla, atın ayağıyla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra sıra Bay Tremore'un bazı harfleri yanlış telaffuz edişine geldi. Ardından tam Bay Tremore'la ilgili kişisel fikirlerini söylemeye hazırlanıyordu ki sağ tarafından, karanlığın içinden başka biri şarkısıyla ona katıldı.

Panikle irkilmişti. Bu Bay Tremore'du. Adam karanlığın içinde salkım söğüdün altındaki bankta oturuyordu.

İlk anda adamın ne söylediğini anlamadı çünkü o an yalnızca yaptığına nasıl mantıklı bir açıklama getirebileceğine odaklanmıştı. Ama aklına hiç de doğru dürüst bir bahane gelmiyordu. Susup, gölgelerin arasına adeta sindi. Şimdi çıtını çıkarmadan adamın kendisine çıkışacağı anı bekliyordu.

Bay Tremore ayağa kalkıp ışığın olduğu yöne doğru yürüdü. Şimdi söyledikleri de çok daha rahat anlaşılıyordu. "Umarım, lay, lay, köpeklerime iyi bakıyordur, lay, lay..."

Taklidimi yapıyor, benimle dalga geçiyor, diye düşündü Edwina. Yerin dibine geçmişti adeta. Boğazı kurumuş, midesi sanki bir alev topunu yutmuşçasına yanmaya başlamıştı.

Daha önce kendini teselli edişi hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. O derece şaşkıındı ki kendini savunmak için saldırıya geçip ona burada ne işi olduğunu sormayı bile akıl edememişti. Oysa ne diye önce evin içinde şimdi de bahçede hem de gecenin bir yarısı dolaşıp duruyordu ki?

Adam iyice aydınlığa çıkınca saklanmak istedi. Bay Tremore'un yakışıklılığı bile başlı başına rahatsız ediciydi o an. Oysa adam son derece masumane tavırlarla bahçenin ay ışığıyla aydınlanan bölümüne dek yürüdü. Üzerindeki beyaz gömleği aydan bile parlaktı ama yüzü hâlâ çok net biçimde görünmüyordu.

"Bugün hep talim yaptım, lay, lay... Çok zordu ve dilim dönmedi," dedi.

Edwina kaşlarını çattı. Bay Tremore gülmiyordu. Ayrıca onunla dalga geçiyormuş gibi de değildi. Yine de... Hayır, olmaz. Kendi yargılarına güvenemezdi.

Buna rağmen sanki tıpkı kendi gibi şarkı söylemeye çalışıyormuş gibi bir izlenim uyandırmıştı.

Kendi şarkısını çiçeklere, yıldızlara ve karanlığa söylüyordu. Edwina'nın kulağına dek ulaşan sesi oldukça hoş bir melodi taşıyordu. Eliyle kısa bir süre önce Edwina'nın yaptığı gibi kenardaki çiçeklerin etrafındaki çalılıkları okşadı. Sonra garip biçimde durup, Edwina'nın yüzüne bakarak şarkısını ona söylemeye koyuldu.

Ona.

"Umarım yarın daha kolay olur ve doğru bi şeyler yaparım," diye şarkı söylemeye devam etti. Sesi o derece yumuşacıktı ki Edwina duyabilmek için kendini biraz zorladı.

Edwina o an adamın aptallığına karşı gösterdiği bu yaklaşıma

nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Hiçbir şey söylemedi.

Adam sustu. Şimdi birbirlerine bakıyorlardı. Sonra sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

Ama Edwina'nın tek yapabildiği, hızla dönüp arka kapıya doğru yürümek oldu.

Adamın herhangi bir açıklama yapmasını da bahaneler sergilemesini de istememişti. Tabii kibar davranacaksa bu tavrı sergilerdi. Tamamen başka türlü de davranabilirdi ve Edwina'nın bekleyip nasıl davranacağını görmeye hiç niyeti yoktu.

Mick uzun boylu, ince ruhlu kadının arkasından baktı. Ay evin tam arkasında kalmıştı. Bu yüzden de Edwina'yı gölgeler arasında kaybolmadan önce ancak birkaç saniyeliğine görebilmişti. Karanlıkta yürüdüğünü duyabiliyordu sonra arka kapının kilitlendiğini işitti. Gitmişti.

Rahatsız ettim onu, diye düşündü ama Edwina da çok kolay ürken kızlardandı doğrusu. Ne kadar değişik bir kişilik.

Aya şarkı söylüyordu. Ya da çiçeklere veya buradaki herhangi bir şeye. Ama davet etmesine rağmen ona şarkı söylememişti. Daha önce bu derece hüznün verici ve insanın içini ısıtan bir şey görmemişti. Kadın hiç kimseye açamadığı sorunlarını yapraklarla paylaşıyordu. Mick sorunlarla tek başına boğuşmaya çalışıp, tüm yükü omuzlamaktan daha cesurca bir şey olmadığını düşünüyordu. Güçlü bir kızdı. Winnie Bollash. Tanıdığı en güçlü kadındı. Her şeyi yapabilecek kadar güçlü.

Ve de tanıdığı en kolay incinebilir yaratıktı da.

Bölüm 7

Ertesi günün tamamını çalışarak geçirdiler. Akşam olunca da sıra Edwina'nın getirdiği diyapozon çalışmasına gelmişti. "Ses kesildiği anda bana haber ver."

Uzanıp Bay Tremore'un kulağına dokunmaya kalkıştı ama adam hemen geri çekilip, "N'apıyosun?" diye sordu.

"Buna işitme testi denir. Tabii bu sırada gramerini de düzelteceğiz. Yani bir taşla iki kuş. Bu arada ekleri doğru kullanmanı istiyorum..."

"Neyi?"

"Boş ver. Sen sadece n'apıyosun deme. Ne yapıyorsunuz da. Siz ne yapıyorsunuz, biz ne yapıyoruz, o ne yapıyor."

Adam dinlemiyordu. Başını yana eğmiş onu izliyordu. Sonra diyapozonu çalıştırdığını görünce kaşlarını çattı.

Edwina, Bay Tremore'e yaklaştı. "Ses kesildiği an bana haber ver..."

Diyapozon kulağının arkasındaki çıkıntıya dokunduğu anda yine irkilerek geri çekildi. "Ne var orda?"

Edwina durup, adamın yüzüne bakarak anlatmaya koyuldu. "Bu senin duymanı kontrol etmek için bir cihaz. Sana öğreteceğim her şey duyma yeteneğine bağlı. Bu yüzden söylediklerimi duyduğuna emin olmak istiyorum."

Bay Tremore ağzını eğerek, "Ne yani onu da mı yanlış yapıyorum? Yanlış mı işitiyorum?" diye sordu.

"Hayır." Güldü. "Az işitiyor olabilirsin. Ama bu konuda yapabileceğin bir şey yok elbette."

Bay Tremore bu açıklamayla sorusuna evet yanıtı aldığını düşünmüştü. Yani bu konuda da başarısız olabilirdi. Başını iki yana salladı, sonra da Edwina yeniden diyapozonla dokunmaya kalkınca elini yakaladı. Sonra da, "Hadi başka bi şey yapalım," dedi. "Konuşalım. Bol bol konuşacağımızı söylemedin miydi zaten?" Sonra damdan düşer gibi, "Milton senin üst tabakadan olduğunu söylüyor," dedi. "Sen bir..." Duraksadı. "Barones filan mısın?"

"Hayır. Bu da nereden çıktı? Bir unvanım yok." Sonra evet diye düşündü. Dikkatini dağıtıp istediği testi yapmak için konuşmalıydı belki de. Sakin bir tavırla diyapozonu çalıştırırken az önce söylediğini düzeltmeye koyuldu. "Ah, aslında teknik olarak bir unvanım var sanırım. Leydi Edwina Bollash. Sissingley Marki'sinin altıncı kızı." Adam belli belirsiz geri çekilse de bu kez diyapozonun kulağına dokunmasına izin vermişti. "Vızıltı kesildiği an bana haber ver."

Birkaç saniye sonra Bay Tremore başını salladı.

O da diyapozonu hemen kendi kulağına dayadı. Hiçbir şey işitilmiyordu. "Güzel," dedi ardından aleti çalıştırıp kendi kulağına dayarken kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. "Babam ölünce markilik unvanı başka birine miras kaldı. Ben de asalet unvanını kullanmıyorum. Gereği yok." Kulağındaki diyapozonun inlaması sona ermişti.

Hemen aleti Bay Tremore'a uzattı. "Herhangi bir şey işitiyor musun?" Bu sırada kız öğrencilerine yaptığı gibi çenesini tuttu.

Ama parmakları çenesinin sertliğiyle ve uzamış sakallarıyla temas edince birden irkildi. Elini hemen çekip indirdi. Bu

sırada panikle diyapozonu da göğsüne bastırmıştı. Alet kısa bir süre göğsünün üzerinde titreşti.

Bir süre nfallamış halde öylece durdu. Oysa bunu binlerce kez tekrarlamıştı. Bu yüzden de son derece sıradan bir şeydi yaptığı.

“Ne?” diye sordu adam.

“Özür dilerim.” Başını iki yana sallayıp, sinirli bir tavırla gülmeğe çalışıp, yeniden diyapozonu kaldırdı. “Bu kez başka bir şey deneyeceğiz. Kulağının arkasına dokunacağım. Bir şey işittiğin anda bana söyle.”

Testin ikinci kısmında hiç konuşmadılar. Bu sırada Edwina adamın çenesine de dokunmamıştı. Test sorun çıkmadan tamamlandı.

“Güzel,” dedi yeniden.

“Zengindin mi?” diye sordu adam.

Edwina başını kaldırıp adamın gözlerinin içine bakarak, “Anlamadım?” dedi.

“Baban hayattayken zengindin mi?”

“Babam zengindi. Ama ben şimdi de fakir değilim.”

“Bunu görebiliyorum. Ama evinin eski hallerini bilmiyorum ki. Eskiden neşeli ve düzenli bir yer miydi?”

Bunu biraz düşündü. Düzenli. Bu evin düzenli olarak tanımlanabileceği zamanlar olmuş muydu? “Sanırım. Aslında gerçekten düzenli denilebilecek evler var. Birini sen de göreceksin zaten. Arles Dükü’nün balo vereceği ev çok düzenlidir. Benim doğduğum ev orası. Eskiden aileme aitti.”

“Senin ev miras olarak Düke kaldı?” Bay Tremore’un ifadesinden adamın duyduklarına inanmakta güçlük çektiği anlaşıyordu.

Aslında kendi de buna inanmakta uzun süre zorluk çekmişti. Hâlâ, aradan on iki yıl geçmiş olmasına karşın bazı sabahlar uyandığında, Xavier’in her şeye sahip oluşuna, çocukken sahip olduğu her şeyi ele geçirişine ve kendinin de bu evde yaşamak

zorunda kalışına şaşardı. Çünkü bu ev gençliğinde yalnızca arada sırada uğradığı bir yerdi. Burada ancak babası evrak işleri için Londra seyahatlerine çıktığında kalırdı.

Daha küçük bir diyapozonu alıp, çalıştırdı. "Şimdi yine ne zaman sesin kesildiğini söyle bana lütfen."

Bay Tremore yanına yaklaşan Edwina'yı elinden yakalayıp, diyapozonu aldı. "Eski evine ne oldu?"

Uzun ve yorucu bir günün sonunda zerre kadar hoşlanmadığı garip egzersizlerden bıktığından olsa gerek yeniden çalışmaya dönmek için lafı uzatıp duruyordu. Ama yine de yanıt verdi. Çünkü geçmişle ilgili bu münasebetsiz konuyu bir an evvel kapatmak niyetindeydi. "Tam olarak söylediğin gibi. Babam ölünce ailede ondan sonra gelen erkek unvanını aldı. O da babamın kuzeniydi. O sırada henüz dük olmamıştı. Ama üç gün sonra büyük babam Dördüncü Arles Dükü de öldü. Babamın kuzeni Xavier de tüm mirasa kondu. Arles Dükü olduğu gibi aynı zamanda Sissingley Markisi mertebesine de yükseldi. Ayrıca daha alt bir unvanın sahibi oldu." Omzunu silkti. "Çok normal. Unvanlar ilk erkek çocuğa geçer." Gerçekten de böyle olurdu. Markilerin kızları toprak ve para sahibi olmak için evlenirlerdi. Sadece o evlenmemişti.

Ancak bu kadar anlatabilirdi. Çünkü geçmişinden utanıyordu. "Lütfen şunu bana ver," diye mırıldandı. "Diyapozonu almak için elini uzattı."

Bay Tremore bir süre onu izledikten sonra aleti az önce kadının yaptığı gibi avucuna sıkıştırıp kulağına götürdü. Bir süre dinledikten sonra da çalışır halde Edwina'ya uzattı. Edwina hemen uzanıp diyapozonu alırken parmakları titremişti.

Bir saat kadar sonra kayıt ve test işlerini bitirmişler, telaffuz çalışmalarına başlamışlardı. İşte bu noktada Bay Tremore tam anlamıyla ne yapacağını şaşırmıştı. Henüz hiçbir şey yapmadan pes etmeye niyetlendi.

"Hep yanlış yaptığımı söylüyorsunuz. Her yaptığının yanlış olmasına alışamadım."

Aslında Edwina da duruma pek alışık değildi. Evinde bir erkek. Elinde vızıldayan bir diyapozon. Sandalyesinin arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atmış, duymak istemediği bir şey söylendiği her seferinde bıyığı titreyen bir öğrenci.

Yine de açıklamaya karar verdi. "Başlangıçta her şeyi yanlış yapman normal. Senin yanlışlarını arıyorum zaten. Buna alışman gerek." Sonra, "Yeni seslere alışabilmen için işe önce kulaklarınla başladık," diye ekledi. "Defalarca dinleyecek, sonra da söylemeye çalışacaksın. Bu sırada ben de senin dudaklarını, çeneni inceleyip, dilinin, damağının hareketlerini ve boğazının açıklığını kontrol edeceğim. Sadece izleyerek genellikle sorunun nerede olduğunu anlayabilirim. Sonra istenilen sesi çıkarabilmen için konuşma organlarının doğru pozisyonu almasını sağlamanda sana yardımcı olacağım."

Konuşma organları terimi gülümsemesine neden olmuştu. Bu onun için bir oyundan ibaretti. Sıkılmıştı.

Edwina da ne yapacağını bilmez haldeydi. Bilgi denizinde yüzüyor ama onu yanına nasıl çekebileceğine bir türlü karar veremiyordu. Konuşmayı sürdürdü. "Nadiren de olsa yalnızca bakarak telaffuzdaki sorunları anlayamadığım olur. Ama bu durumda da sorunu tespit etmek için diğer yöntemleri kullanırım. Mesela boğazını incelemek için laringoskoptan yararlanacağım." Masanın çekmecesini açıp ucuna yanlamasına küçük bir ayna yerleştirilmiş uzunca saplı bir alet çıkardı.

Bay Tremore alete bakıp tedirgin bir tavırla gülümsemeye çalıştı. Bu gülümsemede belirgin bir endişe gizliydi.

"Bak, bunu ağzına sokup arka tarafa doğru tutunca boğazını çok rahat biçimde görebileceğim. Böylece konuşurken boğazında meydana gelen değişiklikleri inceleme fırsatım olacak."

Adam son derece huzursuz bir ifadeyle gülüp, dinlemeyi sürdürdü.

"Ayrıca ağzına parmaklarımı sokarak dilinin konumunu da net biçimde tespit edebilir..."

"Dur." Elini kaldırdı; şimdi kıs kıs gülüyordu. "Parmaklarını ağızıma mı sokacaksın?"

"Belki. Büyük bir ihtimalle yalnızca serçe parmağımla dış eline dokunarak dilini hissetmem yeterli olacaktır."

Bunları duyunca adam kaşlarını çattı. Ellerini kavuşturup, başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Tamam, giderek ilginçleşiyor."

"İlginçleşiyor," dedi Edwina. "Giderek ilginçleşiyor."

"Lanet olsun, doğru ya, ilginçleşiyor."

Edwina gözlerini kıstı. İlginçleşiyor. Doğru söylemişti. Ama yanlış bir fikre kapıldığı da açıktı. "Damak grafini çektikten sonra da aynı şekilde düşünecek misin göreceğiz."

"Bu ne oluyor?"

"Bu ne oluyor?" diye düzeltti.

"Pekâlâ, bu ne oluyor?"

"Küçük, yapay bir damak. Üzerine biraz tebeşir döküp ağzına yerleştireceğim. Sonra da konuştuğunda dilinin tebeşir üzerinde bıraktığı izleri inceleyeceğim."

"Yani bu akşam bol bol ağızımın içine giriyosun? Doğru anlamış mıyım?"

Sabır tükenmiş bir halde, "Bay Tremore," diye başladı. "İşimle ilgili müstehecn yorumlarınız hiç hoşuma gitmiyor. Bu son derece ciddi bir çalışma..."

"Müstehecn?"

"Kaba, açık saçık."

"Müstehecn ne demek biliyorum," dedi. "Sadece parmaklarını ağızıma sokmanın hoşuma gitmesini edepsizce bulmana şa-

şırdık o kadar. İşi yapan sensin." Başını iki yana sallayarak kahkahalarla gülüyordu. "Erkekle kadının yaptığı şeyler, açık saçık durmaz yavrum. Bu İngiliz adasındaki en normal şeydir. Kraliçe bile bunu yaptı. Tüm dünya onun Albert'a bayıldığını bilir. Dokuz çocuk yaptı. Birçok kez olduğu kesin."

Edwina bir süreliğine hiçbir şey söyleyemedi. Kraliçeyi münasebetsizce diline dolayan bu adama ne söylese uygun olmayacak gibiydi. "Bayım," dedi. "Size er-erkeklerle – kekelemeye başlamıştı – kadınların neler yaptıklarını nasıl anlatacağımı bilemiyorum..."

"Sakin ol, yavrum. Sen bakiresin biliyorum." Bunu öyle gözlerini devirerek filan söylememişti. Sanki bu yorumu yaparken niyeti de onu kızdırmaktan çok rahatlatmaktı.

Edwina ağzını bir açtı, sonra kapayıverdi. Yarım dakika kadar ne söyleyeceğini bilemez halde öylece durdu. Sonunda da, "Beyefendiler böyle şeyler söylemez," dedi.

Bay Tremore başını kaldırıp ona baktı. Kollarını kavuşturmuş, yeleği omuzlarında toplanmıştı. Elini uzatıp yeleği çektiştirdikten sonra elinin tersiyle bıyığını düzeltti. Sonra bir kez daha. "Gerçekçi olmaz?"

"Evet," diye ısrarla yineledi düşüncesini.

"Bahse girerim bakire kelimesinin anlamını biliyolardır."

"Şey, evet." Bir süre ne diyeceğini düşündü. "Buna ben de eminim. Ama söylemezler."

Başını kadına doğru biraz daha yaklaştırdı. "İyi de o zaman nereden öğreniyorlar? Biri söylüyor olmalı."

Edwina dudaklarını birbirine bastırdı. Biraz sinirlenmişti. Başını hafifçe diğer yana çevirip, "Şey, büyük ihtimalle kendi aralarında konuşurken..."

"Bu sabah bana beyefendilerin yalnız kaldığında neler konuştuğunu bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum." Bu aptalca konuşmaya tahammülünün kalmadığını hissediyordu. "Sadece konulardan biri bu olmalı," dedi çabucak. "Bayanların yanında konuşmadıklarına göre. Artık dönebilir miyiz?"

"Nasıl istersen." Omuz silkti. "Anlaşılan birkaç hafta sonra bayanlar yemekten sonra yanımızdan ayrılınca konuşacak bir konu buldum. Bakirelik konusunu açacağım ben de.

Edwina bakakaldı. Bir saniye sonraysa – nefeslerin tutulduğu an – adamın dalga geçip onu kızdırmaya çalıştığını fark etti. Bay Tremore ağzını eğip, dişlerini göstererek sırtıyordu.

Edwina kızıp kızmaması gerektiğine karar verememişti. Aslında buna izin vermemesi gerekirdi. Normalde kendisine böyle davranılmasından nefret ederdi. Ama o an garip bir biçimde hakarete uğradığını hissetmiyordu. Tam aksine içi sımsıcak olup kendini bir aptal gibi hissetmesine karşın hiç de hoşnutsuzluk duymuyordu. Adam yalnızca eğlenmek için onu kızdırmış ama her nasılsa kendini kötü hissetmemesini de sağlamıştı.

Biraz daha sırttı. Sonra da Edwina'yı daha da şaşırtacak bir cümle sarf etti. "Hiç erkek tanımamışın. Bunu biliyorum. Hatta çok az öpüşmüşün."

Ne kadar insafsız... "Bir kez," dedi. "Seninle." Sonra hemen keşke söylemeseydim diye düşündü. Bu bir anda başka hiç kimsenin onu öpmek istemediği gerçeğini vurgulamaktan başka bir işe yaramamıştı. Üstelik bunun hiç de iç rahatlatıcı nedenleri de yoktu.

Ama adam yanıtını böyle algılamadı.

Bay Tremore'un yüz ifadesi değişti. Adeta afallamıştı. Alaycı yüz ifadesi tamamen silinmiş, şimdi doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Sesinden de hayret içinde olduğu apaçıktı. "Yapma ya! Bu çok tatlı, Bayan Bollash. Bana izin verdiğiniz için gurur duydum şimdi."

Adamın at gibi kişneyerek glmemesine çok şaşırmıştı. Birkaç saniyeliğine de olsa bir aptal gibi öylece boş boş baktıktan sonra en iyi bildiği konuya, konuşma konusuna sığınmaya karar verdi. “şimdi bakın Bay Tremore,” dedi. “Bundan sonra yapma ya demeseniz daha iyi olur.”

Adam başını kaldırıp, hafifçe kaşlarını çattı. “Ne dememi istersin?”

“şaşırdım diyebilirsiniz.”

Kahkahayı bastı ama sonunda hâlâ gülerken bir kaşını kaldırıp yüzüne ironi dolu bir şaşkınlık ifadesi yerleştirip, “Pekala, şaşırdım o zaman,” dedi.

Kelimeleri tıpkı Edwina’nın söylediği gibi telaffuz etmişti. Edwina yle hayrete düştü ki ne diyeceğini bilemeden bekledi. Sonra, “Evet,” dedi gözlerini kırpıştırıp başını eğerek. “Evet, şimdi doğru.”

İşte o anda Bay Tremore derin bir nefes alıp, mırıldandı. “Beni şaşırttın.”

Edwina kaşlarını çatarak başını kaldırıp, gözlerini bir sihirbazlık gösterisinin hilesini anlamaya çalışıyormuş gibi kısarak Bay Tremore’a bakmaya başladı. Karşısındaki iyi giyimli, beyaz yakalı, siyah yelekli, kollarını kavuşturmuş hali yalnızca bir görünüşüydü. Bir İngiliz lordu görünüşü. Konuşması da aynı biçimde hileli gibiydi. Sanki az önce fare yakalamaktan bahseden Cornwall aksanlı konuşması bile sahteydi. Gerçek haliyse karşısında oturuyordu. Bir şekilde şaşırtmayı başardığı, iyi giyimli, kendine güvenen bir adam.

Ah, bu çok korkunçtu. Acı vericiydi de. Yapamayacaktı. Üstelik daha henüz işin başındaydılar. Onun olduğu gibi kalmasını sağlamalı, diğer halinin dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi. Oysa adam sanki bir hayalet gibi farklı biçimlerde davranabiliyordu. Nasıl? Bir kont gibi mi? Karşısındaki bedenin içine gizlenmiş bir kont.

Ağız kurudu. Teni ateş gibiydi. Birkaç saniyeliğine Edwina karşısındaki muhteşem elli İngiliz lorduna baktı. Adam sürekli küçük parmağıyla garip biçimde bıyığını düzeltiyordu. Anlaşılan bu kısa zamanda karakteristik bir jest halini almıştı. Bunu bazen parmağının tersiyle bazen de şimdi olduğu gibi parmağının içiyle yapıyordu. Ama nasıl yaparsa yapsın bu hareketi endişeli görünmesine neden oluyordu. Endişeli ve belli belirsiz de olsa muzip. Dudağına dokunduğunda teninin hem yumuşak hem de sert olduğunu fark edişini hatırladı. Ne kadar şaşırtıcıydı.

Ah, Tanrım. Edwina bakışlarını yere çevirip elini boğazına koydu. Avucunu boynuna, yerleştirmiş, parmaklarını, ipek giysisiyle uyumlu, boynundaki tülün üzerindeki küçük metal boncuklarda gezdirmeye koyuldu. Bu eski bir elbiseydi. Yeniden modaya uygun hale getirilmiş bir elbise. Birileriyle flört etme umudu gülünç de olsa mümkünmüş gibi geldiği sıralarda alınan bir elbise. Parası olduğu ve evlenme talpleriyle ilgilendiği günlerden kalan bir elbise.

Ne diyordu? Hatırlamıyordu. Zaten anlamı da yoktu. Bundan önce konuştukları konuya dönmenin de o sırada öğretmeye çalıştığı şeylere yeniden eğilmenin de bir manası yoktu. Öylece oturup masanın üzerindeki diyapozona bakıyordu. Sanki bu alet vızıldadıkça içinde anlayamadığı şeyler geliyormuş gibi hissediyordu. Görünmeyen ama yakasındaki metal boncuklara dokunduğunda hissedebildiği tuhaf bir titreşimin etkisindeydi adeta.

Odanın pencereleri dışındaysa hava bir hayli kararmıştı. Gecenin yoğun karanlığı odanın içini de etkisi altına alıyordu. Çalışma odası yalnızca uzaktaki bir sokak lambasının belli belirsiz ışığıyla aydınlanıyordu. Geç olmuştu. Normalde bu kadar geç saate kadar çalışmazdı. Bu son derece kötü bir fikirdi. Artık dersi bitirme zamanı gelmişti. Yarın daha iyi çalışabilirlerdi.

“Pekala,” dedi. “Bu kadar yeter sanırım.” Sarsak bir tavırla doğruldu. Dizleri titriyordu. “Artık yatsak iyi olur.”

Daha bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Edwina duyduklarının kendi sözleri olduğuna inanamayarak irkildi. Hayır, böyle söylememişti. En azından yüksek sesle. Bay Tremore gözlerini yere eğdi. Ya da Edwina adamın öyle yaptığını düşündü. Gözleri kapanırken, “Bence de artık yatsak iyi olur,” dedi.

Edwina şaşırıp irkilerek yutkundu. Onu tokatlamak, cezalandırmak filan mı istiyordu? Ne için? Sırf söylediğini tekrar ettiği için mi? Ama adamınkinin anlamı değişikti. O tamamen farklı bir...

Ne?

Farklı bir niyeti olmadığını varsayacaktı. En azından öyleymiş gibi yapacaktı. Kurtar kendini, Winnie. Git yatağına.

Ama sanki yaşamı buna bağılmış gibi gidemiyordu işte. Kolları, bacakları kıpırdamıyordu. Bunun yerine bir yerlerde bir fırının kapağı açılmış gibi yüzüne sıcaklık basmıştı. Yanakları, omzu, omuzları tahammül ötesi bir utançla alev alev yanıyordu. Müstehcen bir şey söylemişti. Yanlışlıkla.

Bay Tremore hiçbir şey söylemedi. Sessizliğini korudu. Edwina belki de bu kez adamın bu tavrına müteşekkir olmalıydı.

Güzel. Konuşmayı denedi. “Pekala, evet, biz, belki, şey...” Tükürüğünü yutup, öksürdü. Gözleri yaşarmıştı. Birden öksürüklere boğuldu. Bir yandan bir şeyler söylemeye çalışıyor, bir yandan öksürüyor bir yandan da sendeleyip duruyordu. Bu yüzden de Bay Tremore ayağa kalkıp, onun adına bir bahane bulunca adama içinden gönül borcu olduğunu hissetti.

“Dil sürçmesi, yavrum. Aramızdaki en iyiyi bile utandırabilir. Her şey yolunda. Ne demek istediğini anladım.”

Gözleri buluştu ve bir süre öylece kaldı. Ne kadar garip! Zarafetten uzak, kalın kaşları ya da büyük bir ihtimalle kendini bir türlü rahat hissedemeyişi yüzünden adamın gözlerinin içine bu

kadar uzun süre bakmamıştı. Evet, açık renk olduklarının farkındaydı ama şimdi bakınca fark ediyordu ki bu ifade gözlerinin rengini açıklama noktasında kifayetsizdi. Gözleri yemyeşildi. Elafılan değil. Berilyum yeşili. Gerçek yeşil yani. Siyah göz bebeğinin yerine parlak, yosunumsu bir yeşillik yerleştirilmişti sanki. Bakarı yerine çivileyecek gözler. Az daha farkına bile varmadan geçip gideceği bir detay daha tespit etmişti işte.

Bir fare avcısına tıpkı bir liseli kız gibi giderek ilgi duymaya başlıyordu.

Elbette buna kesinlikle izin vermezdi. Ama bedeni bazı şeylerin kontrol edilmesinin mümkün olmadığını gösteriyordu. Utañ içindeki yüzünün kırmızılığı kollarına, bedenine yayılıyordu. Her yanına. Yüz felci geçiriyormuş gibi görünüyor olmalıydı. Çünkü adam uzanıp, kendisini rahatlatmak için masanın üzerindeki eline hafifçe vururken yalnızca bu sıcak ve güven verici elden başka hiçbir şey düşünmeden öylece durmuştu.

Adam, “Yatağa artık yavrum,” dedi. “Seninle yürümeyeceğim bile. Rahat ol, Winnie. İyi bir kız ol. Sadece biraz sarsıntı. Yarına bi şeyin kalmaz. Sabah seni memnun etmek için kahvaltı masasına hemen geçeceğim ve bir kez daha Molly Reed’le de dans yapmayacağım.”

Molly Reed? Bayan Reed’in ilk adı bu muydu? Eğer öyleyse Edwina şu ana dek bu ismi duymamıştı.

Kısa süreliğine de olsa bir hayli şaşırmıştı. Adam şaşırtıcı şeyleri birer birer keşfedip önüne atıyormuş gibiydi. Ve bunlar tamamen kendi yaşamıyla ilgili ama o ana dek hiç düşünmediği şeylerdi.

Ah, yeter bu kadar diye düşündü. Verilen fırsatı kaçırmayıp, hemen bu ortamdan uzaklaşmaya karar verdi.

Ama Milton bu niyetine engel oldu. Kapıya gelip, “Her şey yolunda mı, hanımefendi?” diye sordu.

"Evet." Kaşlarını çatarak adama baktı. Kaçmasına engel olmuştu işte.

Adam hiçbir şeyin farkında olmadan konuşmayı sürdürdü. "Bayan Reed'i evine bıraktım. Oğlunun atının nalı çıkmış. Onu da taktım. Sizin istediğiniz bir şey var mı?"

Edwina başını iki yana salladı. İsteddiği bir şey varsa bile bunu nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu zaten.

"Bu arada," diye ekledi Milton. "Terziden beklediğiniz giysiler de akşamüstü geldi. Hepsi oturma odanızdaki masanın üzerindeki kutuda."

Edwina başını salladı. Hangi elbiseler? Ah, evet.

Sanki bu düşüncesi dışarı yankılanıyormuş gibi aynı soru Bay Tremore'dan da yükseldi. "Hangi elbiseler?"

"Ne?" Edwina başını eğdi.

Bay Tremore'un yüzündeki gülümseme kaybolmuş, yerini garip, şaşkın bir bakış almıştı. "Yeni elbiseler mi?"

"Hayır, eskileri." Başını iki yana salladı. Bu çok önemsiz bir konuydu. "Eskilere tadilat yaptırdım."

"Nerede?"

"Pardon?"

"Nerede tamir ettirdin?" Anlaşılan bu, adam için çok önemliydi.

Kaşlarını çatıp, dudaklarını ıslatarak, "Terzide. Adını tam hatırlayamıyorum. Milly... gibi bir şey. Queen's Gate'in orada." Adamın en azından tezgahları tanıdığını hatırlamıştı ama bu konuyu açma isteğine direndi. "O dükkandaki bayanları ne kadar iyi tanırırsınız? Arkadaşlarınız mı onlar?" *Düne kadar* ifadesini de eklemek istemişti aslında.

Evet de hayır da demedi ama sandalyesinde arkasına yaslanarak bakışlarını kaba olarak bile nitelendirilecek derecede Edwina'nın yüzüne dikti.

Bir süre sonra da başını iki yana sallayıp, gülümsedi. Sonra başını bir kez daha iki yana salladı ve önüne bakmaya koyuldu. Neredeyse utanmış gibiydi. Güzel, işte bu bir değişiklik. Şaşkına dönmüş görünüyordu. Garip bir şey olduğu apaçıktı. Konuşmaya çalışıyor ama ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Konuşmayı bu derece seven bir adam bir anda dut yemiş bülbüle dönmüştü.

Bölüm 8

Mick ertesi haftanın önemli bölümünü Winnie Bollash'ın eteklerine bön bön bakarak geçirdi. Bakışlarıyla eteği adeta yakıp en azından küçük bir delik açabileceğini düşünüyor gibiydi. Tanrı biliyor ya gerçekten de bacak bacak üstüne attığında ya da oturup kalkarken etekliğini düzelttiğinde sıcak, delici bakışlarının nasıl olup da hâlâ etekliği alev alev yakmadığına şaşıyordu.

Bugün çalışma odasında yan yana oturuyorlardı. Sesli harflerle ilgili çalışıyorlardı. Edwina ona bir kurşun kalemle çeşitli kelimeleri yazdığı bir kağıt vermişti. Mick duyduğu kelimeleri kalemle işaretliyordu. Böylece sesleri ayıt edebilme yeteneğine kavuşması bekleniyordu. Mick bunun da aptal gramofon kaydına hazırlayıcı bir çalışma olduğunu düşünüyordu.

Dersler. Winnie Bollash'ın bir insanı farklı biçimde konuşmaya sevk edecek bildiği tüm yöntemleri denemişlerdi. Haftada on, on iki saat çalışıyorlardı. Bir sürü şey yapmışlardı. Edwina sürekli notlar alıp durmuş, Mick de anlamı bile olmayan şeyler söylemişti. Bazen de tekrar egzersizleri yapıyorlardı. Bu çalışmalar zaman zaman o derece sıkıcı oluyordu ki Magic'in bile tahammül edemeyip yanlarından kaçtığı olmuştu.

Şimdi de masada birlikte çalışıyorlardı. Edwina solunda, Londra manzarasının görüldüğü uzun pencereye sağındaydı.

Sekiz gündür aynı yatakta uyanıyor; her seferinde de burada olduğuna şaşırıyor, hayretle kalkıp evde dolaşıyor, pencereden dışarı bakıp, çok katlı tuğla binaları, onların pırıl pırıl parlayan pencerelerini, çiçeklikleri, büyük bir özenle budanan ağaçları, çalılıkları, demir bahçe kapılarını izliyordu. Buraya ait olduğunu da burayı hak ettiğini de hiç düşünmüyordu? Zaten kim böyle bir yeri hak ederdi ki? Ama yine de mutluydu. En azından bu kez yaşamın adaletsizliği ona karşı değil yanında işliyordu.

Kalemi sayfanın üzerine pat pat vurup kendi söylemesi gereken seslere baktı. Aslında bu yazdıkları şeylerin ona fazlaca bir anlam ifade etmediğini söylemesi gerekirdi. Çok sıkılmıştı. Bütün sabahı ekler üzerinde çalışarak geçirmişlerdi. Ayrıca kelimelerin son hecelerini yutmaması için de uğraşıp durmuşlardı. Kelimeleri hâlâ doğru düzgün söyleyemiyordu. Ve de bu kasvetli ortamı dağıtacak bir şeye artık delice ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Winnie başını kaldırıp eline baktı. Mick bir anda heyecanlanmıştı. Bu kez galiba konuşacaktı. Onunla konuşmaya bayılıyordu. Kadının ses tonu o derece yumuşacık, zarif, pürüzsüz ve hoştu ki. Kullandığı kelimelere ve kullanım biçimine bayılıyordu.

Ama gözlüğünün üzerinden yüzüne bakarken bu kez kullandığı kelimeler yalnızca, "Gerçekten şu bıyığınızı kesmelisiniz Bay Tremore," olmuştu. "Üzerinizde yaratmaya çalıştığımız seçkin havaya hiç uymuyor."

Mick gözlerini devirdi ama Winnie bunu görmemişti. Çünkü başını eğip yeniden yazmaya koyulmuştu. Lanet olsun. Dudaklarının üzerindeki bu son derece biçimli kılları kesmesini şimdiye dek en az on kere söylemişti zaten. "Seviyorum," diye mırıldandı.

Mick, Winnie'nin mürekkebin daha iyi akmasını sağlamak için kaleminin ucuna diliyle dokunuşunu izledi. Kadın Mick'in yüzüne bakmadan, "Hiç de modaya uygun değil," dedi.

"Kalın. Böyle bıyık bırakan çok erkek yok."

"Zaten çoğu da istemez."

"Ah, bunu bilmiyorum işte." Burnunun altındaki kıllara dokundu. "Ama sırf sen sevmiyosun diye bıyığımı kesmeyi isteme hakkını kendinde bulabilmen çok komik. Sanki dudağımı beğenmezsen onu da kesmeye hakkın varmış gibi. Biraz düşünsen ne kadar küstah bir tutum içinde olduğunu sen de görürsün."

Winnie başını yazdığı yazıdan kaldırıp, yüzüne baktı. "Küstah?"

"Hep kendini düşünen, burnu havada. Bilmiyo musun?"

Yüzünü alabildiğine buruşturdu. Sonra da kahkahayla güldü. Ama bu gülüş gaddar bir hava taşııyordu. Yine de Mick kendini bir nebze de olsa kötü hissetti. "Zerre kadar da olsa..." Duraksadı. "Senin tabir ettiğin biçimde küstah biri değilim."

Hırçın davrandığının farkındaydı ama o an yine de... biraz sert çıkmak istemişti sadece. "Şey, hayır," diye geri adım attı. "Sen hoş bir kadınsın. Nazik. İyi niyetli yani. Ama sanıyosun ki her şeyi yönetebilirsin."

"Ha." Kalemi bırakıp doğrudan yüzüne baktı. "Ben hiç de böyle düşünmüyorum. Yalnızca kendi işime bakarım ben. Ve onu da en iyi şekilde yapmaya çalışırım. Zaten çoğu kez de ürkerek yaparım işimi." Bu kez değişik bir yüz ifadesi takınmıştı. Şaşkın, sanki az önce söylediğini hiç söylememiş olmayı diliyormuş gibi. Mick bu yüz ifadesinden çok hoşlanmıştı. Çok farklı anlamlar içerebilen komik bir ifade. Winnie'nin binlerce farklı yüz ifadesi vardı.

Aklında tek bir düşünce vardı. "Ürküyorsun çünkü işler istediğin gibi gitmiyo. Ürküyorsun çünkü birinin bunu anlayıp seni suçlayacağına korkuyosun."

"Doğru değil. Ayrıca suçlayacağından."

"Pardon?"

"Ah." Yine onu düzeltiyordu. Suçlayacağından. Doğru. Bu kez, "Ürküyorsun çünkü herkes senin istediğin gibi davranmıyo."

"Davranmıyor."

Mick konuşmayı kesip, dilini arka dişlerinden birinin üzerine götürüp, dudaklarını büzdü. Bu şekilde bıyığı da büzülmüştü. Aptal. Tüm bu farklı kelimeler aynı şeyi ifade ediyordu.

Önündeki kağıtların üzerindeki kalemi aldı. Ardından kalemle kağıda küçük bir nokta koyup bir süre öylece bekledi. Sonra iç çekip, "Tek söylemek istediğim, yavrum," diye başladı. "Tüm çevreyi kontrol etmeye çalışmak çok zorlu bir şey. Özellikle birbirine bağlı olan, birbirinden sürekli etkilenen şeyleri." Ona her ne anlatmaya çalışıyorduydu da Winnie anlamamıştı. Ama bu şekilde belli belirsiz sırtıp, kaşlarını çatarak söylediklerinin karşı taraf üzerinde gücendirici bir etki uyandırmamasını sağlamaya çalıştığını biliyordu.

Mick yeniden kalemi eline alıp arkasını masaya vurmaya başladı. Tık tık tık tık... Tuttuğu ritme ara vermeden de ekledi. "Belirsizlik elbet heyecanlandırıcı. Bunu sen de kabul et." Yine esrarlı bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Şu an olduğu gibi. Her ikimiz de biraz sonra neler olabileceğini bilemiyoruz."

Bir anda şaşkınlıkla geri çekildi. Bay Mick Tremore'dan yeni bir felsefe salvosu başlamıştı. Zaten en başından beri bunlarla uğraşmıyor muydu?

Ne olursa olsun eğer onu bir ay içinde bir kont haline getirecekse mümkün olduğunca konuşmasını sağlamak iyi bir şeydi. Üstelik Bay Tremore'un yoldan çevirdiği bir profesörü ya da filozofu birbiri ardına sıraladığı şaşırtıcı fikirleriyle serseme çevirip, aklını karıştırmayı başarabilecek biri olduğuna da giderek daha fazla inanmaya başlamıştı.

"Kendi adına konuş," dedi. "Ben öyle bir şey yapamam." Sonra duraksayıp adamın az önce kullandığı kelimeyi buldu.

"Belirsiz bir şeyleri yani."

"Hayır yapabilirsin."

"Pekala, yapabilirim ama yapmam."

Kahkahayla güldü. "Evet, ama arada sırada kendini şaşırtsan fena olmaz."

Adamın kendinden bu derece emin oluşundan bıkip usanmıştı. Tıpkı arada sırada büküp durduğu bıyığı gibi. Hoşlanmadığını biliyor ve bundan onu kızdırmak için yararlanıyordu.

Güzel! Ne anlamsız bir konuşma! Kalemi alıp bu sabah yaptıkları ilerlemeleri not etmeye koyuldu. Ama bir gözüyle de onu izliyordu.

Mick iyice arkasına yaslanıp sandalyeyi arka ayakları üzerine kaldırdı. Sonra sallanmaya başladı. Bir öne bir arkaya. Bir yandan da masanın altına bakıyordu. Zaten bütün hafta aynı şeyi yapmış Edwina'yı da bu hareketiyle bir hayli huzursuz etmişti. Sanki masanın altında mutlaka bilmesi gereken fare veya daha kötü bir şey varmış gibi davranıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Ya da Mick'in söylemek istediği herhangi bir şey yoktu. Üstelik bunu defalarca da sormuştu.

Bu kez soruyu farklı biçimde yöneltti. "Ne yapıyorsun?"

Aldığı yanıt ise son derece mantıksızdı. "Bahse girerim en uzun, en güzel pergellere sahipsin."

"Bacaklar," diye düzeltti. "Beyefendiler bayanların o bölgesinden bahsederken bacak kelimesini kullanırlar. Aslında bu konuyu açmak pek de doğru değil. En iyisi hiç yorum yapmaman."

Mick kahkahayı bastı. "Bacak mı? İskambildeki vale gibi mi?" Elindeki kalemle şimdi daha hızlı oynuyor, bu hareketiyle de Winnie'nin asabını bozuyordu. "Hayır, senin pergeller uzun. Hem de çok. Ve görebilmek için de her şeyi vermeye hazırım."

Tanırım. Bu uygunsuz yorumlara karşılık verebilecek hiçbir şey yoktu. Yine ne diyeceğini bilmez halde kalakalmıştı.

Ve Mick de söylediklerinin uygunsuz olduğunu farkındaydı. Böyle davranarak ona zulmediyordu. Edwina zaman içinde bunu anlamıştı artık. Sırf eğlenmek için böyle davranıyordu. Tıpkı bir çocuğun yakaladığı bir böceğin sırf eğlenmek için bacaklarını kopardığı gibi. Ama bugün özellikle ileri gidiyor, daha fazla üzerine varıyor gibiydi. Belirsizlikle ilgili söylediklerini haylazlık yaparak ispat etmeye çalışıyordu sanki.

Sandalyesinin arka bacakları üzerinde biraz daha eğilip sandalyeyi az önce kalemiyle yaptığının benzeri biçimde pat pat diye yere vurarak sallanmaya başladı. Bu sırada da diğer elini aşağı indirmişti. Çok tehlikeli bir pozisyonda duruyor diye düşünmeye başlamıştı ki...

Ne olup bittiğini anlayamadan bileğinde bir temas hissetti. Kalemi. Kalemin ucunu ayakkabısının bittiği yerden bileğine sürüyordu. Böylece de elbisenin aralığını bulmayı başarmıştı.

Ayağını hemen çekerek, "Kes şunu," dedi.

Kalemi çekip, yeniden masaya vurmaya başlarken dudaklarını büzüp, dişlerinin arasından garip ve kaba bir ses çıkardı. Bu sırada bıyığı da titremişti. Ah o bıyık.

Sonra Edwina'nın aklına bir kelime takıldı: *Her şey?*

Bacaklarını görmek için? Bacaklarının hiçbir özelliği yoktu ki. Ancak yürümeye yarayan iki uzun sopa. Onları mı görmek istiyordu?

Hem de her şeyi yapma karşılığında.

Elbette görmesine izin veremezdi. Ama birden bunun bir karşılığı olursa diye düşündü. Evet, bazıları görmemeleri gereken şeyleri görmek istiyorlarsa o zaman karşılarındakini rahatsız eden şeyi de ortadan kaldırmaya razı olmak zorundaydılar. "Tamam, o zaman işte size bir çözüm, Bay Tremore. Bacaklarınızı görebilirsiniz. Tabii bıyığınızı keserseniz."

Bunu bir şaka gibi söylemişti. Yalnızca kızdırmak için.

Şaka veya değil, kalemle oynamayı kesmekle kalmamış, onu şaşkınlık içinde yere düşürmüştü. Yere düşen kalem yuvarlanırken belli belirsiz bir tıkırtı çıkarmış sonra durunca da oda tam bir sessizliğe bürünmüştü. Bay Tremore adeta donup kalmıştı. Sandalyenin arka bacakları üzerine kaykılmış halde, tıpkı yaramaz bir çocuk gibi yüzünde son derece haylaz bir ifadeyle öylece bakıyordu.

Bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama yalnızca dudaklarını ıslattı.

Edwina bunu nasıl bildiğini kesinlikle söyleyemezdi ama birdenbire içgüdüsel olarak bir şeyin farkına varmıştı. Bay Tremore hiç kimsenin zerre kadar önem veremediği bacaklarını görmek için gerçekten can atıyordu. Uzun, en fazla bir at bacağı kadar etkileyici bacaklarını görmek istiyordu.

Yaptığı şakaya gelince. Ah, Tanrım! Yüz ifadesinden bunu enteresan bir teklif olarak algıladığı belli oluyordu. Adamın böyle bir şeyi düşünüyor olduğunu görmek bile Edwina'yı bacaklarını göstermek zorunda kalabileceği düşüncesinden daha çok rahatsız etmişti. Adamın hareketsizliği, gözlerindeki bakışlar... Bu ifade nedeniyle ellerini aşağı indirip elbisesini bileklerine sımsıkı bastırma arzusu duymaya başladı.

Sanki ıslanırlarsa daha iyi konuşabilecekmiş gibi dudaklarını bir kez daha ıslattı. "Pardon?" dedi sonunda. Telaffuzu mükemmeldi. Tam Edwina'nın ona öğrettiği gibi. Ama Edwina o an duyduğundan hiç de hoşnut değildi.

Ama adama karşı elde etmiş olduğu avantajı kaybetmeye de niyeti yoktu. "Beni duydun," dedi. Aslında bir yandan için için korkuyor böyle bir şeye cüret edip onu köşeye sıkıştırdığı için tedirgin olsa da bir yandan bu büyüleyici anın tadını çıkarıyordu. En azından adamın şimdiye dek kendisine defalarca yaptığı şeyi yapmayı başarmış, onu ne diyeceğini bilemez hale sokmuştu. Ha

ha ha, diye düşündü. Ellerini de mutlulukla çırpma geçiyordu içinden.

Artık harika bir değişiklik olmuş kendini müthiş rahat hissetmeye başlamıştı. "Eğer bıyığını kesersen ben de görebilesin diye eteğimi yukarı kaldırırım. Ne kadar? Dizlerime?" Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Dizlerinin üzerine," dedi aniden. Adamın şaşkınlık içindeki yüz ifadesi, eğer etek dizlerin üzerine çıkmayacaksa bu konuyu tartışmaya bile gerek olmadığını gösteriyordu.

"Ne kadar?"

"Yukarı, yukarı."

Kaşlarını çattı. Sonra, "Ama sadece bacaklarım görünecek kadar," diye uyardı.

"Doğru. Uyluklarına kadar."

"Ama iç eteğimi kıvrımam."

"O zaman ben de bıyığının yarısını keserim."

Bıyık! "Kesecek misin?"

Yüzüne bakıp bir süre düşündü. "Eteğini kaldırıp bacaklarını görmeme izin verirsen." Başını salladı. "Ama iç eteğin olmayacak."

"Hayır, hayır." Başını hızla iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. İç eteğimi çıkarmayacağım."

İşte o anda Mick sınırı aşmak üzere olduğunu fark etti. "Peki o zaman," dedi durumu kabullenerek. "Kalsın ama iyice, yukarıya kadar çekeceksin."

Bir süre sessiz kaldılar. Nasıl olmuştu da böylesine aptalca bir noktaya hem de bu derece çabuk gelmişlerdi? Gerçekten böylesi incir çekirdeğini doldurmayacak bir konuyu mu tartışıyorlardı deminden beri? Dudakların üzerindeki kıllar, bacaklara bakmak. Düşününce ne derece aptalca geliyordu. Buna rağmen her ikisi de sanki kaybedecekleri şey çokmuş gibi kıyasıya pazarlık ediyordu.

İffet ve bıyık.

Yine de diye düşündü Winnie sevinerek. Neticede eteğini yeniden indirdiğinde her şey sona ermiş olacaktı ama onun dudağının üzerindeki kıllar tamamen gidecekti. "Evet," dedi.

"Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

"Ne kadar bakabileceğim?"

Dudaklarını sıktı. Of. Şimdi de bütün öğleden sonra bakmak isteyecekti. İşte bu olmayacaktı. "Bir dakika."

"O zaman hayır." Başını iki yana salladı. "Bir dakikadan uzun."

"Ne kadar?"

"On beş dakika."

Kan bir anda kollarına, ellerine yüzüne hücum etmiş, her yer yanını ateş basmış gibi hissetmişti. "On beş dakika öyle durmam ben seni ahmak! Bu çok saçma! Eteklerim yukarıda öylece duracağım. İç çamaşırlarım meydanda olacak hem de."

Bu gerçekten son derece aptalca bir şeydi. Ama Mick'in yüz ifadesi değişti. Adam birden rahatlamıştı. Ah, işte bunu görmekten nefret ediyordum diye düşündü Edwina. Yine bir noktada üstünlüğü kaybetmişti işte. Mick yeniden kazanan taraf olmuştu. Ağzını eğerek yüzüne yine o yarım gülüşünü yerleştirdi. Sonra da sinsi sinsi bakarak, "Evet, on beş dakika," dedi. "Ayrıca bacağına dokunmama..."

"İşte orada dur bakalım, Bay Tremore..."

Birden öne doğru eğilince arka bacakları üzerinde sallandığı sandalye hızla öne doğru geldi. Masaya tutunarak parmağını uzatıp, "Siz, Bayan Bollash," diye konuşmaya başladı. "Benim bıyığımı kesmemi istiyosunuz. Yani erkeklik nişanımı. En azından bırakın da o bacaklara dokunmanın nasıl bir şey olduğunu anlayayım."

Şaşkına dönmüştü. Hayır, düşündüğü şey bu değildi. Durum artık kontrolden çıkıyordu.

Dudaklarını bıyığını titretecek kadar hızla oynatıyordu. İşte bunu yapmasından nefret ediyordu. Neden? Neden bu hareketten bu derece rahatsız oluyordu ki?

"Pekala," dedi adama yeni bir şey isteme fırsatı vermemek için. "Ama yalnızca on dakika. Bu arada eğer çok gerekliyse bacaklarıma dokunabilirsin de." Sonra sınır koyma ihtiyacı hissederek ekledi. "Ama sadece bacaklarıma. Eğer başka bir yerime dokunmaya kalkarsan..."

Mick'in yüzündeki gülümseme iyice yayılmıştı. "Anlaştık. Sadece bacaklarına." Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. "On dakikalık süreyi de kabul ediyorum. Ama şimdi. Bacaklarını he-men şimdi görmek istiyorum. Ellerini masaya vurup, "Hadi yavrum," dedi. "Çık şuraya da eteğinin altında ne varmış görelim?"

Bölüm 9

Her ikisi de karşısındakine pek güvenmediğinden sonunda Bay Tremore'un bacaklarını beş dakika görmesi ama dokunmaması konusunda anlaştılar. (Ah ne saçma! diye düşündü titreyerek sandalyesinden – aynı zamanda garip biçimde de heyecanlanmıştı – kalkarken. Değil konuştuklarını yapmak böyle bir şeyin sohbetini bile yapmış olduğuna inanamıyordu!) Sonra birlikte üst kata çıkacaklar, orada lavabo başındaki Mick'in bıyığını kesişini izleyecekti. Ah, evet! Tabii bu iş bittikten sonra. Daha sonra bacaklarına bir beş dakika daha bakacaktı. Ve en sonunda da dokunabilecekti.

"Bir kere," dedi.

"Bir kere," diye tekrar etti ama bu yaptıklarından öylesine büyük keyif alıyordu ki Edwina adamın onu duyduğundan pek emin değildi doğrusu. Heyecan içinde ayağa kalkmıştı.

Sonra Edwina'yı çok şaşırtarak belinden yakaladı. Bir anda ayakları yerden kesilmişti. Tam o anda da, "Bu arada masanın üzerine çıkmaya hiç niyetim yok," diye söyleniyordu.

Mick onu öylece tuttu. Edwina başını eğince onunla göz göze geldi.

Garip bir durumdu. Aşağıda kalan Mick'in ayağıyla sandalyeyi birkaç adım geriye ittiğini görmüştü. "Göz hizasını ayarla-

yamazsak hiçbir şey göremem ki," dedi. Onu masanın üzerine bırakıp sandalyesine oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

İşte olmuştu. Etekliği göz hizasındaydı. Yaklaşık bir metre kadar önünde. Çalışma masasının kenarlarına baktı. Yer bir uçurum gibi masa da sarp bir kayalık gibi görünüyordu. Bu doğru değildi. Kesinlikle böyle bir şey hayal etmemişti. Peki, neydi hayali?

Dudağının sabunlanması ve keskin bir jiletin tıraş köpüğüyle beraber altındaki kılları kesişi. İşte fantezisi bu noktada sabitlenmişti.

Oysa gerçekte Mick yüzünde eğik bir gülüş, zafer kazanmış edasıyla büktüğü bıyığıyla sandalyesine yaslanmış, bacaklarını açıp, dizlerini bükerek, iyi dikilmiş yeleğinin üzerinde kollarını kavuşturmuş onu izliyordu.

"Eee?" dedi. Ona öfkeli bir ifadeyle bakınca da, "Eteğin," diye ekledi. "Onu da kaldırı. Yoksa şimdiden caydın mı?" Sol kolunu hafifçe kaldırıp bıyığına dokundu. Edwina'yı kışkırtmak için, "Yavrum, sen bunu yapar yapmaz, üst kata çıkıp o çok arzuladığın şeyi yapacağız," dedi.

Edwina başıyla onayladı. Evet, elbette. Uzanıp kumaşı tuttu. Beş dakika o kadar da uzun değildi. Şöminenin üzerindeki saat on kırkı gösteriyordu. Çeyrek kala bu iş bitmiş olacaktı. En azından yarısı.

Yine de eteğini kaldırmak başlangıçta düşündüğünden daha zor geliyordu. Mick büyük bir dikkatle gözlerini üzerine dikmişti. Bir saniyesini bile kaçırmayacaktı. Hatta gözlerini ayırmamak için başını kaldırıp yüzüne bile bakmıyordu. Bir erkeğin bakışlarının üzerinde veya elbisesinde bu derece sabitlenmesine alışık değildi. Bu durum içinde acayip hisler uyandırmıştı. Ürperme... Tam olarak belkemiğinde değil ama biraz daha aşağıda, belinde hafifçe bir ürperti dolaşıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Winnie?"

Kaşlarını çatarak yüzüne baktı. Bana Bayan Bollash diye hitap etmen gerekir diyecekti ki vazgeçip yalnızca dudaklarını ıslatmakla yetindi. Duymazdan gelecekti. Şimdiye dek yaptığı uyarılar hiçbir işe yaramamıştı.

Yap işte, dedi kendi kendine. "Hayır, hayır yardıma gerek yok."

Buna rağmen hâlâ elleri harekete geçmemişti. Bu Mick'in suçuydu. Onu kızdırmaya çalışıyor...

Ah, lanet olsun. Şimdi anlamıştı. İşte bu zafer gülüşü. Bay Tremore kendisinin bunu yapabileceğine inanmadığı için haklı çıktığını düşünerek gülüyordu. Anlaşılan tüm söylediklerini blöf olarak algılamıştı.

Bu düşünce üzerinde ateşleyici etki yaptı.

Ona bakmamaya çalışarak etekliği ağır ağır toplamaya koyuldu. Parmaklarıyla kumaşı yukarı çekiyordu.

Sonra adama baktı. Hâlâ sandalyesinde aynı pozisyonda oturuyordu. Ama biraz gerilmiş, yüzündeki o alaycı ifade yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Tabii yüz ifadesinden beklenti içinde olduğu da net biçimde anlaşıyordu. Tıpkı Edwina'nın bazen en çok sevdiği operanın açılış notaları yükselmeye başlayıp büyük perde ağır ağır kalkarken hissettiğine benzer bir heyecan içindeydi. Orkestra davullarının, viyolonsel, yaylı çalgıların ezgilerini damarlarında hissediyordu adeta. Evet. Yap işte. Şaşırt onu. Garip bir ürpertiyle içi titredi.

Sonra başını eğip kendine baktı. Yavaş yavaş ayakkabıları görünüyor işte. Pekala! O kadar da zor değilmiş! Eteği biraz daha yukarı kıvrırken ipeği, keteni hissediyordu.

Bir santim daha kaldırıncaya ayakkabısı bütünüyle ortaya çıktı. Odada yalnızca yukarı kıvrılan etekliğin hışırtısı işitiliyordu. Biraz daha, sonra biraz daha kaldırdı. Şimdi kumaş eline sığmıyordu. Artık bu noktadan sonra kollarını da kullanmak zorundaydı.

Eğilip yavaş yavaş toplamaya devam etti. Ayakkabısı tamamen ortadaydı. Bilekleri de görünmek üzereydi.

Teni. Gergin bir ifadeyle kıkırdadı. Bu çok aptalcaydı. Ama garip bir biçimde de heyecanlanmıştı.

Dizlerine dek çektiği eteğin ucunu bacaklarında hissediyordu. Garip bir histi bu. Gıdıklanma gibi. Onun orada olduğunu biliyor olmasına rağmen başını kaldırıp Bay Tremore'a bakamıyordu. Onun sandalyede kıpırdandığını, boğazını temizlediğini işitti.

İç eteğinin altındaki jartiyerini gördüğü anda adamdan ısıklık benzeri hayret dolu bir ses yükseldi. "Tan-rı-mm." Bay Tremore. Heyecan Edwina'yı da sarmıştı. Midesine sancılar giriyordu. Gerginlik ve mutluluktan. Bu karışım acı verici bir zevk getirmişti beraberinde.

Bu daha önce yaşadığını hiç hatırlamadığı türden güçlü bir histi. Masanın üzerine çıkıp eteğini dizleri görününceye dek kaldırmak çok ama çok garip duygular uyandırmıştı içinde.

Evet, biraz daha. Dudaklarını ıslatıp kumaşı bu kez hiç ara vermeden sanki acelesi varmış gibi hızla toplamaya başladı. Yukarı, yukarı, yukarı. İşte bu kadar. İşte bacakları ortadaydı. Sonra biraz daha kaldırdı. Böylece eteği kalçalarının üzerine toplanmış, bu da hissettiği acayip duyguyu iyice güçlendirmişti. İçinde gerçekten bir yangın varmış gibi hissediyordu. Tam eteğinin toplandığı yerde sanki bir şekilde bu hareketinin karşılığı olarak müthiş bir sıcaklık yükselmeye başlamıştı.

Güzel! Yaptım! Ve de başarıyla üstesinden geldim bu işin liye düşündü kendiyle gurur duyarak. Evet, evet, evet. Şimdi tek yapması gereken birkaç dakika böyle durup sonra da...

"Hayır, hayır," dedi Mick.

Şaşırarak kaşlarını çatıp aşağıdaki Mick'e baktı.

Bay Tremore kadının bacaklarına yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyordu... Şaşkın, ilgi dolu ama yine de... Biraz hoşnut değil-

miş gibiydi. Ve de hayal kırıklığına uğramıştı sanki.

"Sen, ah..." Başını biraz yana çevirdi ama gözünü kırpmamıştı bile. Gözlerini bacaklarından ayırmıyordu. "Çorapların," dedi. "Onları çıkarmak zorundasın."

"Çıkarmayacağım." Doğrulup eteğini bıraktı. "Çorap konusunu konuşmadık."

Adam kaşlarını çatarak inen eteğe baktı. Sonra başını kaldırarak asık bir yüzle, "Bacaklar dedik. Ben çorap gördüm sadece."

"Bacaklarıma baktın zaten. Tıpkı konuştuğumuz gibi istediğin yerden hem de."

"Bacak dedik çorap demedik."

Gözlerini adama dikti. Ne yani şimdi de anlamaya aykırı davrandığı için bıyığını kesmeyeceğini mi söyleyecekti? Ona bu fırsatı veremezdi...

"Bacaklarını görecektim," dedi. "Gerçek anlamda bacaklarını."

Dudaklarını sımsıkı kenetledi. Bu noktaya kadar gelmişti. O kadar da kötü değildi. Ve bu aptal adam kaçış noktası arıyordu işte. Ama ona bu fırsatı vermeyecekti. "Dön arkana," dedi.

"Dönmeye mecbur değilim."

"Evet mecbursun. Ben üzerimden bir şey çıkarırken izleyebileceğini konuşmadık. Dön arkana. Hazır olunca söyleyeceğim."

Bunun hoşuna gitmediğini gösterir bir ifadeyle homurdansa da kalkıp sandalyeyi çevirerek ayaklarını ata biner gibi iki yanından geçirdi. Şimdi ona arkasını dönmüştü. Winnie hızla iç eteğinin altına uzanıp, ucundaki lastiği gevşeterek tezgahların yolladığı yeni jartiyeri çözdü. Ardından çorabını bacaklarından sıvayarak bileğine kadar indirdi. Sonra da aynı şeyi diğer çorabı için tekrarladı.

Doğrulup görüntüsünü inceledi. Eteği yukarı kıvrılmış, çorapları ayakkabılarının üzerinde toplanmıştı. Ne aptalca bir görüntü! Hem de gülünç. Güzel diye düşündü önce. Sonra hayır. Devreye

gururu girmişti. Zaten yeterince aptallık yaptım. Daha da gülünç duruma düşmemeliyim diye düşündü.

Masanın üzerine bağdaş kurup ayakkabısının bağlarını ağır ağır çözdü. İşte. Çıplak ayak. Ayakkabılarını yere attı. Şimdi... daha iyi görünüyordu. Ayaklarına baktı. Daha iyi? Aslında başka şeyler de gelmiyor değildi akla.

"Hazır değil misin? Neden bu kadar uzun sürdü? Bana bırak. san bir dakikadan kısa sürede çıkarırdım."

"Biraz bekle. Bitmek üzere." Bir ayağı altındaydı. Sonra azimle doğruldu ve tam bu sırada karşıdaki pencerede Mick'in bıyığını oynatıp duran yansımasını gördü. Bu adamın da onu gördüğü anlamına geliyordu. Bir süre camdan birbirlerine baktılar.

Öfkeden kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ama işin sonucunu düşünerek buna tahammül edecekti. Evet. Vazgeçmeyecek, yavaşlamayacak ona bir tek bahane bulma fırsatı bile vermeyecekti. Tamamen doğrulup yeniden ağırbaşlı bir ifadeye büründükten sonra, "Tamam," dedi. Ardından adamın arkasındaki şöminenin üzerindeki saate baktı. "On bire beş var. On bire kadar zamanın var." Adil olacaktı.

Çünkü işin sonunda zerre kadar merhamet göstermemeye kararlıydı.

Adam ona bakmadan önce saati kontrol etti. Oyun yeniden başlamıştı. Arkasına yaslanıp, sanki son derece alışıktı olduğu bir hareketmiş gibi ustalıkla bacak bacak üstüne attı. Bu ona öğretilmeden doğru yaptığı nadir hareketlerden biriydi. Zarif, ince, nazik bir tavırla ama tam anlamıyla erkeksi bir tavırla yapmıştı bunu. Adamın bunu nereden öğrendiğini bilmiyordu ama bir beyefendi yanılması yaratılırken kesinlikle kullanılması gereken hareketlerden biriydi bu.

Gerçi hiçbir beyefendi bacak bacak üzerine attuktan sonra onun yaptığını yapmazdı. Ellerini başının arkasına geçirip, arka-

sına yaslanarak iyice gerildi. Sonra da eteğine bakarak bekleme-ye koyuldu.

Bu kez daha çabuk hareket etmeye kararlıydı. Topla, çek yukarı bitsin. Ama sonunda yanlış bir şey yaptığı ortaya çıktı. Kendine bakmak yerine adamı izledi. Ama gördüğü şey onu yalnızca şaşırtmakla kalmamış elini ayağına dolamıştı da.

Çıplak bacakları adamı kesinlikle gizleyemeyeceği kadar etkilemişti. Ama kayıtsız kalmayı başarmış gibi yapmaya çalışıyordu. Elleri başının arkasında bacak bacak üstüne atmış halde. Ama biraz sonra artan gerginliğini gizlemeye bu oturuş pozisyonu yetmemeye başladı. Kollarını indirip dizlerini bacaklarına dayayarak öne eğildi. Şimdi gördüğü her kıvrımı ezberlemenin hayati bir önemi varmış gibi büyük bir dikkatle bakıyordu.

Onun üzerinde ciddi bir gücü vardı. Ve bu gücü fark ettiğinden Edwina'nın ağzı kurumuştu. Bu gücün ağırlığını tüm bedeninde hissediyordu.

Bakışlarının bu şekilde üzerinde sabitlendiğini görmek onu daha çok heyecanlandırıyor, tenini ateş basıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Sanki bacaklarına güneş ışığı vuruyor, ışınlar oradan girerek tüm vücudunu ısıtıyormuş gibi. Bakışları o derece yoğundu ki sanki ona dokunuyormuş, baldırlarını okşuyormuş, iç çamaşırını aşağı indiriyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Tüm bacaklarındaki tüyler diken diken olmuş, bu hissi giderek tüm bedeninde duyumsamaya başlamıştı. Ve yine aynı o garip yerde.

Ağırlığını bir bacağından diğerine aktarıırken çıplak tabanlarının altındaki masanın soğuk, ayakkabıdan çıktığı için terli ayaklarıyla nemlenmiş, sert zeminini hissediyordu.

O an hissettikleri tahmin edemeyeceği kadar garipti. Adamın bacakları üzerinde dolaşan bakışlarını gördükçe bacaklarının ne derece uzun olduğunu bir kez daha fark ediyordu. Ağaç gibi. Ama

adamın hayranlığı da her nasılsa son derece samimi görünüyordu. Hayranlıktan adeta donakalmıştı. Adamın görünüşünü ifade edebilmek için daha uygun bir kelime yoktu. Kıpırdamadan durmadığı için pozisyonunu yeniden değiştirdi. Kalbinin yerinden çıkacak gibi çarptığını hissediyordu. Acaba ne zamandan beri bu derece hızlı atıyor kalbim? Acaba uzun süre bu kadar hızlı atması normal bir şey mi? Nefes alış veriş sıklaşmıştı. Bir türlü gerektiği kadar hava alamıyordu. Ya da o an her zamankinden fazla havaya ihtiyacı vardı. Eteğini tuttuğu elleri ter içinde kalmış, avuçları alev gibi yanıyor, elbisenin kumaşını ıslatıyordu.

Saatin tik-takları duyuluyordu. Ne o ne de Bay Tremore bir şey söyledi. Adamın dikkati yalnızca bir an için dağılmıştı. Kısa bir an için yerde duran ayakkabılarına, çoraplarına ve jartiyerine adeta büyülenmiş gibi bakıp tekrar bacaklarına yönelmişti.

Düşünmemeye çalışarak saate baktı. Çıplak bacakları üzerindeki bakışlara dayanacağı son bir dakikası kalmıştı. Odanın sessizliği adeta elle dokunulacak kadar yoğundu. Çıplak bacaklarını diye düşündü. Kendi bile bacaklarına bu derece çok bakmamıştı. Hiç kimse yapmamıştı bunu. Hiç kimse onunla bu derece ilgilenmemişti ki zaten.

Sürenin dolmasına kısacık bir süre kala Mick sessizliği bozdu. "Winnie, bacaklarının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Şaşkınlıkla başını eğerek acaba ikimiz de aynı şeyden mi bahsediyoruz diye görmek için bacaklarına baktı.

Sonra Mick, "Dokunacağım anı sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldandı.

İşte o anda Edwina midesine kramp girmiş, ardından da dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetti.

Bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Adam bir şekilde kontrolü eline almıştı. Gözleri buluştu. Edwina masanın üzerinden adamın kapkara kaşlarının altındaki yemyeşil gözlerine bakıyordu.

Bu gözler öylesine sıra dışıydı ki... O gür bıyıklar da eklenince... Adamın üzerinde sabitlediği bakışlar midesine yeniden sancılar girmesine neden olurken bacaklarının arasındaki o yerde garip bir sızlama hisseder gibi olmuş, başı dönmeye başlamıştı.

"Onlara dudaklarımla dokunmak istiyorum," dedi adam baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Haddini aştığını, bu konuyu hiç konuşmadıklarını gayet iyi biliyordu. Sadece o anki etkileşimden azami fayda sağlamaya çalışıyordu.

Winnie tek kelime bile etmeden başını kaldırıp karşı duvardaki kitaplara baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Gözleri kararmıştı. Alev alev yanıyor sanki gözleri.

Adam konuşmaya devam etti. "Bacaklarının arkasını, dizlerini ve yukarıları öpmek istiyorum."

Winnie başını iki yana salladı. Bu ona karşı çıkmak için yapabileceği tek şeydi. Bir kez. Bacağına yalnızca bir kez dokunabileceği hususunda anlaşmışlardı. Sadece bir bacağına eliyle dokunup çekecekti hepsi bu.

Bacaklarının her tarafına öpücük kondurmaksa... Tanrım, başı o derece dönüyordu ki bir an bayılacağını sandı. Bu artık çok fazlaydı. Büyük baskı altında olduğunu, buna dayanamayacağını hissediyordu...

Saat çalmaya başladı. İşte büyük kurtarıcı gelmişti.

Bitti!

Müthiş bir rahatlamayla kendine geldi. Yeniden gücünü toplamıştı. "Senin sıran," dedi zevkle.

Eteğini bıraktı. İpek, dantel ve ketenin hışırtılı sesi odayı kaplamıştı. Tanrım, yeniden giyinik olmak ne kadar güzel diye düşündü. Kim yalnızca bacakların çıplak olmasının bu derece rahatsız edici olabileceğini düşünürdü ki? Üstelik uzun iç eteğini de çıkarmadığından bacağının yalnızca bir bölümü çıplak kalmıştı.

"Son bir kez daha bakmadan olmaz," dedi adam sandalyesinde. Bunu sanki gücü her şeye yeten bir imparator edasıyla söylemişti. "Kaldır bi kez daha, Winnie."

"Hayır."

Bir süre bunu tartıştılar. Sonunda onu üst kata çıkmaya razı edebilmek için Edwina eteğini toplayıp ona bir on saniye daha bakma fırsatı vermeye mecbur oldu.

Bölüm 10

Edwina Bay Tremore'un omzunun üzerinden lavabo aynasına bakıyordu. Bıyığına dokunuşunu izledi. Kısacık dokunmuş, şöyle bir elini gezdirmişti. Adeta sevgiyle. Az da olsa suçluluk hisseder gibi oldu. Ama az. Sonra fırçayı iyice köpürtüp bıyığına sürdü. Ardından jileti alıp, yanağını iyice çekerek gerdirdiği cildine yaklaştırdı. Dudağını iyice dişinin üzerine doğru uzattı ve sonra – cırt – ilk darbeyi vurmuştu işte.

Ah! Edwina ellerini birbirine vurmak istiyordu. Bıyığın altındaki ten! Beyaz, körpe ten. Adeta yere düşen bir adama bakıp kahkahayla gülen birinin mutluluğunu yaşıyor gibiydi. Dans etmeden böyle sakın durabilmek için büyük çaba harcıyordu.

Bay Tremore bıyığının birazını daha kesip, kaşlarını bir hayli çatarak ona baktı. Ardından yeniden işine dönüp jileti lavaboya sertçe vurduktan sonra köpüğü temizledi. Sonra kalanları temizlemek için havluya sürüp yeniden kesmeye koyuldu. Uçları kesebilmek için ağzını bükme ve yanağını diğer eliyle çekmek zorunda kalmıştı. Sonra burnunun altında kalan kısımları kesmek için dudağını iyice öne uzattı. Çekme, kesme, çekme. Beş altı darbeye iş bitmişti işte. Kalın, canından bezdiren bıyık şimdi lavaboda sabunların arasındaydı.

Edwina lavaboya baktı. Bir ejderhayı yense ancak bu derece sevinebilirdi. Ya da en azından vahşi bir kurdu.

Bay Tremore jileti alıp maşrapadan döktüğü suyla temizledi. Ardından kovadan aldığı suyla yüzünü bir kez yıkadı. Sonra birden doğruldu. Aynaya bakıyordu.

Şaşırarak gözlerini kırıştırdı. İkisi de aynı şeyi yaptılar. Hayretle doğruldu. Bu sırada aynadaki yansımasından gözlerini ayıramıyordu.

Tanrım, ne kadar da farklı görünüyor diye düşündü Edwina. Daha etkileyici. Daha temiz. Ve elbette daha zarif. Ama daha önceden öngörülemez bir şekilde... Yakışıklılığı katlanmıştı sanki.

Bıyığı olmayınca yüz hatlarının en önemli parçası gözleri olmuştu. Ve bu gözler kesinlikle çok çekiciydi. Yosun yeşili gözler, düzgün, kalın kaşlar ve de uzun, biçimli bir burun. Ah ısrar etmekte ne kadar da haklıymışım diye düşündü Edwina. O hayvani kıl yığınınan kurtulmasını isterken ne kadar haklıymışım.

Bay Tremore aynadaki haline bakıyordu. O sıra dışı gözleri dudağının üzerine kenetlenmişti adeta. Elini yeni tıraşlı, ıslak cildinin üzerinde gezdirdi. Sonra kaşlarını çatarak avucunu ağzına yapıştırdı. Sonra dudaklarını sıkıp, üst dudağını iyice gerdi.

Hissettiğinden memnun olmadığı apaçıktı. Sonra arkasına döndü. Sanki daha önce hiç konuşmamışlar, sanki bıyığını kesmesinin üzerinden daha birkaç saniye geçmemiş gibi lavabonun yanındaki tahta tabureyi işaret etti. "Bunun üzerine çık da rahat görebileyim. Sonra da kaldır eteğini, Win."

Sahne II. Panik. Geriledi. "Küstahlaşıyorsun."

"Hiç de değil. Anlaşma yaptık. Ne istediğimi biliyorum. Çık şu tabureye."

"Nasıl oldu da birdenbire bütün kelimeleri doğru telaffuz etmeye başladın? Artık her seferinde bunu başarıyorsun."

"Sana kulak veriyorum. Konuyu değiştirmeye çalışma. Beş dakikalık bir işimiz daha var. Çık tabureye."

"Hayır." Bunu söylerken hiçbir şeyin üzerine çıkmayacağını ifade etmeye çalışıyordu.

Ama adam onun bu gönülsüzlüğünü anlaşılmayı bozup kendisine düşen kısmın ikinci yarısını yerine getirmekten kaçındığı biçiminde algıladı.

Yüzü öfkeden allak bullak olmuştu. Edwina onu daha önce bu derece öfkeli görmediğini fark etti. Bunun üzerine bir adım daha gerileyerek normalden daha sakin bir tonla konuşmaya başladı. "Taburenin üzerine çıkmayacağım. Aşağıdaki masa..." Yutkundu. "Hiç hoşuma gitmedi. O çok..." Bir şekilde yakışsız bir hareketti. Ayrıca hisleri uçlara taşıyordu.

Alt kattaki masanın üzerine çıkmak, diye düşündü sonunda, çok alışılmadık bir şeye sebep olmuş, içini ateş bastığını hissettiği garip duygularla sarsılmıştı. "Aynı şeyi bir kez daha yapmayacağım," diye tekrarladı. "Olduğun yerden bakmak zorundasın." Adam geçici bir memnuniyetsizlikle ağzını büzdü. Sonra da az önce gösterdiği tabureyi çekip kendi oturdu. Kollarını kavuşturduktan sonra da, "Pekala," dedi.

Bu onun sözüydü. Adam aynı onun gibi söylemişti. Bugün tam bir papağan gibiydi. Sözcükleri Edwina'nın umabileceğinden bile daha net biçimde telaffuz ediyordu. Bir adım daha gerileyip karşısındaki yepyeni ve çok daha keskin hatlı yüze baktı. Bıyiksızken eski haline hiç benzemiyordu. Neredeyse bir an için bunu fark etmemişti. Şimdi çok daha sert davranıyordu.

"Kaldır eteğini," dedi.

Derin bir nefes alıp, "Durumu olduğundan daha kaba bir hale sokma," diye karşılık verdi Edwina.

"İstedğim gibi yaparım, benim sıram bu."

Üst dudağına yeniden dokunurken kaşlarını da hilal biçimini

alacak biçimde çattı. Sonra kolunu kaldırıp elini yeni tıraş olmuş cildinde dolaştırmaya başladı.

Edwina çıplak topuğu süpürgeliğe sertçe çarpıncaya dek geri yürüdüğünü fark etmemişti. Ancak o anda durumu fark etti. Bu sırada da omzunu duvara çarptı.

"Başlayacak mısın yoksa yardıma mı ihtiyacın var?"

Dengesini sağlayıp eteğini düzeltirken zaman kazanmaya, olacakları bir şekilde ertelemeye çalışıyordu ama böyle bir şey elbette olmayacaktı. Yap şu işi dedi kendi kendine. "Hayır, yardıma ihtiyacım yok." Eteğini iki eliyle kavrayıp aşağı baktı.

"Güzel," dedi adam. "Çünkü bir an evvel son dakikanın gelmesi için sabırsızlanıyorum."

Son dakika? Ah. Midesine yeni bir kramp daha girdi. Dokunma bölümü. Bunu hiç düşünmemişti. Başını kaldırdı. Tertemiz dudağına, adamın az önce yaptığına baktı.

Bu kez işi daha zordu. Bir önceki seferin utanç verici son dakikaları bir türlü aklından çıkmıyordu. Bir de adamın bakışlarının neden olacağını artık çok iyi bildiği tuhaf hissi hatırlayınca elleri taşa dönüşmüştü sanki. Bunu nasıl yapacaktı? Adamın ayağa kalkıp elini uzatarak... Ah Tanrım diye düşündü.

Dudağına bakıp kendi kendine, ama buna değer, diye düşünmeye çabaladı. Sonra da eteğini sımsıkı tuttu. Yeniden başlamıştı. Kumaş her saniye biraz daha yukarı kalkıyordu. Burası aşağı kattan da sıcaktı. Elleri ipekle dantel karışımı kumaşı sımsıkı kavırırken bacaklarının titrediğini hissediyordu. Yumruklarıyla kumaşı daha fazla tutamayacağını anlayıp çektiği eteğini koltuk altına sıkıştırdı. Ardından çekmeye devam etti. Çıplak ayakları sonra da bilekleri...

nüştü. Uzun iç eteğinin başladığı dizlerini görünce... Birden adamın söylediğini hatırladı. Bacaklarını, öpmekle söylediklerini. Hayır. Ona baktı. "Kesinlikle... anlaşılmaya ve..." Söyleyemiyordu. "...şeyini kullanmana izin..."

"Ağzımı," diye yardımcı oldu ona. Rahat bir tavırla güldü. Ama bu hoş bir tebessüm değildi. Daha ziyade kupkuru ve alaycı bir gülümsemeydi. Bu adamın ustalıklı yaptığı bir manevraydı ama Edwina bu konuda asla taviz vermeyecekti. Aslında adam da anlamıştı. Belki de Edwina'nın söylediği bir kelimenin aklının ucundan bile geçmeyen ikinci anlamını düşünüp gülüyordu. "Tamam yavrum. Eğer istemiyorsan ağzımı eteğinin altına sokmam. Seni mutsuz edecek deyilim."

Etecek deyilim. Bu kelimeyi duyunca derin bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür hâlâ konuşurken hata yapan Mick vardı karşısında. Komik, şakacı Mick. Ama şimdi şaka yapmıyordu. Yanağını ağzının içinden ısırırdı. Bu sırada da alt dudağını biraz büzdü. Şimdi gözleri yarı kapalı, bir öncekinden daha aşağıda gerçekleşen gösteriyi dikkatle izliyordu. Bakıyor, bakıyor, bir an bile gözlerini kaçırmıyor...

Winnie kaldırdığı eteğini kollarıyla tutarak kalçalarına kadar topladı. Orada büyük bir gerginlikle, parmaklarını kumaşa bastırarak, bütün dikkatini kendine yöneltmiş bir erkeğin karşısında eteği yukarıda ne kadar durduğunu bilmiyordu. Ama adam birden ayağa kalkıp tabureyi kenara iterek yanına sokulunca şaşırdı. Yakından dev gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeleyerek sordu.

"Bacaklarına dokunacağım. Anlaştığımız gibi..."

"Hayır, anlaşımadık." Bu gerçek olmasını arzu ettiği bir yalandı tabii.

"Evet anlaştık."

"Bir kez," dedi sızlanır gibi. "Bir bacağıma bir kez dokunabileceğini söylemiştik."

Hiçbir şey söylemeden Edwina'nın önünde bir dizini kırarak oturdu. Edwina önünde diz çökmüş adamın parlak saçlarına baktı. Aralarında birkaç santim mesafe vardı yalnızca. "Arkanı dön," dedi.

"Hayır."

Başını yukarı kaldırarak, "Winnie," dedi. "Bıyığımı şu an lavaboda. Eğer bunu çocukça bir oyun uğruna yaptığımı düşünüyorsan yanlışsın. Sanırım 'bir kereliğine' demiştik, doğru. Ama bu uzun sürecek. Bütün bacağına dokunacağım. Ağzımı kullanamayacağımı söylüyorsun, tamam kabul. Ama arkamı dön. Bacaklarına arkadan dokunacağım."

"Tek bacağıma," dedi Edwina.

"Pekala, tek bacağına. Ama elimi boydan boya dolaştıracağım. Bu muhteşem bacağına topuğundan başlayarak santim santim" – gösterdi – "ilerleyerek önce bileklerin sonra dizlerinin içini ve uyluklarını..." – parmağıyla havada hayali bir yol haritası çiziyordu. Bacağın bütün kıvrımlarından geçiyormuş gibi yaptıktan sonra kalçanın etrafına ulaştığı hayaliyle elini ilerletti. Bu sırada hâlâ dokunmamıştı. "Tam burada poponun altında bitecek yolculuk. Teşekkürler."

Edwina yüzünü duvara dönmüştü. "Tam burada poponun altında bitecek yolculuk," cümlesiyle irkildi. Tanrı yardımcım ol, sun diye düşündü. Adam henüz dokunmamış olmasına rağmen yeterince tedirgin etmişti. Bacaklarındaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Midesine canlı bir şey kaçmış, yuttuğu şey çıkmak için çırpınıyormuş gibi sancılar giriyordu.

Belirsizlik her duyguyu keskinleştiriyordu. Duyguları teyakkuza, korku dolu bir tedirginlikle beklerken bu hissettiklerinden nefret ettiğini düşünüyordu. Ama orada öylece durup büyük bir tedirginlikle Mick Tremore'un yapmaması gereken şeyi yapmasını beklerken aklını kurcalayan başka bir düşünce daha vardı. Neden arkasını adama dönerken tereddüt etmemişti? Hatta neden kendisine dokunma isteğine karşı çıkmamıştı? Bu sorulara yanıt veremiyordu. Bunlar hoşuma gitmiyor dedi kendi kendine. Bir an önce olup bitmesini istiyordu. Yaşadıklarının neden olduğu gerginlik kesinlikle berbatı.

Fakat burada mutsuz, gergin, adeta işkence altındaymış gibi beklerken garip bir şekilde... kelimelere dökemeyeceği bir heyecan yaşıyordu.

Yaşamında o ana dek böylesi bir heyecan tatmamıştı.

Diğer taraftan Mick neler olup bittiğini çok net biçimde biliyordu. Suçlu bir bakireyi yapması gerektiğinden çok daha fazla zor duruma sokmuştu. Onu sakinleştirmeye çalıştı. Yaptıklarına üzülme istiyordu. Karşısındaki Winnie artık tam manasıyla bir teslimiyet içindeydi ve bunun tek suçlusu da kendisiydi. Tedirgin, ters mizaçlı bir kadına meydan okumamalıydı belki de... Üstelik bıyığına sahip olma noktasında gösterdiği cesarete dek sıkılğan, utangaç tavırlar sergileyen biriydi karşısındaki.

Yeniden öfkeleni. Öfkesi, St. Agnes'in doğum gününde karanlık gökyüzünü aydınlatan havai fişek patlamalarına benzer bir etki yaratıyordu içinde. Kendi kendine Winnie'nin burada olup bitenleri tam olarak anlayamadığını söylüyordu. Kendisini nasıl etkilediğinin de farkında değildi. Erkeklerle kadınlar arasındaki çoğu şeyden habersizdi zaten.

"Sadece öyle dur," diye mırıldandı bu sözlerle yardımcı olabileceğini umarak. Onu bu hale soktuğu için kendini kötü hissetmemeye de çabalıyordu.

Elini bileğine koydu. Daha ilk temasta omuzları titredi. Kendini tutamayarak "H-h-h-h—" diye inledi. Hem de tıpkı Edwina'nın öğrettiği biçimde telaffuz ederek. Ona doğru telaffuzu sağlayan buydu işte. Zevk. Çıplak bacaklarından aldığı zevk adeta keskin bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Teni öylesine narin... Kendisinininkinden en az on kat daha yumuşak... Bilekleri dar, baldırları dolgun...

Edwina irkilerek geri çekilip dönerken bacağına da çekti. "İşte," dedi. "Yaptın. On dakikan doldu." Eteğini indirdi.

Mick eteği yeniden tutup beline kadar kaldırdı.

Karının üzerinde topladığı eteği eliyle tutmayı sürdürüyordu. "Hilekarlardan nefret ederim, Winnie. Hadi bir kez daha yalpalım. Korktuğunu biliyorum ama üstesinden gelebilirsin. İşte. Kaldır eteğini."

Karşı çıkarak, "Artık bitti," diye fısıldadı.

"Hayır, bitmedi. En başından beri beni savaştırmak için elinden geleni yapıyorsun. Bak senin de farkında olduğun gibi sırbana gelince hemen yukarı çıkıp bıyığımı bir dakikada kestim. En ufak bir sorun çıkarmadan, bahane bulup işi geciktirmeye çabalamadan. Şimdi kaldır eteğini ve *kendi koyduğun* kurallara göre işleyen bu işin son dakikasına da katlan."

Topladığı eteği bel hizasında tutmayı sürdürüp yaklaştı. Şimdi Edwina'nın da kendisini kötü hissetmesini sağlamıştı. Onu korkuttuğunun farkındaydı. Winnie talimat almaktan hiç hoşlanmıyordu. Becer onu diye düşündü.

Sadece tek bir sorun vardı. Yapamıyordu. 'Onu becerme' düşüncesi vahşice geliyordu. Off... onu çok istiyordu. Onunla yatmayı o kadar çok arzuluyordu ki bu düşünce adeta beynini kavuruyordu. Mantıklı olmaya, bir çılgın gibi davranmamaya çalışıyordu ama kendini aşağılanmış, işkenceye maruz kalmış, sinirlendirilmiş ve çıplak bırakılmış hissediyordu. Bunu başını kaldırıp kupkuru üst dudağının gördüğü andan itibaren hissediyordu. Becer onu diye düşündü yeniden.

Ama yapamayacağı için bacaklarına hiç dokunmadan ağır ağır çömeldi. Şimdi hiç dokunmadan yalnızca Edwina'nın kendisine izin verdiği şeyi yapıyordu.

Winnie adamın eğilmesini izledi. Sonra da yüzünü göremez oldu. Şimdi yalnızca sert omuzları üzerinde toplanmış eteğini görebiliyordu. Adamın başının etekliğinin astarına değdiğini hissediyordu. Ardından biraz daha sokuldu. Adamın bacaklarına bu derece yakın oluşu korkutucu bir zevkle sarsılmasına neden oldu.

Daha önce hiç bu derece utanmamıştı. Hıçkırır gibi nefes alışına mani olamıyordu. Neyi vardı? Sanki nefes alamadığını diye ağzı bir bantla kapatılmıştı.

Bu sırada Mick başını çevirdi ve iç eteğinin danteli yanağını okşadı. Kumaş hâlâ sıcacıktı ve bedeninin kokusu sinmişti. Temiz, tatlı, nemli. Bir kadının kokusundan, ergenlikten çıkarken seksi keşfettiği o günlerden beri bu derece etkilendiğini hatırlamıyordu. Fena halde sertleşmişti. İçinden lanet okudu. Ne yapacaktı şimdi? Burada ona dokunup sahip olamamak çok korkunç bir işkenceydi. Hem de dayanılmaz bir işkence.

Baldırlarına dokunur dokunmaz Edwina yeniden geri çekildi.

Ardından panikle derin bir nefes alarak, "Yeter," dedi. Bitti."

Öfke. İçinde karşı konulmaz bir öfke yükselmişti. En son ne zaman bu derece kızgın olduğunu hatırlamıyordu. "Beni kandırdın," dedi. Etek tam olarak inmeden ayağa kalktı. Edwina'ya neredeyse burun buruna gelecek kadar yaklaşıp gözlerinin içine baktı. Ellerini de omuzlarının yanından duvara dayamıştı. Avuçları duvara değer değmez korkuyla sıçramıştı Edwina. Arkadan gelen gün ışığını tamamen kapatmıştı.

Geri çekilmeye çalışınca başını arkasındaki duvara vurdu. Zavallı Winnie oyununun onu hangi noktaya getirdiğini kabul etmeye yanaşmadan beynini patlatacaktı. Ama ne olursa olsun gerilemeye hep ilerlemeye çalışacaktı.

İlerlemek evet ama nereye doğru? Mick orada öylece durup, arzu, öfke ve şaşkınlık karışımı duygularla bakıyordu. Başını duvara ne kadar hızlı vurdu acaba diye düşünürken birden kadının o aptal kafasını duvara vuruşu durumu fark etmesine neden oldu.

Bacağına dokunamayacaktı. Edwina bunu yapamıyordu.

Mick bu adaletsizliğe karşı çılgılık atmak istiyordu. Bacaklarını görmüş ve o an ona dokunabilmeyi arzulamıştı. Ve şimdi kendini ona dokunamamaktan da zor bir duruma düşürmüştü. Du-

daklarını dişleri üzerinden birbirine bastırıp bir bebek teni kadar yumuşacık ve soğuk üst dudağını hissetti.

Bir süre birbirlerinin gücünü ölçtüler. Winnie güçlü bir kızdı. Mick onun tarafından itildiğinde anlamıştı bunu. Büyük bir kız. Omuzlarını böyle iki eliyle yakalayıp son derece ciddi bir tavırla ve de bütün gücüyle itiş yelkenleri için yepyeni bir rüzgar anlamına geliyordu.

Seçeneklerini gözden geçirmeye başladı.

Winnie tüm gücünü kullanıyordu ama yine de pek o kadar etkili olduğu söylenemezdi. Mick tüm bedeniyle üzerine kapanmıştı. Edwina onu itiyordu ama bunun Mick'i durdurmaya yetmeyeceği açıktı. Hatta yavaşlatamazdı bile.

Aslında Edwina da adamın pozisyonu değiştirdiğini hemen hissetmişti. Güçlü bedeniyle adeta bir kaya parçası gibi üzerine gelip, kulağına, "Birini kandırmanın cezası nedir peki?" diye fısıldadı.

Edwina'nın yüreği ağzına gelmişti. "Ben kandıradım..."

"Ah, evet yavrum. Göreceğiz. Ben iç eteğin diyorum. Onu da çıkar."

"Neee!" Bu Winnie'nin ağzından ilk anda çıkabilen tek sözcüktü. Sonra, "H-hayır, kesinlikle hayır..."

"Şimdi, şimdi. Beni kandırdın. Ya da en azından denedin. Cezanı çekmelisin."

"Hayır," dedi. Ses tonu kendi kulağına bile acıklı geliyordu. Mick'in hareketleri kesinlikle ödünü patlatıyordu. Bu çok fazlaydı artık. Çok fazla şey istiyordu.

Acıyarak, "Pekala, Win," dedi. "İç eteğin kalsın."

Endişe dolu bakışları adamın kollarıyla buluştu. Yüzü çok yakındı ve, Tanrım, eli hâlâ adamın göğsündeydi. Öylesine kaslı, öylesine sıcak ve arkasındaki duvar kadar sertti ki. Ve kıllı! Tanrı yardımcım olsun. Başparmağının altından kasları üzerinde uzayıp

giden kılları hissediyordu. Adamın vücudu başını döndürmüştü. Çılgına dönmüş gibiydi. Sanki hayran olduğu heykellerden biri ellerinin altında sımsıcak olmuş sonra da nefes almaya başlamış gibi.

"N-nasıl?" diye sordu.

"Bir dakikalık iş birliği." Burnunu yanağına değdirecek kadar yaklaştırdı. Şimdi adamın soluklarını ve kendini koklayışını hissediyordu. Sonra dudaklarını aynı yere getirdi. Tertemiz, yeni tıraş olmuş yüzünde arayıp bulduğu dudaklarının üzerine. Bu Edwina'nın içinde küçük çaplı sarsıntılara neden olmuştu.

Boynunu bükerek yanağını uzaklaştırmaya çalışınca Mick biraz daha yaklaştı ve bu kez dudakları kulağının hemen yanındaydı. Bir süre öylece durdular.

Winnie kıpırdamaya korkuyordu. Mick, onun tahmin ettiği kadarıyla, ondan ne isteyeceğine karar vermeye çalışıyordu. İğrenç adam, bundan sonra ne yapacağına karar verme aşamasındaydı.

Kulağına, "Seni öpeceğim," diye fısıldadı. "Ama bu kez gerçekten öpeceğim. Win. Sen de bana izin vereceksin. Ağzını açıp..."

"Ağzımı açmak!"

"Şşşş. Alışacaksın. Sus ve sadece dinle. Bana karşı koymaya çalışma. İzin ver de sana göstereyim. Ağzını aç ve içine girmeme izin ver. Seni istediğim gibi öpmeme müsaade et." Biraz geri çekildi. Yetersiz ışığa rağmen hafifçe gülümsediği görülüyordu. Artık gözüne tanıdık gelen dudakların hafifçe eğildiğini gördü. Bıyaksız haliyle dudakları bir erkeğin sahip olamayacağı kadar dolgun, biçimli ve kalındı. "İşte böyle. Bana izin ver ve işimiz bitsin."

Ah, bunu o kadar çok istiyordu ki... Bu iş bir an evvel bitmeliydi. Sanki saatlerce koşmuş gibi müthiş bir yorgunluk çökmüştü

üzerine. Mick'in sözcüklerinin yatıştırıcı etkisine sığındı. *İçim-
bitsin.* Ayrıca anlaşmanın en külfetli kısmından yani bacaklara da-
kunma kısmından kurtulmasına bu derece kolay izin veriş *kendini*
kötü hissettirmişti. Nabzının hızlandığını, kollarının güçsüzleş-
ğini hissediyordu. Aslında tüm bedeni bu haldeydi. Bitkin, *zayıf*
basmış bir halde. Tüm enerjisi tükenmişti. Yatağına uzanmak, *den-*
lenip bu çılgınlıktan bir an evvel uzaklaşmak istiyordu.

Tanrım, ah Tanrım. Bir an evvel bitsin artık. Başını hafifçe
salladı. Sonra da belli belirsiz titredi.

"Gözlerini kapat ve rahatla."

Ah, keşke bu o kadar kolay olsaydı. Ama sonunda sanki bunu
yapabilirmiş gibi yeniden başını salladı. Gözlerini kapatıp heye-
canını yatıştırmaya çabaladı.

Elini omzuna attı. Sonra parmaklarıyla ensesine, saçlarının
başladığı yere dokundu. Ahh, öylesine hoştu ki... Daha önce
böyle bir şeyi hiç... dokunuşu daha önce hiç hissetmediği duy-
gular uyandırıyor.

Nazikti. Bir eliyle başını tutarken diğeriyle sırtından hafifçe
kendine çekti. Ama adamın nezaketi özellikle de dudakları du-
daklarına değdiğinde; sonra da, "Aç," diye fısıldadığında içinde-
ki delice paniğin yatışmasına zerre kadar etki etmemişti.

Yavaşça araladı dudaklarını. Mick de ağzını onunkine dayadı.
Şimdi adamın gücünü çok net biçimde hissediyordu. Ve de karşı
koyamayacağının farkındaydı. Bu daha önce farkına varmadığı
müthiş bir güçtü. Bir anda onu ikiye bölebilecek kasların gücü.
Tüm hislerini yitirip, dizlerinin bağını çözecek derecede müthiş
bir kuvvetle kuşatılmış, teslim alınmıştı. Dudaklarını bastırarak
ağzını biraz daha açmaya zorladı. Sonra başını çevirip dilini içeri
soktu. Dişlerinin üzerinde, damağında, yanağının içinde gezdi-
rip, sonunda diliyle buluştu. Winnie tam manasıyla teslim olmuş,
ağzını aralamıştı.

Bir anlığına kasılıp kollarında geriledi. Adamın ağızındaki dilinden iğrenmişti... Tamam, tam bir iğrenme değil. Sadece biraz geymişti. Ve de şaşkınlık içindeydi. İlk anda gerçekten çok şaşırtıcıydı. Ama bir an sonra... İlginçleşmişti. Ağızındaki dil o derece sıcaktı ki... Ve gücünü orada hissetmek son derece sıra dışı bir deneyimdi. Dili diline değiyordu. Onun tadını alıyordu. Birden adamın bir saat önce kahvaltıda yediği portakalın tadını aldığını hissetti.

Adam onu duvardan çekerek öperken bir elini de kalçasının üzerine koyup, iyice kendine yaklaştırdı. Bu hareketiyle öpüşme daha bir şiddetlendi. Öpüşmenin insanda böyle duygular uyandırabileceği aklına bile gelmezdi. Dişleri, dudakları, dili... Ah Tanrım, dili ne kadar da arsızdı. Derinlere gitti. Canlandığını, ısındığını, sarsıldığını hissediyordu. Çok gerilmişti. Ama bir taraftan da şaşırtıcı bir şekilde kendini iyi hissediyordu.

Sonra bu 'iyi' ve 'ilginç' kelimeleri, 'büyüleyici' kelimesine dönüştü. Adamın ne derece güçlü olduğunu, ağırlığını, baskısını üzerinde hissedince daha iyi anlamış, öpüşme derinleştikçe mecalinin tükendiğini fark eder olmuştu. Eğilip onu iyice duvara bastırdı; daha yakın olmak istercesine. Sanki insan insana bundan daha fazla yakın olabilirmiş gibi. Kalçalar, göğüsler, bedenini saran kollar hareket ediyor, bastırıyor, daha bir kuvvetle kavıyordu. Adam onu öperken gerilediğini fark etti ama bunu böyle büyük bir gayretle de yapmıyordu doğrusu. Bu dirence başka bir şeyler de eklenmişti. Teslimiyetini fark etmek titremesine neden oldu.

Toplanmış eteğinin altındaki çıplak bacaklarında adamın yün pantolonunun temasını hissediyordu. Elini kalçalarına götürüp kendine çekişini de hissetmişti. Bu hareketle adamın gücünü kabullenmeye daha yatkındı sanki. Mick öpüşmenin ağır, sakın bir ritimle ilerlemesini istemişti. Edwina'nın titreyişleri artık öyle bir hal almıştı ki başı dönüyor, yüreği ağızından fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Adam ellerini kalçalarına koyup kendine doğru biraz daha çektikten sonra dizlerini kırıp iyice yaklaşarak, ileri geri hareket etmeye başladı. Sonra aynı şeyi bir kez daha yaptı. Sonra bir kez daha. Öpüşmeye hiç ara vermeden inleyip, büyük bir tatmin duygusuyla dilini ağzında ritmik hareketlerle dolaştırıyordu.

İşin korkunç tarafı Edwina adamın bu hareketleriyle neyi taklit ettiğini gayet iyi anlamasına rağmen dudakları istemekten vazgeçemiyor, arzuyla bir sonraki hareketi bekliyordu. Onu şimdi olduğu gibi öpmesini, dokunmasını istiyor ama hissettiği bu ateşli duygular onu hem utandırıyor hem de bacaklarındaki tüm enerjiyi alıp götürüyordu. Dizlerinde derman kalmamıştı.

Adamın ağzını çekip, başını yana çevirerek derin bir nefes aldığını duydu. Sonra dönüp onu öpmeye devam etti. Adamın hırıltılı soluklarına kendininkiler de eşlik ediyordu şimdi. Sonra sanki yeterince soluk alamaması yetmezmiş gibi adamın ellerini kalkık eteğinin ucunda hissetti. Adam deminden beri istediği şeyin peşindeydi. Bacağına dokunmaya çalışıyordu.

Bacağına? Bacak yerine öpüşme konusunda anlaştıklarını sanıyordu. Hayır. Hayır, hayır. Sonra beyninde zorlukla işitebildiği korkunç bir merakla dolu bir ses yükseldi. Evet.

Duyguları allak bullak olmuştu. Korku, baskı, panik, beklenti. Tüm bunlara karşın bu kez en ufak bir sitemde bulunmaksızın beklemeyi tercih etti.

Eli elbisesinin altına kaydı. İç çamaşırının dantelleri üzerinde dolaşan eli, parmakları hissediyordu. Ta kalçalarına dek. Bu dokunuşun şiddetiyle midesini bir kez daha kramplar içinde bırakan zevk seline kapıldı. Bu kez duyguları öylesine coşmuştu ki spazm benzeri bir kasılmayla irkildi. Mick'in yumuşak dokunuşlarını şimdi kalçalarının kıvrımlarında hissediyordu.

Aman Tanrım. Çok yanlış. İki hafta önce varlığından bile habersiz olduğu bir adam devasa eliyle çıplak poposunu okşuyordu.

Bu o derece yanılttı ki midesi arka arkaya kasılıyordu. O derece doğruydı ki yutkunmakta bile güçlük çekiyordu.

Eli biraz daha aşağı kaydırıp kasıklarında, önde, yanda, iç-ride gezdirdi... Ohhh, kalçalarının üzerinde. Mülthiş. Ah, Mick Tremore tarafından okşanmak. Kusursuz zevkle kendinden geçmek. Bedenindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Mest edici. Gücüyle korkutan ve giderek artan kör edici bir parlaklık.

Bu güçlü zevk giderek artıp yayılırken mantığının her noktasını da ele geçiriyordu. Bu karnının altından başlayan ve sanki bir şeytan tarafından ele geçirildiğini düşündürten korkunç bir histi. Bir şey, daha önce sahip olduğunu bilmediği içgüdüleri aracılığıyla tüm kontrolünü ele geçirmişti. Bu korkutucu bir şey aslında karşısındaki yabancıydı. Öfke ve korku karışımı hisler kalan son gücünü de tüketti. Kıpırdayıp son bir kez daha karşı koymaya çalıştı.

“Şşşş,” dedi Mick. Elini Edwina’nın çok hoşuna gidecek şekilde, kalçalarının kıvrımları üzerinde gezdirmeye devam ediyordu. Orası biraz daha güvenli bir yer gibiydi. Ama o kadar da güvenli değildi tabii.

Yeni bir duygu onu daha ileri gitmeye korktuğu zifiri karanlık bir diyara sürüklenmeye çağırıyordu sanki. Ama bundan çekiniyor, ilerlerse boşluğa düşeceğinden korkuyordu. Ve kendi bilmediği benliğinden korkuyordu. Adamın peşine takılıp istediği yere gitmekten ve bir daha da geri gelemekten ödü patlıyordu. Ya da bir daha asla eskisi gibi olamayıp sonsuza dek değişmiş olarak geri geleceğinden.

Tüm duyguları harekete geçmişti. Winnie görünüşte Mick’in kolları arasında son derece rahat gibiydi ama aslında zangır zangır titriyordu. Adeta çıldırmış, korkunç bir uçuşumun kenarına sanki çok fazla yaklaşmış gibiydi. Daha önce hiç yaşamadığı duyguları onu ısrarla uçuşumdan aşağıya çağırıyor adeta zorluyordu.

Bu sırada Mick de kendi duygularıyla boğuşmaktaydı. Elini kadının her tarafında dolaştırmak, bu derece yakın bedenini her santimini okşamak istiyordu. Kontrolü kaybetmek ve ona sahip olmak arzusundaydı. Burada yatak odasında yataktan sadece on adım ötedeydiler.

Bu isteğe kahramanca karşı koydu. Bu anlaşmalarını aşan bir şeydi. Onu öpmek hoşuna gitmişti. Edwina'yı duvara yaslayıp, öptü, öptü ve dilini ağzının içinde dolaştırıp durdu. Sonra başını çevirip sanki tüm erkek varlığı dışı dudaklarıyla birleşmiş gibi hırsıyla öpmeyi sürdürdü. Bedenini kadına sürüyor, elini kalçaları üzerinde dolaştırıyordu. Yumuşacık, kadınsı ten. Bir yandan da zihninde aynı düşünce sürekli yankılanıyordu. İsteddiği şey tam buradaydı. Karşısında. Bir santim ileride. Al onu. Dokun ona.

Sonunda isteği karşı koyamayacağı kadar arttı. Elini bacaklarının gövdeyle birleştirdiği yerde, gezdirmeye koyulurken parmaklarını iyice aralayıp sonra birden elinin yönünü değiştirdi. Şimdi bacaklarının arasına dokunup, onu hissetmeye koyuldu. İşte buna değmişti: Edwina ıslaktı. İç çamaşırları sıırıksılandı. Bedeni hazır. Bunu inkar etmenin hiçbir faydası da yoktu. Ona hazır...

Winnie birden kendini geriye attı. Sonra da tiz bir çığlık kopardı. Mick şaşırarak biraz gerileyince de ona tekme ve yumruk savurmaya başladı. Tüm gücünü kullanıp, vahşi bir hayvanın kendini kurtarmak için can havliyle saldırıya geçişi gibi bir an bile ara vermeden vurmaya çalışıyordu.

Çıplak ayağıyla savurduğu tekmelerden birkaçı bileğine gelmiş, hatta kollarını yakalayamadan çenesine de sert bir yumruk isabet etmişti. Kollarını bırakıp geri çekildi. Winnie'nin yeniden saldırıya geçeceğinden neredeyse emindi. Aklını kaçırmıştı adeta. Bir yük trenini andırır gibi soluk alıp vererek kollarını uzatıp kendini korumaya aldı.

Ama yeniden saldırıya geçmek yerine Winnie duvara dönüp iki elini de az önce Mick'in dokunduğu yere koydu. Başını eğdi. Omuzlarını da. Sonra da hıçkırıklara boğuldu.

Mick, kendisine silah doğrultulmuş olsa bu kadar şaşırılmazdı.

Ama tabii ya diye düşündü. Bilmeliydi. Winnie tanıdığı en mahcup, en çekingen kadındı. Uzanıp omzuna dokundu. "Şşşş," dedi. "Tamam. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Çok ama çok üzgündü. Tıpkı bir çocuk gibi ağlıyordu. Akşam yemeği verilmeyeceğini, dayak yiyeceğini, yetimhaneye gönderileceğini ya da başka bir aileye evlatlık olarak verileceğini öğrenmiş bir çocuk gibi. Mick perişan haldeydi.

Her iki elini de omuzlarına koyup, kollarına dek sıvazladı. "Tamam, her şey yolunda. Bu çok normal bir şey, Win. Her erkek ve kadın böyle şeyler yapar. Ama ben yapmamalıydım. Ben..." Çevirip sarılmaya çalıştı. Ama izin vermeyeceğinin de farkındaydı. Bu yüzden arkadan sarılıp, sırtını sıvazlayıp, kolunu okşamaya devam etti.

Bunu yaparken diğer elini de yüzüne götürdü. Kokusunu alabiliyordu. Gözlerini kapatıp bir saniye öylece durdu. Bu karşı konulmaz bir kokuydu. Avucunu burnuna dayayıp, Winnie'nin kadınlığının kokusunu ciğerlerine çekti. Sonra ona dokunduğunda parmaklarına bulaşan ıslaklığı gördü. Aman Tanrım. Elini orada tutmuş, ıslaklığına dokunmuştu. Şimdi arkasında öylece dururken dudaklarını aralayıp parmaklarını ağzına götürerek Edwina'nın tadına baktı. Tepeden tırnağa titremişti.

Her şeyi berbat ettim diyordu kendi kendine. Ama bir yandan da dudaklarını boynuna gömmek istiyordu. Kalçalarını okşarken iyice sertleşmiş, biraz sonra olabilecekleri düşünerek iyice gerilmişti. Winnie'yi kollarına alıp onu teselli etmekle ne diye uğraşıyordu ki? Ona her şeyin yoluna gireceğini, üzgün olduğunu filan söylerken aslında kalçalarını sımsıkı tutup, bacaklarını aralamak,

iç çamaşırlarını çıkarmak hatta gerekirse yırtıp parçalamak ve elini o çıplak tene değdirip parmaklarını içine kaydırmak istiyordu.

Mick, oğlum sen hiçbir şeyi berbat etmedin. Sadece aklını kaçırdın. Winnie şu an düşündüklerini bilse seni parçalardı. Tabii ilk önce kendini öldürmezse.

Kısaca, tüm duyguları harekete geçmiş halde Winnie Bollash'ın arkasında dururken Mick arzu ettiği her şeyin aslında onun için iyi olmayacağına karar verdi. Ve yaşamında attığı en zor adımlardan birini atıp, onu bırakıp, geri çekildi. Karşısındaki güzel bedeni bırakıp uzaklaştı. Önce bir adım, sonra bir adım daha. Onu duvarın yanında bırakıp uzaklaştı.

Karşısındaki kadına bakarken kendini çok küçük hissediyordu. Keşke bu duyguyla penisi de küçülseydi ama bu olmuyordu işte. Bedeninin o bölgesi neredeyse pantolonundan çıkacak derecede sertti ve hâlâ aklını çelmeye çalışıyordu. Bu sırada Winnie eteğini indirmeyi unutmuştu. Çıplak bacaklarını birbirine yapıştırmış, birini duvara yaslamış, elbisesi kalçalarında, ağladı, ağladı. Avutulması mümkün değildi.

Ama Mick yine de elinden geleni yapmaya çalıştı. "Winnie, seni istediğim artık bir sır değil," demek istedi. "Gel şu yataкта birlikte uzanalım." Sonra başını iki yana salladı. Bir beyefendinin asla söylememesi gereken şeyleri söylemek istiyordu. İçine girmeyi o kadar istiyordu ki. Uzun bacaklarındaki o çilleri öpmeyi, dudakları şişip, dilleri kabarıncaya dek öpüşmeyi, yataktan kalkamayacak hale gelinceye dek sevişmeyi öylesine arzuluyordu ki. Ve sonra bitkinlikten ölmüş bir halde bütün bedenini öpe öpe aşağı iner, ağzını bacaklarının arasına, derinliklerine dayar ve orada uyuyakalırdı.

Aklını kullanıp bu düşündüklerinden hiçbirini söylemedi. Aslında ona kalsa bunların hepsi çok hoş şeylerdi. Hatta şiirsel.

Ama Winnie'ye, ki buna adı gibi emindi, bu sözlerin çok kaba geleceğini biliyordu. Bunları ona söylediği anda iki büklüm olup karşısında kismaya başladığını görse hiç şaşmazdı.

Özellikle de hıçkırıklar arasındaki sözlerini duyunca buna daha bir emin olmuştu. "Başka... başka hiçbir... yerime dokunmayacağını söylemiştin."

Yaptığı şeyi savunabilecek hiçbir şey yoktu. Yani neredeyse yoktu. "Senin de hoşuna gitti, Winnie," dedi.

"Gitmedi."

Mümkün olduğunca uysal bir ifade takıp, "Pekala," dedi. "Ama neredeyse gidecekti. Eğer kendini bıraksan götürdün. Ve Tanrı affetsin ama Win..." Başını şaşkına dönmüş bir adamın yüz ifadesiyle iki yana sallayarak, "Ben kesinlikle bayıldım," dedi. "Lanet olsun o kadar hoşuma gitti ki..." Hissettiklerini aktarabilmek için yüzüne de müthiş derecede ciddi bir ifade yerleştirmişti. "Sana aynı şeyi şu an ne kadar istediğimi anlatamam. Ama yapmayacağım. Bir daha yanına yaklaşmayacağım. Tabii sen istemezsen. Aman Tanrım, Win." Başını yeniden iki yana salladı. "Sen inanılmazsın. Hayatımda kollarıma aldığım en zor kadınsın. Çok sayıda kadınla birlikte oldum ama hiçbiri sana benzemiyordu. Hiçbiri."

Tek kelimesi bile onun moralini düzeltmemişti. Ölesiye ağlıyordu. Mick elini dudağına götürüp, kısmen hissizleşmiş, yeni tıraşlı lanet olası tenine dokundu. Öfke. Elini orada tutup, başparmağını çenesinde, parmaklarını dudaklarında gezdirip sonra elini sanki yüzündeki değişikliği saklayabilirmiş gibi bir süre öylece tuttu.

"Ne yapmam gerekiyor, Win?" diye sordu.

Winnie hiçbir şey söylemeden sarsıla sarsıla ağlamaya devam etti.

Elini kendi saçları arasında gezdirdi. Bir an için kendi saçlarını çekme isteği duymuştu. "Gideyim mi?"

Yanıt yok.

"Gerçekten gitmekten bahsediyorum. Magic'le Freddie'yi alıp giderim. Yüz poundu da unutturum. Neticede o parayı başka şekilde de kazanırım ben." Kazanamazdı elbette ama o bambaşka bir konuydu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece derin bir nefes aldı.

Ağlamasını durdurmak için onu kızdırmayı denedi. "Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" Bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu göstermek istercesine kahkahayla güldü. Sanki bir fare avcısıyla evlenebilirmiş gibi.

Winnie bir an için ağlamayı kesti. Sonra müthiş bir üzüntüyle hic-kırıklara boğuldu yeniden. Durup gözlerinin üzerine inmiş o güzel kızıl saçları arasından müthiş bir öfkeyle bakarak delicesine bir hırsla fısıldadı. "Artık bana gülmeyeceksin. Kes artık. Kızdırmaya da çalışma! Ben alay edeceğin biri değilim!"

Doğru. Eğer gerekli gücü bulabilseydi yüzüne bir de tokat atardı. Kesinlikle.

Evlenmek. Winnie şimdiye dek evlenmiş olmalıydı. Güzel bir kadındı. Terbiyeli, nazik. Kernevek kökenli bir madenci elini uzatmaması gereken bir yere uzattı diye bir duvarın kenarında hic-kırıklara boğulacak biri değildi.

Doğru diye düşündü bir kez daha. Şaka gibi. Bunu ömrünün sonuna dek hatırlayacağı hakaret benzeri bir teklif gibi algılamış olabilirdi. Ama o kesinlikle hakaret etmek niyetiyle söylememişti bunu. Sadece kendiyle dalga geçiyordu.

Ah, ona uygun biriydi. Hiç de değil. Edwina'nın aklındaki tipe hiç de uymuyordu. Aslında dünyadaki hiç kimsenin aklındaki tipe uymuyordu. Bunu biliyordu. Kabullenmişti, hatta bu ona acı bile vermiyordu. Bu böyleydi işte. Ama Winnie şakayı üstüne almıştı. Zaten ne olursa olsun her şeyi üstüne alıyordu. Sanki tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor, meydana gelen her şeyin

sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyormuş gibi. Hatta bazen olması gerektiği halde olmayan şeylerin acısını bile taşıyordu.

Aklınca Winnie dünyayı yönetiyordu. Ve bu derece sorunlu bir dünyayı yönetmeye kalkmak ne de büyük bir yükü.

Aslında tatlı Win bir erkek istiyordu. Bir erkeğe ihtiyacı vardı. Ama birini nasıl bulacağını bilmiyordu. Ya da istediği birini nasıl bulacağını. Tesadüfen bulduğu kişiyi elde etmeye de bizzat kendi izin vermiyordu.

Mick derin bir nefes aldı. Tüm bu yaşananlar onu bir hayli yormuştu. Bulduğu çözümse çok basitti. Zaten tüm çözümleri çok basitti. Ona garip bir yöntemle de olsa sarkıntılık ederek iyilik yapmıştı. Hatta için için keşke yeterli cesareti bulup onu yere yatırıp becerebilsem diye düşünmüyor da değildi. O zaman yaptığı iyilik daha da artmış olurdu. En azından bir açıdan. Ama diğer açıdan Edwina kesinlikle onu öldürtürdü tabii.

İşin iyi tarafı olup bitenleri düşünerek kendini sıkıntıya sokmak gibi bir niyeti olmamasıydı.

“Tamam,” dedi. “Magic’i alıp yürüyüşe çıkıyorum. Benden istediğin şeyi bir kağıda yaz. Lavabonun yanına bırak. Geldiğimde okurum. Ne istiyorsan onu yaparım.” Alaycı bir homurdanma sergilemeden edemedi. “Ama çok karmaşık kelimeler kullanma tamam mı, Win? Yoksa benden tam olarak ne istediğini anlayamayabilirim.”

Mick, Magic’i kolayca bulamadı. Koridorda köpeğe seslendi. Sonra Maj’ın en sevdiği odalarda dolaştı. Sonunda aptal köpeği bulduğunda öfkeden çıldıracak oldu. Köpek, Winnie’nin çalışma odasında, ağzındaki ipek jartiyeri kemirerek çok hoş vakit geçiriyordu.

Bölüm 11

Mick'in eve döndüğünde bulduğu not kısaydı:

Bay Tremore,

Lütfen bu sabah o konuyla ilgili konuşmayalım. Böyle bir şey olmamış gibi devam edelim. Her zamanki gibi öğleden sonra saat üçte çalışma odamda buluşup normal ders programımızı uygulayalım. Yapmamız gereken çok şey var ama zamanımız daralıyor.

Edwina Bollash

O öğleden sonra Edwina, Bay Tremore'a, "Arabaya önce bayanlar biner," dedi. "Bana elini uzat." Bay Tremore uzatınca da elini onunkinin üzerine koydu. Bunu büyük bir dikkatle yapmış, elini Mick'in açtığı elinin üzerine hafifçe koymuştu. Eli kupkuru, sıcaktı. Hiç kararsızlık göstermeden yapmıştı bunu.

Ayağını arabanın ilk basamağına atıp durdu. Araba hazır değildi. At koşulmamıştı. Bay Tremore'u garaja getirip, at koşulmamış arabada pratik yapmaya başlamışlardı.

"Ben bindikten sonra," diye anlatmaya koyuldu. "Peşimden

binersin. Tam karşıma sırtın atlara dönük olarak oturursun. Bir arabada eğer kızın ve karın değillerse bir bayanın yanına asla oturmamalısın. Daima karşılarına gidiş yönünün tersine oturman gerekir.”

“Geri geri gider gibi,” diye anladığını göstermeye çalıştı. “Yüzüm geriye dönük olacak.”

“Doğru.”

Dikkatini veriyordu ve bu da çok iyi bir şeydi. Anlaşılan yaptıkları işe değer vermeye başlamıştı.

Edwina dinlemekten çok görerek daha iyi öğrendiğini bildiğinden onu garaja getirmişti. Onun aklının yalnızca balo gecesiyle meşgul olmasını, orada kendini gösterebilmek için nasıl dans edeceğine, nasıl konuşacağına, kibarlık ve protokol kurallarına nasıl uyacağına konsantre olmasını arzuluyordu.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, onu buraya getirmişti çünkü her zamanki derslerini yaparken dudaklarına bakmak zorunda kalırdı. Tüm öğleden sonrayı o şekilde geçirebilmesi mümkün değildi. Çünkü ne zaman ona baksa dudaklarını, ağzını keşfe çıkan dilini hatırlamadan edemiyordu.

Araba sallanırken dengeyi sağlamak için adamın elini tuttu. Sonra da merdivenleri yavaşça çıktı. Bay Tremore'un elini tutan parmakları çok güçlü ve düzgündü. Onun yardımıyla arabaya binmek çok kolay olmuştu. Ama yine de o bir an evvel elini geri çekmek arzusundaydı. Bırakıp, gerekli desteği kapı pervazına tutunarak sağladı.

Sonra tam eğilip kapıdan içeri girecekti ki aniden sendeledi. Hem gerçek anlamıyla hem de mecazi olarak sendelemişti. İlk anda atılıp elbisesini arkadan çektiğini sanmıştı. Burada arabanın merdivenlerinde birden eteği çıkacaktı üzerinden. Tam o sırada adamın arkadan, “Affedersin,” dediğini işitti. Eteği serbest kalmıştı.

Mick yanlışlıkla üzerine basmıştı.

Gergin bir tavırla gülerek, "Bu sık sık olur," dedi Edwina. Kendini toplamaya çalışarak eteğini çekip, basamakları yeniden çıktı. En üst basamağa gelip dengesini iyice sağladıktan sonra kapı pervazını iki eliyle sımsıkı tutarak kendini garantiye aldı. Sonra da ona gülerek ya da gülmeye çalışarak, "Ve 'affedersin' demen de kesinlikle çok güzeldi," dedi. Bu sırada da biraz daha gülümsemeyi başardı. "Bazı beyler bayanlarla bu tür sorunları daha çok yaşarlar." Duraksayıp derin bir nefes aldı, sonra tüm içtenliğiyle, "Hadi bir kez daha deneyelim, olur mu?" diye sordu. "Bu kez mükemmel yapacağına hiç kuşum yok."

Yaptı. İkinci denemede Edwina en ufak bir sorun yaşamadan arabaya çıkmış, yerine oturmuş, ardından da atletik yapılı Bay Tremore'un hızla basamakları çıkıp tüm enerjisi ve hareketliliğiyle yanına gelişini izledi. Böylesine iri bir adam için inanılmaz derecede çevikti. Önce daha sakın, daha ağırbaşlı bir şekilde binmesi için uyaracaktı ama sonra tanıdığı bayanların büyük bir ihtimalle onun bu aceleci tavrından, ilkel çevikliğinden hoşlanabileceklerini düşündü.

Kendisine söylendiği gibi tam karşısına oturdu. Sonra da kapıya uzandı.

"Hayır," dedi Edwina. "Sen karışma. Balo gecesi kapıyı uşak kapatır. Ona bırak. İnsanların senin için bir şeyler yapıyor olmasına alışıkmuş gibi görünmen gerekiyor. Her yerde uşaklar olacak."

Bu bilgi onu rahatsız etmişe benziyordu ama yine de hiçbir şey söylemeden kapıyı açık halde bırakarak arkasına yaslandı.

Garajda kapısı açık arabada oturdular. Garajın kapısını gün ışığından yararlanmak için açık bırakmışlardı. İlerideki ahırda bir at kişnedi. Bu ses sabahtan beri yaptıkları dersin gerginliğini daha bir fark edilebilir kılmıştı. Winnie derin bir nefes alıp ciğerlerine saman, at ve yeni temizlenmiş koşum takımlarının koku-

sunu çekip, Bay Tremore'un kucagında son bulan güneş ışığında dans eden toz zerreciklerini izledi.

Sonra başını hemen çevirip camdan dışarıya baktı. Baktığı yöndeki saman balyalarıyla sınırları çizilmiş ahırların çoğu artık boştu. Adama bakmadan, "Baloda," diye anlatmaya başladı yeniden. "Eve ya da odalardan birine girerken önceden bayanların girmesi için..."

"Bayanlar bizimle mi gelecek?"

"Büyük ihtimalle. Sanırım seni baloya Lamont kardeşler götürür. Neticede tüm masrafları çektiklerinden eşlerini de getirmek isteyeceklerdir."

"Ya sen?"

"Ya ben ne?"

"Sen bizimle olmayacak mısın?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla yüzüne bakarak. "Ben yalnızca senin eğitmeninim."

"Senin de orada olmanı istiyorum."

"Tamam, ama ben gidemem."

"Nedenmiş?"

Durup kaşlarını çattı. Bunu nasıl izah edebileceğini bilmiyordu. Her şeyden önce gitmek istemiyordu. "Kuzenim de beni orada istemez." Sonra hemen ekledi. "Zaten ben de onun evine gitmek istemem. Neyse anlatmaya çalıştığım şey..." diye başladı yeniden. "Yanındaki bayana kapıyı açıp, geçmesine izin vereceksin..."

"Sen neden gelmek istemiyorsun? Senin bu tür şeyleri sevdiğini sanıyorum. Tüm bu kurallar filan yani. Üstelik hepsini de gayet iyi biliyorsun."

Tahammülünü kaybederek, "Kuzenimi sevmiyorum," dedi. "Ve o da ..."

"Nasıl biri?"

"Kim? Xavier mi?"

“Adı bu mu?”

“Evet. Çok yaşlı, bakımlı, çok bağlantıları olan biridir. Onu seversin büyük ihtimalle. Çoğu kişi sever.”

“Eğer seni sevmiyorsa imkanı yok.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçip yeniden kapattı. Adamın sadakatini onaylamalı mıydı yoksa gülüp geçilecek bir şey olarak mı görmeliydi, karar verememişti. “Tamam. Ama yine de ona biat edeceksin. Çünkü ondan korkacaksın. Onu sevmeyenler ondan korkarlar. Çok güçlü biridir.”

“Sen hariç.”

“Anlamadım?”

“Ondan korkmuyorsun.”

Şaşırdı, sonra da güldü. “Evet, korkuyorum. O yüzden gitmiyorum zaten. Devam edebilir miyiz lütfen?” Yanıt beklemeden, “Her şeyden önce,” diye başladı. “Baloda otuz yaşının altındaki kadınlarla yalnız kalma izninin olmadığını aklından çıkarmamalısın. Asla. Bir dakikalığına bile. Bu korkunç bir şey olur. Otuz yaş altındaki bir kadın ancak kendisine eşlik eden biri varsa bir beyefendinin yanında durabilir. Aksi takdirde...”

“Sen kaç yaşındasın?” Arkaya yaslanıp bir elini koltuğunun arkasına atarak en çok rahat edebileceği pozisyonu aldı. Mick bunu hep yapıyordu. Mick Tremore nereye giderse gitsin kendini bir şekilde rahat ettirmenin yolunu buluyordu. Edwina bu yeteneği kışkandığını hissetti.

Bir süre kaşlarını çatıp düşündü. “Ayrıca beyefendiler bayanların yaşını da sormaz.”

“O zaman ona birinin eşlik edip etmemesi gerektiğini nasıl anlamam bekleniyor benden?”

İlk anda sinirlendi. Ancak dikkatle baktığında adamın gerçekten içtenlikle mantık yürüterek anlamaya çalıştığını görünce, “Otuz olacağım,” diye mırıldandı. “Yirmi dokuz yaşımdayım.”

"Nisan'da mı?" Bu ay.

"Evet." Doğum gününe üç hafta kalmıştı.

Arkasına yaslanıp, gülmüşedi. "O zaman senin bir şaperona ihtiyacın var."

"Kesinlikle. Ama benim buna param yetmez. Ailemin de umurunda değildir zaten. Ayrıca seni uyarıyorum, katılacağın balodaki bayanlara bu kurala uymadan yaklaşırsan üzülürsün..."

Kahkahayı bastı. "Ne? Servetimi elimden mi alırlar?"

"Hayır." Daha iyi açıklamalıydı. "Senin için neyin önemli olduğunu bulurlar. Sonra da gelinciğini, köpeğini alır, seni döver ardından da cezaevine atarlar. Çıkman da yıllarını alır. Tabii çıkabilirsen."

Ciddileşti.

Edwina başını hafifçe eğip, doğrudan gözlerinin içine baktı. "Bay Tremore," dedi. "İngiltere'nin en güçlü insanlarını kandırmaya çalışıyoruz." Söylediğini idrak edebilmesi için biraz bekledi. "Bunları bu yüzden anlatıyorum. Kandırılmayı bir yere kadar sineye çekerler. Ama kızlarına fazla yaklaşırsan evlenmek zorunda kalırsın. Bu durumda da seni araştırırlar ve böylesi bir evliliğe hiç de uygun bir konumda olmadığını anlar, tüm sırlarını öğrenirler."

Ve benim de diye eklemeliydi belki de.

Çizdiği resmin adamın gözleri önünde iyice belirmesi için bir süre bekledi. Onu endişelendirmek istememişti ama kesinlikle belli konularda ikaz edilmesi gerektiği de açıktı.

Garip olan başarısız olacaklarından zerre kadar korkmamasıydı. Daha ziyade adamın haddinden fazla başarılı olabileceğinden korkuyordu.

Mick'in tıraşlı yüzüne, uzun boyuna, etkileyici yüz ifadesine baktı. Sanki korkularını daha da arttırmak istercesine Mick öne doğru eğildi. O anda gelen ışığın değişen açısıyla omzu, ve yü-

zünün az önce nispeten karanlıkta kalan kısımları da aydınlandı ve ne derece yakışıklı olduğu daha bir görünür oldu. Edwina bir anda tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti.

Bu muhteşem dış görünüşüne ilave olarak ona kısmen de olsa davranışlarını ve konuşma stilini de değiştirmeyi öğretebilirse karşısındaki bu adam yürekleri hoplatacak hale gelecekti. Balo gecesi salonda yalnızca şöyle bir yürümesi bile doktorların çağırılmasına neden olabilirdi. Çünkü bayılan, felç olan, kalp krizi geçiren kadınlar olabilirdi. Mick kadınların kalbini çalan, damarlarındaki kan akışının hızını değiştiren, kafalarını allak bullak ederek saçma sapan şeyler düşünmelerine neden olan bir adamdı.

Tanrı üst sınıf kadınların yardımcısı olsun. Çünkü onu şu an karşısında olduğundan birazcık daha değiştirmeyi başarabilirse balodaki her kadın onu gördüğü andan itibaren tam bir salak gibi davranmaya başlayacaktı. Anlamsız kıkırdayışlarla peşinde dolaşan hayran kitlesinin sayısı çiçek hastalığı salgını gibi artacaktı. Hiçbir kadın kendini bu salgından uzak tutamaz hatta iyice teslim olursa benliklerini kaybedecek hale bile gelebilirlerdi.

Bu derece muhteşem görünen adam şimdi başını salladı, ardından da, "Keşke sen de benimle gelsen," diye mırıldandı.

Ah, evet, kesinlikle adamın tam da buna ihtiyacı vardı. Peşindeki hantal, bir doksanlık boyunda, Xavier'in kapıya koyduğu kadın tam manasıyla aşk hastalığına yakalanmış bir zavallı gibi görünecekti.

Aşk hastalığı. Ah, Tanrım. Edwina başını eğdi. Kızaran yüzünü gizlediği için arabanın loşluğuna müteşekkirdi. Zavallı aptal. Mick Tremore'un dönüştüğü halinden her geçen saniye daha fazla etkilenmeye başlamıştı. Ya da hayır. Kalıplara uydurmaya çalıştığı adam kendisine karşı koyduğu için ondan bu derece etkilenme aptallığını gösteriyordu. Ondan etkilendiğini düşününce de dehşet içinde kalıyordu. Artık ona karşı tavırları, hisleri kar-

maşıklaşmıştı. Heyecan, panik, korku, ona bakmaktan kendini alamama ve birkaç saniyeden fazla bakamama.

Eğer dikkatli olmazsam ben de onlardan biri olabilirim diye korkuyordu. Beyinsiz, geri zekalı bir hayrana dönüşmek istemiyordu. Daha iyi, daha güçlü, kendine güvenli, toplumun kadınlara gerçekte nasıl baktığını çok net biçimde görebilecek derecede uyanık biri olmak için sürekli uğraşmıştı.

Gözleri kucağındaki ellerine kaydı. Ne anlatıyordu? Hatırlayamadı. Başını kaldırıp Mick'e baktı. Sonra da arabanın başının birkaç santim yukarısındaki tavanına bakarak konuşmaya başladı.

Önce, "Araba durunca beylerle birlikte inceceksin," diye başladı. "Eğer en son inen sensen hemen dönüp arabadaki bayanlarla ilgilenmen gerekir." Evet, evet inmek. Bir an evvel bu arabadan inmesi gerekiyordu. Onu buraya getirmek hiç de iyi bir fikir değilmiş diye düşünmeye başlamıştı. "Uşak kapıyı açar, sen de inip elini uzatırsın."

Hiçbir şey söylemedi.

"Hadi dencyelim?" Yüzüne baktı.

Adam eğilip, ellerini dizlerine koyup aniden doğrularak kapıdan dışarı fırladı. Bu hareketi beyaz gömleğinin üzerindeki ipek yeleşinin, geniş omuzlarında biraz kaymasına neden oldu.

Başını hafifçe salladı. Sonra da gülerek, "Hayır," dedi. "Anlamamışım." Başını düşünceli bir tavırla iki yana salladı. "Ama yanlış yapınca sen tekrarlarsın zaten. Bana kuralları anlatmaya bayılıyorsun."

Bu belki de doğrudu. Ama sonunda Edwina'nın bildiği tüm kuralları yıkacak çok hassas bir an geldi.

Mick aşağıda durup, elini tam bir beyefendi edasıyla ona uzattı. Edwina da uzanınca adam başparmağını eklem yerlerine koyarak nazikçe tuttu. Mükemmel. Mükemmel. Bazen inanılma-

yacak derecede çabuk öğreniyordu. Sonra durup dururken, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Aşağı inip onunla aynı hizaya geldiğinde Mick elini hafifçe sıktı. Sonra gerektiğinden biraz daha uzunca bir süre el ele kaldılar.

Ne demek istemiş olabilir diye düşündü Edwina. Burada onun yanında duruyordu işte. Düzgün, bilgili, kontrollü en ağırbaşlı halini takınmış olarak. Ama işin tuhaf yanı şuydu ki bu soruyu duyar duymaz başını adamın göğsüne gömüp, hayır, hayır hem de hiç iyi değilim diye ağlamak istemişti.

Edwina "Evet, iyiyim," yanıtını verdi hiç beklemeden.

Mick gülümseyip başını hafifçe salladı. "Güzel." Sonra biraz daha gülümsedi. Dudaklarını eğerek gülüşü neredeyse espri yaptığında yüzünde oluşan ifadeyi andırmıştı. "Bunu duyduğuma sevindim yavrum." Başını bir kez daha salladı. "Bir şeyin yok?"

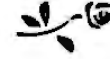
Ah. "Bir şeyim yok," diye yineledi adamın sözünü.

Eğer o zorlu sabah direnişini unutabilse onu o an hemen oracıkta affedecekti. Yumuşacık dudaklarına bakarak gülümsedi.

"Güzel," dedi Mick yeniden. "Güzel." Gerçekten de ciddiye. Oldukça rahatlamış görünüyordu. "O zaman içeri girip çalışmaya devam edelim."

Yapmacık bir tavırla gülümserken bir yandan da ah, hayır diye düşünüyordu. Öğleden sonraları, yani bundan sonraki öğleden sonraları, akşamları ve sabahları kısacası tam dört haftalık bir süreyi dudaklarını izleyerek geçirmemek için ne yapacağına daha karar verememişti. Ama hilekarece başını salladı. "Evet. Gidelim."

Bölüm 12

Edwina, Bay Tremore'la çakıllı yolda ilerleyip eve doğru yürürken kendi kendine soruyordu. Neden böyle bir işe girdim ki? Ne düşündüm? Acaba masum muyum? Eğer masum değilsem onu kolayca başımdan atabilir miyim peki?

Kendini zor bir işe soktun, Winnie. Kendini kandırarak tam bir ay boyunca sıkıntıya girmek zorunda kaldın.

Aslında durum çok daha kolay olabilirdi. Tabii kendini tam bir aptal yerine koyacak tavırlar sergilememiş, o da padoktaki azgın bir boğa gibi davranmamış olsaydı. Bu sabah yaşanmadı. Keşke adam böyle bir şeye kalkışmasa, böyle bir tavır sergilemeseydi.

Konuşma tarzı hoşuna gidiyordu. Yapılması gereken, tarzını bozmadan onu daha düzgün konuşacak hale getirmektir. Başarılı olursa, bu Royal Dilbilim Kurumu'nun yayınları arasında yer alabilecek bir çalışma olarak bile nitelendirilebilirdi. Bu belki de hayatının en önemli projesiydi, üstelik karşılığında para da alacaktı. Adamın da iddiayı kazandığında alacağı paraya ihtiyacı vardı. Ayrıca yaşam boyu çok işine yarayacak daha doğru düzgün konuşma becerisini de elde etmiş olacaktı. Yani kısaca her ikisi de vazgeçtiklerinde kaybedecekleri, devam ettiklerindeyse kazanacakları şeyler vardı. Evet, buradaydılar. Vazgeçtikleri tak-

dirde kaybedecekleri şeylerle dolu anlaşma şartlarını uygulamak üzere eve doğru yürüyorlardı.

Daha da ötesi eğer girdikleri iddiayı yüzlerine gözlerine buluştururlarsa daha şimdiden bu işe çok para harcamış Lamont kardeşlerle başlarının belaya girme olasılığı da yüksekti.

Eve girince masanın üzerinde bir cep saati gördüler. Bay Tremore büyük bir heyecanla saati aldı. Hoş, tik tak, tik tak seslerini dinledi. Saatle birlikte geldiği anlaşılan büyükçe bir kutuyu görünce Edwina adeta meraklı bir çocuk gibi hemen açmaya koyuldu. İki çift günlük çizme, bir çift erkek terliği, bir çift siyah eldiven, bir çift resmi davetlerde giyilecek türden beyaz eldiven, iki silindir şapka. Biri gece davetleri için siyah ipekten, diğeri de günlük kullanım için koyu kahverengi kalın yünlü kumaştan yapılmış bu şapkalara dokunmak bile çok hoştu. Edwina yıllardan beri böylesi şeyleri yakından görmemişti.

Günlük kullanım amaçlı şapkayı görünce çok şaşırmıştı. (Lamont kardeşler bu şapkayı ne amaçla göndermiş olabilirler ki?) Aldı ve elinde evirip çevirerek inceledi. Sonra biraz uzak tutup takmasını bilen bir erkeğin başında nasıl durabileceğini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Uzun, sert, siyah bantlı, bir kedinin sırtından bile yumuşacık bir şapka. Astarı da ipekten.

Şapkayı öyle tutup incelerken Bay Tremore gözlerini saat-ten alamıyordu. "Vay be, dumur oldum," dedi. Sonra da gülerek cümlesini düzeltti. "Ne şaşırtıcı bir şapka!" Kelimeleri yarı yarıya doğru telaffuz etmişti.

Parmaklarını içinde dolaştırdıktan sonra başına geçirdi.

Bu muhteşem şapka tam başına göreydi. Tabii ki. Zaten onun için özel olarak dikilmişti. Ama asıl şaşırtıcı olan şey şuydu. Başındaki bu şapkayla yüz hatları bir anda oldukça sevimli bir görünüm kazanmıştı. Al işte diye düşündü Edwina. Şapkanın takmasını bilen bir erkekte nasıl duracağını merak ediyordun. İşte karşında.

Birkaç adım geri çekildi. Böylece Bay Tremore holdeki aynada kendini görebilecekti. Mick aynada gördüğünden memnun oldu. Sonra bakışları üst dudağına kaydı. Edwina adamın gözlerinde o anda beliren mutsuzluğu çok net biçimde algılamıştı. Silindir şapkaıyla kesinlikle bambaşka görünüyordu. Ve de bıyıksız haliyle elbette.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı.

Edwina’ya baktı. “Bıyık için mi? Üzülme. Sen kesmedin ki.”

“Ben yaptırdım. İkimizin de kötü hissetmesine neden oldum.”

Ona doğru dönüp, şapkasını oldukça etkileyici bir tavırla çıkardı. Bu adam kesinlikle tarz yaratmayı ve gösteriş yapmayı seviyordu. Açıkçası doğuştan belli bir stili de vardı zaten. Sadece işlemek gerekiyordu. “Bunu her şeyle yapıyorsun değil mi, Winnie?”

“Neyi?”

Başını iki yana salladı. “Bu düşünme yöntemi,” dedi. “Senin için bir batıl inanç gibi bir şey.”

“Batıl inanç?”

“Omzunun üzerinden tuz serpmek gibi.”

“Bak burada...”

“Winnie,” dedi. “Dur da sana annemi anlatayım. Harika bir kadındı. Muhteşem bir anneydi. Ama konu Tanrı olunca batıl inançlarla dolu bir ahmağa dönerdi. Onu kızdığım her seferinde...” Şimdi tam bir Kelt aksanıyla konuşmaya başlamıştı. “‘Sen kötü bi çocuksun, Mick, ettiğini bulacaksın. Tanrı hesabını soracak.’ Sonra düşüp dizimi filan kanattığım bir anda da ‘Gördün mü?’ derdi yüzünde hınzır bir ifadeyle. Sanki düşmeme kendi sakarlığım değil de Tanrı’nın arkamdan itmesi neden olmuş gibi. Kan kusa kusa öldü ama sonunda.”

Kaşlarını çatarak bir süre öylece durdu. Ardından devam etti. “Bunun onun için ne kadar kötü olduğunu anlamışsındır. Ona

bunu hak etmediğini söyledim ama o sürekli ağlayıp, pişmanlık içinde çırpınıp durmaktan vazgeçmedi. Ah, sayısız günah çıkar-malar. Yaptığı her şeyin yanlış olduğunu, asla doğru bir şey yap-madığını düşünüyordu. Ama bu imkansızdı. O benim tanıdığım en cömert insandı. Bize asla vurmamıştı. Kullandığı tek silah, bizi lanetleneceğimize dair korkutmaktı. Çocukken gözlerimizi ona diker ve hiçbirimizin ölümlü olmadığını düşünürdük. Onun yanında kendimizi hep güvende hissettik.”

Birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından “Sakin sen öyle ölme, Winnie,” dedi. “Ya da öyle yaşama. Olanları değiştirebilecekmiş gibi defalarca kafanda evirip çevirip, yepyeni açıklamalar bul-maya çalışarak kıvranma.”

Edwina kaşlarını çatarak, “Bazen, Bay Tremore,” dedi, “insa-nın kendini sorgulaması iyidir.”

Mick ona doğru eğilerek, “Winnie, benim yaptığım kendime ait bir hayat kurmak oldu,” dedi. “Sen de bana bambaşka bir fır-sat sundun. Belki de o kadar büyük bir şans değildi bu. Bitti gitti. Unut gitsin. Her şeyi çok fazla kafana takıyorsun.”

“Ben detayları düşünür, davranışlarımı ölçüp biçerim. Yaptık-larımı yeniden gözden geçirerek...”

Başını hızla iki yana sallayarak sözünü kesti. “Hayır, eğer sürekli düşünüp durursan incir çekirdeğini bile doldurmayacak şeyler seni mutsuz eder. Sırtında sürekli yüklerle dolaşır, mutsuz olur, kendini tam bir budala gibi hissedersin. Annem o hale geldi. Çok korkunç bir şey yapmadın. Bu yüzden de unutamam gitsin, tamam mı? Sen iyi bir insansın, Winnie Bollash. Nazik ve dürüst. Kendine karşı anlayışlı ol. Buraya ilk geldiğimde bu kadar so-murtmuyordun. O yüzü geri istiyorum.” Sırtıp onu kızdırmaya çalışarak ekledi. “Yani çoğunlukla somurtmuyodun.”

“Somurtmuyordun.”

“Doğru.” Tam o sırada koridorun diğer ucunda Bayan Reed

bir şeyler mırıldanarak raflardaki ıvır zıvırların tozunu alıyordu. İkisi de kadın gözden kayboluncaya dek susup mırıldandığı şarkıyı dinlediler. Mick işitilmesin diye alçak sesle ama konudan hiç ayrılmadan devam etti. “Cidden,” diye başladı, “söylediğin ya da söylemediğin bir şeyle dudaklarımın üzerindeki kılları kestirebileceğini mi sanıyorsun? Sen yapmadın. Ben yaptım. Ve istediğim zaman da yeniden bırakacağım.” Sevimli bir gülüşten sonra göz kırptı. “Senin söyleyebileceğin her şeyden daha fazla etkisi olan bir şey vardı, Bayan Bollash. İngiltere’nin en güzel bacaklı kadını olduğunu aklımdan çıkarmam mümkün değil. Onları her görmek istediğimde gözlerimi kapatmam yeterli olacak.”

Ah, şu yanakları! Winnie gülümsememesi gerekirken gülümsedi. Ve bu hareketiyle karşısındakini müthiş bir güvene sürüklediğini fark ederek, “Hayır, Bay Tremore,” diye atıldı. “Hayal etmek güzel bir şeydir ama ikimiz de hiçbir şeyin gerçeğine benzemediğini biliriz. Bakınca burada bıyığının olmadığını görüyorum işte...” Yapmaması gerektiğini düşünmeden uzanıp üst dudağına dokundu. Sonra elini hızla çekip ekledi. “Ben gerçeğe inanırım. Ama sen sadece hatıralara ve hayallere inanıyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. Sonra Edwina’nın az önce dokunduğu yere dokundu. Önce şaşırmış gibi yaptı, sonra da güldü. Bu kez göğsünden gümbürtü benzeri bir ses çıkmıştı. Yaklaşıp, ağzını eğerek, “Neden, Bayan Bollash?” diye sordu. “Bana kur mu yapıyorsun?”

Hayır. Ama birden yanaklarını ateş bastı. Buna mani olamıyordu işte. Yüzünü eğip, kızarıklığını gizlemeye çalışarak gülümsedi. “Hayır, elbette hayır.”

“Öyle,” diye ısrar etti.

“Hayır.” Edwina başını hırsla iki yana sallıyor ama gülümseme arzusunun da engel olamıyordu.

Mick uzanıp çenesini tutup başını kendisine doğru çevirdi.

“Öyle,” dedi sessizce ama büyük bir ciddiyetle. “Dikkatli ol, Bayan Bollash. Buna ben de bayılırım. Ama bu konuda daha iyi olduğumu söyleyebilirim.”

Loş holde gölgelenmiş gözlerinin içine bakarken nasihatini kavramaya çalışıyordu. Dumanlı yeşil gözleri yüreğini dağlamıştı bir kez daha. Nefesi kesilmişti. Kesinlikle haklı olduğu apaçıktı. *Dikkatli ol, Bayan Bollash.*

Yine de belli belirsiz de olsa gülümsemekten kendini alamıyordu. Adam onu çekici bulmuştu. Aslında gerçekten çekici olabilirdi. Sabahtan beri bu fikri aklında evirip çevirmişti. Üstelik bunlar yalnızca söylenen sözlerden ibaret de değildi. Karşısındaki adamın kendisini ne derece çekici bulduğunu hissediyordu. Ve ah, bu konuda ne kadar da açgözlü olduğunu yeni fark etmişti. Çekici bulunmak. Beğenilmek. Hem de doğru erkek tarafından.

Bay Tremore bu hoş düşüncelerini, “Benimle oynama, Winnie,” diyerek böldü. “Seni yakalarsam bırakmam. Er ya da geç sana sahip olacağım.” Sonra Edwina’nın yarım saat önce kullandığı bir kelimeyi sarf etti. Bunu her heceyi dikkatle telaffuz ederek söylemişti. “Uy-gun-suz.” Biraz duraksadı. Sonra kelimeye artık alışkanlık kazandığını düşünerek, “Tıpkı benim olduğum gibi uygunsuz,” diye tekrarladı.

O anda Edwina, Mick Tremore’un tahmin ettiğinden daha zeki, daha çekici olduğunu ve tüm bu vasıflarını bildiğini anladı. Ve bu özellikler karakteriyle birleşince onu çok güçlü bir hale getiriyordu. Bu güçten çekiniyordu ve Mick de bunun farkındaydı. Ama başka bir şey daha vardı. Çenesini tutan parmakları hissettiği anda eşi benzeri olmayan yepyeni bir duygu seline kapılmıştı. Sanki damarlarındaki kan canlanmış gibiydi. Ve bunu o ana dek, yanında duran adam dışında hiç kimse ya da hiçbir şey sağlayamamıştı.

O gece korkuları yeniden pekişti. Yemekten sonra Edwina hâlâ kendisini yakalayıp götüreceğini söyleyen adamın dudaklarına rahatlıkla bakamıyordu. Üstelik bunun her zaman yaptıkları gibi konuşma organlarına yoğunlaşarak çalıştıklarında çok kolay olabileceğini hissederek adamın sözcüklerini hatta düşüncelerini yeniden düzenlemenin en doğru yaklaşım olacağı kararını verdi.

"Bu gece kütüphaneye gelmeni istiyorum. Orada sana bir şeyler okuyacağım," dedi hevesle. "Doğru İngilizceye kulağını alıştırmamız gerek. Sana klasikleri okuyacağım."

Kütüphanede bir kitap seçerek okumaya başladı. Mick kancpede, Edwina'ysa sönük şöminenin yanındaki sandalyedeydi.

Bir saat kadar okurum diye düşünmüştü başlangıçta. Ama hikayeler başlayınca – Dryden'in çevirisiyle Ovid'in *Metamorfoz*'unu okuyordu – Bay Tremore adeta kendinden geçmiş bir tavırla dinlemeye koyuldu. Destansı beyitlerdeki İngilizcenin ritmini dinledi. Dilin özellikle yaptıkları derslerde işittiğinden çok daha farklı ezgisi ilgisini çekmişti. Sonunda kalkıp, şöminenin karşısındaki halının üzerine oturup, bir eli başında, diğer eliyle de yemek boyunca taktığı şapkayla oynayarak dinlemeyi sürdürdü.

Okuma sırasında hiç tartışmadılar. Birbirlerine meydan okumaya filan da kalkışmadılar. Yalnızca adam anlaşılmayan sözcükler hakkında sorular sorduğunda mola verdiler. Tabii cümle yapısından tahmin edemez ya da Edwina ona anlamını açıklamazsa. Bazen Edwina da anlayamıyor, başka kaynaklardan yardım almaları gerekiyordu. Winnie üç saat boyunca iki farklı yazarın kitabını daha okudu. Bir dolu soruya yanıt verdikten sonra Bullfinch'in *Mitoloji* kitabına döndü. Ta ki yorgunluktan sesi çatlayıncaya dek.

Sonunda Mick uyuyakaldı. Edwina onun ne zaman uyuduğundan emin değildi ama şapka yarım saat kadar gözlerinin üzerinde kalmıştı. Adamın düzenli nefes alış verişini dikkatini çekince

okumaya ara verdi. Mick hiçbir şey demedi. Şu ana dek okumayı kestiğinde Mick şapkayı kaldırır, okumayı sürdürmesini isterdi ama bu kez öyle bir hareket olmamıştı.

Halının üzerinde, ayaklarını uzatmış yanındaki köpeğiyle birlikte huzurla uyuyorlardı. Edwina iç çekip karşısındaki hareketsiz ve sessiz ikiliye bakarak gülümsedi. Bu her ikisi için de çok nadir bir durumdu.

Kucağındaki kitabı kapatıp elini üzerine koydu. Adama bakarken hissettiği tuhaf bir baskıyla soluğu kesilir gibi oluyordu. Önce tereddütle sonra da istekle kitabı adamın bugün dokunduğu yere bastırdı. Tam oraya. Winnie adamın böyle bir şey yapmayı isteyeceğini hayal bile edemezdi. Şok edici yanı adamın içindeki hayvani yanın farkında olduğunu fark etmektir. Adam onu gayet iyi...

Bu konuda daha fazla düşünmemesi gerekiyordu... ama ah, adamın sol elini tutuşunu hâlâ hissediyordu. Mick'in o güçlü parmaklarının kırımlarını hatırlamamaya çalışmak için büyük bir çaba vermesi gerekecekti...

Yeter. Bu konuda gerçekten düşünmekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ama düşünmemesi gereken fikirler zihnine ardı ardına hücum ediyor, onu başka hiçbir şey düşünemeyecek hale sokuyorlardı.

Titreyerek başını iki yana sallayıp ayağa kalktı ve kitabı kütüphanedeki yerine koyarken birdenbire okuduğu kitabın ne kadar ironi dolu olduğunu fark ederek tepeden tırnağa ürperdi. Bulfinch'in *Mitoloji*'sini okumuştur. *The Age of Fable* (Efsaneler Çağı) bölümü son okuduğu kısımdı.

Pygmalion fildişinden neredeyse canlı gibi görünen muhteşem erkek heykeller yapan bir heykeltıraştı...

Winnie halının üzerinde uyuyan adama baktı. Ona fonetik öğretirken, sesli harfleri ve vurgulamaları üst sınıf İngilizler gibi

kullanmayı gösterirken ne kadar da boş yere çaba harcıyordu aslında. Oysa yaşamın kendi melodisi, kendi dili vardı. Onun yaptığıysa beyhude çabalamaktı sadece. Ve bu konuda da çok iyiydi.

Sanatı öylesine kusursuzdu ki kendi yarattığı esere aşık olup...

Ama bugün sanatının biraz uzağında durmayı başardığının bilincindeydi. Bay Tremore'u bir erkeği tasavvur ettiği biçime, bir beyefendide görmeyi gerekli bulduğu özelliklerle donatılmış biçime sokmaya çalışmıştı. Kendi kişisel değerlendirmesi ışığında bir erkeğin nasıl görünüp, nasıl davranması gerekiyorsa Bay Tremore'un da bu vasıfları tıpkı bir yarış atı gibi benimseyip aynen yaşamına adapte ettiği takdirde mükemmele ulaşacaklarını sanmıştı.

Ve dumanlar yükseldi... Pygmalion, Venüs sunağında adadığı kurbanları keserken...

II. Kısım

WINNIE

Venüs festivali başlamıştı... Kurbanlar sunulmuş, sunaklar tütsülenmiş... Pygmalion kendi adağını sunduktan sonra sunağın karşısında durup, çekingen bir tavırla, "Siz her şeyi yapabilen tanrılar, bana karımı verin, yalvarıyorum size..." demiş ama "fildişi bakiremi," demekten korktuğu için onun yerine, "fildişi bakireme benzesin," diye eklemişti.

"Pygmalion," The Age of Fable
THOMAS BULLFINCH, LONDRA, 1855

Bölüm 13

Winnie on yedi yaşındayken babası öldü. Bu annelerinin onları terk edip, yabancı bir kıtada ölüşünden on bir yıl kadar sonraydı. Annesi gidişinin ardından öyle çok yer gezmişti ki kimse onun tam olarak nerede olduğunu net biçimde bilememişti. Ölümünden bir hayli süre sonra bir mektup almışlardı. Mektup Winnie'yle babasına Leydi Sissingley'in Afrika, Hindistan veya bir ihtimal Çin'de zatürreeden öldüğü hariç hiçbir bilgi içermiyordu.

Winnie mürebbiyeler ile babası – kendisini çok sevdiğini bilse de işleri başından aşkın bir adamdı – tarafından büyütülmüştü. Babası önemli bir dilbilimciydi. Öldüğünde arkasında dil üzerine yazdığı yüzden fazla monografi ve iki ders kitabı bıraktı. Kendisi doğru telaffuz denen, üst sınıf mensuplarının kelimeleri nasıl telaffuz ettikleri, nasıl algılandıkları, devlet okullarında bu kelimelerin orta sınıf çocuklara aktarılırken ne gibi değişiklikler geçirdiğini inceleyen bir alanda uzmandı.

Lionel Bollash – Kürsü Sahibi Profesör Bollash, Sissingley Markisinin müsaadesiyle dördüncü Arles Dükü olan babasının son oğlu – öldüğünde herkes kızının ikinci kuzeni Milford Xavier Bollash'ın evine götürüleceğini sanmıştı. Xavier aslında dördüncü dükün kuzeninin torunuydu. Ailede ikinci kuşak kişiler

arasında olmasına karşın adının önünde o ana dek Lord dışında herhangi bir unvanı da yoktu.

Ama herkesi şaşırtacak biçimde Xavier markilik unvanını almayı başardı. Üstelik bu sırada yalnızca Edwina'nın babasının unvanını değil, ailedeki herkesin malına, mülküne, parasına el koydu. Bunu dükle olan kan bağına dayanarak yapmış, Edwina'ya da iyi davranmamıştı. Winnie daha neler olup bittiğini tam olarak algılayamamışken ikinci bir ailevi felaketle karşılaştı.

Winnie'nin büyükbabası yüz üç yaşına rağmen son derece dinç ve sağlıklı olan dördüncü Arles Dükü yaptığı bir yürüyüş sırasında başına yıldırım düşmesi sonucu feci şekilde öldü. Oysa Dük, Winnie'nin Xavier'e karşı sırtını dayayabileceği, varlığıyla bile ayakta daha rahat durmasını sağlayacak, en azından Season'a gidinceye kadar kendisini koruyacak kişiydi. Ama oğlunun toprağa verilişinin üçüncü günü o da ölmüştü. Xavier aynı hafta içinde zaten müthiş derecede büyük olan Sissingley Markiliğinin mülklerine sahip olmakla kalmamış, bir dizi unvanın da sahibi olmuştu. Beşinci Arles Dükü, Sissingley Markisi, Greenewick Kontu, Berwick Vikontu... Ah, daha bir dolu unvanı vardı ama Edwina hepsini hatırlayamıyordu.

Bu sırada Xavier on yedisindeki Winnie'ye çok net biçimde evinde kalamayacağını söyledikten sonra, "Seni Londra'ya yollamaya da gerek yok canım," diye eklemişti. "Sen evlenilecek biri değilsin. Her şeyden önce doğru dürüst bir servetin yok. Ayrıca Tanrı biliyor ya güzel de değilsin. Ve bunlar yeterli değilmiş gibi o yarım akıllı babanın takıntısı olan insanların konuşma şekillerini taklit etmeye çalışarak sahip olduğun zerre kadar kadınsı özellikleri de kaybetmişsin."

Bunları onu sekiz doru atın çekeceği, uşakların ve arabacıların eşlik edeceği arabaya bindirirken söylediği bahanelerdi.

Arabaya binip, bir daha geri dönmeyeceği yolculuğa çıkarken son olarak, "Erkek olabilirmişsin," diye de eklemişti.

Keşke olsaydı. O zaman miras konusunda ondan ileride olabilirdi.

Ama o bir kızdı. Komik görünümlü, babasının ve büyükbabasının yasını tutan, hayata hazırlıksız yakalanmış bir kız. Babasının da büyükbabasının da kuzeni tarafından bu derece hor görüleceğini akıllarının ucuna getirmediklerine emindi. Hareketleriyle, sözleriyle kendisini evinde istemediğini çok net biçimde ifade ettiği anlarda bile tam manasıyla ona inanmamıştı. Ta ki uşağı Milton'la birlikte kız kardeşinin evine gönderildiği anadok. Tanrım, onu uşağının kız kardeşinin evine göndermişlerdi.

Elbette, Arles standartlarına uygun olarak Xavier onunla daha sonra görüşmüştü. Bir buçuk yıl kadar sonra İçişleri Bakanlığı onun durumunu incelemeye almış (sonunda da Xavier'in yaptıklarının pek de yasal olmadığı ortaya çıkmıştı) ve nihayetinde de mirastan Edwina'nın hakkına düşen payı tazmin etmesine hükmetmişti. O da tüm mülkleri satıp paraları harcadığını söyledi. Cezayı da elinde kalan tek mal varlığıyla karşıladı. O da Edwina'nın babasının içinde dille ilgili kitapların bulunduğu kütüphaneyle bu kütüphanenin bulunduğu evdi. Yani Markinin Knightsbridge'deki kışlık evi.

Arles nasıl biriydi? diye sormuştu Bay Tremore. Açgözlü oluşu dışında? Yaşlı ama dinç. Dünyanın mirasına konduğunda Xavier yetmişlerinin sonlarındaydı. Tüm yaşamı boyunca ailesinin güvenlik çemberi içinde kalmayı başarmıştı. Zeki ve son derece kurnaz biri olarak ailesini eğlendirir, partiler verir, dostlarıyla ve üst düzeydeki kişilerle bağlantılarını sağlamlaştırırdı. Gücü ve bu gücün insanlar üzerindeki etkisini sever bundan ziyadesiyle faydalanırdı. Çevresinde hayranlık uyandırmaya bayılırdı ve çoğu zaman da bunu başarırdı.

Edwina da bir zamanlar ona hayrandı. Babasının – akademik çalışmalara gırtlığına kadar gömülmüş babasının - merkezi oluş-

turduğu o küçük evreninde son derece zeki ve girişken kuzenine – uzaktan kuzenine aslında – büyük bir hayranlıkla bakardı. O yalnızca Xavier gibi bir güncşin çevresinde dönen küçücük bir aydı.

Babasının sağladığı imkanlarla yetinir, onun düşündüğü gibi düşünürdü ama başına gelenler babasının bilgi birikimiyle dahi asla öngöremeyeceği biçimde gerçekleşti. Lionel Bollash zaten bir işadamı kafasına sahip değildi. Zaten böyle bir şeye de ihtiyacı yoktu. Babasının yani bir önceki Sissingley Markisinin muhteşem girişimleri sayesinde zevk aldığı işi yaparak hayatını sürdürebiliyordu. Edwina da bir zamanlar bu zevki tatmış hatta o dönemde kendisiyle gurur duyar olmuştu. O da tıpkı babası gibi çalışmaktan zevk alıyor, yaptığı işi seviyordu.

Ama artık Xavier'in adını bile duyduğunda içini müthiş bir öfke dolduruyor, tuhaf bir duyguyla titrediğini hissediyordu.

İlk öğrencilerinden, olup bitenleri bilen biri, "Ah, belki de böylesi iyi olmuş," demişti. "Hayatta böyle şeyler olur." Bunu aslında Edwina'yı teselli etmek amacıyla söylemişti. Buna karşın Edwina bu sözcükleri işittiğinde dehşet duygusunun pençesine düşmekten kurtulamamıştı.

İyi mi? Sanki kendisine seçme şansı verilmiş de o da hayatının böyle gelişmesini istemiş gibi. Amaçlı olarak? Çünkü en iyisi bu olduğu için?

Hayır, hiç de değil. Böyle şeyler başına gelmeseydi yine istediği işi yapabileceğini ama daha mutlu olacağını biliyordu.

Bundan da garibi aynı öğrencinin anne babasının dük Edwina'yı başından atınca oldukça öfkelenmeleriydi. Zaten o sıralar olup bitenleri öğrenen herkes öfkeleniyordu. Sonra bu dönem geçti. Hayat devam ediyordu. Bir yıl kadar bir süre sonra herkes Xavier'in karısının sabah davetlerine katılmaya, adamın desteğini istemeye, ondan misyoner fonlara bağış talep etmeye,

projelerine yatırım yapmasını talep etmeye başladılar. Ve de yılda bir kere verdiği balolara katılmaktan da hiç ama hiç geri durmadılar.

Edwina bu balolara hiç katılmamıştı. Önceleri çok küçük olduğu için, sonra da araları bozulduğundan. Zaten Xavier'ın evine çağrılmamıştı da. İsteseydi bile Xavier onu evine almazdı. Bu da Edwina'nın kendini daha bir çaresiz hissetmesine neden olur, küçük teknesinin ıssız bir kumsalda karaya oturduğunu hissederdi. Oysa az ileriye baktığında kendisinininki gibi küçük kayıkların İngiliz yüksek sosyetesini denizinde süzüle süzüle dolaştığını görürdü. Bu küçük sandallar bazen sularda nasıl seyredeceklerini bilmediğinden ıssız kumsala yanaşır ondan suyun üzerinde kalma usullerini öğrenir, sonra giderlerdi. Oysa Edwina'nın teknesi hep aynı yerde, aynı rüzgarda salınır dururdu.

Ertesi sabah Mick çenesini ve yanaklarını tıraş etti ama üst dudağına dokunmadı. Bir gecede üst dudağında kara bir gölge belirmişti bile. Ağzını eğip, yanaklarını eliyle çeke çeke her zamanki tıraşını oldu. İki yanağını, çenesini, çenesinin ve burnunun altını güzelce tıraş etti.

Yüzünü durulayıp, havluyla kuruladıktan sonra aynada yüzüne baktı. Dudağının üzerindeki gölge sanki kir gibi duruyordu. Sinekkaydı tıraşlı hali daha iyiydi. Ama birkaç gün içinde yeniden düzelir diye tahmin ediyordu. Eski haline dönerdi. Ne var ki karşısındaki yeni hali sanki siyah bira içmiş de dudağının üzerini silmemiş gibi duruyordu.

Peki hangi ben diye sordu.

Ama bu soru sinirini bozmuştu.

Hangi ben? İki ben yok ki.

Kurtul ondan dedi kendi kendine. İş daha karmaşık hale getirme. Winnie onsuz halini daha çok sevmişti. Karşı cinsten yani bir

erkek olduğunu gösteren her şey Edwina'nın paniğe kapılmasına neden oluyordu. Tamam, onu mutlu edecekti. Edwina'nın hayatında gördüğü en kibar davranan beyefendi olacaktı. Edwina'nın tüm o kadınsı kurallarıyla hırpalanıyordu ama artık nazik beylerin neden bu zorluklara katlanmaları gerektiğini anlar gibi oluyordu.

Aynaya bakarak başını sağa sola çevirdi. Geçen hafta bir berber gelip saçını, ensesini düzeltmişti. Şimdi ensesinde bir tane bile kıl yoktu. Tertemiz. Gömleğinin yakaları boğazına dek uzanıyordu. Tam bedenine göre. Tabii giyerken zaman zaman boğulacakmış gibi oluyordu. Milton ona kravat bağlamayı da öğretmişti ama bugün işi yüzüne gözüne bulaştırmış gibiydi. Kravat sarkmış, gereksiz katlanmaktan buruşmuş, gömleğinin yakası yamulmuştu.

Dışarıda ondan istedikleri biri gibi görünmeyi daha güzel beceriyordu. Ondan nasıl görünmesini istemişlerdi? Bir vikont? Ama içeride hâlâ kendini Londra'da Waste Market'in yanındaki bir ayakkabıcının altında oturan Cornwall'lu Mick olarak hissediyordu.

Winnie sonuçtan memnundu. Onu kısmen değiştirmiş, biraz düzeltmişti ve buna da devam etmek istiyordu. Mick'se hoşlandığı kadına yaklaşabilmek için çılgınca şeyler yapmıştı. Tabii değişmeyen yarım ile yaptım bunu diye düşündü kararsızlıkla.

Giderek daha değişik konuşmaya başlamıştı. Tavırları da farklıydı. Ama garip olan, zaman zaman farklı düşünmeye de başlamış olmasıydı. Farklı. Lanet olsun, doğru ifade farklı mı yoksa farklı şekilde miydi? İyi de ne fark eder ki? Ayrıca neden aldırıyordu ki?

Winnie Bollash gibi bir kadını elde etmek için yapılmaması gereken şeyleri düşünüyordu. Ama o Winnie'yi isterken kadın ona karşı hiç de saygılı davranmıyordu. Hayır, hayır diye düzeltti kendini. Winnie Bollash olmaz. Onu istemiyordu, ona asla sahip

olamazdı. Ama... ah, terzinin sekreteri belki. Winnie Bollash gibi bir kadın... İyi kalpli, zeki, çalışkan. Ve de namuslu. Üst sınıftan çok sayıda kadınla birlikte olmuştu, üstelik hepsi de evliydi. Ama Winnie... Winnie gibi bir kadın daima sadık kalırdı. Lanet olsun, daha dün buradaydı. Büyük bir sabırla peşinden koşup bildiklerini ona aktarmak için çabalamıştı. Üstelik bunu Mick onu aklını oynatacak derece korkuttuktan sonra yapmaktan vazgeçmemişti. Cesaret. Cesurdu da.

Jileti alıp aynadaki dostuna telaffuzuna da abartılı bir özen göstererek, "Senin bıyını kesceğini hiç sanmazdım eski dostum," dedi. "Bu çok iyi bi fikir."

Bu kibarlık işi ne saçma! Tabii odasının kuruluğu dışında. Ayakkabıcının bodrumunda neredeyse her yağmurda duvarlardan sular akardı. Günün sonunda yorgunluktan perişan halde olmayışı da hoşuna gidiyordu. Güzel şeyler yiyor, bu evde yaşamının avantajlarından istifade ediyordu. Ve yeni kelimeler, özellikle yeni kelimeleri bulmada, özel kelimelerde ve kendisine söylenen şeyleri anlamada kesinlikle olağanüstü ilerleme kaydetmişti.

Çoğu kez yanlış anlaşılmaktan kurtulmak şaşırtıcı biçimde hoşuna gitmişti. Düşüncelere, duygulara sahip olmak ve bunları rahatça ifade edebilmek, karşısındakilerin ne dediğini şıp diye anladığını görmek çok hoştu. Kendini net biçimde ifade edebilmek, içinde varlığından bile haberdar olmadığı gizli gerginliğin son bulmasına neden olmuştu. Ayrıca insanlara ne istediğini söylemek çok da yararlı bir şeydi. Artık Milton ne dediğini anlıyor, Molly Reed şakalarına gülüyordu. Yararlı ve hoş. Kesinlikle bundan sonra kapısını aşırı süslü bir hizmetçiye dilenci olmadığını, evdeki büyük bir sorunu çözmeye geldiğini net biçimde ifade edebilecekti.

Faydalı. Mick başını eğip keskin jilete ve incilerle süslü sapına baktı. Hayatında gördüğü en şık tıraş takımındı bu. Cildine dokunuşunu çok sevmişti. Çok da keskindi.

Jileti tutan elini inceledi. Üzerinde en ufak bir çizik veya ısınk yoktu. Çünkü uzun zamandır elini fare deliklerine sokmuyordu. Eğer dikkatli olmazsa çok yakında hiçbir şey yapmayan beyefendi ellerine sahip olması işten bile değildi. Evet, düşünmeye zamanı olanların elleri. Ama neler düşünüyordu böyle? Nasıl da hayranı olduğu, dokunacağına ihtimal vermediği bacakları sadece görebilmek için eşsiz bıyıklarını feda etmişti. Asla sahip olamayacağı kadın için.

İçindeki tam manasıyla aptal yanı devreye girince tıraş fırçasını yeniden alıp sabunluğa batırdı. Sonra da üst dudağını iyice köpürttü. Dudağının üzerinde yeni yeni belirmeye başlayan bıyıklarını bir kez daha Winnie için kesti. Çünkü lanet olsun, belki bir kez daha saçma da olsa, yeni bir bakma fırsatı daha bulabilmeyi umuyordu.

İşin komik tarafı koridorun ucundaki odasında Winnie de aynanın karşısındaydı. Ama o biraz daha farklı şeyler düşünüyordu. Aynadan üç metre uzakta çırlıçıplak bedenini inceliyordu.

Daha önce gün ışığında üzerindikileri çıkardığını ve kendine baktığını hiç hatırlamıyordu. Zaten böyle bir şey yapmak aklının ucuna bile gelmemiştir. Ama bu sabah geceliğini çıkarıp, elbisesini giymeden önce kendini incelemek üzere aynanın karşısına geçmişti.

Kendi vücudu. İlk anda bacaklarının ne kadar uzun olduğunu görerek şaşırdı. Daha önce bunu hiç düşünmemiştir. Ama evet, uzundular. Kasları da gayet güzel ve yerli yerindeydi. Bacakları sıkı ve güzeldi. İlk kez bir yerini güzel buluyordu. Bacaklarını hiç açmamış, hiç incelememiştir. Ama şimdi ayna karşısında görünce, pekala, muhteşemdiler. Bedenindeki tek güzel yeri hiç kimse göremiyordu. Bir kısmını bile.

Ve gerisi. Ah. Göğüsleri iki küçük huni gibiydi. Beliyle kal-

aları da, eğer varsa, sahip olduğu tüm olumlu yanları siliyordu. Kalçaları çok dolgundu ve armudu andırıyordu.

Gözleri bacaklarına sonra da birleştikleri yere kaydı. Orada kıllar yoğundu. Sık ve kıvrırcık. Koyu kızıl renkte. Saçlarından biraz daha koyu tonda. Winnie dokundu. Sertti. Tıpkı...

Tıpkı bıyık gibi.

Mick Tremore'u zihninde canlandırmaya çalıştı ama yapamadı. Yalnızca taş heykelleri ve onların bebek penislerini (işte o an gerçekten bu kelimeyi düşündü!) gözünün önüne getirmişti, ama onlar da her zaman son derece savunmasız görünürlerdi. Bu heykeller canlanıp bir erkek olsa tıpkı kabuksuz kalmış sümüklü böceklerle benzerler diye düşünmüştü hep. Ama bu fikir kesinlikle Bay Tremore'a uymuyordu. Çünkü yetişkin erkekler olarak yapılmış heykellerde daima pipilerinin olması gereken yerlerde yapraklar olurdu. Edwina bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu noktada devreye hayal gücünü sokmak gerekiyordu.

Ve de bir kelime. Ağzını dikkatle ayarladı. Pipi. Dudaklarını sanki birini pecekmiş gibi uzattı. Acaba yetişkinlerinki nasıldı? Kıl? Pipilerde kıl olur muydu?

Kendini rahatsız, garip, hatta aptal gibi hissederek kıkırdayıp günlük giysilerini giyinmeye koyuldu. Tam saçlarını yapıyordu ki kapı tıklandı.

Kendini suçlu hissederek yerinden fırlarken ah, Tanrım Bay Tremore çok ileri gitmişti. Oturma odasına girmiş yatak odasının kapısını çalıyordu.

Kapıyı açtı ama karşısındaki Milton'dı. "Gelebilir miyim leydim?" ok ciddi görünüyordu.

"Evet. Tabii ki. Sorun mu var?"

Kaşlarını attı. "Ben... şey, evet..." Sonunda konuşmayı başarabildi. "Ben ailenize çok uzun bir süreden beri hizmet ediyorum ve asla da beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmadım

leydim.” Edwina adamın devam etmesi için bekledi. Bu da kısa bir süre sessizliğe neden olmuştu. “Doğduğunuz gece ben de oradaydım.”

“Evet, Milton. Konu nedir? Seni rahatsız eden şey ne?”

“Tamam.” Yüzünü kaldırıp, dudaklarını sıktı. “Tamam,” diye yineledi. “Bayan Reed’le konuşuyorduk ve biz düşündük ki...” Yutkunup sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. “Bay Tremore aşığıya benim kata taşınırsa çok daha iyi olur diye düşündük.”

Edwina yatağının kenarındaki sandalyeye ilişti. Sonra gözlerini adama dikerek, “Neden?” diye sordu.

Milton kaşlarını çattı. “Leydim, üst katta bir adamla, kim olduğunu bilmediğimiz, tamam onun sorun çıkaracak biri olduğunu sanmıyorum, kimse de böyle bir şey düşünmüyor zaten... ama şey... şimdi... sizi kesinlikle ...”

“Onunla aynı katta kalmamın benim açımdan ahlaksızlık olacağını düşünüyorsunuz öyle mi?”

“Evet, leydim.”

Tanrım, kendisine karşı her zaman samimi davranan Milton’dan böylesi bir yorum işitmek kötü olmuştu. Winnie başını sallayarak anladığını ifade etti.

“Aşağıda sekiz boş oda var,” diye devam etti adam. “Bay Tremore herhangi birine taşınabilir. İsterseniz hemen söyleyeyim sonra da taşınmasına yardım eder...”

“Hayır.” Başını hızla iki yana salladı. “Ben söyleyeceğim.”

Milton kesinlikle haklıydı. Aslında evine bir erkek alması bile yanlıştı, değil aynı katta uyumak. Neden bunu daha önce kendi düşünememişti ki?

Tekrarlama ihtiyacı hissetti. “Ben söylerim. Açıklarım.” Milton’a, kendisine en sadık insana baktı. “Beni düşündüğün için müteşekkirim,” dedi. “Sağ ol.”

Adam başını salladı. “Her şey sizin iyiliğiniz için,” diye mırıl-

dandı. “Bebekliğinizi biliyorum. Bu hale gelinceye dek yanınızdaydım sizin, Leydi Bollash.” Bu aslında bir markinin en büyük kızının taşınması gereken bir unvandı ama Milton’ın hitap şekli şartlar ne kadar değişmiş olursa olsun hep aynı kalmıştı. Devam ederek, “Sizin yanınızda çalışmaktan gurur duyuyorum,” dedi. “O gittiğinde...” Yeniden duraksadı. “Üzülmenizi istemiyorum. Her zaman yanınızda olacağım...”

Ah. Bay Tremore’un bu kattan taşınmasını adamın görünüşü veya çıkabilecek dedikodular yüzünden istemiyordu. Adam kesinlikle Edwina’nın kendine zararı olabilecek bir şey yapmasından çekiniyordu.

“Yani...” Duraksadı. “Şey... Ben Bay Tremore’un alt katta benim yanımdaki odada kalması gerektiğini düşünüyorum. Böylesi çok uygun olur.”

“Evet, doğru.” Yeniden başını sallayıp yineledi. “Ben söylerim.”

Winnie bunu önemsiz bir mecburiyet edasıyla söyleyecekti. Aşağı inecek, Bay Tremore’u bulacak ve hiç duraksamadan söyleyecekti. Onun artık tam bir... Ne? Adam olduğunu söyleyecekti. Hem onun hem de çevredeki herkes için.

Çok korkunç. Bunu söyleyemezdi. Daha önce neydi peki?

Tanrı bilir. Ama şu an için bambaşka tarzda biri olduğunu biliyordu. Bir fare avcısına en iyi odanın verilmesi sorun oluşturmazdı ama Mick yatağının birkaç adım ilerisinde uyuyorsa ve o da kısa bir süre önce çıplak bedenine aynada ilk kez bakmışsa hiç de gülen verici bir durum teşkil etmezdi doğrusu.

Hem de hiç. Bunu kabul etmek zorundaydı.

Sonra düşünmeye başladı. Merdivenlerde, çalışma odasında volta atarken. Oturup notlarına boş boş bakarak bu konuyu nasıl açacağına karar vermeye çalıştı.

Bölüm 14

Winnie gün boyunca Mick'e her şey düşünüldüğünde bundan sonra alt katta yatmasının çok daha iyi olacağını söylemeye çalıştı. Bu konuşmayı yapmaya kararlıydı ama yapamadı. Fakat neden yapamadığını bilmiyordu. Burası onun eviydi. İsteddiği kararı verebilirdi. Ama bunun için hiçbir zaman doğru anı yakalayamamıştı.

Oysa tam tersine Mick her zamankinden daha rahat, daha sakin görünüyordu. Bu yeni bir şeydi ya da çok nadir gördüğü bir şey. Bütün gün düşüncelere dalmış gibiydi. Ona ayna ve gramofon eşliğinde çalışması için birkaç egzersiz verdi. Ama yarım saat sonra neler yaptığını görmek için gittiğinde onu, parmağı şaşırtıcı biçimde yeniden tıraş ettiği çıplak üst dudağında, boşluğa bakarken buldu. Bu açıdan çok daha kusursuz görülen çenesini sıkıyordu. Sonunda ona aşağı kata taşınması gerektiğini söyleyecek cesareti bulamayacağına karar verdi. Sonra da yarın söylenim diye kendine söz verdi.

Ama ertesi gün de onu bulamadı.

Mick arada sırada kısa süreliğine de olsa ortadan kaybolurdu. "Halletmem gereken işlerim var," derdi sorulduğunda, son derece normal bir tavırla. Edwina adamın tam olarak ne yaptığını bilmiyordu. Sadece bakması gereken hayvanları olduğunu bili-

yordu. Belki de yeni tavırlarını arkadaşlarına göstermeye gidiyor diye akıl yürüttü.

Öğlene doğru döndüğünü duydu. O sırada kendi de alt katta, kütüphanede kitap okuyordu. Evin arka kapısının çalındığını duyduğu anda gelenin o olduğunu anlamıştı. Çünkü Milton o kapıyı hiç kullanmazdı. Mick genellikle üstü başı çamur içinde geldiği için bu kapıdan girerdi içeri. Adamın sanki arka bahçede çalışmış gibi, giydiği uzun çizmelerini çıkardığını işitti.

Birkaç dakika sonra koridorda yaklaşan ayak seslerini duydu. Ancak adamın adımları her zamankinden biraz daha değişik gibiydi. Sanki ayaklarını sürtüyordu.

Sonra eşikte durup, başını uzatarak, "Garajmış," dedi.

"Ne garajmış?"

"Farelerin geldiği yer. Yuvaları var. Hadi gidip yakalayalım."

Edwina kahkahayı bastı. "Gelip seninle fare yakalamamı mı istiyorsun?"

"Eğlencelidir," dedi sırtarak. Edwina onu son bir veya iki gündür böyle rahat görmemişti. Eğlenceli. İşte her şeyi hatta hayatın kendini bile eğlence olarak gören alışık olduğumuz Mick Tremore.

Edwina arkasına yaslanırken gülümsediğini fark edince kendi bile şaşırdı. Onu izlemek o kadar da kötü olmasa gerek diye düşündü sonra da. Keşke benim varlığımı da her şeyi algıladığı gibi eğlence olarak algılasa diye düşündü. "Bu iş," diye karşı çıktı. Zaten adam da iş kıyafetlerini giymişti. Uzun çizmeler ve eski elbiseler.

Mick yaklaşıp onu kolundan tutarak kaldırmaya çalıştı. "Doğru ama heyecan verici bir iş. Hadi. Yardım etmek veya izlemek zorunda değilsin. Ama neden bahsettiğimi görmen gerek. Burada garajında."

Adamın kendini kaldırmasına müsaade etti ama sonra bir kaşını kaldırarak sordu. "Onları öldürüyor musun?"

"Fareleri mi? Elbette."

Kaşlarını çattı. "Kanlı mı oluyor?"

"Benim için hayır ama farelerin tam tersini düşündüklerine eminim. Köpeklerle gelincikler pislikleri temizliyor zaten." Sonra gülümseyerek, "Winnie onlar fare," dedi. "Pis, çirkin fareler. Ve her biri yılda elli altmış kez yavrular. Ve bu yavrular da iki ay içinde büyüüp yavru olacak hale gelir. Anlıyor musun? O küçük şeyler giderek yayılıyorlar. Evindeki yiyecekleri, duvarlarını kemiriyor, arabalarının içinde dolaşıp..."

"Iyyyy," diye titredi burnunu kırıştırarak. "Ama yine de hayvan onlar."

Göğsünden o her seferinde şaşırdığı sesi çıkararak öyle bir gülünce Edwina keşke ben gülmeseydim diye düşündü. "Haklısın, yavrum." Ona defalarca yavrum dememesi gerektiğini, ayrıca böyle bir hitap biçiminin hoş karşılanmayacağını söylemişti ama adam ısrarla kullanmayı sürdürüyordu. Onu çekıştirmeyi sürdürerek, "Belki de onlara peynir alıp her gece beslemeliyiz," dedi. "Ah yapma." Kolumdan tutup Edwina'yı çekti sonra da çevirip sırtından ittirdi.

Omzunun üzerinden ona endişeyle baktı ama Mick yüzünde sanki korkudan ölüyormuş gibi yaparak komik bir ifadeyle, "Heyecandan titriyorum," dedi neşeyle. Şimdi eski aksanıyla daha bir vurgulu konuşuyordu. Korsanlar diyarı Cornwall ve Cockey karışımı bir aksan. "Garajı kanlarıyla boyayacağız."

Adamın yeniden eski neşeli halini takındığını görmek hoştu.

Garaja, evet işte bu bir fırsat, diye düşünerek gitti. Mick kendini iyi hissetmesine neden olan bir iş yaparken o da aşağı kata taşınması gerektiğini söyleyiverecekti. Bunu ne diye bu derece dert etmişti ki kendine? Adam omzunu silkip kabullenecekti. Aldırmayacaktı bile.

Garajın ön kapısına yaklaştıklarında Edwina bir ççek arabası gördü. Mick bunu köpekleriyle gelinciklerini taşımak amacıyla bir arkadaşından ödünç almıştı. Mick'in arabanın arkasındaki elemanları yaklaştıklarını görünce havlayıp, sağa sola atılmaya başladılar.

Tahta arabadan altı kutu indirdi. Her bir kutuda iki gelincik vardı. Mick ısıklık çalınmaya kadar içeride bekleyen beş köpek de sahiplerinin komutunu duyunca atlayıp yanına geldi. Magic dizlerine atlamıştı. Küçük köpek oldukça heyecanlanmışa benziyordu. Bu gösterinin ardından Winnie içeri yönelirken Mick kucağında içleri gelinciklerle dolu kutular, bacaklarının etrafından koşuşan köpeklerle sanki havada süzülerek ilerliyormuş gibi yürümeye koyuldu. Bu hareketleri ya köpekleri bir şekilde kontrol edebilmek için ya da o an içinde bulunduğu büyük mutluluğun etkisiyle yapıyordu. Tıpkı fareli köyün kavalcısı gibi.

İçeride, garajda çömelip kutuları yere koydu. Köpekler hoplayıp zıplamaya devam ediyordu. Ama ellerini havaya kaldırıp, "Hey," diye bağırdığı anda köpekler birden susup yere oturdu. Şimdi altı alaca renkli küçük terrier ona bakıyordu. "Bekleyin," dedi onlara.

Adamın hareketlerini izledi. Eğiliyor, kalkıyor, gelincik kutularını köşelere yerleştiriyor, kendini büyük bir dikkatle izleyen köpekleri yönlendiriyor, bir yandan da Edwina'ya açıklamalar yapıyordu.

"Fare avcılığı benim geldiğim yerde spor olarak kabul edilir. Tüm komşuların birlikte yaptığı faydalı bir spor. Büyüyünce ahırlarda, kümeslerde ve madenlerde avlandım. Bazen onlarca adamla birlikte..."

Konuşmayı sürdürdü ama Edwina onu kısmen duyabiliyordu. Şaşkınlıktan donakalmıştı adeta. Mick metodik biçimde köpekleri köşelere yerleştirip, gelincik kutularını ayarladı. Sonra geri

çekilip baktı. Ardından açılarını biraz değiştirdi. Sonra aynı şeyi birkaç defa daha yaptı. Sanki analitik bir plana göre çalışıyormuş gibiydi. Bu sırada hareket ederken belinden sarkan aletlerin de sesleri işitiliyordu. Bir kangal halat, bahçe makası, uzun, ince, ucunda metal bir kısım da olan bir sopa.

Kemerinde ayrıca bir çift de deri eldiven vardı. Ayağında çizmeler. alışırken gıcırđıyorlardı. Paalarını içine sokmuş, dar pantolonunun üzerine dar, soluk kırmızı, yakaları açık bir gmllek giymişti. Bu eski iş kıyafetleri Edwina'nın onu ilk gördüğünde zerindekilere benziyordu. Ama bunlar sanki daha bir yakışmış gibiydi. Modaya da daha uygundu. Peşinde kovalayan kimse de olmadığından tüm kontrolün kendisinde olduğunu bilmenin rahatlığı da vardı.

Vakur ve titizdi. Yaptığı işi iyi biliyordu.

Konuşmasını bitirdi. "... Ama köpekleri taktiksel açıdan uygun yerlere koyarsan yapabilirsin tabii," dedi. "O zaman gelincikleri gerekli yerlere yollarsın. Onlar hemen yuvaya dalarlar. Dışarı kaçanlar da köpeklerle burun buruna gelir. Ve ben de... bu iki saldırıdan kurtulabilenleri yakalamaya çalışırım."

Bu onun için bir çatışma hatta daha ötesi hayvan ordularıyla giriştiği bir savaştı. Winnie yeniden titredi. Bu sırada ağzından da bir ses çıkmış olmalıydı çünkü Mick dönüp ona baktı. "Ben başlamadan gidersin. Sadece iş bitince güzel olacağını grmeni istedim sanırım..." Sanki Edwina buna karşı çıkmış gibi ekledi. "Bu tilki avından daha kötü bir şey değil. Hatta köpekler avda tilkilerin boğazlarını parçalarlar. Tilki yerine fareyi kovalayan Magic'se o iğrenç yaratığı yere gmecek sadece. Sonra da ben gelip gömdüğü yerden çıkarıncaya dek havlayacak."

Edwina yüzünü ekşitti. "Tanrı aşkına! Ben hiç fare görmedim..." Adama baktı. "Nasıl bir şey?"

"Görmedin mi?" Kadının bu iten merakı komiğine gitmişti.

"Tahtaların üzerinde koşturacak, her tarafa atlayıp duracaklar." Başını iki yana salladı. "İlk birkaç dakika tahmin edemeyeceğin kadar çılgınca bir koşturmaca yaşanacak. Herkes birbirini kovalıyormuş gibi. Fareler bizi de çileden çıkaracak başlangıçta. Hiç hoş bir görüntü değil, Win, ama kesinlikle çok eğlenceli. Eğer izlemek istersen üst kata çık. Orası güvenli olacak."

"Güvenli?"

"Lağım fareleri yükseği sevmez."

"Şey... Hayır, teşekkürler."

"Çok yazık," diye takıldı. "Hayatında görebileceğin en heyecanlı şeyi kaçıracaksın."

Edwina bundan kuşkuluydu. Zaten hayatındaki en heyecanlı şeye bakıyormuş gibi hissediyordu. Belinden halat, makas, sopa sarkan, çivili çizmelcriyle sağa sola hoplayıp zıplayarak garajı 'daha iyi' hale getirmeye çalışan adam yeterince enteresandı.

"Ne?" dedi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Sonra sanki Edwina onu bir şeyle suçlamış gibi gülümseyerek, "Pekala," dedi. "Seni buraya bu işte ne kadar iyi olduğumu göresin diye getirdim. Kalırsan etkileneceksin." Müthiş bir kendine güven duygusuyla, gülümseyerek bakıyordu.

"Etkilendim." Biraz tedirgin de olsa o da gülümseyerek karşılık verdi. Fareler. İyy. "Senin müthiş derecede usta olduğuna hiç şüphem yok." Başını iki yana salladı. "Zaten birçok alanda gayet iyisin."

Başını büyük bir ilgiyle kaldırdı. "Beni hep düzeltiyorsun."

"Birçok alanda iyisin," diye tekrarladı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu çok hoşuna gitmişti.

"Evet."

Çevresine baktı. Adamın az sonra yapacağı savaş gözünün önüne gelince hafifçe titredi. Ama burada kalıp izlemekten de ödü kopuyordu. Fakat destansı bir şey olacağından da zerre kadar

kuşkusu yoktu. “Yani senin...” Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilemiyordu. Sonra karar verdi. “Gidip evlerini farelerden arındırdığın müşterilerin mi var?”

“Herıld,” dedi alaycı bir tonla.

“Peki, daha önce gidip gitmediğini, kimin sana ihtiyacı olduğunu, kaç para alman gerektiğini filan nereden biliyorsun?”

Omzunun üzerinden ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. “Hatırlamıyorum. Yazıyorum.”

“Nereye?” diye sordu. Acaba bir kağıda mı yoksa avucunun içine mi diye düşündü.

Hayret içinde gülümseyip başını iki yana sallayarak, “Deftere, Win,” diye karşılık verdi.

“Hesap defteri?”

Gözlerini devirdi. “Öyle de diyebilirsin. Ben bir iş adamıyım. Yüzün üzerinde düzenli müşterim var. Ayrıca her sene yedi yüz müşteri bulmak zorundayım. Adresleri, gittiğim yerleri, onların bana söylediklerini filan yazarım. Sonra yaptıklarımı da eklerim. Geçen sene altmış dört pound kazandım. Benim gibi bir herif için...” Durup, düzeltme ihtiyacı hissetti. “Benim gibi bir adam için hiç de fena sayılmaz.”

Gerçekten de öyleydi. Adeta donakalmıştı. Kayıt mı tutuyordu?

Mick devam etti. “Şuradaki Joe. Magic’in oğlu. Arabasını aldığım adamın köpeği Maj bayılıyor ona. Ben de ilk yavruyu ona vereceğime söz verdim. Arabasını kullanmama izin vermesi karşılığında.”

“Çok iyisin.”

“Hayır, değilim. Deminden beri anlatmaya çalışıyorum. Bu benim işim. Arkadaşımı memnun edip para kazanması için destek olmam gerek. Yoksa arabasını kullanamam. Çünkü o da arabasını...”

Konuşmaya devam etti. İşiyle gurur duyuyordu. Bu sırada Winnie de fare avcılığının detaylarını ne kadar ilginç bulduğunu fark ederek bir hayli şaşırmıştı.

Mick bir gelinciği alıp, zil takılı boynunu tutarak Edwina'ya gösterdi. "... çünkü döşemelerin altına gidecek olan bu. Ben de onun nerede olduğunu bilmek istiyorum." Küçük hayvanı biraz daha kaldırdı. Siyah tüyleri pırıl pırıl parıldayan hayvanı sallayarak, "Çok güzel değil mi?" diye sordu.

Gelinciği yeniden kutuya bıraktığı anda Winnie hayır, gelincik değil diye düşündü. Karşımdaki, uzun kollu, uzun bacaklı, güçlü, kuvvetli adam çok güzel. Hem de üzerinde fare avı kıyafetleri olmasına karşın.

Bir fare avcısı. Adam bir fare avcısıydı. Ve onu öpmüştü. Bir kere nazıkçe bir kere de ağlamasına neden olacak kadar büyük bir tutkuyla.

Ah, Tanrım, Tanrım, diye kızdı kendine. Onu heyecan verici bulma. Ya da, hayır, neden bir baca temizleyicisi tutup onu da öpmüyorsun? Bir camcı çağırıp ön pencereyi tamir ettirebilir, belki de ona sarılırdı. Muslukçu da hoş bir adamdı... aptallık, aptallık, aptallık. Ah, Edwina, diye düşündü kendini topla.

Fareler diye düşündü. Tanrım! Gitme zamanı. Her şeyi hazırladı. Neredeyse başlayacak. Döndü. "Pekala..." dedi.

Mick ona bakınca gitmek istediğini anlamıştı. Ama burada kalmasını çok istiyordu. "Bunu izle."

Kolunu Magic'e doğru uzatıp, parmaklarını şaklattı. Ve yaşlı Magic kendisinden beklenileni yaptı. Sadece eğlenmek için, çünkü Mick öyle yapmasını istemişti; köpek ara vermeden zıplıyordu.

Artık Magic yalnızca sevimli bir köpek değildi. Yüzü beyaz, vücuduysa beyaz kahverengi karışımı köpek buruşuk yüzüyle yerinde duramayan bir avcıydı. Ama Maj tam manasıyla inanılmazdı. Sanki Mick'in korkusuzluğu hayvana sirayet etmişti.

Bir buçuk metre sıçırıyordu. Yukarı. Sonra küçük patileri yere değer değmez bir kez daha fırlıyordu. Mick köpeğin bu enerji hareketlerini izlemekten büyük bir zevk alıyordu. Arka arkaya Mick durmasını söyleyinceye dek devam edecekti. Eğer günün birinde Mick bu zıplayışlar sırasında ölürse köpek de zıplaya zıplaya can verirdi herhalde.

Mick, yüzünde hayret ifadesiyle olup bitenleri izleyen Win'e gülümsedi. "Sanki bacaklarında yay var gibi," dedi. "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün? Boyunun beş katı kadar zıplıyor. Eğer ben o kadar zıplasam kafamı garajın tavanına çarparım."

Gözlerini köpektan ayırmadan başını iki yana salladı. Mick onu böyle şaşırmış, etkilenmiş görmekten çok mutlu oluyordu. Ah, beni eğlendirmek istedi. Beni etkileyip kalmamı sağlamak istiyor. Ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor sadece. Fareleri üzerine salarak etkilenmeyeceğimi biliyor tabii.

Maj'ın daha fazla yorgun düşmemesi için köpeğe bakarak başını hızla salladı ve hayvan da o anda zıplamayı kesti. Şimdi gözleri pırıl pırıl, neşeyle Mick'in yeni talimatını yerine getirmes üzere hazırda bekliyordu. Mick köpeğe cebinden çıkardığı bir parça elma verdi. Az önce yaptığına karşılık köpeği sevdiği bir şeyle ödüllendirmişti. Aslında ödöl vermese de olur, köpek aynı gösteriyi sunardı. Genelde de bir şey vermezdi zaten.

Mick, Win'in köpekle ilgili anlattıklarını dinlemediğini biliyordu. Zaten kendi bile ne söylediğinin pek farkında değildi. Sadece, gitme, demek istiyordu. Kal. Kal ve beni izle. Bunun yerine ağzında geveleyerek, "Sadece bir kere bir fare bu öfkeli dostuma kafa tutmaya kalkışıp onu ısırđı ve bu da Magic'i tam anlamıyla delirtti..."

Mick kadına baktı. Köpeğin maskaralığından hoşlanmış gibi görünüyordu ama pek de yerinde duramıyor gibiydi. Farelerden

rahat olmuştı. Ortam hoşuna gitmemiştir. Farelerin öldürülmesini izlemek istemiyordu.

Neden onu buraya getirmişti? Bu tavrı sergileyeceğini tahmin etmesi gerekirdi.

Elbette yanıtı biliyordu. Yanıt kadının yüzünden okunuyordu. Çünkü onun bu işte ne kadar iyi olduğu daha saldırı hazırlığı içindeyken bile belliydi. Oysa Edwina'nın ona öğretmeye kalkıştığı her şeyde tam tersine bir hayli beceriksizdi. Oysa Edwina'nın karşısında... becerikli, her şeyi kolaylıkla ve ustalıkla yapabilen biri olmak istiyordu. Fare avcılığında ustaydı. Bayanları etkilemek için bu da bir yoldu elbette.

Gerçekten de fare avlayarak kadınları etkilerdi. Çoğu kez üst kat korkuluklarından bakan bir kadın aşağıdaki lağım farelerini avlayışını izlemişti. Lağım fareleri alt katta, daha küçük, siyah farelerse üst katlarda olurdu. Bu hiç değişmezdi. Bu fare dünyasının kuralıydı. Üst kattaki küçük farelerin icabına birkaç kedi de bakabilirdi. Ama Mick alt katı ele geçiren çok daha aç gözlü büyük farelerin adamıydı. Çoğu kez iğrenerek titremelerine rağmen onu izleyen kadınlar bir yandan da gözlerini üzerinden alamayarak adeta yerlerine mihlanıp kalırlardı. Sonra onu temizlenmesi için çamaşırhaneye yollarlar, ardından da bir fincan çay ya da bir kadeh şarap içmeye davet ederlerdi. Sonrası da çorap söküğü gibi gelirdi.

"Gitmem gerek," dedi Winnie.

Mick yüzünü ona döndü. "Biliyorum. Yıkayıp üzerimi değiştirdikten sonra öğleden sonraki derse gelirim. Gecikmem."

"İyi olur." Bir adım attı. Sonra geri döndü. "Ah, bu arada sana söylemem gereken bir şey var. Milton," dedi sanki adını anınca çok daha hoşgörülü bir karşılık alacakmış gibi. "Hayır, Milton değil. Ben..."

Mick bekliyordu. Ama daha işitmeden bedenindeki kanın akışı hızlandı. Buna yüz ifadesi, kararsız tavırları ya da herhangi

başka bir şey yol açmış olabilirdi. Şimdi kalp atışları da bir hayli hızlanmıştı. Çok kötü bir şey işitecekti.

Edwina, "Şey, ben... Senin Milton'ın yanındaki odaya... taşınmanı istiyorum," dedi. "Sana yardım edecek."

Ona adeta inkar etmesi için bir fırsat sunarak, "Benim uşakların katına taşınmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Edwina başını hayır anlamında iki yana salladı ama ağzından çıkanlar durumu yalnızca onaylıyordu. "Milton'la olacaksın," dedi sanki bu bir ayrıcalıkmış gibi. "Hemen yanındaki odada."

"Doğru."

Kendini savunmaya çalışarak, adamın zaten bildiği şeyi ekleme ihtiyacı hissetti. "Milton'ı severim. O benim için yalnızca bir çalışan değildir. Aşağıda yatmasının nedeni bunu kendisinin istemesi. Ayrıca böylesi çok daha uygun."

"Çünkü o senin uşağın."

Kaşlarını çatarak ağzını açtı sonra hiçbir şey söylemedi. Sanki ona gerçek düşüncelerini söyleyemeyecek kadar kızgınmış gibi.

Bu sırada Mick işin aslını anlamaya çalışıyordu. Aslında neden taşınmak zorunda olduğunu anlamıştı. Çapkın Mick cezalandırılıyordu. Belki Londra'nın doğusundan gelen bu hergele birkaç metre daha aşağıda yatarsa Edwina onu öptüğünü hatırlamaktan kurtulmuş olacaktı. Canı cehenneme. İstedliğini denesin bakalım.

Bir süre ağzını bıçak açmadı. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmesini istemiyordu. Bu yüzden arkasını dönerek, Edwina'yı dili bağlanmış, ne yapacağını bilemez halde bıraktı. "Açıklamaya gerek yok," dedi. Çömeli köpeğini okşadı. "Sorun yok, Bayan Bollash. Buradaki işim biter bitmez istediğinizi yaparım. Şimdi gitseniz iyi olur. Başlıyorum."

Kalkıp ellerini pantolonuna sildikten sonra belindeki kemere takılı eldivenlerini aldı.

Tam o sırada yerdeki gelincik, arabadaki ortağına öfke dolu bir çığlık attı. Bu daha ziyade tıslama gibi bir şeydi. Bu derece arın bir bedenden böyle bir ses çıkması şaşırtıcıydı.

Ve tam o anda Winnie adamın üzerine atladı. Buna hazırlıklı olmadığı için birden sarsılmıştı. Winnie adamın omuzlarını yakalayıp neredeyse sırtına tırmanma pozisyonu almıştı. Mick dengeğini kaybetti ama yere kapaklanmaktan son anda kurtuldu. Bu sırada Winnie çenesini ve kulağını sımsıkı tutuyordu.

“Gelincikler,” diye mırıldandı Winnie’nin kolu tam çenesinin altından geçerken.

Winnie’nin vücudu biraz gevşemiş olsa da yerden yüksekteki konumunu muhafaza ediyordu. Bacaklarını da adeta mengene gibi beline dolamış, bu sırada eteği de iyice açılmıştı.

“Sadece gelincikler,” diye yatıştırmaya çalıştı Mick.

Dönüp, Winnie’yi yavaşça yere indirmeye çalışırken bu cüseli kadını yere düşürmemeye de gayret gösteriyordu. Ah, çok garip ama bir o kadar da hoş bir şey olmuştu. Onun rahatlayıp, sakinleştiğini net biçimde hissetmişti. İlk anda bacaklarını kasıklarında hissedince çok irkilmişti. Ayrıca sırtına da atlamış, bedenleri birleşmişti. Gerçi kadın bunu bilinçli yapmamıştı ama olsun. O bu tür ani tepkilere alışıkta aslında. Bundan da zevk alırdı. Çok etkileyici bir tepki. Yapacak bir şey yok. İkimiz de sarsıldık.

Onu sırtından indirirken içi umutla dolmuştu. Göğüslerinin sırtındaki temasını, kasıklarına değen bacaklarını hâlâ hissediyordu. Tanrı aşkına diye düşündü. Muhteşem poposunu kaldırıp, yere bastı.

İşte o anda kısacık bir an yüz yüze geldiler. Birbirlerinin bedenlerini hissetmişlerdi. Winnie duraksayıp başını kaldırdı. Eğer Mick o anda yüzüne üflese kadının kirpikleri titreşirdi. Bir an için adamın normalde yapacağı şeyi yapmasını istedi. Normalde bu kadar yakınlaştığı bir kadını öpmek istiyorsa hiç duraksamazdı.

Ama bu kez yüzüne bakarak, "Yine benim hatam olurdu değil mi?" diye mırıldandı.

"Ne senin hatan olurdu?" Winnie ıslak dudaklarıyla orada öylece duruyordu.

İçinden lanet okudu. Yeterli uzaklık varken kendine bir şekilde hakim olmuştu. Ama bu kadar yakinken Winnie'nin durumu anlamaması sinirlerini bozuyordu. Sakin bir ifadeyle, "Seni öpmemi istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır!" dedi hemen. Yüzündeki şaşkın ifadede o sırada ne düşündüğü anlamak mümkündü aslında.

Winnie'yi bırakıp, hafifçe itti. "Güzel. Hatırlarsanız ben de biraz karşılık görmek isterim. Biraz karşılık, Bayan Bollash. Eğer benim sizi öpmemi istiyorsanız bunu açıkça söyleyin. Aksi takdirde..." İsteyerek aksanını değiştirdi. "Benden öpücük möpücük aldıramazsınız."

Ona bakıp dudaklarını kanları çekilene dek birbirine bastırdı. Yüzünde öfke, üzüntü, şaşkınlık ifadeleri birbirine karışmıştı.

Sonra içindeki çokbilmiş kadın devreye girdi. "Möpücük diye bir şey yok. Ayrıca *aldıramazsınız* değil *alamazsınız* olmalı."

Homurdanarak, "*Aldırmayacaksınız* işte," dedi. Kesinlikle tartışma çıkarmak istiyordu. İşte yine karşı karşıyaydılar. O ve Winnie. Her şey baştan başlıyordu. Tanrım, bu kadın ne kadar da kalın kafalı! Bir türlü anlamıyor mu? Lanet olsun, tek istediğim onu ahırın arkasına sürükleyip, eteğini kaldırmak... Ya da hayır, belki de bunu arabada yapabilir, onu koltuğa yatırıp ya da... Tanrı aşkına, bunu nasıl yapacağını bilemiyor ama yüzlerce farklı alternatif düşünüyordu. Ona sahip olmak, hem de hemen belki de burada yere yatırıp bu işi bitirmek istiyordu. Tabii köpeklerle gelincikler sorun çıkarmazlarsa.

Bunun yerine kendini, "Ne dememi istersiniz?" diye sormaya zorladı. "Gerisi neydi?"

Onu bir kez daha düzeltme ihtiyacı hissetti. "Lütfen. Birisinden bir şey isterken lütfen dememiz gerekiyordu unuttun mu?"

Adam yüzünde abartılı bir hoşgörüsüzlükle, "Lütfen. Bayan Bollash?" dedi. "Paşa gönlünüz benden ne dememi istiyor?"

Winnie bu kez bakışlarını kaçırmadı. "Alamazsınız. Ya da alamayacaksınız."

"Alamayacaksınız," diye tekrarladı. Alamayacaksınız. Mick sözcüğü doğru söylediğini biliyordu. Winnie'ye baktı. Tüm cümleyi duymak istiyor. Aptal kadın. Ona hayranlık duymaktansa söylediklerini düzelterek daha mutlu oluyor. Düzeltmekten adeta cinsel ilişkiye giriyormuş gibi zevk alıyor. "Alamayacaksınız, Bayan Bollash."

Kadın şaşkınlıkla yüzüne bakmayı sürdürünce hâlâ yanlış mı söylüyorum acaba diye tereddüt etti. Ama hemen ardından, "Şey. Evet. Bu oldukça iyiydi," dedi gülererek. "Hatta kusursuz." Güldüğünde, ki bu pek nadir oluyordu, gerçekten çok hoş görünüyordu. Sonra hiçbir açıklamada bulunmadan, "Özür dilerim," dedi.

Ne olduğunu anlayamadığı başka bir özür daha. Ama hiçbir açıklama yapmadan dönüp, çıktı.

Winnie'nin garajdan çıkışını ardından da arka bahçeden geçerek bir an için duraksamadan arka kapıdan girip, evin içinde gözden kayboluşunu izledi.

Çok hoş, Mick. İşte sana bir ganimet.

Elini saçlarında gezdirirken gözlerini kapattı. Derin derin nefes alarak zihnini boşaltıp sakinleşmeye çalıştı. Tanrım yardım et, bu kadın aklını başından alıyordu.

Farelere yoğunlaşmaya karar verdi.

İşini en kısa yoldan halletti. Gelincikler yuvaya dalıp fareleri kovalamaya başladı. Fareler de can havliyle kendilerini dışarı attılar. On dakika süren bu gösteri ona çok iyi gelmişti.

Bitince katliam alanının ortasına oturdu. Onlarca ölü fare var-

dı etrafında. Bir de gelincik ölmüş, köpekte feci şekilde ısırmıştı. Doğru diye düşündü. Doğru.

"Biliyor musun haklıydı," dedi küçük köpeğin yarasını temizlerken. "Çok korkunç değil mi? Baksana sana ne yaptılar."

Winnie'yi buraya getirme nedenlerinden birini daha fark etmenin yarattığı şaşkınlıkla düşüncelere daldı. Evet, ona bir konuda ne kadar iyi olduğunu göstermek istemişti ama bundan daha da ötesi kendine benliğini kaybetmediğini, hâlâ aynı Mick olduğunu kanıtlamak istemişti.

Ne var ki bu konuda tam tersini ispatlamıştı. Ama köpek onunla aynı fikirde değildi. Mick onu bıraktığı anda ayağa kalkıp, aynı işi bir kez daha yapmaya hazır halde beklemeye koyuldu. Aptal köpek. Fareler arada dişlerini bir yerlere geçirmeyi başarırlardı. Bu çok sık olmasa da Mick'in istemeyeceği kadar çok olurdu. Adeta Mick Tremore'un hayatının bir parçasıydı bunlar. Elinde fare ısırganının neden olduğu kocaman bir iz vardı. Fare avı iyi bir spor olabilirdi ama iş sırasında olanlar çok iğrençti.

Çok çok iğrenç.

Nefesini burnundan vererek güldü. Kesinlikle iğrenç. Oysa bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tehlikeliydi de ama daha önce buna da hiç aldırmamıştı. İşte sorun buydu. Seçenekler. Şimdi doğru yere bakarsa önünde türlü türlü seçenekler uzanacaktı.

Mick farelere dokunmadan hepsini tek tek kancayla toplayarak bir çuvala attı. Sonra hayvanlarını toplayıp hepsini tulumbadan çektiği soğuk suyla yıkayarak temizledi. Köpeklerini ve gelinciklerini farelerin taşıdığı hastalıklara ve parazitlere karşı korumak amacıyla özenle yıkadı. Zaten sonra kendi de yıkana-caktı.

Magic'in üzerine soğuk suyu dökerken iyi ki benim için sıcak su var diye düşünüyordu.

Senra birden düşüncelere daldığını fark etti. Vay canına? Bu günlerde banyo yapmak hoşuna gitmeye mi başlamıştı acaba? Evet, kesinlikle öyle. Artık küvetin tıkacını çekmeyi hiç istemiyordu. Sirt üstü yatıp her yanı kırıncaya dek suyun içinde beklemeye bayılır olmuştu.

Burada, bu evde yaşamaya başlamak üzerinde tahmin etmediği kadar şiddetli etkiler bırakmıştı. Bedelini kesinlikle karşılamayacağı şeylerden zevk alır olmuştu. Küvet. Bir musluktan boşalan litrelerce su. Sırf banyo yapma amacıyla kullanılan buharlı odalar.

Ve asla sahip olamayacağı kadını da istiyordu.

Kendini Winnie'ye teslim etmeye başlaması da komikti. Onun söylediklerini düzeltmesine alışmıştı. Yüzüne bakışı, ardından düzetebilmesi birkaç haftasını alacak şeyler söylemesi ona son derece normal geliyordu. Ve son zamanlarda söylenenleri adeta beyninin bir tarafına yazmaya başlamıştı. Çünkü dersler bitip buradan ayrılacağı gün geldiğinde de öğrendiklerini hatırlamak istiyordu. Winnie'den mümkün olduğunca çok şey öğrenmek onun açısından iddiayı kazanmaktan daha önemliydi. Yeni fikirler ediniyordu. Ayrıca Winnie bir tür ayna gibiydi. Ona bakınca kendine daha bir çekidüzen verme ihtiyacı hissediyordu.

Çokbilmişlik taslamadığı zamanlarda sohbet etmeye can atacağı türden bir dostu gibi oluyordu. Her gün görmeye can attığı bir dostu. Uyanıp kendine gelir gelmez ilk onu hatırlıyordu. Başını sallayarak uyumadan önce, iyice ağırlaşmış göz kapakları kapanmadan önce de en son onu düşündüğünü hatırladı. Tatlı Win. Komik Win. Akıllı Win. Korkmuş, cesur, dikkatli; dünyanın, sanki dişleri yokmuş gibi, kendini ısırmasından kurtulmaya çalışan, müşkülpesent Winnie.

Hayır, bu onun eski kişiliği değildi. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama emin olduğu tek şey eskisi gibi olmadığıy-

dı. Bunu bilmek de üzerinde çıplak üst dudağını aynada ilk kez gördüğü andaki etkiyi bırakıyordu. Bu durum aklını karıştırıyor, ne yapacağını bilemez hale getiriyordu. Önünde net göremediği sonuçlarını da bilemediği, denenmemiş seçenekler olduğunu hissediyordu. Rezzo ve diğerleriyle bir odayı paylaşan bir fare avcısından başka ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Hangi yöne gittiğini de, neyin garip – hayır, çok garip demek lazım – olduğunu da kestiremiyor, hangi yöne gideceğini bilemiyordu. Bu da Winnie'yle yaptıkları akşam okumalarında işittiği o yepyeni kelimelerin aklına üşüşmesine neden oluyordu. Okumayı bir taraftan çok seviyordu ama diğer taraftan hafızasına lanet okumaktan kendini alamıyordu: Kaygı, şaşkınlık, sersemlik ve afallamak.

Bu kelimeler bir fare avcısının nerede işine yarardı ki?

İşi bitince Freddie'yi sakinleştirmek üzere yanına gitti. Gelinciği artık çalışmıyor, garajın arkasındaki kafesinde duruyordu. Hayvan az önce olanlardan dolayı 'kaygılı' görünüyordu. Gelinciklerin on, on iki yıl yaşamalarına karşın Freddie on üç yaşındaydı. Çok güçsüz ve neredeyse yarı kördü. Ölmek üzere olduğunu düşündüğü zamanlarda onu cebinde taşır, bunu gören insanlara da bahaneler sıralardı. Ama gençliğine Freddie belki de gelinciklerin en cesuru, en yeteneklisiydi. Her şeyiyle dört dörtlüktü. Cornwall'da onun sayesinde çok para kazanmıştı. Londra'ya geldiğinde onun sayesinde iş bulmuş, yine onun sayesinde kendine güveni gelmişti.

Bu günlerde de yeniden gücünü toplamaya başlamıştı. Artık eskisi kadar zayıf değildi. Yeni ortama ayak uydurmuştu. Mick okşayıp, severken, bir yandan en büyük farenin ciğeriyle besleyip ona tüm farelerin işini bitirdiklerini söylüyordu. Bu onu neşelendirmişti. Hayvanın bakışlarındaki mutluluğu görmek kesinlikle çok hoşuna gidiyordu.

Bölüm 15

Bay Tremore ağırdan almadı. Öğleden sonra odasına gelir gelmez yıkanıp, eşyalarını yatağın üzerine yaydıktan sonra hepsini çabucak sırt çantasına tıktığı gibi alt katın yolunu tuttu. Milton'ın yanındaki odaya geçmeyecek, koridorun en sonundaki, uşak odasını isteyecekti. Orası en kılıçlık odaydı. Ama rahatsız edilmeyeceği, kafasını dinleyebileceği bir konumdaydı. Aslında orası zamanında bulaşıkhaneye bile eklenebilirdi. Ön taraftaki yola bakan yüksek pencereden geceleri yalnızca sokak lambasının ışığı, gündüzleri de sokaktan geçen Londralıların ayakları görünüyordu.

Güzel diye düşündü Winnie. En azından artık daha iyi anlayacaklardı. Ve gerçekten de öyle oldu. Winnie onu susturmuştu. Bu aslında garip bir sessizlikti. Belki de altında çok şeyler gizli olan, nedeni belirsiz, üzerinde hiç konuşulmamış bir sessizlik. Bir kez daha, güzel, diye düşündü. Bu da güzel.

Sonunda masasına dönüp her şeye kaldığı yerden başlamak birkaç gününü aldı. Ama yeniden her şey normale döndüğünde bu işten çok zevk aldığını fark etti.

Mick her ne kadar pek eğitilmiş değilse de Winnie'nin başlangıçta tahmin ettiği kadar kötü durumda da değildi. Cornwall'da temel okuma işini halletmişti. Aslında inanılması güç ama temel eğitimi bitirmişti orada. Kelime oyunlarına bayılıyordu. Bu da

ona bir şeyler öğretmeyi daha da keyifli kılmıştı. Öğretmenin her adımında dikkatli olmasını gerektiren, az bilgili olmasına karşın ilginç bir öğrenciydi. Her zaman Winnie'den bir adım önde olur, dersi daha önce aklına bile getirmedeği noktalara sürüklerdi.

Özellikle kelime çalışmalarını büyük bir hevesle yapıyordu. Elbette bazı kelimeler çok hoşuna gidiyor sonra da bu kelimelerden bir türlü kurtulamıyor, her seferinde onları kullanmayı tercih ediyordu. Neden bu derece aşırı istekli olduğu, tam bir sırdı. Bazen durup dururken Edwina'nın ona öğretmediği ya da kendisinin okumadığı bir kelimeyi kullandığı oluyordu. Bunu sanki öğretmenine bir hediye veriyormuş ya da kelimeyi kendi uydurmuş gibi aniden söylüyordu.

"Harikulade," dedi birden.

Edwina başını kaldırıp karşısındaki adama baktı. Mick de ona, düşüncelere dalmış bir tavırla bakıyordu.

Devam etti. "Löp löp."

Winnie şaşırdı. Muhtemelen ne anlama geldiğini o da bilmiyordu.

"Yani güzel kalçaları olan demek."

"Armut gibi de denebilir. Yani iri kalçaları olanlara."

Gülümsedi. "Biliyorum. Geniş ve biçimliyse. Keşke geniş, biçimli, upuzun bir orkestra kemanını andıran harika bacaklarla bütünleşmiş kalçalar için de bir kelime bulabilseydim."

Winnie bir an için nereye bakacağını bilemedi. Sonunda cesaretini toplayarak adamın gözlerinin içine baktı. Vay canına diye düşündü. Orkestra kemanları. Venüs heykellerine atıf. Kesinlikle kelime haznesi genişliyor. Her ne kadar akli hâlâ aynı yerde kalmış olsa da.

Göz teması, bakışları bir zamanlar bıyıklı olan üst dudagina kayınca kesildi. Sürekli tıraş oluyordu ama Winnie burada bile adamın kendine olan güvenini seziyordu. Çünkü bıyığı kesmiş olsa da müthiş erkeksiliği zerre kadar azalmıyordu.

Mick Tremore'un söylediği, yaptığı her şeyde seziliyordu bu erkeksilik. Tüm şakalarında, sözlerinde, gün boyunca yaptığı şeylerde, en basit davranışlarında hatta söylenmelerinde bile bu karşı konulmaz güç hissediliyordu. Hatta sessizken bile. Asla göz ardı edilemeyip, hafife alınamayacak müthiş bir erkeksi karakter. Bıyıkları kesilince erkeksiliğinin o gücünü zerre kadar yitirmemiş sadece biraz daha kibarlaşmıştı.

İşin garip tarafı – artık uçurumun ne kadar eşiğinde olduğunu gayet iyi biliyordu – her ne kadar hor görse de adamın o sert, kontrolsüz, çevresine erkeksi enerji yayan halinden çok etkilenirdi. Oysa artık karşısındaki adam tanıdığı herkesten daha karmaşık hale gelmişti. Mick'in yeni edindiği nazik tavırlar bir tarafa, onun hâlâ koruduğu o erkeksi sertliği Winnie'nin daha bir hoşuna gidiyordu. Ve de dosdoğru oluşu. Ve de iyi kalbi.

O kelimeleri öğrenişiyle ilgili gizem bir gece sonra çözüldü.

Winnie sabaha karşı ikide ağladığını fark ederek uyandı. Hıçkırıklar arasında. Birkaç saniye kendini toplamayı başaramayıp ağlamaya devam etmişti. Sonra kendine gelip, kalbi derince çarpmasını sürdürürken gözyaşlarını sildi. Şaşkın bir halde bir süre öylece yattı. Rüya görmüş olmalıydı ama ne gördüğünü hatırlamıyordu. En azından neyle ilgili olduğunu hatırlamaya çalıştı ama öfke ve birinin bir şeye sahip olmasına izin vermediğine ilişkin yarım kalmışlık hissi dışında hiçbir şey hatırlayamadı.

Uyku son zamanlarda elinden kayıp gidiyordu sanki. Bir türlü uykusunu alamıyordu. Ama bu gece en kötülerinden biriydi. En azından rüyasının tamamını hatırlamadığı ve bu sayede de yeni bir sıkıntıya girmeyeceği için şanslı saymalıydı kendini. Süt içmek üzere mutfağa yöneldi.

Mutfaktan çıktığındaysa giriş kattaki holün sonundan ışık geldiğini fark etti. Kütüphaneden geliyordu. Nedenini bir an bile

düşünmeden o tarafa yöneldi. Sonra sessizce kapının önünde bir süre durdu ve ardından içeri daldı.

Ve oradaydı işte. Mick okuma lambasının yanındaki büyük koltuğa kurulmuştu. Winnie'yi görünce yerinden sıçradı. Yaka-
lanmışlık hissi. Kucağında bir kitap vardı.

Winnie içeri yürüdü. Bir süre birbirlerine baktılar. Elle tutul-
cak derecede yoğun bir sessizlik. Aslında her ikisi de bu sessiz-
likte bir sürü şey söylüyordu birbirine.

Sonunda Mick omuz silkip açıklama yapmaya karar verdi.
"Okumayı seviyorum. Bir daha bu kadar çok kitabı bir arada
bulma şansım olmayacağını düşündüğüm için de fırsatı değer-
lendirmeye karar verdim." Bir elini şaşkınlık içinde olduğunu
göstermek istercesine kaldırıp, "On iki gün," dedi.

Baloya on iki gün kalmıştı. Evet, zaman nasıl da geçmişti
böyle? Günler, saatler sanki göz açıp kapayıncaya kadar tükenip
gitmişti.

"Buradan ayrıldıktan sonra bol bol uyurum," diye ekledi.

Winnie'nin düşünmekten kaçındığı şeyi söylemişti. On iki
gün sonra değil şu an içerisinde bulundukları bu tuhaf ilişkiyi
sürdürmek, birbirlerini görmek için bile hiçbir bahaneleri kalma-
yacaktı.

"Okumada sorunun var mı?" diye sordu.

"Evet. Çoğu zaman." Kahkahayı bastı. Her ne kadar kravatını
gevşetip, yeleğinin önünü açmış olsa da üzerinde gündüz giy-
dikleri vardı. Okuma lambasının ışığı gömleğinde parlıyordu.
"Ama giderek geliştiriyorum. Özellikle de kelime bilgimi."

"Nasıl yapıyorsun?" Kullandığı kelimeleri kendi kendine öğ-
reniyor oluşu imkansız geliyordu.

Yanındaki masadan beş altı kağıt alıp gösterdi.

Kargacık burgacık yazılmış kelimelerle doluydu bu kağıtlar.
Harikulade, lop lop ve daha basit kelimeler. Ayrıca, *kimlik, men*

emek. Sayfalar bu tarz kelimeler ve işaretlerle doluydu. Her bir kelimenin karşısına onu hangi kitapta okuduğunu not etmişti. Bazen kısaltmalar kullanmış, hangi sayfanın hangi satırında o kelimeye rastladığının tarifini yapmıştı.

"Okumam bitince bu kelimelere sözlükten bakıyorum. Sonra da metni yeniden okuyup bu sefer anlayabilecek miyim diye görmeye çalışıyorum. Ertesi akşam da üzerinden geçiyorum. Umutmuşsam yeniden sözlüğe bakıyorum." Sanki bir türlü yenemediği kötü bir alışkanlıktan bahsediyormuş gibi özür dilercesine omuz silkti. "Kelimeleri seviyorum."

İşte, bunu biliyordu. Hafifçe gülümsedi. Sonra da "şeytani," diye mırıldandı.

"Caniyane."

"Menfur."

Şaşırdı. Sonra o da gülümsedi. Anlaşılan bu sonuncusunu bilmiyordu ama hoşuna gitmişti. "Kara vicdanlı," diye ekledi.

Winnie güldü. "Pekala. Sorun o kelimeleri bilmemen değil yerli yersiz kullanman."

"Kelimelerle oynamaya bayılıyorum." Baştan beri kulağa etkileyici gelen kelimeleri en doğru telaffuz biçimiyle kullanmaya çalışıyordu.

Ya da şaşırtıcı olanları. *Pipi* kelimesini geçirdi aklından. "Biliyorum," diye ekledi. "Ama balo gecesini fazla yapmamalısın. Özellikle de bazı kelimeleri sakın kullanma."

Mick kaşlarını çatı. Bir Cambridge öğretim üyesine yakışacak türden bilgelik dolu bir ifadeyle düşüncelere daldı. Yüz hatları, öylece hareketsiz durduğunda bile, net biçimde içsel bir hesaplaşma yaşadığını, olayları değerlendirerek bir hayli yoğun bir akıl yürütme çabasında olduğunu ortaya koyuyordu. Aslında böyle olması şart değil dedi Winnie kendi kendine. Zihni o anda bir taş misali bomboş olabilirdi. Ama yüz ifadesi – o kaşları ha-

fifçe çatışı, gözlerini bir noktaya sabitleyişi, geniş alnı – son derece entelektüel bir düşünceyle boğuştugu izlenimi yaratıyordu.

Adamın suratına bakakaldı. Aklından o anda açık göz kelimesi geçti. Belki bundan da ötesi. Uyanık, feleğin çemberinden geçmiş, hinoğlu hin. Hemen gözlerini kaçırdı. Onun aynı zamanda hiçbir fırsatı kaçırmayan biri olduğunun da farkındaydı.

O da zaten gözlerini Winnie'ye dikmişti.

Başını çevirerek, "Sana çeşitli kalıplar öğretelim," dedi. Boğazını temizledikten sonra da, "O gece kullanacağın hazır cümleler," diye ekledi. Mick'in uzattığı kağıtlardaki kelimeleri inceleyerek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Aslında gramerinle telaffuzunu düzeltirsek seçtiğin kelimeler çok kötü durmayabilir."

Başını kaldırıp Mick'e baktığında adamın rahatsız edici bir dikkatle kendisine baktığını gördü. Sanki Winnie'yi delip geçecekmiş gibi deliciydi bu bakışlar. Kelimeleri yanlış kullandığı kanaatinde değildi. En fazla değişik kullandığını kabul edebilirdi belki. Zekice yani. Ama kesinlikle yanlış değil.

Adamı en sert biçimde yargılayan, hakkında yanlış hükümler veren kendisiydi. Onun yeteneklerinin sınırını ilk andan itibaren doğru biçimde değerlendirememişti. Yalnızca arada sırada kendi kendine Mick'in zeki olduğunu söylemişti o kadar.

Hayır. Mick muhteşemdi. Daha önce bu kadar çabuk öğrenen bir öğrencisi olmamıştı. Yetenekleri bazen onu hayretler içinde bırakıyordu. Mick ondan daha zekiydi.

Kağıtları geri verdikten sonra geceliğini düzelterip, kollarını kavuşturdu.

Mick ona bakarken – bakışları deniz diplerindeki o göz alıcı yeşillığe benziyordu – içinin ısındığını hissetti. Üstelik yalnızca bakıyordu. Ama Winnie teninin ısındığını hissetti. Arkasını dönüp, elini yüzüne götürdü. Bu ondan saklanmak için bulduğu

yeçane yöntemdi. İnanamıyordu ama yüzü yine kıpkırmızı kesilmişti. Bir kez daha. Hem de hiçbir şey yokken. Bunu sağlamak için adam bu kez hiçbir şey yapmamıştı.

Winnie, yalnızca okuma lambasının ışığıyla aydınlanan, gerisi zifiri karanlık dünyasından kendisine bakan adamın hafifçe başını eğdiğini gördü. Tıpkı köpeği Magic'in bir insanın davranışını anlayamadığında yaptığı gibi.

Tamam, güzel. Winnie şaşırmıştı. Biraz da onu şaşırtsa hiç de fena olmazdı doğrusu.

Bölüm 16

Neredeyse beş haftalık bir süreçten sonra Bay Tremore pek çok şeyin yanı sıra İngilizceyi düzgün kullanma ve diksiyonunu düzeltme noktalarında etkileyici bir seviyeye erişmişti. Ama Winnie son bir dersi mümkün olduğunca erteliyordu. Aslında bundan tümüyle de kaçınabilirdi ama Mick baloya gideceğine göre mutfakta sağa sola zıplamanın ötesine geçecek şekilde dans etmeyi öğrenmek zorundaydı.

Kızlara daima üst kattaki müzik odasında dans öğretirdi. Burası annesi hayattayken, küçük müzikli toplantılar yaptıkları bir odaydı. Arada sırada da dans edilirdi. Şimdiyse oda köşedeki birkaç tuşu kırık, akortsuz, büyük, siyah piyano dışında boştu. Eski piyano da öylece bir köşeye atılmış, yavaş yavaş çürüyüp gidiyordu. Diğer taraftan bu parke zemin, biraz tozlu oluşu dikkate alınmazsa, oldukça elverişli bir dans pisti sayılırdı. Elbette balo salonu kadar büyük değildi ama yine de çalışmak için iyi bir yerdi.

Dans dersleri genelde Winnie açısından hiç sorun olmazdı. Dans etmeyi de yabancı kadınlara veya avukatların beceriksiz kızlarına eğlencelerde herkesten geri kalmamayı öğretmeyi de çok severdi. Normalde en sevdiği ders danstı. Gramofonunu getirir, piyanonun kapalı kapağı üzerine yerleştirir, ardından Strauss çalan bir üçlünün kaydettiği ezgileri odayı doldururdu.

Müziği başlatıp ardından adamın karşısına geçti. "Şimdi. Tam olarak önde durmayacaksın," dedi. "Biraz kenarda. Biraz da arala ki bacaklarımız..." İç içe geçsin. Bunu söyleyemedi.

Zaten söylemesine gerek yoktu. Mick bunu biliyordu. Elini tutup derhal doğru pozisyonu aldı. Winnie onun diğer kolunu tuttuğunda o da hemen beline sardı. Bunu da biliyordu. Bir süre şaşkınlıkla ne yapacağını bilemez halde bekledi. İşte dans sarılışı. Kendi kolu adamın kaya sertliğindeki omzunda, onun eliyse sırtında.

Her zamanki talimatlarını değiştirmek zorundaydı. Ona, "Öne doğru bir adım at," dedi. "Benimle birlikte üçe kadar sayıp..."

Bir adım gerilemek zorunda kaldı. Her zaman yaptığının tam tersi biçimde. Ters ayağıyla. Adam onu biraz daha sıkı tutup, birlikte hareket etmeye başladı. Ve birden her şey karıştı. Winnie kaydı, adımı kaçırdı. Ayağının altında bir şey varmış gibi gelmişti. Sanki yerde bir taş parçası varmış gibi. Oysa bunun mümkün olmadığını biliyordu. Belki de onun karşısında her zamanki gibi bir kez daha nutku tutulmuştu.

Daha neler olup bittiğini anlayamadan işler daha da kötüye gitti. Arkalarındaki piyanonun üzerindeki gramofon yavaşladı. "Ah, Tanrım," dedi Winnie.

Bay Tremore gramofonun yeniden kurulmasını beklerken hafifçe sallanıyordu. Bu sırada metalik bir ses işitildi. Bir eli pantolonunun cebinde diğeriyle tempo tutuyordu.

Şık - şık - şık. Ne kadar sinir bozucu!

Üzerinde fare avcısı giysileri değil, bir beyefendi kıyafeti vardı. Zaten Winnie'nin garajı da tertemizdi. Bugün yazlık, hafif ve şık tüvit, duble paçalı pantolonunu giymişti. Hafif, kahverengimsi gri, tam üzerine oturmuş mevsimlik yeleği de çok hoştu. İki düğmesi ilikliydi. Sonunda bağlamayı öğrendiği kravatı da kolalı gömleğinin yakalarının şıklığı kaybolmayacak şekilde duruyordu.

Hayır, tam bir beyefendi gibi duruyordu. Tepeden tırnağa kadar sınıf bir İngiliz beyefendisinden zerre kadar farkı yoktu. Zaten stil sahibi olmanın ne demek olduğunu da anlıyordu artık. Ama bu şık – şık – şık sesi seviyesini hızla düşürmüştü. Neden böyle sinir bozucu bir sesi çıkarıyordu ki?

Bay Tremore her geçen gün kusursuza yaklaştıkça tensel çekim açısından Winnie'nin işi zorlaşıyordu. Mick'in kusursuzlğundan rahatsızdı. Sessizliği sinirini bozuyordu. Özellikle onun için yaptıklarına önem vermiyor oluşu çileden çıkmasına neden oluyordu. İlerleme kaydedip ona bir şeyler öğretebilme adına verdiği tavizler sanki onun tarafından zerre kadar değerli değilmiş gibiydi. Sanki o olmasa da Mick her şeyi tek başına öğrenebilirmiş gibi. Daha da kötüsü ondan her geçen dakika daha çok etkileniyordu. Mick hiçbir şey yapmadan, hatta parmağını bile kıpırdatmadan onu baştan çıkarıp, aklını başından alıyor, tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu.

Bugün de gerginlik elle tutulacak derecede yoğundu. Buna tahammül edemezdi.

Uzatmamaya karar verdi. "Kes şunu," dedi.

Şık – şık – şık sesini çıkarmaya ara vermeden başını kaldırıp yüzüne baktı. Aslında, eğer yanılmıyorsa biraz daha hızlanmıştı.

Fark etmez, dedi kendi kendine. Gramofonunun yanına gidip, silindir kayıtlarını incelemeye koyuldu. Bu sırada da cebinde ne olabileceğini düşünüyordu. Ne var orada? Erkekler ceplerinde ne taşır?

Bay Tremore'un 'genelde' ne taşıdığını hatırlıyordu. Uzun boyunlu, sinsî, çabuk kızıp karanlık yerlere dalıveren hayvanlar. Sopa ve ziller. Ziller? Cebinde zil taşıyor olabilir miydi? Aniden üzerine atılıp pantolonunun ceplerini karıştırma isteği duydu. Üzerini yoklayıp sonra da ceplerini içlerinde başka bir şey olmadığına emin olmak için astarlarını dışarıya çıkararak aramak

istiyordu. Bu ikimizi de zor durumda bırakabilir diye düşündü. Ayrıca o çok sevdiği yeleğine zincirle bağlı, karnının hemen üzerindeki cep saatine de dokunmak istiyor...

İşte ses bu. Kolunu oynatıp, bacağına vurdukça saatinin zinciri yeleğinin sert düğmesine çarpıyordu. Adamın bu hareketleri ve çıkan sese sabitlenmişti adeta. Oyalanmak için yaptığı bu harekete adeta büyülenmişçesine bakıyordu.

Kendini etkiden kurtarabilmek için başını iki yana salladı. Bu sırada da yeni başlayan biri için yeterince yavaş olacağını düşündüğü başka bir Strauss kaydı buldu. Silindiri yerleştirip öğrencisinin karşısına döndü. Mick de hemen atılıp, sanki ne yapacağını biliyormuş gibi, onu tuttu.

Aslında tam olarak yapamamıştı. Hareketlenmek için dört denemede bulunmaları gerekti. Buna ne kadar hareket denirse tabii. Yönlendirmeyi biliyordu ama hâlâ paralel hareket edemiyorlardı. Çünkü Mick ritmi bilmiyordu. O başka türlü dans etmeye alışık. Kolunu hemen omzuna koymasını istiyordu. Böylece eli de hep ensesine yakın olacaktı. Sonunda ona, mümkün olduğunca kırma-maya çalışarak, bu tür bir dansın yakışsız olduğunu söyledi.

Mick homurdanıp, onu sanki bu söylediklerini az önce uydumuş gibi tepeden tırnağa süzdü. Ama derse devam edip, valsi Winnie'nin istediği biçimde sürdürdü. Bu arada müziğin susup odanın sessizleştiği her anda bu işin bir an evvel bitmesini istiyormuşçasına sabırsız hareketlerle zinciriyle oynadığını duyuyordu.

Gramofon altıncı veya yedinci kez takılınca ara verip silindiri kontrole gittiğinde bu kez Mick de yanına gelip silindirleri incelemeye koyuldu. Winnie adamın el yazısını okuyabileceğinden kuşkuluydu. Okusa bile bestecilerle eserlerin isimlerinden ne kadarını anlayabilirdi ki? Ama bir süre baktıktan sonra içlerinden birini alıp, "Bu," dedi.

Winnie uzattığı silindire baktı. Hayır, bunu biliyor olamazdı. Yalnızca ismini sevmişti herhalde. Yıldırım ve Şimşek Polkası Tipik.

"O vals değil." Yeniden kutuyu araştırmaya koyuldu.

Mick uzanıp bileğini yakaladı. "Bunu biliyorum. Ama valsten daha iyi danslar da biliyorum ve bahse girerim sen bilmiyorsun. Bununla beni yönetmeye çalışmaktan kurtulmuş da olursun."

Bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Seni yönetmiyorum..."

"Yönetiyorsun. Tıpkı bir el arabasını çekiştirir gibi."

"Seni el arabası gibi çekiştirmiyorum!" Öyle mi yapıyordu yoksa? Hem alınmış hem de şaşkına dönmüştü.

"Güreşiyor gibiyiz, Winnie. Dansı sen yönlendirmek istiyorsun. O halde neden bu kadar uğraşıyoruz ki?"

"Hayır, hiç de değil. Bu senin tecrübesizliğinden..."

"Benim deneyimim, kontrol edilmekten korkan ama bir an evvel benimle yatmak için yanıp tutuşan kadınları tavlama sınırlı." Belli belirsiz bir iç çekip devam etti. "Pekala, vals olsun. Ama ayakkabılarını çıkar."

"Anlamadım?" Geri çekildi. "Çıkarmam."

"Ayakkabılarını çıkar. Daha rahat kayarsın. Seni hareket ettirmem kolaylaşır."

Ayakkabılarını çıkarınca boyu birden kısalıverdi. Çoraplı ayağıyla elini yeniden tutmak için uzandığında başı burnunun hemen altına geliyordu. Onu daha rahat kavrayıp, çevirmeye başlarken Winnie yerde dengesini korumayı başaramayıp tüm idareyi ona bırakmıştı. Nedense artık daha kıpır kıpırdı. Ve bu akıllıca bir hamle değildi galiba.

Ama haklı olduğu apaçıktı. Daha iyi dans ediyorlardı.

Hayır, mükemmeldiler. Bir anda Winnie sanki bambaşka bir bakış açısı kazanmış gibiydi. Sonunda gerekli hareketleri yapması için Mick'e izin verdi. Mick valsini temel hareketlerini

kavrayınca hemen sıkıca kavramalara, dönüşlere geçmek için sabırsızlanmaya başladı. Bunu kısmen hoşlandığı için (valsın bu partnerini döndürme kısmı çok hoşuna gitmişti) kısmen de, Winnie'nin tahminine göre, bedenini kontrol edip, istediği biçimde hareket ettirebilmekten de zevk alıyordu.

Dönüşlerde yavaş hareketlere kıyasla çok daha iyiydi. Tabii yine de pratiğe ihtiyacı vardı. Dizlerini hafifçe büküp, İngiliz valsinin o sağ ve sola yatışlarını yapabilmek için çalışması gerekiyordu. Ve bu her ikisini de ayartan bir çalışmaydı. Mick dans etmeyi seviyordu. Winnie de öyle. Giderek daha iyi vals yapmaya onu odanın bir köşesinden diğerine adeta uçurmaya başladı. Winnie, Mick'in bunu her geçen dakika daha bir güvenle yaptığını fark ediyor, bu erkeksi güvenle Winnie'yi nefesini kesercesine savunuyordu. Winnie onunla benliğinin karanlık köşelerinde, düşünmeye bile korktuğu, içine daldıkça titrediği gölgelerle dolu sonsuzlukla dans edip durdu.

Dans Mick'i de doruklara çıkarmıştı. Pek konuşmuyordu. Ama hareketleri mükemmeldi. Ve dans ederken muhteşem görünüyor, hareketleriyle İngiliz Lordlar kamarası üyelerinin kusursuz bir kopyası gibi duruyordu. Buna nasıl cüret edebilir diye düşündü durduk yerde. Onu bu şekilde döndürüp durmaya nasıl cüret edebilir. İnanılmaz bir uyum sağlama becerisiyle, hiç kimsenin kendisinden bekleyemeyeceği derecede ustalıkla, sınırlarını zorlayarak üstün bir başarı gösteriyordu. Karşısında böylesine muhteşem biri varken o nasıl soğukkanlılığını koruyabilirdi ki. Kontrollü olması gerektiğini düşünürken bu nefes kesici dansın akışına kendini kaptırdığını fark etmişti.

Bir fare avcısı! dedi kendi kendine. Londra'nın en kötü mahallelerinden birinden gelen, Cornwall asıllı, sadece mahalli eğitim almış, yamuk gülüşlü bir fare avcısı.

Gramofonun iğnesi belki onuncu kez aynı yerde takılınca Mick, "Durmak istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Winnie hemen.

"Ben de. Ama yüzün pembeleşti." İğneleyici bir ifadeyle kadının yüzüne baktı. Birbirleriyle şakalaşan iki insanın bakışması gibiydi bu. Aynı zamanda gösterilen çabanın ve garip dürtülerin neticesi, pembeleşen yüze gösterdiği hayranlığın da ifadesiydi.

Winnie ister istemez güldü.

Mick de her ne kadar ciddiyetini korumak istiyorsa da gülümsemesine mani olamadı.

Aralarındaki gerginlik hafifçe dağıldı. Ama yalnızca kısa bir süreliğine. Günlerdir böyleydiler. O yüzden Mick gerginliğin böyle çabuk ortadan kalkacağına ihtimal vermiyordu.

Ah, aslında tam manasıyla kedi köpek gibiydiler. O kovalıyor, Winnie'yi boynundan yakalamak istiyor; kadın da bulduğu her fırsatta tıslayıp, pençelerini göstererek kaçıyordu. Eğer yakında yatmazlarsa birbirlerini öldüreceklerdi. Ama Mick bunu ona nasıl açıklayacaktı ki? Her ne kadar içgüdüsel olarak bunu bilse de anlamaya yanaşmazdı ki.

Her şeye karşın kısa süreli de olsa gülümsediğini görmek güzeldi. Bu hafif eğri dişlerinin, soluk çillerinin, gözlüğünün ve hüzünlü alaycılığının neden olduğu genel utangaçlıkla tezat oluşturunuyordu. Tüm itişip kakışmalarına rağmen Winnie Bollash'tan uzun zamandır hoşlandığı ortadaydı. Gülümsemek için açtığı ağzı gözlerinin de pırıl pırıl parıldamasına neden oldu.

Sonra pencereden gelen ışık gözünü aldı. O da gözlerini kırıştırarak bakışlarını kaçırdı. Mick bir an bile düşünmeden uzanıp, gözlüğünü tutup çıkardı.

Elbette hemen elini kolunu sallayarak karşı koymaya başlamıştı. Ama güçlü kollarıyla bu mücadeleyi kazanan Mick,

Winnie'nin kollarını başının üzerinde birleştirdi. Daha sonra piyanodan uzaklaştırarak dans etmeye başladı.

"Göremiyorum." Kötünün de kötüsü diye düşündü Winnie. Çıplak ayaklı ve kör.

"Buna ne denir?" Elini bıraktı. Winnie kolunu sanki serbest kalan bir ağaç dalı gibi hızla indirmişti. Elini uzatıp, Winnie'ninkini tutup onu istediği yöne sürüklemekten önce yakasındaki dantel bağcığa dokundu.

"Ne?"

"Kelime. Bunun için bir kelime vardır mutlaka." Yakasına bakıyordu. Gözlüksüzken tüm dünya sanki sisler arasında gibiydi. Miyop gözleri karşısındaki adamdan başka hiçbir şeyi seçemiyordu.

"Ah, şey... Dantel."

Kaşını Winnie'nin kendisini anlamadığını hissettiği durumlarda yaptığı gibi hüznle kaldırdı.

Bunu sormuyordu. Valsi sırasında onu döndürmeyi de ihmal etmeden parmağını hafifçe yakasından içeri soktu.

"Hayır," dedi. "Bunun altındaki. Bu..." Sonra Winnie'nin havadaki elini yeniden bıraktı. Dokunarak, "Bu," dedi. "Altta kaldığı için görünmeyen şey."

Başını eğip baktı ve o anda yanlış adım attı. Mick de parmağını yakasının arasındaki ipeğe hafifçe bastırdı.

Bir anlığına da olsa Winnie adama kendi adını bile söyleyemeyeceğini düşündü. Sonra derin bir nefes aldı. "Ah-h-h" diye bir ses çıkmıştı dudaklarından. "Tül," diyebildi zorlukla. "Tığla örülmüş ipek tül."

"İpek tül," diye tekrarladı Mick. Mükemmel biçimde. "Ten rengindeki ipek tül." Her heceyi doğru telaffuz etmişti. Sonra hafifçe sırtarak ekledi. "Vay anasını!" Winnie afalladı. Ona vurmak istiyordu. Mick kendisini yakalamış, eski aksanını

kullanarak dalga geçiyordu. Çevresini doğru dürüst göremezken ve tozlu zeminde çıplak ayağıyla dengesini yakalamaya çalışırken düşmemek için yalnızca Mick'in koluna tutunabiliyor, bu sırada da onun sataşmalarına katlanmak zorunda kalıyordu.

"Ayrıca elbisen..." Geri çekildi. Gözleriyle elbise üzerinde kocaman bir x çizdi. Özellikle göğüslerinin üzerinde. "Elbise böyle olunca ne denir? Çok beğendim."

"Bu şey, ah..." Başını eğip adamın neyi sorduğunu anlamaya çalıştı. "V yaka." Kaşlarını çatı. "Bayan giysileri hakkında bu tür bilgilere ihtiyacın yok."

Başka şeyler de soracaktı ama gramofon durmak üzere iyice yavaşladı. "İzninle," dedi Winnie.

Gözlüğünü piyanonun üzerinde buldu. Öfkeyle titreyerek hemen taktı. Üstelik elleri bir hayli titrediğinden saplarını kulaklarının üzerine ancak ikinci denemede oturtabildi. Ardından silindirleri düzeltmeye koyularak sakinleşmeye çalıştı. Ama bir tek kelime bile tanıdık gelmiyordu. Silindirlerin üzerindeki okuyamıyordu. Bu sırada arkasından, "Kötü dans ettik," dedi. Sonra adeta sohbet havasında ekledi. "Hoşlandığın biriyle öpüşmeden dans etmişsen hiç dans etmemişsin demektir." Ardından ekledi. "Denemek istersen söyle."

Ona yumruk atmaya hazır bir şekilde arkasına döndü. Kısık gözlerle odanın ortasında sakin bir tavırla bekliyordu. Sanki dans stilleri üzerine son derece sıradan bir şey söylemiş gibi rahattı.

Biriyle dudak dudağayken dans etmek mi? Hayır, kesinlikle denemek istemiyordu, teşekkürler. Aynı silindiri koydu. Aynı parçayla defalarca dans edebilirlerdi.

Mick müziğin başlamasını bekledi. Sonra da sanki sıra dışı hiçbir şey söylenmemiş gibi elini sırtına atarak dansa başladı.

Fena değil. O da duymamış gibi yapacaktı. Ayrıca kızdığını

da belli etmemeliydi. Ancak yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden de kuşkusu yoktu. Ona, "Şimdi dönüşleri çalışalım," dedi.

Hızlanmışlardı. Mick artık dönüşlerde de iyiydi.

Hızlı diye düşündü. Her açıdan.

Onun bir kadınla dudak dudağa dans ettiğini düşünmek istemiyordu. Ya da bir kadının dudaklarını onunkilere dayadığını. Bu saygın bir hareket değildi. Ayrıca kendisine de bunu yapmasını istemediğine emindi.

Yine de bir saniyeliğine acaba nasıl bir şey diye düşünmeden de edemedi. *Bunu ona da söyleyecek misin?*

Garajda seni öpmemi istersen haberim olsun dediğini hatırladı. Yani istemedikçe kendisini öpmeyecekti. Ona söyleyeyim mi? Söyleyemezdi. İstese bile bunu yapacak cesareti yoktu. Zaten bir kadının bu tür bir şeyi söylemesi ahlaki açıdan da hiç hoş değildi.

Bunun yanında onu koridorda çapkınlığın sınırlarını zorlamakla tehdit eden o değil miydi? Şimdi bunu öpüşmeyle mi yapmaya çalışıyordu. Dans ederken son derece ciddi bir ifadeyle, "Tüm bunlar beni yoldan çıkarmayı isteyen adamın hezeyanları," dedi.

"Ah," diyerek güldü onu hafifçe döndürerek. "Yani sen de bunu istiyorsun öyle mi? Sadece öpüşmeyi değil."

"Böyle bir şey demedim..."

"Hayır. Benim istediğimi söyledin ama bu senin de aklından çıkmıyor değil mi, Bayan Bollash?"

Adını bu şekilde söylemesinden nefret ediyordu. Hemen atıldı. "Kabalaşma..."

"Neden? En çok sevdiğin özelliğim bu, değil mi? Eğer gerçek bir beyefendi olsaydım beni böyle kolaylıkla suçlayamazdın. Sokak serserisi Mick. Alt tabakadan gelen, senin düşünmek bile istemeyeceğin kalitesiz zevkleri olan biri."

“Lanet olsun sana!” Ayağını hızla yere vurarak dansı bitirdi. Bir süre öylece bakiştılar. Lanet olsun. Asla lanet okumazdı. Ağzından dökülen bu sözcükler onu korkutmuştu.

Mick kahkahayla güldü. O da Winnie’nin lanet okumasına şaşırmıştı ama bir o kadar da memnun görünüyordu. “Güzel,” dedi son derece ciddi bir tavırla. Bu kez kıkır kıkır gülmemişti. “Tebrikler, Win...”

Onu tokatladı. Düşünmeden. Hem de bir değil iki kez. Alabildiğince derin bir nefes alıp tam yanağının ortasına bir tane patlattı. Bu yanlışlıkla olmuş bir şey değildi. İstemişti. Sonra hissettikleri öyle hoşuna gitmişti ki bir tane daha vurdu. Üçüncü kez de vuracaktı ama Mick onu durdurdu. Kolunu yakaladı.

Kısa bir an da olsa Mick en az onun kadar öfkeli görünüyordu. Bir süre öylece birbirlerini tartarcasına durdular.

Sonra Mick kolunu indirip bıraktı. Bu sırada hava da değişmişti. Ama birbirlerinin gözlerinin içine bakmayı sürdürüyorlardı. Sonra Winnie adamın yanağının tokatla kızardığını gördü. Vurduğu yer ateş gibi kıpkırmızı olmuştu. Karşısındaki yüzde öfke dolu avucunun ve beş parmağının izini görüyordu.

“Ah,” dedi renkten renge girerek. “Ah,” diye yinelcdi bu kez dehşetle. Ne yapmıştı? Daha önce hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Neden Mick? Neden o? “Ah Tanrım, acıyor mu?”

Kaşlarını çatarak elini adamın yanağına götürdü. Tokat attığı yer sıcaktı. Parmaklarını, vurduğu yerde dolaştırarak okşadı. Sonra diğer avucunu öteki yanağına koydu. Mick’in yüzü şimdi avuçlarının arasındaydı.

Çenesini okşayınca irkilir gibi oldu ama sonra Winnie’nin rahatça dokunmasına izin verdi. Ellerini kullanmaya başladığına göre duramayacak noktaya da geleceklerdi.

Mick’in yanakları yarım günlük sakalıyla hafifçe sertleşmişti. Sert, köşeli çenesi, derin derin bakan yemyeşil gözleri ve do-

kundduğunda alev alev yandığını fark ettiği teni. Parmaklarını, avuçlarını yanaklarının her noktasında, adeta haritasını çıkarmaya çalışıyormuş gibi gezdirerek, tüm kıvrımlarına dokundu. Parmaklarını sert, çıkık elmacık kemikleri üzerinde dolaştırdı. Sonra biraz yana kayıp biçimli burnunun kıkırdaklarına, sonra da dudaklarına dokundu...

Mick elini tutup dudaklarına bastırdı. Nefesini Winnie'nin avucunun içine veriyordu şimdi. Sonra avucunun sıcaklığını hissederek bir öpücük kondurdu. Tıpkı günler önce dudaklarına kondurduğu gibi.

Winnie'nin dili tutulmuştu. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmezdi. Avucunun içini diliyle yalayarak öpmüş ve o sırada da inleyerek gözlerini kapatmıştı.

Yine mide krampları... ürperti... ensesinde ve kolunda diken diken olan tüyler. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Winnie hiç kıpırdamadan durmasına rağmen sanki çevresindeki oda fıldır fıldır dönüyormuş gibiydi.

Adeta felç olmuştu. Elini çekmeye kalkıştı ama eli sanki kendisine ait değilmiş gibi talimatlarına itaat etmiyordu. Mick başını hafifçe kaldırınc da elini yumruk yaptı, adam da eklemlerine bir öpücük daha kondurdu. Winnie gözlerini kapattı. Tanrı yardımcım olsun.

Diğer elini kullanarak hareket ettiremediği kolunu tutup çekmeye çalıştı. "Ben..." Zorlukla konuşuyordu. "Beni... beni..." Mırıldanmalarını kendi bile anlamıyordu. "Yoldan çıkaramayacak sın."

"Çok geç," diye fısıldadı Mick. "Çoktan çıktın bile." Sonra pişmanlıktan ziyade büyük bir mutluluk ifadesi sezilen ses tonuyla, "İkimiz için de çok geç," dedi.

Gramofonun sesi yeniden azaldı ve sonra da sustu. Şimdi sessizlikte bakışıyorlardı.

Ardından titreyen elini göğsüne bastırarak çoraplı ayaklarla uzaklaştı. Piyanonun üzerindeki gramofonun yanına gitti. Ama yayı biraz fazla bükümüştü anlaşılan. Müzik çılgın bir tempoda büyük bir hızla yükseldi.

Yeniden Mick'e dönüp tam karşısında durdu. Birlikte gramofonun normal tempoda çalmaya başlamasını beklediler.

İşin garip tarafı sonunda gramofon normale dönmüş ama Winnie dönememişti. Kolunu adamın omzuna atmaya da, uzanmaya da hatta ona dokunmaya da isteksizdi. Müzik başladı. Hiçbir şey olmadı. Ta ki Mick elini kolunun altına koyuncaya dek. Sanki yeniden dans edeceklermiş gibi.

Ama elini sırtına götürmek yerine doğrudan beline koyup, "Hadi eteğini yeniden kaldır, Win," dedi.

Doğru duymuş olamazdı. Çabukça, ürkek bir kahkaha atmıştı ki Mick eliyle eteği yakaladığı gibi hafifçe kaldırdı.

Winnie kendisini durdurmaya kalkışınca da elini hızla sallayarak, "Uslu ol, Win," dedi. "Dediğimi yap."

O da refleks olarak bıraktı.

Güzel. Hayatı boyunca hep uslu olmuştu. Ama uslu bir kız kendisinden bir erkeğin anlayacağı manada uslu olması istendiğinde mide kramplarıyla uğraşmak zorunda kalırdı.

"Yaramazlık yapınca sana ne derlerdi, Win?" diye fısıldadı.

"Ne?" Şaşkınlıkla başını kaldırıp yüzüne baktı. Kalbi neredeyse ağzından fırlayacakmış gibi atıyordu.

Sanki o da bunun farkındaymış gibi elini boğazında dolaştırıp kulağının arkasını okşamaya başladı.

Winnie titreyerek, "Elini bana ver," dedi. "Diğer elini de ait olduğu yere koy. Dans ediyor olmamız gerek."

"Anlatsana bana," diye fısıldadı. "Yapman gereken bir şeyi yapmadığında sana ne derlerdi?" Yüzünü biraz daha yaklaştırdı. "İstediğin şeyi yapınca ne olurdu? Sana hoşuna gidecek şeyi yap-

manı sağlamak için ne demem gerekiyor?" Yöntemi değiştirmişti. "İstediğim şey seni öpmek. Öpeceğim de. Ama senin de bunu istemeni arzu ediyorum. İstiyor musun?"

"H-h..." Ancak bu kadarını söyleyebildi. Sonra da sustu. Bilmiyordu. Bir kez daha sersemlemiş, garip enerjisine yakalanmıştı. Dudaklarını ıslattı. Hayır, istemiyordu.

Arkalarında müzik kendi kendine çalıyor, her ikisi de hiçbir şey işitmiyordu. Mick bekledi. Sonra boynuna parmak uçlarıyla dokundu. Mick'in parmak uçları öylesine hafif, öylesine inanılmazdı ki... baştan çıkarıcı.

Dudağını ısırp, gözlerini kapattı.

Sonra da onun, "Güzel," dediğini duydu. Tıpkı daha önce dediği gibi tatlılıkla. "Söylemen yeter. İstediğin olacak."

Yalnızca söyleyecekti. Mick yeniden durdu.

Gözlerini açtığı anda adamın gramofona doğru yürüdüğünü gördü. Yine yavaşlamıştı. Gramofonu kurduktan sonra gelip onu yakaladığı gibi fondaki keman eşliğinde dönüş hareketlerini yapmaya koyuldu.

Söylesem mi diye düşünüyordu.

Onu öpmek hatırladığı kadarıyla... Mick'in tabiriyle onu gerçekten öpmek çok heyecan vericiydi. Müthiş derecede güçlü ve etkileyici. Unutulmaz. Odada dönüp dururken, bu sırada Mick tüm kontrolü eline almış, kendini ritme kaptırarak salınıyordu – Winnie nefesini dudaklarında hissettiğinde nasıl canlandığını hatırladı.

Bunu istemeli miydi?

Yapamazdı. "Çok fazla şey istiyorsun."

Dansa devam ederken her zamanki açık sözlülüğüyle yanıt verdi. "Beni eleştirip ağladın, Win. Bana lanet okuyup, beni tokatladın ve aşağı kata taşınmak zorunda bıraktın." Başını iki yana salladı. "Bu yaptıklarından sonra gerçekten istediğim şey çok fazla mı?"

Onun ne demek istediğini anlayamayacak haldeydi. Tozlu zeminde dansa devam ederken ayağına küçük, keskin bir şey battı.

“Ah... dur... Bir şeye bastım.” Ayağını kaldırıp iki eliyle tuttu.

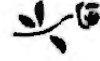
Müzik devam ediyordu ama Winnie dinleyecek halde değildi. Yalnızca kendi soluğunun sesini işitiyordu. Aslında ikisi de vals-ten ve konuşmaktan nefes nefese kalmışlardı.

Düşmemek için Mick’in koluna yapışmış, ayağına neyin battığını anlamaya çalışıyordu. Bu sırada Mick de düşmemesi için ona destek olma amacıyla biraz daha yaklaştı. Hem de çok. Sırtındaki kolunu da çekmemişti. Winnie’nin eliyse adamın geniş omzundaydı.

Evet diye düşündü, onun öpmesini istiyordu. Evet.

Ama bunu söylemek istemiyordu. Ne büyük bir haksızlık. Kaşlarını çattı, sonra da somurttu. Ne kadar korkunç bir haksızlık. Acıdan gözleri yaşarmış halde çoraplı ayağını tutuyordu. Ağzını açıp, ona doğru döndü. Sonra da başını kaldırıp, Mick’in gözlerinin içine bakmaya koyuldu.

Bölüm 17

Müzik odasında piyanonun yanında tek ayağı üzerinde duran Winnie'ye sarılan Mick kadının başını kaldırıp, dudaklarını bü-züşünü izliyordu. Bir şey söylemeye çalışıyor...

Tanrım, söyleyecek, diye düşündü. Söyleyeceğini biliyordu. Geriye yaslandı. Bu sırada Mick de düşmesin diye onu sımsıkı tutuyordu. Kendini tamamen Mick'e bırakmıştı. Hatta bu gün hep birbirlerinin üzerindeydiler.

Winnie'nin sorunu aklında evirip çevirişini neredeyse görüyor gibiydi. Acaba istediğini belli etmeden kendini öptürmeyi nasıl başarabilirdi? Bu sorunu binlerce farklı açıdan değerlendirip bir çözüm bulmaya çalıştığı o kadar açıktı ki.

Ağzını araladı.

O da çıkabilecek her kelimeyi hatta heceyi yakalayabilmek için iyice eğildi.

Tam o sırada Winnie, "Ayağım acıyor," dedi ve yere yığıldı. Bu sırada elbisesi adeta sönen bir balon misali dalgalanmış ve yavaşça yere düşmüştü.

Hemen karşısında duran Mick bunun iyiye işaret olup olmadığını anlamaya çalışarak bakıyordu. Bir süre sonra yanına çömelip elbisenin içinden ayağını tutmak için elini uzattı ve o anda Winnie eline bir tane patlattı.

Yüzünü asıp, "Ayağına bakacaktım," diye söylendi. "Ne batığına bakacaktım. Kıymık filan olabilir mi?"

"Hayır, daha büyük bir şeye bastım."

"Bu mu?" diye sordu eğilip yerdeki küçük, siyah vidayı alırken. Sonra da ona gösterdi.

Winnie başıyla onayladı. "Piyanodan düşmüş olmalı. Daha önce de sanırım basmıştım. Keşke durup alsaydım. Bak çorabımı delmiş." Tabanında tam vidanın ucu kadar pembemsi bir kan belirmişti. Olanca ağırlığıyla üzerine basmış olmalıydı.

Vidayı Winnie'ye verip ayağını tuttu. Her şeyde olduğu gibi bunun için de savaşmışlardı ama Mick sonunda başparmağıyla tabanına masaj yapmaya başlayarak amacına ulaştı.

"Ah," dedi. Sonra bir kez daha "Ah," dedi. "Ah... Yaptığın şey harika."

Arkasına yaslanıp, istemeyerek de olsa adamın ayağını kucağına koymasına izin verdi. Sonra da elindeki vidaya bakarak, "Müzik standının olmalı. Geçen hafta düşmüştü," dedi.

Ayağını topuğuna kadar ovalayıp bileğine yöneldi.

"Ah," dedi Winnie bir kez daha. "Bu inanılmaz güzel geliyor."

Mick, "Söyle artık, kötü bir şey yaptığında sana ne derlerdi? Ne yaparlardı?"

Ayağı adamın kucağında, oyuna kaldıkları yerden devam edeceklerini anlayanın şaşkınlığıyla bakakaldı. "Kimler?"

"Annenle baban?"

"Annemle babam hiçbir şey söylemezdi."

"Gerçekten mi? Bir tek kelime bile mi?" Hayret etmişti. "Baskası o zaman. Başka biri."

Kaşlarını çatarak başını kaçırdı.

"Mürebbiye mi?" diye sordu.

Mick sanki düşüncelerini okumuş gibi şaşırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Pekala, ne derdi sana? Ne yapardı?"

"Farklı mürebbiyelerim vardı." Kaşlarını çattı, sonra çabucak ekledi. "Bayan Nibitsky."

"Ah, Bayan Nibitsky," diye tekrarladı, elini bacağından çekip baldırlarını okşamaya başladığında. "Peki bu Bayan Nibitsky yaramazlık yaptığında ne derdi?"

"Seni küçük velet eğer bir daha aynı şeyi yaparsan bütün oyuncaklarını kırarım derdi." Sonra utangaç bir tavırla gülüp başını eğdi. "Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Yetişkin bir erkeğe bundan bahsetmem ne kadar garip!"

"Hayır, hayır." Başını iki yana salladı. Konu bir hayli şaşırtıcı ve ilginç gelmişti. "Kırar mıydı oyuncaklarını?"

Yanıtı omuz silkmek oldu. "O varken sevdiğim şeylerle oynamayı bıraktım. Bir seferinde doğum günümü iptal etti. Bana altı yaşına basmayı hak etmediğimi söyledi. Bunun için bir sonraki doğum günümü beklemek zorunda kalmıştım."

"Ne kadar alçak bir kadın!" İşittikleri hoşuna gitmemiştir. Biraz geri çekilerek ayak parmaklarını ovmaya başladı. Sonra da, "Hiç kimseye söylemedin mi?" diye sordu.

"Kime? Eğer babama anlatmaya kalksaydım beni dinlemezdi bile. Anneme söyleseydim de kızar, bana inanmazdı."

Mick kaşlarını çattı ve her zamanki tavrını takınmaya çabaladı. "Sonra ne olurdu?" diye sordu. "Yine de söz dinlemezsen?" Mutlaka hafifçe azarlanıyor olmalı. Bunu Winnie'nin bu derece katı olmasına neden olan şeyleri öğrenebilmek için bilmek istiyordu. Bileğini ovuşturup elbisesinin ucuyla oynarken, "Ya biraz fazla yaramazlık yaptığında?" diye sordu.

Winnie hiçbir şey söylemedi. Mick de durup başını kaldırdı. Yüzüne bakmak zorunda hissetmişti. Sonra bakışlarda gördüğü korkunç şeyi anladı. "Biraz yaramazlık diye bir şey yoktu değil mi?" diye sordu. Sonra tahmin yürüterek ekledi. "Seni dövüyor-

du değil mi? Hem de feci şekilde.”

Winnie yetiştirilme tarzını savunmak için hemen bir şeyler söylemeye çabaladı ama her söylediği Mick’i daha bir şaşırtıyordu. “Sadece bir kere sopa kullandı. Bana erkek olsaydım yatılı okulu boylayacağımı söyledi. Orada benim kadar kötü olan çocukları derhal müdürün yanına yollarlarmış ve müdür de onları kürsüye çıkarıp...” Sesi titredi. Sonra da sustu.

Mick ayağını bırakıp elbisesini düzeltti. Ardından kolunu dizine dayayıp, elini ağzına koyarak, parmağını çıplak üst dudağında gezdirmeye koyuldu.

“Sorun ne?” diye sordu Winnie, sanki onu gücendirmiş gibi.

Aslında bir açıdan gücendirmişti. Kendini kötü hissetme sırası Mick’teydi. O, bir fareyi gözünü bile kırpmadan sopayla başına vura vura ezecek derecede soğukkanlı biriydi ama Winnie’nin çocukluğuyla ilgili öğrendiklerinden çok sarsılmıştı. Anlattıklarının çok uzak geçmişte kalmış olması çok iyiydi zira o Nibitsky denen kadını böyle bir şey yaparken görse feci benzetirdi doğrusu.

“Annenle baban biliyor muydu?” diye sordu.

“Sanırım.”

Mick’in yatılı okullarla ilgili bildiği tek şey oradan mezun olanların ukala olduklarıydı. O okullardaki disiplin alışkanlıklarından da kötü mürebbiyelerden de bihaberdi. Ama yine de düşkünler yurtlarında veya yetimhanelerde dayak olayları olduğunu okuduğu hikayelerden biliyordu.

“Aslında o kadar da...” Omzunu silkerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

Ama Mick onun adına çok rahatsız olmuştu. “Hayır, Win. İngiliz beyefendileri ve hanımefendileri çocuklarına böylesi korku dolu bir hayat yaşattıkları ya da bu amaçla birilerini tuttukları için saygıyı zerre kadar hak etmiyorlar. Üst sınıf...” Duygularını net biçimde ifade edebilmek için susup, istediği kelimeyi bula-

bilmek için bildiği sözcükleri aklından geçirdi. "...barbarlar."

"O bana bir şey yapmadan da ben korkak bir çocuktum..."

"Buna eminim. Bu daha da kötü."

Sanki durumu daha yeni anlamış gibi Mick'e bakakalmıştı. "Yaptığı şey korkunç değil mi?" Kaşlarını çatı. "Seni kendimden nefret ettirdim mi?"

"Hayır!" Gülererek eğilip Winnie'yi kendine çekti. "Şşşş," dedi. "Ah, Winnie."

Birden derin bir yuva özlemi duymaya başladı. Nerede olursa olsun yalçın kayalıklarla çevrili sahilden otuz kilometreden fazla uzaklaşmayan memleketini. Orası ailesiyle birlikte mutlu olduğu yerd.

"İzin ver de sana Cornwall'u anlatayım," dedi. Bacaklarını iki yana açıp onu kollarının arasına aldı. Ardından da başını öptü.

Sonra da anlatmaya koyuldu. Ona Keltik harabelerinde, o kısmen toprağa gömülmüş tarihi kemerleri inşa edenleri aklının ucuna bile getirmeden, koşup oynadığı günleri anlattı. Orası onun kalesiydi. Ardından önceleri erkek kardeşleriyle sonrasında da kız kardeşleriyle harabelerde oynadığı oyunları anlattı. Ta ki on dört kardeş oldukları güne dek. Kardeşlerinin bazılarının aralarındaki yaş farkı yalnızca dokuz aydı üstelik.

"Çok çocuk varmış," dedi Winnie.

"Annem Katolik'ti. Tanrının isteğine aykırı davranıp doğum kontrolü yapılmasına karşı çıktı. Hatta Tanrı'nın kendisine vermediği çocuklara bile baktı. Kardeşim Brad'i mesela o doğurmamıştı. Annesi ölen, babasından şiddet gören Brad gelip bizimle yaşamaya başlamıştı. Kısa sürede de vahşi Tremore sülalesinin üyelerinden biri olmuştu."

"Eğer annen size bakamasaydı baban bakar mıydı?" diye öğrenmek istedi Winnie.

“Tanrım, hayır. Babam dördüncü veya beşinci çocuktan sonra bizi terk etti.”

Winnie bu bilgiyle şaşkına dönmüştü. “O zaman altıncı ve sonraki çocuklar nasıl oldu ki?”

Bu soruya kıkır kırkır gülererek yanıt verdi. “Tanrının işi.” Sonra da devam etti. “Annem öyle söylerdi. Hem de son derece masumane bir tonla söylerdi bunu. Annem kaçık ya da tam tersine bizlerin kaçık olduğunu düşünürdü.” İçtenlikle güldü. “Elinden gelenin en iyisini yaptı. İçimizi Tanrı korkusuyla doldurmak isterdi. Ve bu konuda da küçük kardeşlerim üzerinde bir hayli başarılı oldu. Ama küçükler ağlayıp, korkarak yanıma geldiklerinde senin de tahmin edebileceğin gibi elimden geldiğince bir açıklama yapmaya çalıştım. ‘Hayır, Tanrı sizi cezalandırmayacak. O sizi sever. Annemiz de öyle. Sadece şu an sizi hak ettiğiniz gibi dövemeyeceği için çok kızgın.’

“Kardeşlerin en büyüğü olarak onları korumakla görevli olduğumu düşünüyordum. Ve bu noktada da küçücük çocukların içlerini lanetlenme korkusuyla doldurmanın gerekmediği kanaatindeydim. Ama sözlerimi genellikle, ama bildiğiniz gibi ben sizi bir güzel patklayabilirim; bu yüzden size söylenileni yapın, anneniz sizi dövmeyecek kadar iyi kalpli, dolayısıyla bazı şeyleri uyduruyor diyerek tamamlardım.” Güldü. “İşe yaradı. Hepimiz ona yardım ettik.”

“Özellikle de sen,” dedi Winnie.

Ağzını Winnie’nin başına dayayıp, saçlarının dudaklarına temasını hissetmeye çalıştı. “Evet, özellikle de ben. En büyükleri olarak tüneğin tepesinde oturdum hep. İşim, gücümü doğru kullanarak ailemin geri kalanına yardım etmektir.”

Winnie bunu bir süre düşündü. Artık rahatlamıştı. Mick’e açık bacakları arasından yasladığı sırtı ter içindeydi. “Bu da bazen neden bir kral gibi davrandığını açıklıyor,” dedi. Şimdi takılma sırası ondaydı.

"Ben kralım," dedi Mick. "Mick Tremore'un hayatının kralı. Ve sen de güzel şey, kraliçesin. Kendinin kraliçesi."

"Bu kadar çok seviyorsan neden Cornwall'u terk ettin?"

"Karnımızı doyurmak için. Annem öldükten sonra neredeyse açlıktan ölecek hale gelmiştik." Güldü. "Sana karşı dürüst olacağım, Win. Bazı erkek ve kız kardeşlerimin annemin yaptığı işlerin sonucu olarak ailemize katıldığını sanıyorum." Bunu söylemek onun açısından hem komik hem de hüzün vericiydi. Annesi çocuklarını doyurmak için çaba harcayıp duruyor ama bu çabaları ailesine yeni çocuklar eklemekten başka bir işe yaramıyordu. "Her neyse, üç kardeşimle madenlerde çalışarak on dört kişiyi geçindirmeye çalıştık ama yetmiyordu. Ben de en küçük kardeşlerimi teyzeleriyle amcalarının yanlarına gönderip şehre geldim. Gelirken de yanımda senin de tanıştığın o muhteşem gelinciğim Freddie'yi de getirmiştım."

"Evet, onun en iyilerden biri olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi. Ama biraz yalan söyledim. Çünkü şu an çok yaşlandı." Durup biraz düşündü. "Ama onun sayesinde daha ilk haftamda yiyecek ve özellikle küçüklerin ihtiyacı olan birkaç kat elbise alabilecek kadar para kazandım. Aksi takdirde kışı geçiremezdik. Bizi Freddie kurtardı. Bu yüzden ben de sonuna kadar ona bakacağım."

"On dört," diye yineledi Win. "Çok büyük bir aile."

"Doğru. Ama üstesinden geldim. Artık büyüyen kardeşlerim de bana yardımcı oluyor. Beş erkek, sekiz kız kardeşim var. En küçük kız kardeşim on bir yaşında. Henüz kendilerine bakamayacak kadar küçük olanlara destek olmayı sürdürüyorum. Ama yine de çocuklarla ilgilenen üç teyzeyle bir dayıya da para gönderme şansım oluyor. Yani sorun yok. Ailem olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Ya da sen olmasaydın onlar ne yapardı," diye düşüncesini söyledi Winnie.

Mick kahkahayla gülerek, "Herhalde." Sonra hatasını düzeltmek için, "Galiba," dedi. Sonra bunu da beğenmeyerek, "Tahminimce," demeyi uygun buldu. Ardından homurdanma benzeri bir ses çıkardı. Tabii bu üst sınıftakilerin yapacakları türden değildi. "Her neyse," diyerek devam etti. "Zaten param olmasını da istemezdim." Ardından Winnie'nin kuzenine gönderme yaptı. "Yani başkalarının çok az parası olduğunu bilerek paranın tadını nasıl çıkarabilirim ki?"

Mick'in sadakatini ifade ettiğini anlamış olsa da herhangi bir yorumda bulunmadı.

Dans odasının zemininde birkaç dakika hiçbir şey konuşmadan öylece oturdular. Bu Mick'in hoşuna gitmişti. Dudaklarını yeniden saçlarında gezdirdi. İpeksi saçlarında. Tıpkı vücudu gibi saçları da limon

Onu öpmek, boynunu yalamak, kendine çekip, kucığına almak arzusunu hissetmeye başladığı an... Lanet olsun. İşte o noktada zorlukla doğrulup, ayağa kalktı. "Şu kuzenin hiç de iyi bir adam değil yani." Bu sözlerle Winnie'nin daha önceki konuşmalarında Xavier'den hoşlandığına ilişkin sözlerini eleştiriyordu.

Yerde dönüp, eteğini düzelttikten sonra dizlerini çenesine doğru çekti. Sonra uzun, sevimli boynunu kaldırarak doğrudan adamın gözlerinin içine bakıp, kahkahayla güldü ve "İyi espri yapar," dedi başını iki yana sallayıp.

Ardından da başını Mick'in saçlarını arkadan ilginç bir şekilde tutturduğunu görmesine neden olacak kadar eğdi. İki uzun toka. Çok hoşuna gitmişti. Nasıl olur da saçları kabarık duruyor diye merak etti. Bakır tonlarında, parlak, gür saçlar. Çok gür ve ışıltılı. Harika.

Winnie devam etti. "Biri geçenlerde onun değiştiğini söyledi. Artık eskisi kadar neşeli değil tam tersine çok ciddiymiş. Ama onu son gördüğümde hiç de öyle değildi. Ailemin her şeyine el

koyduğu günlerde adeta sevinçten yerinde duramayacak kadar neşeliydi. Hayatımda seksen küsur yaşında olup da onun kadar mutlu olanını görmedim. Ama kısa süre sonra benim şimdiki yaşımdaki bir kadınla evlendi. Yıllarca hayran olduğu kadınlara. Bunu düşünebiliyor musun? Sanırım Vivian şimdi kırkında olmalı. Aslında kadının da aşağılık biri olduğunu, tek derdinin kuzenimin parası olduğunu düşünmek çok hoşuma giderdi ama yıllar önce tanıştığımda onun oldukça sevimli biri olduğunu gördüm. Utangaç. İtaatkar. İnsanlar bana Vivian'ın hâlâ aynı olduğunu söylüyor. Zengin bir İtalyan ailenin birkaç unvanı olan kızı. Seçkin bir sınıftan. Zaten Xavier daha sıradan birine yan gözle bile bakmazdı. Çok güzel bir kadın. Ve hâlâ da onunla birlikte. Ölünceye kadar da yanında olacak.”

Mick onun hissettiklerini anlamıştı. “Seni en çok sinirlendiren de bu.”

Dizlerini tutup kahkahayla güldü. “Bazen öyle. Sanki her seferinde aslar hep aynı kişiye gidiyormuş gibi.”

“Buradan öyle görünüyor, Win. Bilemezsin. Göremiyorsun ki. Sen yalnızca kendi elini görebiliyorsun, onunkini değil.”

Winnie onaylarcasına başını salladı. Bir anlığına da olsa düşüncelere dalmış gibiydi. Sonra başını kaldırıp, “Mick,” dedi. İlk kez ona ilk adıyla hitap etmişti. Ve bu Mick'in yüreğini bir anda sevgiyle doldurdu. İçi ısınmıştı adeta. “Sen hayatımda tanıdığım en iyi kalpli insansın.”

Bu daha da hoşuna gitmişti. Gülümsedi. Sonra, “İyi kalpli değilim,” dedi. “Sadece...” Omuz silkti. “Neden kişiliklerini değiştiremedikleri için insanları suçlayayım ki?”

Winnie yeniden düşüncelere daldı. Sonra aniden elini arkaya atarak boylu boyunca yere uzandı.

“Tavan dökülüyor,” dedi ve ardından bu sanki çok komik bir şeymiş gibi kahkahayla güldü.

Yerdeki Winnie'ye bakan Mick, ayağa kalkmak için çok acele ettiğini düşünüyordu. Keşke oturuyor olsaydı. O zaman belki yanına uzanırdı!

Bunları düşünürken Winnie iki elini birden uzatıp kendisini ayağa kaldırmasını istedi.

Mick onu çekerken hafifçe titreyerek "Ah," dedi. "Beni hareket ettirdiğinde bazen midem ağzıma gelecekmiş gibi oluyor." Sonra hemen ekledi. "Artık sence vals yapabilecek duruma geldin mi?"

"Hayır," dedi sakince. "Ya da en azından yaşamı boyunca bu dansı yapan biri gibi görünmüyorum." Yine çok dürüst değildi. Her ne kadar dansı Winnie'nin istediği klasik tarzda yapmıyor olsa da hareketlerde büyük bir ustalık kazanmıştı. Ama yapamıyormuş gibi davranıyordu. Sırf öğleden sonrayı onunla dans ederek geçirebilmek için.

Onu kollarında biraz daha çevirmek istiyordu. Elini uzattı.

Winnie de ellerini onunkilerin üzerine koyunca koluna Winnie'nin izin verdiği uygun bir şekilde girdi. Sonra da saymaya başladı. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç." Müzik yoktu. Belki de birlikte olmaları başlı başına müziğin kendisiydi. Winnie'yi kollarında savururken bir yandan da kulağına mırıldanıyordu.

Winnie adamın kollarında kendinden geçmiş halde, içinin sınımsıcak olduğunu hissederek gülümsüyordu. Ah o da benden bunu istiyor. El ele dans ederek yaşamın küçük mutluluklarından mümkün olduğunca istifade etmemi istiyor.

Akşam yemeğine kadar, ayakları ağrıyınca dek dans ettiler. Bazen gramofonu da kullandılar ama sıklıkla, gramofon yavaşlayarak sustuğunda Mick devreye giriyordu. Valse devam ederlerken bir yandan kulağına şarkılar fısıldarken bir yandan da kollarında oluşunun, gülüşünün, onunla birlikte dans ediyor olmanın keyfini çıkarıyordu.

Sonunda elbette yine açık saçık şeyler söylemekten kendini alamadı. Bir şekilde dudakları çok yakındı. Mick daha da yaklaşıncı Winnie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu gözler merakla, beklentiyle doluydu. Ama aynı zamanda garip bir korku içinde olduğu da seziliyordu. Kendini herhangi bir durumda onu itmeye hazırlamış, davetkar davranmamaya karar vermiş gibiydi. Tavırları hemen geri çekilip kendini uzaklaştırmak istercesine gergindi. Yetti artık diye düşündü Mick.

“Winnie,” dedi. “Seni öpmek istiyorum. Aslında bir sürü şey yapmak istiyorum. Bir erkeğin yapmak isteyebileceği her şeyi. Ama ilk hareketi yapan hep ben olamam ki... İlk adımı atan ben. Baştan çıkarmaya çalışan ben. Senin de istediğin şeyi yapabilmek için ikna etmekle uğraşan ben. Eğer bana bir umut vermez, herhangi bir karşılıklıta bulunmazsan sürekli buna devam edemem. En azından beni istediğini bir şekilde göster. Göster ki anlayayım.”

Winnie'nin yüz ifadesinden böyle bir şey yapmayacağı anlaşılıyordu. Dudaklarını daha da sıktı. Ağzından tek kelime bile çıkmayacaktı anlaşılan.

“İstiyor musun istemiyor musun?”

“Neyi?”

En baştan başlamak zorundaydı anlaşılan. “Seni öpmemi,” dedi.

Winnie kaşlarını çattı. İstiyordu.

“Söyle,” dedi. “Beni öp de.”

Ağzını açtı, sonra sanki adam tavana doğru uçmasını istemiş gibi başını iki yana salladı.

Mick her ikisinin de çektiği azabın katlanmasına yol açacak şekilde konuşmayı sürdürdü. “Dokun bana, Mick de. Ah Tanrım, bunu söylemeni o kadar istiyorum ki... Sarıl bana, soy beni, dokun bana, içime gir de...”

Mick bakışlarını kaçırdı. Bu sözleri söylerken ağzı kurumuştu. Piyanoya doğru yürürken belli belirsiz de olsa hem kendine hem de Winnie'ye sövüp sayıyordu.

Bu Winnie'nin daha da öfkelenmesine neden oldu. Son derece resmi bir tavırla, "Beyefendilerin çoğu bir hanımefendinin karşısında küfür etmez," dedi.

"Beyefendilerin çoğu benim seninle yaşadıklarımı yaşamamıştır."

"Sen benimle hiçbir şey..."

"Beni bir kukla haline getirmeye çalıştın; bana istemediğim şeyleri zorla yaptırıp, evcilleştirmeye çalıştığın bir hayvan gibi davrandın. Sonra da tüm arzularımı elinin tersiyle bir kenara itiyorsun." Ne konuşmaydı ama! Aslında böyle şeyler söylediği için kısmen de olsa pişmanlık duyuyordu.

Sonra Winnie alaycı bir tonlamayla yanıt verince daha kötü şeyler söylemediği için pişman oldu. "Ah! Ah, evet!" Neredeyse bağırıyordu. "Ne kadar mükemmel! Bir beyefendi olmaktan vazgeçtin anlaşılan. Neden elini hemen bacaklarımın arasına atmıyorsun?"

İşte bu, bardağı taşırmıştı. Ona doğru eğildi. "Bak hiçbir erkek bunu yapamaz. Sen her türlü cinsel münasebetten müthiş derece korkuyorsun zaten. Lanet olsun, yaşamaktan korkuyorsun sen be! Seni bu hale kim getirdiyse, Bayan Bollash," dedi. "İçindeki doğallığı ve macera tutkusunu da öldürmüş. Tabii böyle duyguların varsa."

Bu beklenmedik sözlerle şaşırان Winnie kavgaya hazır bir ifadeyle başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Doğallık ve macera tutkusu mu? Bunlar bir vahşi erkek için ne kadar büyük sözler böyle, Bay Tremore. Gördüğü her eteğin içine dalıp, her ipek kombinezonun altını merak eden bir fare için özellikle."

Mick müthiş öfkeyi görmüştü. Ama yetmezdi. Kan istiyordu.

“Seninkinin değil,” dedi. “Kombinezonunun altında ne var diye bakacağıma kıvranarak ölmeyi tercih ederim, teşekkürler. Stres-ten hasta olurdum herhalde. Her on saniyede bir tokatlarından kendimi savunmak için tedbir alacağım diye sonunda kendimi vuracak hale gelirdim sanırım.”

İşte olmuştu. Direk bir saldırı. Ama daha sözcükler ağızından çıktığı andan itibaren böyle bir şey yaptığı için kendisiyle gurur duyuyor da değildi. Winnie’nin suratı asıldı. Tatlı Winnie’nin kendisini Mick dahil hiçbir erkeğin istemeyeceğı tezini onaylamıştı bu sözlerle.

Derin bir nefes alıp, çabucak, “Bu bir yalandı,” dedi. “Winnie Bollash seni öylesine çok istiyorum ki beni istemediğim şeyleri söylemek zorunda bırakıyorsun.” Ama bu da doğru değildi. “Hayır, senin yaptığın hiçbir şey yok. Dilime hakim olamıyorum. Winnie, yattığım o süslü kadınlara karşı son derece anlayışlı davrandım. Ah, hepsi istemişti beni. Hem de bir günde. Hoş zaman geçirirdim ama hepsi bu kadar. Ama bezdim artık.” Derin bir nefes alıp çevresine bakındı. Ardından bir adım gerileyip ellerini cebine soktu. “Haklısın, hatalıyım. Seninle kısa zamanda istediğim şeyleri yapsaydım mutlu olmayacaktım. Hatta tam tersine kendimi berbat hissedecektim.” Başını iki yana salladıktan sonra Winnie’ye döndü.

Kadın gözlerini dört açmış ona bakıyordu.

“Aşağı kata iniyorum,” dedi. Ardından da, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Eğer bana ihtiyacın olursa zilin kordonunu çek. Alt katta zil çalar, ben de duyarım. Ben veya uşağın. O ana dek senden uzak duracağım. Sanırım böylesi herkes için daha iyi olacak. Benim için bile,” diye ekledi.

Bölüm 18

Edwina, Mick, Jeremy ve Emile Lamont babasının üst kattaki çalışma odasında çay servisini bekliyorlardı. Erkeklerin de çağırıldığı nadir durumlarda toplantıları babasının meslektaşlarıyla oturup sohbet ettiği yerde yapmayı nedense hep daha uygun bulurdu. Büyük, geniş koltuklarla, koyu renk mobilyalarla döşeli odanın duvarlarını kaplayan kitaplıkta dilbilim kitaplarıyla, birkaç şiir kitabı ve Winnie'nin tahminine göre daha ziyade erkeklerin hoşuna gidecek türden romanlar yer alıyordu. *Moby Dick*. *Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in garip hikayesi*. Richard Burton'un *Arap Geceleri*. Odadaki en hoş şeyse kristal kesimli bir viski şişesiydi. Şişenin yanında yine aynı kristalden yapılmış oldukça şık iki kadeh de ters çevrilmiş olarak duruyordu.

Jeremy ve Emile Lamont tam zamanında gelmişlerdi. Onlar geldiklerinde Winnie'yle Mick sabah postayla gelen faturayla ilgili tartışıyorlardı. Fatura terziden gönderilmişti ve Mick'in aldığı tüm giysilerin parası doğrudan Bayan Edwina Bollash'a fatura edilmişti.

Mick doğal bir şekilde gözlerini devirerek, "Terziye aldıklarımızı geri verelim," dedi. "O iki adam..." Bununla Lamont kardeşleri kastediyordu. Ve her ne kadar cümlesini bitirmeden sustuysa bile onlar hakkında ne hissettiği çok net biçimde belliy-

di. "Sonunda bunların parasını biz vermek zorunda kalabiliriz. Bir iş çeviriyorlar, Win."

Winnie yalnızca başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi geri veremezsin," dedi. "Hepsi özel dikim. Sadece faturada bir hata olmuş. Basit bir hata."

Elbette öyleydi. Böyle şeyler olurdu. Winnie, Mick'in şüphe dolu yorumlarının kendi aklını da ne derece karıştırdığını ancak Jeremy Lamont'un, "Bakın, bakın!" diyip, ardından zarfın üzerindeki adresi gösterince hissettiği rahatlama ile fark etti. "Adresleri karıştırmışlar. Giysilerle faturayı aynı adrese yollamışlar." Sonra yüzünde içten bir pişmanlık ifadesiyle, "Çok özür dilerim," dedi. "Ne kadar utanç verici bir hata!"

Elini bir hayli derin cebine atıp içi tıka basa dolu bir cüzdan çıkardı. Cüzdan ağzına kadar parayla doluydu.

Birkaç banknotu alıp saydıktan sonra, başını kaldırıp Winnie'ye bakarak, "Şimdiye kadarki borcumuz ne kadar, Bayan Bollash?" diye sordu.

Winnie, Mick'e baktı. Emile yan tarafta oturuyordu. Düşmanlığı neredeyse elle tutulacak derecede hissedilen Mick'se pence-
renin yanındaydı ve şüpheleri zerre kadar da dağılmamıştı.

Onları kapıda avını karşılayan bir canavar edasıyla karşılamıştı. Sonra da onların yüzlerindeki olağanüstü şaşkınlığı görünce de bir hayli alınmıştı.

Sürekli ona bakıyor arada birbirleriyle bakışıyorlardı. Jeremy'nin Mick'in konuşmasıyla görünümünden müthiş derecede etkilendiği açıktı.

Winnie'nin çıkardığı hesap hazırды. Temize çekip oturma odasında bırakmıştı. Aceleyle kalktı. Bu üç adamı çalışma odasında yalnız bırakmaktan nedense ürküyordu.

Geri döndüğündeyse üç adamı bıraktığı gibi buldu. Sanki yokluğunda kıllarını bile kıpırdatmamışlar, hiç konuşmadan bir-

birlerini süzmüşlerdi. Ücret ile harcamaların yazılı olduğu listeyi verdi. Sonra her birini tek tek açıkladı. Saat saat yazmıştı zaten. Çok da dürüst davranmıştı.

Jeremy hesaplara baktı. Sonra hiçbir şey sormadan birkaç banknot daha çıkarıp şöminenin rafına koydu. Ardından da, "Gelinceye kadar olabilecek masraflarınız için de fazladan yirmi pound bıraktım. Emile'yle birkaç günlüğüne sahile ineceğiz. Ama balodan önceki gün döneceğiz. Davetiyeleri de o zaman getiririm."

Omzunun üzerinden Mick'e bakıp, ardından tek gözlüğünü takıp odanın ortasındaki adamın çevresinde dolaşarak onu incelemeye koyuldu. Bu sırada Mick kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde acımasız bir ifadeyle onu süzüyordu.

"Kesinlikle," dedi Jeremy. "Emile'nin parası boşa gitmemiş." Gülerek kardeşine baktı. Kaybedenin tüm masrafları çekeceğine ilişkin bahsi bir kez daha hatırlatmak istemişti anlaşılan.

Emile yerinden kalkmadan çok daha az ilgi ve nezakette Mick'i süzdü. Sonra da, "Daha bir şey yapmadı farkındaysan," dedi. Sonra da, "Yine de," diye isteksizce devam etti. "Kabul etmem gerekir ki Bayan Bollash bir mucize yaratmış. Eğer bu giysileri ve yüzü tanımasam bunu bambaşka biri sanabilirdim."

Bunu. "Onu," diye düzeltti Winnie. "Üzerindekiler sizin aldığınız giysiler. Gerçekten çok..."

"Hayır, hayır," diye ısrar etti Jeremy. "Beni kapıda karşıladı. Davranışları tümüyle değişmiş. Konuşması da inanılmaz. Siz muhteşemsiniz, Bayan Bollash."

Gururu bir nebze de olsa okşanmıştı. Evet, birinci sınıf bir iş yapıyordu. Bu doğrudu.

Mick, "Doğru," diye homurdandı. "Çok iyi bir iş çıkardın."

Ah! Winnie hemen, "Hayır, biz çıkardık," dedi. Sonra da La-

mont kardeşlere dönerek, "Bay Tremore ders verdiğim en yetenekli öğrenci," diye açıkladı. "Başarı onundur."

Winnie'nin bu sözleri adamlar arasında belki zerre kadar da olsa bir yakınlaşma yaratabilirdi ama bu umut Jeremy'nin sanki eğitilmiş bir maymuna hitap ediyormuşçasına, Mick'e dönüp, "Bir şey söyle. Konuş," demesiyle yok oldu.

Mick dudaklarını büzdü sonra elini kaldırıp, "Durun da şu kağıtlara bakayın millet," dedi. "Vercek misin?" Elinden geldiğince aksanlı konuşmaya çalışmıştı.

Jeremy panikle Winnie'ye döndü. "İlk geldiğimde daha iyi konuşuyordu."

"Senden rahatsız oldu," dedi Winnie kaşlarını çatarak.

"Kendi adıma konuşabilirim," diye söz aldı Mick. "İzninizle paraları sayayım dostlar." Jeremy'nin şöminenin üzerine koyduğu banknotları işaret etti.

Jeremy sinirlenerek bir kaşını kaldırdı.

Mick'se ona kılını bile kıpırdatmadan sakın bir tavırla bakıyordu.

Yepyeni bir gerginlik doğmuştu aralarında.

Milton tam zamanında elinde çay tepsisiyle içeri girdi.

Çayla bisküvi servisi yapılırken Jeremy de yerine oturdu. Ellerini bastonunun üzerine koyarak arkasına yaslandı ve Mick'e döndü. "Parayı buraya bırakıyorum. İstedığınız gibi inceleyebilirsiniz, Bay Tremore, ah..." Endişeyle Winnie'ye baktı. "Bu arada aklıma gelmişken daha iyi bir isim bulmamız gerek: Michael Frederick Edgerton, Tremore Vikontu adını düşünmüştüm. Hem gerçek değil hem de Tremore diye seslendiklerinde şaşırmadan yanıt verir. Bu arada daha çok soru sorulursa da bu unvanın Cornwall'daki uzak bir vikontluktan geldiğini söyleriz. Neticede İngiltere'nin o bölgesine kimse önem vermez." Mick'e dönüp sanki kontrol ediyormuş gibi seslendi. "Michael?"

Mick, "Buna alışmak zor olmaz," diye homurdandı. "Benim adım bu zaten. Michael Tremore."

"Güzel." Kardeşine, bak gördün mü işte der gibi baktı. Aldığı keyif her saniye daha çok artıyordu. "Çok güzel konuşuyor değil mi? Böyle kısa zamanda bu kadar çok değişmesi inanılmaz değil mi?" Mick'e döndü. "Harika o zaman. Adın Michael." Winnie'ye döndü. "Bundan sonra alışması için ona siz de Michael diye hitap edin."

Michael diye düşündü Winnie. Michael. Bu pek de hoşuna gitmemişti. O Winnie için Mick'ti. Onu farklı bir adla düşünmek zor olacaktı.

"Bir şey söyle," dedi Emile oturduğu yerden. "Biraz daha konuşturun onu. Duymak istiyorum."

Mick ona doğru döndü. Bir an için Winnie, Mick'in söyleyebileceklerinden çok korktu. Onun hâlâ kolaylıkla zıvanadan çıkabileceğinin farkındaydı. Hemen atılıp, "Eğer mümkünse bir şeyler okusana," dedi. Ardından raftan bir kitap alıp, Mick'in önündeki sehpa koydu.

Mick yüzünde huysuz bir ifadeyle oturuyor olsa da kitabı açtı. Ve bir gece önce kitaptan okudukları bir paragrafı yüksek sesle okumaya koyuldu. Balinalar hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatan bir metindi bu. Okuması kusursuz değildi – gerçi harfleri doğru telaffuz ediyordu – ama bazı kelimelerde oldukça zorlanmış, okumak için bir hayli çaba harcamak zorunda kalmıştı.

Yine de okuması inanılmayacak derecede ikna ediciydi.

Onu dinlerken Winnie çok garip bir duyguya kapıldı. Emile'nin dediği gibi karşısında bambaşka bir adam duruyordu. Mick'in Cornwall'daki ailesi, Londra'daki arkadaşları, eski aksanını taklit edişi – şaka yapıp abartılı bir hikaye anlatıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Karşısında gerçek bir beyefendi vardı. Michael, yakında Vikont Bilmem-ne olacaktı. Ve de

kesinlikle gezmeyi seven, hayırsever, zevk sahibi, zengin bir İngiliz asilzadesi gibi görünüyordu.

Ve de Sissingley Markisinin tek çocuğu olan Leydi Edwina Henrietta Bollash'ın olası talibiydi. Ah, işte bu hoş bir fanteziydi. Birazdan balkabaklarıyla fareleri alıp, peri büyükannesinin gelip onları sekiz atlı bir at arabasına çevirmesini filan umacaktı herhalde.

Evet, lütfen biri fare avcımı da benim için prencce dönüştürsün.

İşte bu Mick'e – ya da bundan sonra kullanılacak adıyla Michael'a – şaşkınlıkla bakarlarken o da kitabı sanki odanın bir köşesine fırlatıp atacakmış gibi hızla kapattı.

Winnie onun iyice sinirlendiğini anlamıştı. Tam o sırada Jeremy, "Bu..." diye başladı sanki Mick'i alkışlamaya hazırlanıyormuş gibi ayağa kalkarak. "Bu kesinlikle iyiydi, hatta..." Aradığı sözcüğü bulamıyordu. "Olağanüstü, inanılmaz." Kardeşine döndü. "Buna ne dersin, Emile? Okumasını dinledin mi? Giderek daha da iyi oluyor. Çok güzel, harika!"

Emile ayağa kalktı. Mick de öyle. Hiçbir şey. Ortada tartışmayı gerektirecek en ufak bir durum yoktu ama yine de Winnie, Lamont kardeşlerin tedbiren de olsa bir an evvel gitmelerinin hayırlı olacağını düşündü. Bu amaçla da Jeremy'nin koluna girdi. Emile de onları izlemeye koyuldu. "Sen burada kal," dedi dehşet ifadesiyle kendisine bakan Mick'e.

Kapıdan çıkarlarken Mick arkalarından bağırarak onları durdurdu. "Gönderecekleri davetiyede senin de ismin var, değil mi?"

Dönüp ters ters bakarak, "Benim davetiyeye ihtiyacım yok," dedi.

Üç erkek susup ona baktılar. Bir açıklama bekliyorlardı.

O da, "Her yıl davet edilirim," diye izah etti. "Ancak katılmayacağımı bildiririm. Xavier beni yalnızca formalite icabı davet eder."

“Onu şaşırt,” dedi Mick. “Git.” Bu öneriye kaşlarını daha da çatarak karşılık verince yalnızca adını kullanarak üstelemek istedi. “Winnie...”

“Winnie?” diye tekrarladı Emile merakla bir kaşını kaldırarak.

“Kes sesini,” dedi Mick ona.

Oda bir anda buz kesmişti. Sonra Emile sırtarak, “Ah, hayır,” diye başladı. “Bu gerçek olamayacak kadar...” Sustu.

Mick ona dik dik bakıyordu. Kendisinden bir baş boyu uzun, bir hayli ağır bir adamın nefretini fazlasıyla üzerine çektiğini fark etmişti.

Mick bakışlarıyla yeterince tehdit savurmuş olmalıydı ki sonunda Emile pes ederek ellerini kaldırdı. “Tanrım,” dedi. Başka bir şey daha söylemek ister gibi dudaklarını kıpırdattı sonra söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. “Pekala,” deme riskini aldı. “İnanılmaz bir öğleden sonraydı.”

Winnie aceleyle Lamont kardeşleri aşağı indirip, Jeremy’ye ödeme için teşekkür ederek, adamların şapkalarını takıp, eldivenlerini giydikten sonra, bastonlarını alıp kapıdan çıktıklarını görünce en az geldiklerindeki kadar sevinç duyduğunu hissetti.

Babasının çalışma odasına döndüğünde Mick’i banknotları ışığa tutarak incelerken buldu.

“Güzel,” dedi.

Bunu duyunca daha da rahatladığını hissetti. Bu da aslında onun da ciddi derecede kuşkuları olduğunu ortaya koyan başka bir işaretti.

Ama bu rahatlığını Mick sözlerine, “Gerçekten güzel,” diye devam ederek bozdu. “Rezzoy’la birlikte yaptıklarımızdan daha iyi. Doğru kağıdı kullanmışlar.”

“Ah, kes artık,” dedi hızla ona doğru yürüyüp parayı elinden alarak. Sonra şömine rafının üzerindeki tüm paraları topladı.

Bu sırada Mick yüzünde dargın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Dikkatli bak onlara, Winnie. Hepsi yepyeni. Destede bir tane bile eski para yok." Sonra heccelerin üzerine basa basa ekledi. "Hepsi yep-ye-ni."

Winnie elindeki paralara baktı. Gerçekten yeniydiler ama hayır onun etkisi altında kalmayacaktı. Kaşlarını çatarak, "Merkez bankası genellikle yeni paralar basar bildiğin gibi," dedi.

"Söyl-e da bu heriflere ortalığa sıçsınlar diye verir öyle mi?" dedi hemen ardından da cümlesini düzelterek, "Ortalığa saçsınlar diye verir öyle mi?" diye yineledi.

"Onlar zaten zengin. Ayrıca biz de değiliz. Bizden ne istiyor olabilirler ki?"

"Ne elde edebilirler desek daha iyi."

Bu sözler Winnie'nin susup bir süre düşünmesine neden oldu. Ardından, "Ne elde edebilirler?" diye sordu.

Mick bir omzunu kaldırarak, "Bilmiyorum," karşılığını verdi. "Senin yeteneğini kullanarak beni bir lorda dönüştürecekler. Baloyla ilgili bir şey olabilir." Bir an için duraksadı. Ardından ekledi. "Winnie, senin de benimle gelmeni istiyorum." Sonra neredeyse fısıldayarak, "Beni yalnız bırakma," dedi. "Orada aralarına katılacağım insanları tanıyorsun sen. Anlamadığım şeyler olabilir. Sen ne demek istediklerini anlayıp bana açıklarsın."

Bir süre bekledikten sonra sesi titreyerek yanıt verdi. "Gidemem." Sonra, "Eğer korkuyorsan vazgeçtiğimizi bildirelim. Kurtulalım bu işten," diye ekledi.

Mick başını iki yana salladı. "Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Bu oyunu bilirim ben. Jeremy iyi, Emile kötü taraf. Eğer çekilme kararı verirse baskı yapacaklardır. Jeremy başını iki yana sallayıp özür dileyerek kardeşini caydırmaya çalışacak ama başarılı olamamış gibi yapacak. Emile de tehditler savurarak – tabii ne kadar ileri gidebileceğini bilemiyorum. Ama neticede bu oyuna çok yatırım yaptılar. Ciddi derecede sorun çıkarabilirler."

“Eğer sana karşı tatsızlık çıkarırlarsa sen de...” Cümlesini bitirmede. Ne düşünmüştü? Mick’in bir kahraman olduğunu mu? Onu kendisine kötü davranan herkesten koruyacak mıydı yani?

“Teşekkürler,” dedi Mick sanki düşüncelerini okumuş gibi. Gülümsedi. “Ve evet kesinlikle benim de elim armut toplamaz. Ama şu an için onları durdurmak istemiyorum. Onlara zarar vermek istiyorum. Aldatılmayı hiç sevmem. Neyin peşinde olduklarını anladıktan sonra burunlarından fitil fitil getireceğim.” Yüzünü eğerek güldü. “Gel benimle. Bu işi birlikte yapalım.”

“Gelemem.” Mantıklı bir neden bulmaya çalıştı. “Elbisem yok.”

“Hadi bir tane bulalım. Gardırobunda neler var?”

Bir elbise. Hayatı boyunca Winnie’nin bir gece elbisesi olmamıştı. Tamir edilip üzerine uygun hale getirilmiş bir tane bile yoktu dolabında. Varlıklı bir ailede yaşarken gece elbisesi giymek için çok küçüktü. Daha sonra da zaten bu tür elbiselere parası yetmemişti. Mick’in önerisini duymazdan geldi.

Zaten Mick gereksiz yere kuruntu edip duruyordu. Ortada yanlış giden en ufak bir şey yoktu. Sadece kuzenini o farkına bile varmadan, kandırmış olacaktı hepsi bu. Neticede bu bir iddia dedi kendi kendine. Aptal, rekabeti seven iki zengin kardeşin oynadıkları bir oyun alt tarafı. Mick kendisi bu tür şeyleri çok yaptığı için herkesi aynı şeyleri yapıyor olmakla suçluyordu. Tipik bir tencere dibin kara seninki benden kara durumu.

Ama pes etmeyeceğini de biliyordu. Yeni iddialar ortaya atıp, yeni sorular soracaktı. “Tanıdıkların vardır senin. Onları bir soruşturamaz mısın?”

Endişelerini yersiz görerek kaşlarını çattı ama sonra sırf onu memnun edebilmek adına başını sallayarak, “Pekala,” dedi. “Birkaç eski öğrencimle hâlâ görüşüyorum. Onlara sorayım. Bakalım Emile ve Jeremy Lamont kardeşler hakkında neler biliyorlarmış.”

O akşam ilerleyen saatlerde Milton'ı birkaç yere yolladı. Sabaha kadar iki yanıt almıştı bile. Ancak yüksek sosyeteden tanıdıklarından hiçbiri Lamont ailesi hakkında bir şey duymamıştı. Ne iyi ne de kötü. Tabii. Bu da Lamont'ların masum sayılmaları gerektiğini ortaya koyuyordu.

Öğle üzeri çayından hemen sonra üçüncü bir yanıt daha geldi. Bu Edwina'nın bir önceki yaz çalıştırdığı son derece sevimli bir kız olan Wychwood Düşesi'nden geliyordu.

Sevdiği bir öğrencisinden haber alacağı için sevinen Edwina zarfı çabucak açıp, uzun ama hoş mektubu okumaya koyuldu. Tabii son birkaç satırı hariç. Bu yazılanları kaşlarını çatarak bir kez daha okumak zorunda kaldı.

Yeni müşterilerinize gelince, üzülerek Emile, Jeremy ve Sir Leopold Lamont'u tanımadığımı söylemek zorundayım. Annem de öyle. Ama annem geçen aylarda Brighton'da ikiz beylerle ilgili bir şeyler duyduğundan bahsetti. Adlarını hatırlamadığı bu beyler Lataille Markisi'nin kuzeninin parasıyla şüphe dolu yatırımlar yapıyorlarmış. Umarım bahsettiğiniz Lamont kardeşler aynı adamlar değildir.

Ah, cyvahlar olsun diye düşündü Edwina. Sonra tamam diye mantığa bürümeye koyuldu. Lamont kardeşleri hiç kimsenin duymamış olmasının bir mahsuru yoktu ki. Neticede kibirli dostlarının her küçük aileyi tanımalarını beklemek saçmaydı. Ama bu son...

Hayır, hayır dedi kendi kendine; en kötü olasılığa inanmayacaktı. Neticede İngiltere ikiz kardeşlerle doluydu. Brighton'da sorun çıkaran ikizler başkaları olabilirdi.

Bunun yanında Arles Dükü'nün balosuna sahte bir asilzadeyi götürerek nasıl bir fayda sağlamayı umabilirler diye kendini ikna etmeye çabaladı.

Ama içinden başka bir ses, bir çıkarları var veya yok eğer iddia geçersiz sayılacaksa Mick'e ders vermeye devam etmesinin de bir manası kalmayacaktı diye fısıldıyordu. Dersi bitirip onunla tüm ilişkisini kesmek zorunda kalacaktı. Hemen. Umduğundan bile çabuk.

Son haftayı kaybedecekti.

Korkutucu son cümlelerini bir kez daha okuduktan sonra mektubu katlayarak zarfa koyarken bir yanı Leydi Wychwood'un Lamont kardeşlerin tıpkı Mick'in şüphelendiği gibi hilekar insanlar olup, hem kendisini hem de Mick'i içinden çıkılamayacak bir duruma sürüklüyor olabilecekleri ihtimaline gönderme yaptığını söylüyordu.

Ama sorun şuydu: Edwina'nın durumu bu şekilde değerlendirilen yanı aslında gerçeğin ne olduğuyula da olayın riskli yanlarıyla da pek ilgilenmiyordu. Kalan süreyi sonuna kadar Mick Tremore'la geçirmek istiyordu. Günler onundu. Hep kaç gün kaldığını sayıp durmuştu. Ve plana sadık kalacaktı.

Bölüm 19

“Eğer bunu bir defa daha söylersen kusacağım.” Bir hayli sinirlenmiş haldeki Mick dudaklarını bükerek bir süre önce bacaklarını göstermek için masaya çıkmış olan Winnie’ye baktı.

“Peki.” Şaşırıp başını kaldırdı. “Harikaydı,” dedi. “Tabii tehdit etmek için kusmaktan daha kibar bir yöntem bulursan daha iyi olur.” Kahkahayla güldü. Kendini bırakıp, istediği biçimde gülmüştü. O an çok rahattı. “Ah! Kelimeleri mükemmel telaffuz ettin,” dedi. “Bir defa daha söylersen,” diye de tekrarladı adamın cümlesini. “Artık eskisi kadar çok küfür de etmiyorsun. Gramerin de kusursuz. Bu harika. Ve bunu çok doğal biçimde yapıyorsun.”

“Gerçekten mi?” O da güldü. Ama daha ziyade Winnie’ye gülüyordu. Kadının gülerken kırışan, ucu hafifçe sallanan bumuna.

Ondan uzak duracağını söylemişti ama duramıyordu. Winnie de buna izin vermiyordu zaten. Evde nereye giderse gitsin peşinden ayrılmıyor, birlikte bir şeyler yapmak için ısrar edip duruyordu. Sonunda Mick de pes edip işi olurluna bırakmıştı. Neticede bu şekilde bile görüşmek hiç görüşmemekten iyiydi. Değişken ruh haline, ahlak kumkuması tavırlarına katlanmaya, bu sırada bekleyip, izlemeye ve umut etmeye karar vermişti.

“Ne kadar sevimli bir burnun var,” dedi dokunabileceğini düşünerek uzanırken.

Winnie geri çekildi. Gülmeyi de kesmişti. Şimdi gözlerindeki bakış da değişmiş, sanki morali bozulmuştu. Mick kadının bunu bir iltifat olarak değil kaba bir yorum olarak algıladığını fark etti.

“Gerçekten,” dedi. “Burnunu çok seviyorum.”

Sevmek. Sevmek demişti. Ama sadece burnu için söylemişti. Yalnızca burnunu seviyordu.

Gözlüğünün arkasındaki gözlerini kocaman açtı. Umut dolu olmasına rağmen korkmuş görünüyordu. Aslında Mick’in kendisinde bir türlü göremediği bir güzelliği fark etmiş olması, tüm benliğiyle arzuladığı şeydi.

“Ben burnumu sevmem,” dedi.

“Kendine karşı çok acımasısın. Bence burnun gördüğüm en güzel burun.”

Dudak bükerek, “Gördün mü?” dedi. “En güzel burun. Bak, normalde bir kadının burnuna dikkat etmemen gerekir.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü burnun güzel bir yüzle harmanlanmış olması gerekir. Genel yüz güzelliğinin bir parçası olarak. Ayrıca değil.”

“Seninki de genel güzelliğinin bir parçası zaten.”

Yüzünü ekşitip dilini çıkardı.

Bu Mick’in kahkahalarla gülmesine neden oldu. Kendine gelebilmek için bir süre geçmesi gerekti.

Bu sırada Winnie onu fal taşı gibi açtığı gözleriyle, büyük bir dikkat ve ciddiyetle izliyordu. Sakinleşince de, “Kendime karşı çok acımasız davrandığımı mı düşünüyorsun gerçekten?” diye sordu.

“Evet.”

“Nasıl?”

“Güzelliğinin farkında değilsin. Mesela bakışlarının ne kadar göz alıcı olduğunu biliyor muydun?” Göz alıcı. Bu yeni bir ifa-deydi. Mick bunu söylemeyi daha önceden planlamamıştı. Birden ağzından çıkıvermişti.

Winnie buna dikkat etmemiş gibi yaptı. Hafifçe omuz silkti. "Senden önce hiç kimse beni göz alıcı bulmamıştı."

"Bundan kuşkuluyum. Onlarca erkeğin sana göz koyduğuna bahse girerim."

"Bir tanesi çıkıp tek bir şey söylemedi ama."

"Büyük ihtimalle güzelden anlamadıkları için eleştirirdin onları. Tıpkı bana yaptığın gibi."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Sana güzel olduğunu söyleseydim muhtemelen bana yanıltığımı söylerdin."

Winnie bir an için şaşkınlıkla baktı. "Beni sevmesi gerekenlerden hiçbiri beni yeterince sevmeyi ki." Gözlerini indirdi. "Annem bana her zaman korkunç bir çocuk olduğumu söylerdi. Babam beni hiç görmezdi bile. Ona gözlerimin rengini sorsalar, eminim bilemezdi."

"Seven birileri mutlaka olmuştur."

Omuz silkerek, "Milton," dedi.

"İşte başladık. Devam et..."

"Bakın, Bay Tremore..."

"Mick," diye düzeltti. Aslında Winnie de ona, her ne kadar kendi tam tersini düşünse de, sık sık böyle hitap ediyordu.

"Hayır, Michael diye karar vermiştik. Hatırladın mı? Michael."

Başını sallayarak onayladı. "Doğru. Michael."

"Michael," dedi Winnie ve o anda bu isim konusuna fazla gömüldüklerini fark etti. Ne diyeceğini unutmuş gibiydi. Derin bir nefes alıp verdi. "Saçmalamayın, Bay Tremore. Burnum çok büyüktür benim."

Mick güldü. "Evet, koku almak için yeterince büyük, yavrum. Eğer bu kadar güzel olmasaydı o zaman senin acını paylaşabilirdim."

"Güzel mi?" Winnie kendisiyle alay edildiğini düşünerek iç çekti.

“Evet.” Bu kez uzanıp, onun geri çekilmesine fırsat vermeden burnunun kemerine dokundu. “İncecik ve narin,” dedi ona. “Burun deliklerin kıvrımları da çok hoş. Asil bir burun. Ne kadar seçkin biri olduğunu ortaya koyuyor. Keşke benim de seninki gibi bir burnum olsaydı.”

Winnie kendisiyle dalga geçmiyorsa o zaman kesinlikle yanı-
lıyor olduğunu söylemek istercesine dudaklarını büzdü. “Komik
bir yüzüm var.”

“Komik?” Mick kadının yüzüne dikkatle baktı. “Sanırım.
Yüzün çok sevimli. Tıpkı sevimli yavru köpeklerinki gibi. Zarif,
çarpıcı bir yüzün var, Win. Sanki Tanrı herkesi yarattıktan sonra
dönüp seninle biraz daha uğraşmış gibi. Sen çok değişik bir yüz
ifadesine sahipsin, Win.”

“Güzel değilim,” diye sızlandı.

Mick kaşlarını çatarak, “Pekala, belki de değilsin,” dedi.
“Ama yüzün güzel bir yüzden çok daha etkileyici. Güzellere her
yerde rastlarsın. Çevremde güzel görmekten bıkip usandım ben.
Ama senin yüzüne bakmaktan asla sıkılmıyorum.”

İşte bu, konuşmanın en kritik anıydı. Neden böyle bir şey söy-
lemişti ki? Söylememesi gerekiyordu. Elbette yüzüne bakmaktan
bıkmayacaktı. Neticede üç gün sonra bir daha görüşmeyecek şe-
kilde ayrılmayacaklar mıydı?”

Baloya üç gün kalmıştı. Mick bunun farkındaydı ama aslında
balonun nasıl bir şey olduğuyla ilgili bir fikri de yoktu. Bol bol
dans edilir diye düşünüyordu. Neticede cumartesi bunu anlaya-
caktı.

Konuyu değiştirdi. “Hadi, bir yerlere gidelim. Beni testten ge-
çirmiş olursun. Güzel yüzünü insanlardan saklama artık.” Kaşla-
rını oynatarak öne eğildi. “Çay salonuna gidelim,” dedi.

Winnie nefesi kesilene kadar gülüp, “Hayır!” dedi. “Seni ta-
nırlar.”

“Hayır, tanımayacaklar.” Arkasına yaslanıp dudaklarının üstüne dokunarak, “Bıyığım yok,” dedi Mick. “Saçımı kestirip elbiselerimi de değiştirdim. Tamamen bambaşka bir konuşma stilim var. Beni nasıl tanıyabilirler ki?” Bir kaşını kaldırdı. “Kesinlikle aynı insan değilim.” Sonra da gözünü kırptı. “Ama ben onları tanıyacağım. Ve beni kovalayan o insanların bana öğleden sonra hizmet etmek için çevremde koşturup durması çok eğlenceli olacak.”

Winnie'nin elini yakaladığı gibi ayağa kalktı. Onu da ayağa kaldırmaya çalışıyordu. “Hadi,” dedi. Sonra hemen hatırlayarak, “Ah, şu ikimizin de hoşuna giden silindir şapkayı da takacağım,” diye ekledi. Bu fikir çok hoşuna gitmişti. Sonra aklına bir şey daha gelince hızla arkasına döndü ve o sırada ayağa kalkan Winnie'yle burun buruna geldi. Birkaç santim ötedeki kadının yüzüne gülümseyerek bakıp, “Sakin büyük şapkanı takma, tamam mı?” Parmağını salladı. “Eğer varsa küçük bir şapka tak. Ya da takma. O komik yüzünü görmek istiyorum.”

Ona somurtarak bakmaya çalıştı ama gözlerinin içi gülüyordu. Mick neşçyle güldü. Ah, onun şu tatlı yüzü... o eşsiz mimikleri, bakışları...

Winnie, “Hayır, bayım,” dedi. “Canımın istediği şapkayı giyeceğim, teşekkürler. Şimdi çekilin yolumdan. Hazırlanmam gerek.”

Winnie yıllardır giymediği küçük ön siperlikli bir hasır şapkayı tercih etmişti. Demode olmasına karşın çok da kötü durmuyordu. Milly bir tarafına yeni çiçeklerle kurdele takmıştı. Sarı hasır şapka, sarı güller ve koyu yeşil şeritleriyle uyum sağlamıştı.

Aslında fena değildi. Tıpkı Winnie gibi. Profilden kendisi de kötü durmuyordu. Özellikle de başındaki şapka. Evet, güçlü, sağlıklı, biraz değişik de olsa belirli bir dişiliği vardı. Hiç de kötü de-

ğil. Ayrıca güzelliğini övmek gerekirse ilk akla gelen o güzel bacaklarıydı. Kendi ne düşünürse düşünsün, ki en inanılmaz yanı da buydu, Mick'in yüzüne baktığında gördüğü hayranlık ifadesinin samimiyetinden zerre kadar tereddüt etmiyordu. Mick onu güzel buluyordu. Bunu onun yüzüne her bakışında hissediyordu.

Abernathy'de tam karşıdaki boş masaya baktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Oldukça da gergindi. Mick'in toplum içine çıkacak hale gelip gelmediğinden henüz emin değildi. Zaten kendinden de pek emin değildi. Zira babası dışında bir erkekle hiç çaya gitmemişti.

Onun gerginliğine karşın Mick son derece soğukkanlı, mutlu ve sakindi. "Bay Abernathy'ye iki kişilik bir masa, lütfen," deyince garson hemen "Başüstüne efendim," karşılığını verdi ve Mick de yüksek sesle güldü.

Winnie onun tam bir beyefendi gibi davranmasını izlemekten büyük keyif alıyor olmasına karşın onu böyle görmekten korkuyordu da. Bu tıpkı oraya çıkmaya mecbur ettiği bir ip cambazını aşağıdan seyretmek gibi bir şeydi. Baktığı yeden ona yalnızca iyi dileklerini gönderebiliyor, elinden başka bir şey gelmiyordu. Onun altında elinde kocaman bir ağla beklemek istiyordu. Hayır, yukarı çıkıp gömleğine sımsıkı sarılmak, ayaklarını üzerinde durduğu ipe bağlamak istiyordu. Düşmesin diye. Kötü bir şey olmasına mani olabilsin diye.

Bay Abernathy'nin arkasından büyük çay salonuna doğru ilerlerken içeride sohbet edenlerin sesleri kulaklarında yankılanıyor; bu sırada da aklında beliren sorulara yanıt vermeye çalışıyordu. Şapkasını çıkarmaması gerektiğini hatırlayacak mı? Ya da sesini yükseltmemeyi? Bir beyefendinin toplum içinde nasıl davranması gerektiğine ilişkin her şeyi öğretmiş miydi ona? Büyük ihtimalle hayır. Ona söylemeyi unuttuğu bir durumla karşılaştığında kendi başının çaresine bakabilecek miydi?

“Burası iyi mi?” diye sordu Bay Abernathy. Müşterileriyle bugün bizzat kendi ilgileniyordu.

Çay salonu çok kalabalık olmasa da yine de doluydu. Winnie’yle Mick’i kapının yanındaki küçük bir masaya oturttu. Kaçmak için iyi bir yer diye düşünen Winnie kendi kendine endişeyle gülümsedi.

Çayla pasta siparişi verdiler. İlk beş dakika gayet iyi gitmiş, Winnie de bir hayli rahatlamıştı. Mick tahmininden bile iyiydi. Öylesine kibardı ki... Bir ara eline dokununca Winnie kızardığını hissetti.

Yüzünü ateş bastığı o anda aklında küçük bir fantezi geçmeye başladı. Balodan sonraki çarşamba da buraya geleceklermiş gibi. Ya da birlikte operaya gideceklermiş gibi.

Ah, evet diye yanıt verdi kendi kendine. Hayal et bunları. Çünkü bunu ancak hayallerinde görürsün. Mick operaya gidecek ha! Yok artık. Sevmez ki. Onun eğlence anlayışına uymaz bir defa. Zaten birlikte bir gelecekleri olmayacağı için çarşamba çayları filan da olmayacak. Mick onun yaşamına uyum sağlayacak biri değildi. Onunla öğleden sonra bir çay salonuna uğramış olmak yaşamı boyunca her yere birlikte gidecekleri anlamına gelmezdi ki. Ayrıca kendi de fare yakalamaya pek uygun biri değildi. Bunu da fare gördüğü ilk anda yangından kaçan bir ayı gibi sırtına tırmanarak kanıtlamıştı.

Mick’in çay fincanını dudaklarına götürüşünü izledi. Bunu özellikle onu bu çay salonunda son kez gördüğüne kıyasla mükemmel bir biçimde yapıyordu. Ama tam o sırada dudaklarına götürdüğü fincanla kalakaldı. İçmiyordu ama kıpırdıyamıyordu da. Gözleri kapıya sabitlenmiş haldeydi.

“Ah, hayır,” diye mırıldandı. Sonra, “Sakin bakma ama kendini hazırla. Bir ziyaretçimiz var,” dedi.

Bu, altı hafta önce terzinin dükkanında kendisine daha sonra

Winnie'ye göndereceği jartiyeri hediye eden baronesti. Ve dos. doğru masasına geldi.

Winnie'ye aldırmadan doğrudan Mick'e bakarak, "Whitting Baronesi Leydi Randolph Lawnhurst," dedi ardından da cilveli bir tavırla ekledi. "Blance." Sonra da elini uzatarak bileğinden hafifçe kırdı. "Sanırım birbirimizi tanıyoruz." Gülümsüyordu ama biraz da şaşkıındı. Bir kaşını merakla kaldırmıştı. Mick onun nerede tanıştıklarını hatırlayamadığını görerek rahatladı.

Mick tam bir beyefendi edasıyla yerinden doğrulurken aslında içinden kadına Thames nehrine atlamasını söylemek geçiyordu.

Kadın onu durdurdu. "Hayır, hayır, kalkmayın. Rahatsız etmek istemedim." Oysa zaten etmişti. "Sadece sizinle nerede tanışmış olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum." Hatırlayamadığı için ondan açıkça yardım istiyordu. Sandalyesine oturup arkasına yaslanan Mick gülümseyerek başını iki yana salladı. Ardından sözcükleri en zarif şekilde telaffuz etmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. "Bu mutluluğu daha önce yaşadığımı sanmıyorum." Mümkün olduğunca sakın ve rahat görünmeye çalışıyordu.

"Ah ama ben eminim ki..."

"Hayır," diye ısrar etti gülümseyerek. "Sanmıyorum."

Kadın başını kaldırıp kaşlarını çattı, ardından sanki ışıktan rahatsız oluyormuş gibi gözlerini kısarak onu tepeden tırnağa süzmeye koyuldu. Bu sırada da başını iki yana salladı. Sonra yüzüne yayılan gülümsemesiyle, "Yanılıyorsunuz," dedi neşeyle. "Sizi tanıyorum, buna eminim."

Ah harika. Kesinlikle emindi. "Siz de tanıdık geldiniz," diye kabullenmek zorunda kaldı Mick sonunda.

Winnie şaşkınlıkla belli belirsiz bir ses çıkardı. Mick'in bu şekilde yanıt verişinden paniğe kapıldığı belliydi.

Barones ona apaçık kur yaparken gözlerini kırptırıyor,

eşarplı boynunu bir sağa bir sola çevirip duruyordu. "Buralı mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mick hemen.

"Nerelisiniz?"

O anda düşünebildiği en uzak yeri söyleyiverdi. "Paris."

Winnie masanın altında ona bir tekme patlattı.

İki kadının coşkulu tavırları, gülmesine neden olmuştu.

"Paris?" Barones daha da memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Paris'e bayılırım! Neresinden?"

Mick şehrin sembolü dışında hiçbir yerini bilmiyordu. Gülmseyerek, "Eyfel Kulesi," dedi.

Barones'in arkasındaki Winnie elini ağzına götürerek bir yandan dehşetle bir yandan da müthiş derecede eğlenerek bakıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, duyduklarına inanamıyordu.

"Eyfel Kulesi," dedi barones iyice şaşırarak. "Eyfel Kulesi'nde mi oturuyorsunuz?"

Kadının ses tonundan bunun mümkün olamayacağını anlamıştı. "Hayır, hayır," diye düzeltti. "Orada tanışmış olabiliriz diyecektim."

Kadın bir süre bu iddianın akla yatkınlığını zihninde ölçüp biçiyormuş gibi düşündü. "Eyfel Kulesine en son ne zaman gittiniz?"

"Ah, her zaman giderim," dedi. Baronesin yüzünde bunun da pek o kadar doğru bir yanıt olmadığına ilişkin emare görünce de hemen ekleme ihtiyacı hissetti. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ayrıca son derece sıradan bir hareket, bunun da farkındayım. Neticede orası herkesçe bilinen bir yer. Ama kendimi alamıyorum. Orası öylesine..." Neden bahsettiği konusunda zerre kadar fikri yoktu.

Barones cümleyi onun adına bitirdi. "Evet, çok inanılmaz. Ve de çeşmeler..."

"Ah, evet özellikle de çeşmeler. Ve..." Ve ne? Konuşmayı sürdürürebilmek için ne demeliydi bu noktada? Elini kaldırdı. "Ve o kule."

"Ah, evet. Harika. Şu Fransızlar!"

"Gerçekten," dedi Mick bir kez daha gülümseyerek, "sizinle yeniden karşılaştığıma çok sevindim."

Anlaşılan kadın ne diyeceğini şaşırmıştı. Tanrıya şükür! "Evet," dedi. "Sizi gördüğüme ben de sevindim." Gitmek üzere döndü. Mick beladan kurtulduğunu düşünüyordu ki kadın çevresinde bir kez dönüp yeniden yaklaştı. "Adınız," dedi ve gülümsedi. "Adınızı hatırlamıyorum. Lütfen hatırlatın." Onu nezaket kurallarını zorlayacak derecede büyük bir dikkatle süzüyordu ki Mick bir kez daha onu nehre fırlatmayı filan geçirdi kafasından.

Ona hatırlatmak mı? Hiç de gereği yok ki! Eğer *Tremore* ismini söylerse kadın bir şeyler hatırlayabilirdi. Başını eğip önündeki çay kaşığına baktı. Arkasını çevirdi markayı okudu, sonra kaşığı fincanına koyup, "Bartonreed," dedi. "Michael Edgerton. Bartonreed Vikontu."

"Bartonreed," diye tekrarladı Barones ciddi bir ifadeyle. Daha fazla soru soracak gibi görünmüyordu artık. "Pekala Lord Bartonreed." Aslında daha çok şey sormak isterdi belki de ama bunun karşısındakinin tahammül sınırlarını zorlamak anlamına geleceğinin de farkındaydı. "İyi günler," dedi.

Kadın gider gitmez Winnie öne doğru eğilerek fısıldadı. "Öna yanlış isim verdin!"

"Tremore diyemezdim. Hatırlardı."

"Hatırlar mı?" diye tekrarladı Winnie pek memnun olmaya-
rak. Bir açıklama beklediği apaçıktı.

Ama Mick açıklama yapmak istemiyordu. Zaten sorunu da bir şekilde halletmişlerdi işte.

Ama Winnie endişelenme fırsatını kaçırmaya hiç niyetli değildi. "Ah, yandık, şimdi yandık," dedi. Uzun parmaklarını dudaklarına götürüp bastırdı, ardından fısıldayarak konuşmaya başladı. "Şimdi Bartonreed adını hatırlaman – o adı da nereden bulduysan artık! – ve seslenildiğinde dönüp bakman gerekecek. Yapabilecek misin?"

"Elbette. Ama daha önce kararlaştırdığımız gibi..."

"Hayır, olmaz. Onun kocası Kraliçenin Av Kulübü'nün Başkanı. Baloda o da olacaktır."

"Of, lanet olsun," dedi ve arkasına yaslandı. İşte tam gülünecek şeydi bu. Kahkahayı bastı.

Winnie giderek espri anlayışını yitiriyordu. "Kes şunu," dedi. "Her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracaksın."

"Hayır, bulaştırmayacağım."

Winnie ona doğru eğildi. Başını iki yana sallayarak somurtuyordu. Sonra dikkatle sordu. "Sosyetenin önünde başarısız olmak nasıl bir şeydir biliyor musun?"

"Sosyete?"

"Evet. Özellikle de bütün bekarlar açısından."

Bir kaşını kaldırarak, "Balodaki bütün bekarlar senin umurunda öyle mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Yüzünü ekşiterek, başını iki yana salladı. "Ah, bilmiyorum. Bazıları umurumda, bazıları değil. Ama annemle babam için bir zamanlar önemliydi."

"Ah," dedi. Sonra kibarca gülümsedi. "Çok tatlısın. Elimden geleni yapacağım. Annemle babanın benimle – ve de seninle – gurur duymasını isterim. Ölmüş olsalar bile." Ciyaklama benzeri bir sesle güldü. Bunu kısmen kızdırılmanın neden olduğu öfkeyle kısmen de rahatladığı için yapmıştı. Sonra dudaklarını ısırarak başını salladı. Sonra da, "Çok gerginim," diye itiraf etti.

"Bunu görebiliyorum." Zaten zavalcılık her zaman gergindi. Gerginliğin gereksiz sorunlara neden olmamasını diledi. Keşke rahatlarsa da elinden geleni yapmama izin verse diye düşündü. Ama endişelenmeyi sürdürse de işi olurlarsa da o elinden geleni yapacaktı zaten.

Garsonu çağırıp çayına krema yerine süt istediğini söyledi. Ancak garson gider gitmez az önceki sorunun büyüterek devam ettiğini fark etti.

Barones gülümseyip, yüzünde bir zafer ifadesiyle konuşmak üzere bir kez daha Winnie'yle Mick'in masasına yönelmişti.

Mick eğilip, fısıldayarak, "Çayını bitir, yavrum," dedi. "Galiba başka şeyler de söyleyecek bu bize."

Barones masalarına yaklaşp, parmağını Mick'e sallayarak, "Niece," dedi. Aslında tam bu kelimeyi kullanmamıştı galiba. Mick kadının tam olarak ne kastettiğini anlamaya çalışıyordu ki Barones devam etti. "Nice'te Negresco Oteli'nde. Yerdeydin." Kaşlarını çatarak, daha iyi hatırlamaya çalıştı. Sonra hatırladıklarıyla uydurduklarını birleştirerek devam etti. "Evet," dedi artık biraz daha kendinden emin bir ifadeyle. "Kedimi sen bulmuştun. Müthiş bir kahramanlıktı." Kaşlarını çatıp gülümsedi. Ardından bir kez daha tereddüt edip gözlerini kıstı. Sonra da sanki çok mantıklıymış gibi, işkencesine, anlamadığı, Mick'in Fransızca olduğunu tahmin ettiği bir şeyler söyleyerek devam etti.

Kadının sözlerini nezaketle başını sallayarak dinledikten sonra bulduğu ilk fırsatta, "Kusura bakmayın ama nişanlım Fransızca bilmez. Size Bayan Edwina Bollash'ı tanıtırabilir miyim? Temmuzda evleniyoruz." Bu, kadının çenesini kapatıp yanlarından ayrılmasını sağlamaya yeterdi herhalde.

Ama hayır, kadın daha da heyecanlanmıştı. "Bayan Bollash? Leydi Bollash?" diye düzeltilti. "Lionel Bollash'ın kızı?" Barones şaşkınlıktan donakalmıştı.

Winnie daha da beter durumdaydı ama soğukkanlı görünmeyi başardı.

Sonra da Mick'in yaptığı açıklamaya bir yorum getirmek zorunda olduğunu hissetti. "Michael," diye başladı. Sonra güldü. Çünkü birkaç saniyeliğine de olsa ne diyeceğini bilememişti. "Sen... şey... ah, bunu söylememen gerekiyordu. Yani insanlara açıklamanın zamanı gelmedi ki daha." Sonra özür dilermiş gibi bir tonlamayla Barones'e dönüp, "Daha resmi bir şey yok," dedi. "Tarihi filan da belirlemedik henüz. Gerçekten."

Mick uzanıp eline hafifçe vurdu. "Winnie, minik kuşum, yine başlama. Söz vermiştin. Beni biraz daha bekleteceğini söyleme. Artık bekleyemeyeceğim. Benim olmanı istiyorum."

Win'in ağzı açık kaldı. Sonra kıkırdadı. Yüzü kızardı. Başını çevirdi. Tıpkı sevimli, utangaç bir gelin edasıyla.

Ah, keşke doğru olsaydı bu diye düşündü Mick. Hiç ihtimal yok muydu?

Barones dönüp Winnie'yi bu kez büyük bir merakla incelemeye koyuldu. Sonra Mick'e dönüp onunla bir kez daha Fransızca konuşmaya kalkıştı.

Mick ellerini kaldırıp, başını sallayarak sert bir adam tavrıyla, "İngilizce lütfen, Leydi Whitting," dedi.

Leydi Whitting ha! Çok eğleniyordu. Üstelik bu çay faslının kısa süreceğini sanmıştı. Ama şansı yaver gitmişti doğrusu. Tabii Baronesin bundan sonra neler yapabileceği hususunda zerre kadar fikri yoktu.

Winnie'ye döndü. "Bitirdin mi tatlım?" Sonra her fırsatta bakmayı çok sevdiği saatine baktı. İşin sonunda büyük bir ihtimalle geri vermek zorunda kalacaktı. Çok kötü. Kapağını açtı. Ding-dong, ding-dong... Böylece saatin tam olarak kaç olduğunu gösteriyordu. Dört olmuştu. "Tanrım," dedi. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Lord Rezzo'yla saat beşte buluşmamız

gerek. Hemen kalksak iyi olur." Ayağa fırladı. Sonra Winnie'ye, "Canım, eşyalarını topla ben de hesabı haleldeyim," dedi.

Winnie eğilerek, "Ödeyemezsin," diye fısıldadı ama kendini gülümsemek için zorluyordu. Aslında panikten deliye dönmüştü. Mümkün olduğunca alçak sesle, "Paran yok," dedi.

"Elbette var sevgilim. Yeni yirmiliğim var." Ona dönüp ancak Winnie'nin görebileceği bir şekilde kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Çok yeni. Yep-ye-ni bir yirmilik. Bakalım geçiyor muymuş?"

"Michael!" dedi panikten aklını yitirmiş halde.

Ama Mick kendini ondan kurtarıp hafif bir baş selamıyla masadan kalktı. Arkada onu izleyen Barones hayal kırıklığına uğramış aynı zamanda da şaşırmış görünüyordu. Mick, Winnie'nin endişesini ve kahkahalarını saklamak istercesine yüzünü ellerinin arasına aldığı gördü. Ona dönerek, "Winnie, toplan. Gidiyoruz," diye seslendi.

Gerçekten de yapacakları en iyi şey oradan ayrılmaktı. Acaba Barones cumartesi günü gerçekten orada olacak mı diye merak ediyordu. Ya da tanıdığı hatta bazılarını bir hayli yakından tanıdığı o sosyetik kadınlardan herhangi birine rastlayacak mıydı orada? Orada bizzat tanıdığı insanlar arasında olmak tam bir sürpriz olacaktı. Kötü bir sürpriz. Güldü. Zoraki bir sürpriz.

Dışarıda Winnie'nin elini sımsıkı tutup bir atlı araba bekleme-ye koyuldular. Altı numara. Mükemmel. "Gel," dedi. Winnie'yi elinden çekerek koşmaya başladı.

Winnie bir an bile susmadan gülerek peşi sıra koşuyordu. Mick, Winnie'yi duyuyor, bu garip durumdan büyük zevk alarak tadını çıkarıyordu. Winnie, "Nereye gidiyoruz?" diye seslendi.

"Şu arabayı yakalamaya çalışıyoruz." Arabayı işaret edip daha hızlı koşması için çekti.

"Peki benim arabam..."

"Şu sorunu bir çözelim, yavrum. Hadi, çabuk ol."

Winnie onun kadar hızlı değildi. Bir eliyle şapkasını tutarak koşmaya çalışıyordu ama uzun eteği o muhteşem bacaklarını istediği şekilde açıp, rahat koşmasına izin vermiyordu.

Yetişemeyeceklerdi. Araba durdu. Bir adam indi, iki kadın bindi. Mick sürücüye seslendi ama hâlâ seslerini duyuramayacak kadar uzaktaydılar. Mick yavaşladı. Aralarında çok az mesafe kalmıştı ancak araba çoktan harekete geçmişti bile.

"Bir tane daha olması lazım," dedi Mick.

Yolun karşısındaki, arabaya yakın bir kadın elini kaldırıp sürücüye seslenince araba yavaşladı. Mick de, "Gel, koş," dedi.

Winnie de koştu. Mick'i ilk gördüğü günkü koşturmacayı hatırladı. Şimdi onunla birlikte koşuyordu ve bir hayli de korkmuştu. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Korku. Kuru, sıcacık elini tutup onun peşi sıra yolda sürüklenircesine koşuyordu. Sonra Mick onu belinden kavrayarak sırtlayıp ayaklarını yerden kesti. Arabanın basamaklarına bu şekilde vardıklarında Winnie bunun ne kadar arsızca ama bir o kadar da eğlenceli bir hareket olduğunu düşünüyordu. Kontrolünü tamamen yitirerek kahkahalarla gülmeye başladı. Kendine mani olamıyordu bir türlü.

Arabanın oturma bölmesine çıktılar. Yukarıda dizleri üzerinde doğrulan Winnie iki komşusunun da sürücüsü olan Georges'a elini salladı. Mick bunu gördükten hemen sonra Winnie'nin arabasının peşlerine takıldığını fark etmişti. Winnie koltuğuna ve Mick'in koluna geri döndü çünkü Mick kolunu koltuğa atıp onun gelmesini beklemişti. Sonra da elini omzuna attı. Onu kendine doğru çekerek sıkarken birlikte yepyeni bir gülme krizine girdiler.

Hyde Park'ı geçip Buckingham Sarayı'na doğru ilerlerken Barones'in şaşkınlığı akıllarına geldikçe katıla katıla gülüyorlardı. Bu, Winnie'nin hıçkırmaya başladığı ana dek sürdü. Şimdi Winnie gülmekten nefes alamaz hale gelmişti.

Mick onun nefes almakta güçlük çektiğini fark edip endişelenince Winnie, 'sorun yok' dercesine elini salladı. "Astım yüzünden. Biraz sakinleşirsem geçer." Derin derin nefes alıp, arada kıkırdasa da kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Mick kaşlarını çatmış Winni'yi izliyordu. Sakinleştiğini görünce de başını iki yana sallayarak gülümsedi. Sonra da yanağına dokunarak, "Ah, güzelim. O kadar tatlısın ki. Hem de çok," dedi.

Oturduğu yerde dönüp, omzunu koltuğa yaslayarak Winnie'yi kendine çekti. Winnie onun sıcaklığını hissettiğini anda kendisini öpmek üzere olduğunu fark etti. Artık bu işaretlerin farkına varabiliyordu. Yaklaşması, yüzünü ve ağzını dikkatle izleyişi hep bunun işaretleriydi. Sonra Mick'in ona öpüşmek istediğinde bunu dile getirmesini istediğini hatırladı. Mick'in beklediği buydu.

Ah, Tanrım, dürüst olabilse şu öpüşme işine bayıldığını söylerdi. Hatta yemeyi, içmeyi, uyumayı bırakıp, onunla sonsuza dek öpüşebilirdi. Yanına yatıp, vücudunu onunkine yaslayıp öpüşürdü. Sadece öpüşmek, öpüşmek, öpüşmek. Bazen odasında yaşadıklarını hatırlayınca içi asla itiraf edemeyeceği müthiş bir arzuyla titriyordu.

Bazen yaptığı diğer şeyleri de hatırlıyordu. Elleriyle bacaklarına dokunurken duyduğu şehveti unutamıyor, o anları hatırlayınca kendini eskisi kadar kötü de hissetmiyordu. Yaşadıkları çok özel bir şeydi. Çok ama çok özel.

Evet, onun kendisini öpmesini istiyordu. Hızlı, güçlü ve sert bir öpücük. Tıpkı bıyığını yeni kestiğinde öpüştükleri gibi. Öp beni demek istiyordu. Dudaklarını ıslatıp ağzını açtı – ve zihnindeki her şey uçup gitti. Bir anda hiçbir şey düşünemez hale gelmiş, astımın neden olduğu korkunç hırıltıdan başka bir şey çıkmaz olmuştu dudaklarından. Bu yüzden de gözlerini bir anlığına da olsa cazibesine kapıldığı o eski duygusunu, yani dünyanın en çekici kadını olduğu hissini yeniden tadabilmek umuduyla sınıksız kapattı.

Neden söylemek zorundaydı ki? Güzel kadınların böyle bir şey yapma zorunluluğu olmadığını biliyordu. Eğer yeterince güzel olsaydı, dişiliği daha g cl  olsaydı, daha çekici olsaydı o zaman istediği öpücüğü kolayca alırdı. Her an... İstemesine gerek kalmadan.

Ama böyle bir şey olmadığından tüm cesaretini toplamaya çalışarak istediği şeyi söylemek için kendisiyle mücadele etmeye girişti. Aslında söyleyeceği şey çok basitti ama tüm Birdcage Yolu'ndan Whitehall'a dek ağzından hırıltudan başka bir şey çıkmadı.

Trafalgar'a yaklaştıklarında Mick yanında güldü. Bu sırada dudaklarının yanaklarında neden olduğu o tatlı esintiyi hissetmişti. "Sen umutsuzsun, Winnie," dedi. "Ama bu aptalca bir oyun. Gururun ilk başta eğlenceli gibi gelmişti bana. Ama artık acı veriyor. İkimize de. Sen demesen de öpeceğim seni. Sadece izin ver."

Sonra Winnie'nin çenesini kaldırıp yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. Sanki ona oksijen desteği sağlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını dudaklarına dayadı.

Kendinden geçer gibi oldu. Damarlarındaki kanın akışını değiştirecek bir şey yapmıştı sanki. Kalbi yerinden çıkacaktı adeta. Ah, evet.

Onu tüm Londra'nın gözü önünde, Lord Nelson'un granit heykelinin tam karşısında, arabanın tepesinde öpüyordu.

Dünyanın gözleri önünde, zeki, yakışıklı, komik Mick onu öpüyor, bu sırada onun da kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, dizlerinin bağı çözülüyor, öpücükleriyle adeta eriyip bitiyordu. Sonra sanki bu yetmezmiş gibi Mick biraz daha yaklaşıp bacaklarını kendininkilerin üzerine alıp, onu çektiği gibi kucağına oturttu.

Tanrım. Ah Tanrım. şimdi onu daha bir hırsla öpüyordu. Winnie bu kez ona izin vermekle kalmamış işini de kolaylaştırmıştı. Kollarını adamın o g cl , muhteşem boynuna dolayıp bir yandan

saçlarını arzuyla karıştırırken bir yandan da öpücüklerine karşılık veriyordu. Onu yiyip bitirmek istiyordu sanki.

Saçları yumuşacıktı. Sımsıcak, arzu dolu ıslak, uzanıp kendisinininkileri arayan dudakları muhteşemdi. Biraz geriye doğru çekilince Winnie onun sert, kaslı göğsüne iyice yaslanmış oldu. Sonra garip ve yepyeni bir şey oldu. Kucağında otururken eteğinin altında bir sertlik hissediyordu. Mick'in her geçen dakika daha bir sertleştiği ortadaydı.

Her ne kadar öyle olması gerektiğini düşünmesine karşın bunu hiç de iğrenç bulmamıştı Biri onun üzerinde bu tür şeylerin iğrenç olduğuna dair bir izlenim oluşmasına neden olmuştu ama bunun doğru olmadığı o kadar açıktı ki. Bu daha ziyade... büyüleyici bir şeydi. Kalçalarının altında her saniye biraz daha büyüyordu. Sertliğini, dimdik oluşunu hissediyordu. Altında oturuşunu değiştirdikçe daha da irileşiyordu altındaki sertlik. Bunu kalçalarında net biçimde hissediyordu artık. İnanılmaz bir şeydi bu. Anlamlandırmakta bile güçlük çekiyordu. Yaşamı boyunca tattığı her şeyden bütünüyle değişik, kendini kaybettirecek türden bir şeyler hissediyordu içinde. Demek bir erkek böyle oluyormuş diye düşündü. Muazzam, zarif ve etkileyici.

Ve bu güçlü duygular onun bir an için geri çekilip Mick'in gözlerinin içine bakma isteğine neden oldu. Her ikisi de Winnie'nin neler hissettiğini biliyordu. Onun bu derece büyük oluşu, biyolojiden bildiği kadarıyla, içini korkuyla dolduruyordu. Onun o derece büyük bir şeyi... Hayal bile edemiyordu.

Onu bu düşüncelerinden kondüktörün sözleri uzaklaştırdı. "Hey, muhabbet kuşları." Winnie'yle Mick dönüp basamaktaki adama baktılar. "Nereye dostlar?" Aksanlı sormuştu. *Nereye dostlar?*

"Aldwych."

"İkisi dört peni." *İkisi dört peni.*

Mick cebinden dört peni çıkarmak için elini uzatınca Winnie de hemen bir hanımefendi edasıyla kendi yerine geçti. Tanrım bana neler yaptı böyle diye düşünüyordu. Herkesin önünde, halka açık bir arabada onun kucasına oturmuştu. İnsanlar her şeyi görmüşler miydi? Kalçaları arasında neler hissetmiş olabileceğini tahmin ediyorlar mıydı? Kendi kendine utanmam gerekir diye düşündü. Utanıyorum zaten dedi sonra da.

Araba doğruya doğru ilerlerken kendi kendine zevkle mırılda-
mıyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra Mick'e nereye gittiklerini sorunca, "Kentin benim bildiğim bölümüne, karşılığını aldı.

İlk anda endişelendi. Mick'in bu sözlerle Whitechapel'i kastettiğini sanmıştı çünkü. Bir keresinde oraya babasıyla gitmişti. Konuşmaları dinlemeye. Aksanının en saf halinin yoğunlukla kullanıldığı bu bölge ilginç olduğu kadar korkutucuydu da. Kentin doğu bölümünün bu en önemli merkezinin güneş ışığı görmeyen dar sokaklarında yoksulları, gariban çocukları görmüşlerdi. Burası kentin en verimsiz bölgesiydi. Zaten üç yıl sonra da Karındeşen Jack bu bölgenin adının çıkmasına neden olmuştu.

Ama yanında duran Mick'in omzuna yaslanınca, o sert kaslarını, teninin sıcaklığını hissedince her şeyi unutmuştu. Onu istediği yere götürebilirdi. İçinde ona karşı garip bir güven duygusu vardı. Eğer o, gittikleri yerin tehlikesiz olduğunu düşünüyorsa Winnie de buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Hafta içi olmasına rağmen güzel bir akşamüstüydü. Londra'daki dükkanlar artık yavaş yavaş kapanmaya hazırlanıyor, sokaklar işten çıkan, bir o yana bir bu yana koşturan insanlarla doluyordu. İkisi de arabanın üst kısmında esen tatlı meltemin tadını çıkarıp, kentin muhteşem manzarasını seyre dalmıştı. Önce St. Martin-in-the-Fields kilisesinin sonra da Covent

Garden'ın önünden geçtiler. Turistik bir gezide gibiydiler. Nihayet Aldwych'e varınca durdular.

"Buradan itibaren yürümek zorundayız."

Önlerindeki pembe güvercinleri kovalayıp, küçük bir kilisenin bahçesine geçerek ilerlediler. Önce dört bir yandan gelen çiçek kokuları sardı etraflarını. Sanki bir çiçek pazarının tam ortasına düşmüşlerdi. Sonra bu kokunun yerini bira kokuları aldı. Sonra da müzik. Uzaktan gelen ama hoş bir müzik.

İkisi müziği takip edip arka sokaklara doğru yürürken Winnie adeta şaşkına dönmüştü. İşçi sınıfının yaşadığı ama gözüne hiç de kötü görünmeyen yerlerden, daracık sokaklardan, balıkçı dükkanlarının yakınında oynayan çocukların önlerinden, çukurlara bata çıka, etrafa çamurlar sıçratarak ilerleyen yük arabalarının yanlarından geçerek ilerliyorlardı.

Yol boyunca Mick onun elini sımsıkı tutmuş, hiç bırakmamıştı. Bu sıcak, güçlü el kendisinininkiyle bütünleşmişti adeta. İstese onunla cehenneme bile gidebilir ve bundan da müthiş bir mutluluk duyardı.

Sonra ne kadar da ileri görüşlü olduğunu düşündü. Tam o sırada Mick durup az ötedeki bir yeri işaret etti. Kulağına Mick'in dans ederken dinlemeyi sevdiği türden bir müziğin melodisi geliyordu. Küçük bir piyanoya eşlik eden bir keman. Arada perküsyon sesi de duyuluyordu. Belki biri teneke kutulara vuruyor da olabilirdi. Sanki bir Çingene orkestrası vardı ileride. Orkestra yalnızca sesini ayarlamakta başarısızdı ama onun dışında *Orpheus in Hades*'ten çaldıkları kankan, kesinlikle orijinaliyle yarışacak derecede hoş geliyordu kulağa. Hem de çok.

"Dans," dedi Mick sanki bir hediye veriyormuşçasına gülümseyerek. "Hangi türde dans ettiklerinin garantisini veremesem de içerideki insanların sabaha kadar dans edeceklerini biliyorum. Hadi biz de onlara katılalım, Win."

Bölüm 20

The Bull and Tun bir köşesinde barı olan genişçe bir odadan ibaretti. Tahta tabure ve sandalyeleriyle oldukça basit döşenmişti. Duvarlarda bira reklamları, yasal izin belgeleri, bir dart tahtası göze çarpıyordu. En güzel yere de Kraliçe'nin büyükçe, yanına da Galler Prensi'nin nispeten daha küçük birer resmini asmışlardı. Yerlerin uzun zamandır cilalanmadığı belliydi. Barın kenarları da aldığı darbelerle içine göçmüştü ama yine de pırl pırl parlıyordu. Ne olursa olsun insan burada kendini garip biçimde mutlu hissediyordu. Mick'le Winnie içeri girdikleri anda en az on kişi tarafından selamlandılar. Hatta bazıları Mick'e adıyla seslendi. Buranın müdavimlerinden olduğu belliydi.

Arkada üçlü orkestra Offenbach'ın bir eserinin işçi sınıfının kulağına uyacak türden derlenmiş halini çalmaya başlamıştı. Piyanyoyu çalan kel adam tuşlara neredeyse kıracak kadar sert basıyordu. Kemaniysa gözleri fıldır fıldır dönen esmer bir adam çalışıyordu. Onlardan biraz daha yetenekli olduğu apaçık olan üçüncüsüyse elindeki çubuklarla neye vursa hoş bir ezgi yaratmayı başarıyor gibiydi. Eğer dinleyenler yanına biraz fazla yaklaşırsa düğmelerine vurarak da hoş bir ses çıkarabilecekti sanki.

Müşteriler öyle sıkışık oturmuşlardı ki dirsekleri birbirine değiyordu. Aslında bu derece yakın oturmalarına da gerek yoktu.

Çünkü salonun ortasında yeterince boş alan vardı. Diğer uçta beş altı kişilik kadınlı erkekli bir grup kendilerini Fransız müziği eşliğinde hızlı bir polka dansına kaptırmıştı. Mick'in dansı. Onlara katılmak istiyordu. "Hemen dansa başlayalım yoksa sonra çok kalabalık olacak."

Ama ilk önce onu iri kıyım arkadaşı Rezzo'yla sonra da Winnie'nin daha önce adlarını duymadığı birkaç adamla tanıştırdı. Sonra da Nancy ve Marie adlı iki kadınla. Marie ondan hoşlanmışa benziyordu. Winnie daha kadınla tanıştığı saniyede bunu fark etmişti. Ama Mick bu gerçeğin hiç de farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Çevresinde çok sevilen biriydi. Ayrıca çok da tanıdığı vardı. Arkadaşları onun esprilerini duymaktan, fikirlerini dinlemekten zevk alıyor, bir yandan da, "Hayır böyle değil, aksanlı konuş," diyip duruyorlar, değişik aksanları kullanarak konuşmasından hoşlanıyorlardı. Garipti ama Winnie bir ara Mick'in konuşması sırasında eski aksanıyla yeni öğrendiklerini harmanlayarak kullanmaya çabaladığını fark etti. Ama sonra bundan vazgeçti. Çünkü arkadaşları onu son zamanlardaki konuşma şekliyle kızdınıyorlardı. Winnie de Mick'le ikisinin farklı bir yerden geldiğinin açıkça anlaşıldığını görebiliyordu. Sanki mayaları buradakilerden bütünüyle farklıydı.

İster aksanlı ister aksansız konuşsun arkadaşları Mick'in sohbetinden zevk alıyor, onu daha çok şey hakkında konuşmaya teşvik etmeye çalışıyorlardı. Tabii içlerinden biri onun para kazanmak için ne yaptığını bilse konu tüm ilginçliği kaybedebilirdi. Mick onlar için – hatta bunu biri net biçimde ifade de etmişti – bütün kadınlarla harika şekilde dans eden ve herkesi heyecanlandıran, muhteşem hikayeler anlatan biriydi.

Arkadaşlarının arasındaki Mick'e baktı. Onlara benzemiyordu. Giysileri çok daha şık, konuşması ve davranışları çok daha

özenliydi. Saçlarına baktı. Simsiyah ve parlak saçlarına. Saç kesimi müthişti. Hele gözleri, ah, o harika gözleri. Sert bakışlı o yemyeşil gözleri buradaki hiç kimsede yoktu. Belki de hiçbir zaman buradakilerden biri olmadı dedi ve güldü. Belki de taraflı olduğu için durumu böyle yorumluyordu. Onun diğerlerinden daha yakışıklı olduğunu düşünüyordu. Daha zeki. Daha uzun boylu ve elbette... daha nazik, daha dost canlısı, daha komik... Bu liste uzayıp giderdi.

Arkadaşlarıyla on dakika kadar sohbet ettikten sonra iki adam onlara içki ısmarladı. Mick bira, Winnie'ye limonata içti. Mick bir an önce dans etmek istiyordu. "Bir saat içinde iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık olacak burası."

Onun için dans etmek son derece normal bir şeydi. Buraya aşinaydı, ayrıca ayaklarına da bir hayli hakimdi. Oysa Winnie için aynı şeyler geçerli değildi. Yepyeni ritme uyum sağlayabilmek için çabalıyordu. Zaten Mick de her seferinde ona çok çabuk öğrenip mükemmel dans ettiğini söyleyip duruyordu.

Sonra hızlı vals başladı ve Mick de hemen dans etmeye koyuldu. Büyük bir şaşkınlıkla Winnie, onu, "Sen vals biliyorsun," diye suçladı.

Mick omuz silkip, gülümseyerek müzikle sallanıp, hızla sağa sola döndükten sonra, "Senin yaptığın gibi hep aynı adımlarla hareket edip ağırbaşlı bir tavır takınamam ama bunu biliyorum." Gülümseyerek onu kızdırmaya devam etti. "Yine de bana öğretmeye istediğin şeyler varsa seve seve dinlerim."

"Peki ben sana hiçbir şey öğretmeseydim ne yapacaktın?" diye karşı atağa geçti Winnie. "Bir lord gibi konuşabilecek miydin?"

Mick hiçbir şey söylemeden bütün dişlerini göstererek sırttı.

Onu bu noktaya getirinceye kadar üstesinden gelmek zorunda kaldıkları zorlukları düşündü. Yine de zaman zaman o büyük

m¼cadeleleri hiç yaşanmamış gibi hissettiği de olmuyor değil-
di. Bu gece dudaklarından d¼k¼len s¼z¼t¼kler – Paris hakkındaki
bilgileri son derece y¼zceysel olsa da – gerçekten tam ¼st sınıf
dudaklara yakışacak t¼rdendi. Ah, diyerek g¼ld¼ çay salonunda
durup dururken Mick'le fl¼rt etmeye kalkan o aptal kadını hatırla-
yarak.

Mick onundu.

Artık b¼yle d¼ř¼nmeye başlamıştı: *O benim!* Dans ederlerken
bar da her geçen dakika daha kalabalıklaşıyordu. Mick oradaki
tek Kernevek olabilirdi ama ¼lkenin uzak kesimlerinden gelen
tek kişi değildi. Çingeneler, İrlandalılar ve Yahudiler de vardı.
Dans ederken patates kıtlığı çekenlerin torunları ile Avrupa'ya
cenneti bulma hevesiyle gelenlerin çocuklarının konuşmalannı
dinliyordu. Her ne kadar Winnie yalnızca kendi yaşadığı b¼lgeyi
biliyor ve daha doğuda kalan yerlerin çok tehlikeli olduğunu d¼-
ř¼n¼yorsa da o kendini cennetteymiş gibi hissediyordu. Burada
ışıltılar, şarkılar ve kahkahalar eksik olmuyordu.

Ve de m¼zik. Mick'le dans ediyorlardı. Bu øyle kolay ele
geçirilecek bir fırsat değildi. Bu değişik m¼zięe ve onun hızlı
temposuna giderek ısınıyordu. Dans ediyor, Londra'nın doğu
yakasındaki k¼ç¼c¼k bir barda kendi balosunu tertip ediyordu.
Mick'le giderek kalabalıklaşan pistte insanlarla giderek daha
fazla çarpışarak dansa devam ettiler. Ta ki kıpırdayacak yer kal-
mayıncaya dek. Ta ki boğazlarını ıslatmak için bir şeyler içmek
isteyinceye dek. On beş metre ilerideki bara ulaşmaları yarım sa-
atlerini almıştı. Kalabalıktan içerisi bir hayli sıcak olmuştu. H¼l¼
da gelenler vardı. Çarşamba akşamı olmasına karşın.

Arkadan masaları getirip dans pistine yerleştirdiler. Dans bit-
ti diye d¼ř¼nd¼ Winnie. Ama adının Nancy olduğunu øęrendięi
kadın gelip kolunu yakaladı ve "Dans etmeye devam etmek iste-
yenler sahneye," dedi işaret ederek.

Sahne dediği yer üç masanın bir araya gelişiyle oluşturulmuştu. İçlerinde Mick'in de olduğu birkaç kişi masaları duvarla birleştirdiler. Sonra Mick Winnie'nin yanına gelip onu sahneye çıkmaktan kurtarıp arkaya götürdü. Birlikte sandalyelerine kuruldular.

Müzik yeniden başlayınca Nancy, arkadaşı Marie ve başka iki kadın daha masalardan oluşan sahneye çıkıp, müzikle sallanmaya başladılar. Ama bu seferki dansları değişikti.

Nancy, eteğini savurdu. Sonra da öne arkaya sallanmaya başladı. Ardından eteğini ritmik hareketlerle hafif hafif yukarı kıvrırmaya başladı. Bu sırada diğerleri de dans ederek kombinezonlarını gösteriyorlardı.

Winnie dört kızın ter içinde kalıncaya dek dans edişlerini izledi. Sonra dehşet ve şaşkınlık içinde kızların birbirlerinin bluzlarını çıkarışını izledi. Bluzların altılarında kat kat dantelli korseler belirdi. Görünüşleri çok hoştu ve aslında pek de bir yerlerini göstermiş sayılmazlardı. Yalnızca bluzlarının çıkmasıyla kolları çıplak kalmıştı.

Mick'in bu sırada ne yaptığını görmek üzere ona döndü. Adam doğru dürüst izlemiyordu bile. Dönmüş, yanındaki arkadaşıyla neşeli bir sohbete dalmıştı. Son derece ilgisizdi. Sanki her şeyi daha önce de izlemiş gibi.

Winnie izlememişti ama. Ne yapması gerektiğine karar veremedi.

"Bir şeyler yemek ister misin?" dedi Mick sesini duyurmak için bağırarak. Winnie daha yanıt veremeden, ayağa fırlayarak kendi sorusuna kendi yanıt verdi. "Yiyecek bir şeyler getireyim sana."

Gidince Nancy'nin arkadaşı Marie, Mick'in sandalyesini kullanarak aşağı indi. Yanına gelip Winnie'ye gülümseyerek, "Burada bütün bekar kadınlar dans edebilir. Katılsana bize," dedi.

Winnie yanıt vermedi.

Kız da hemen ekledi. "Tabii istiyorsan."

"İstemiyorum," dedi Winnie çabucak. Ardından dudaklarını birbirine kenetleyip başını iki yana salladı.

Burada izlediği dansı ayıplamış filan değildi. Evet biraz tuhaf bulmuştu ama dans edenlere hayranlık da duymuştu doğrusu. Kızların cesaretine, yaşama sevinçlerine, içten kahkahalarına ve samimi tavırlarına hayran olmuştu.

"Biz fahişe değiliz," diye seslendi Marie eğilip Nancy'nin Winnie'nin başının üzerinden uzattığı içkisini alırken.

"Ah, hayır, böyle bir şey düşünmedim ki ben." Aslında bu düşünce Winnie'nin aklından bir an da olsa geçmemiş değildi.

"Ben bir tekstil fabrikasında çalışıyorum," dedi Nancy. "Marie de elma ve çiçek satar. İyi kızlarız anlayacağın." Güldü. "Ama arkadaşlarımızı da dansı da severiz."

Evet. Winnie de dansı seviyordu. Ayağıyla müziğe eşlik ederek tempo tutuyordu.

Ama tempo tutmak dışında bir şey yapmıyordu. Üzerinde hissettiği baskı ancak buna müsaade ediyordu. O da arkasına yaslanıp, bir leydi edasıyla, hafifçe dönüp, sandalyenin üzerine basarak zıplayıp yeniden masanın üzerine dönen Nancy'yi izlemeye koyuldu.

Piyano iki kat hızlı çalınan polkadan Offenbach'ın başka bir kankan parçasının yeniden yorumlanmış halini çalmaya başladı. Bu sırada Winnie de masanın altından ayaklarıyla hızı iyice artan müziğe eşlik etmeye devam ediyordu.

Masanın üzerinde kızlar bacaklarını göstere göstere danslarını sürdürüyorlardı. İnanılmaz! Ve de bir o kadar müstehcen... aynı zamanda hayret uyandırıcı! Dizlerini kırarak, ayaklarını savurarak, çoraplı bacaklarını ve kat kat dantelli iç çamaşırlarını sergiliyorlardı. Winnie bunları adeta donakalmış bir halde izliyordu.

İçlerindeki en yaşlı kız, Winnie'nin tahminince, Nancy olmalıydı. Ama o bile kendisinden en az beş yaş küçüktü. Çok güzel kızlardı. Biri esmerdi. Diğeri ince, narin, çıtlı pıtlı bir kızdı. Üçüncüsüyse nispeten kiloluydu. Nancy ise açık tenli, ince, uzun, oldukça hoş görünümlü bir kızdı.

Nereden aklına geldiyse Winnie durup dururken annesini hatırladı. Altı yıl boyunca onu Helen Bollash olarak kabul etmiş, gerçekten annesi olduğu gerçeğini hatırlamaz olmuştu. Zaten annesi olduğunu hatırladığı anlar da genellikle disiplinle ilgili anlardı. Winnie annesinin kendisiyle son derece sert konuşmalar yapmasından önce de bir şekilde çocuklardan hoşlanmadığını anlamıştı. Sissingly Markisi ilk çocuğunu doğurduğunda çok küçüktü. Henüz on sekizindeydi. Evden ayrıldığında da yirmi dördündeydi. Zaten yirmi sekizinde de ölmüştü.

Winnie annesi hakkında tek bir kelime bile işitmemişti ama yine de birilerinin annesinin aklını kaçırdığı yorumları yaptığına emindi. Ya da böyle durumlarda Mick'in söyleyebileceği gibi kendini maceranın güçlü kollarına terk etmişti.

Keşke annemin o maceracı ruhunun birazı bana da geçmiş olsaydı diye düşündü. Şu an burada olsa Helen Bollash'ın masaların üzerine çıkıp bacaklarını aç-aça dans etme önerisini büyük ihtimalle hoş karşılayacağına emindi. Başını arkaya atarak güler, hata keyifle çılgınlıklar atar, sonra da masanın üzerine fırlardı. Annesi dans ederdi. Ve babası, o da hemen yanlarında olsa bile, başını kaldırıp bakmaz, onu fark etmezdi. Kendini kör edici derecede işine kaptırmış olurdu. Lionel Bollash ancak karısının ses tonundan, sarih konuşma üslubundan ve cümleleri mensup olduğu üst sınıfa uygun biçimde kuruşundan haberdardı. Leydi Sissingly küfür ederken bile bir asilzade tavrı sergilerdi. Küfürler ağzından öylesine değişik, öylesine hoş ve etkileyici bir tarzda çıkardı ki işitenler acaba doğru mu duyduk diye düşünmekten

kendilerini alamazlardı. Çünkü karşılarındaki kişi duyduklarını sandıkları şeyi söylemiş olamazdı.

Doğallığı seven ve maceracı bir ruh.

Winnie onları izledi. Sanki annesini izliyormuşçasına. Diğerlerinin hiç alışmadığı şekilde, hoş zaman geçirdiklerini görüyor, onlara uyum sağlamaktan da korkuyordu.

Sonunda düşündüklerini hissetmiş olmalı ki Nancy, "Hadi canım," diyerek elini Winnie'ye uzattı. "Gelsene. Bluzunu çıkarmak zorunda değilsin. Sadece çıkıp bizimle dans et. Çok eğlenceli."

"Yapamam."

Yerine dönen ve sandalyesini çekip oturmaya hazırlanan Mick tam o sırada, "Yapabilir," dedi. "Hem de çok iyi dans eder. Nasıl kıvırdığını gördüm." Güldü.

Winnie dönüp, kaşlarını çatarak, "Zaten hep eteğimin altına bakıyorsun sen," dedi.

Mick pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümseyerek, "Huyum kurusun," dedi. "Kendime engel olamıyorum ki. Alsana," dedi. Balık, cips ve limonatalı bira getirmişti. Yine harcamaması gereken parayı harcamış.

Limonatalı birasından bir yudum aldı. Bu gece ikinci bardağıydı. Mick de bir eliyle Winnie'nin sandalyesinin arkasında tempo tutarken birasından irice bir yudum aldı. Bu sırada parmak uçları zaman zaman Winnie'nin sırtına temas ediyor, tüylerini diken diken ediyordu.

Bir süre balık ve cipslerini yiyip çevrelerini izlediler. Tıpkı bir çift gibiydiler. Bu Winnie'nin daha önce tatmadığı ama çok da arzuladığı bir şeydi. Mick'in kolunun sandalyesinin arkasında olduğunu biliyor ama arkasına yaslanıp koluna dayanmaktan da çekiniyordu.

Bu sırada kızlar eğlencenin tadını çıkarıyor, istedikleri gibi eğleniyorlardı. Çok iyilerdi. Müzik Winnie'nin içini kıpır kıpır

yapmıştı. Mick'in omuzlarında müzikle birlikte tempo tutan parmakları, eğlenen insanlar, bu hoş müzik...

"Hadi," dedi Nancy üçüncü kez gelerek. "Yerinde duramıyorsun işte. İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Gel de bizimle dans et tatlım."

Winnie kızın ısrarlarından bir hayli etkilenmişti. Bir yandan ayağa fırlayıp sahneye çıkmak istiyordu diğer taraftan da utanççılığı yüzünden kararsız kalmıştı. Sonra Nancy onu dirseklerinden yakaladı. Tam o sırada da Mick elini kalçalarına atınca önce ayağa sonra da masanın üzerine fırlamak zorunda kaldı.

Birden şaşırmış, çevresine bakınmaya başlamıştı. Tanrım, yeniden masanın üzerindeyim! Bar iğne atılsa yere düşmeyecek derecede kalabalıktı. Yepyeni, yabancı yüzler... Oyunlarına katılan kadını alkışlıyorlardı. Dans eden leydi, diye seslendiğini duydu birinin.

Müzik hareketlenirken kalabalık da tempoya ayak uydurmuştu. Winnie bir süre adeta aptallaşmış gibi çevresine bakındı. Bu sırada masanın üzerindkiler kendilerini çılgınlar gibi müziğe kaptırmışlar, bacaklarını savurup duruyorlardı. Winnie dansı hissetmeye başlamıştı.

Yavaşça – herkesi memnun et, sonra hemen otururusun yerine, dedi kendi kendine – çevresindekilere ayak uydurmaya başladı. İlk adımını atmıştı ki etrafındakiler içten bir çığlık kopardılar.

"Hadi, güzelim! Hadi göster kendini bakalım!"

Evet, annesini mutluluktan uçurup bambaşka diyarlara sürükleyecek ilgi onu utandırıyordu. Kıpırmızı kesildi. Mick'e baktı.

Hemen altında, sandalyesine yaslanmış, son derece rahat bir tavırla onu izliyordu. Gülümseyerek istediği anda onu kurtarabileceğini söyleyen gözlerle bakıyordu. Eğer isterse hemen onu buradan indirebilirdi. Götür beni buradan. Ama kendini bırakır, dansa başlarsa o da diğerleriyle birlikte tempo tutacaktı.

Gönülsüz hareketlerle bir iki kez sallandı. Bu sırada eski İngiliz piyanosundaki İrlandalının çaldığı Fransız ezgilerinin doğru yakası ritimlerine dönüştürülmüş halini dinliyordu. Şimdi ayakları daha bir rahattı sanki. Sonra ayakuçlarını görebilmek için eteğini biraz kaldırdı.

Dans ediyordu. Diğerleri gibi ölçüsüzce olmasa da. Ama evde tek başına dans ediyormuş gibi, dengeli, ölçülü, küçük adımlarla. Ne var ki müzik buna çok da uygun değildi. O da uyum sağlamak için biraz daha hızlandı. Adımları giderek hızlanıyordu. Önce küçük bir sallanış, hafif bir dönüş, sonra ayaklarını çapraz yaparak çevresinde biraz daha hızlı bir dönüş ve zıplayarak tam dönüşle dansı bitiriş.

Mick'e yeniden baktığında adamın güldüğünü gördü. Eğleniyordu. Mutluydu. Hem onun adına hem de kendi adına. Hoşlanmıştı. Onun gülüşü, dansa kısmen de olsa katılışı kendisini daha rahat hissetmesine neden olmuştu. Genelde hissettiği o sıkıntıları sona ermiş, zihni boşalmıştı sanki.

Onu izlemek kesinlikle çok ilginç olmalıydı çünkü birkaç dakika sonra Nancy, Marie ve diğer iki kız geri çekilip ellerini çırparak onu izlemeye koyuldular. Winnie onların kendisine tempo tutup, daha hızla dönüp dans etmesi için gayrete getirmeye çalıştıklarını görünce ilk anda heyecanlandı. Sonra... Pekala. Tamam. Ve kendisinden beklenileni yaptı.

Dans ediyordu. Hem de olanca rahatlığıyla. İsteyerek bir bira bardağına tekme savurdu. Ortalığa yayılan biranın görüntüsü çok hoştu. Şangırıtıyla piyanoya kadar giden bardak oradakilerin gülüşerek kaçışmasına neden oldu. Ama kimse kızmış filan da değildi. Elbisesi üzerine yapışınca, saçlarından terler damlayınca dek dans ediyordu. Bir kereliğine de olsa ayağını biraz fazlaca kaldırıp bacaklarını gösterdi. Bu gerçekten tam da müziğe uygun bir hareket olmuştu. Bardaki tüm erkekler aynı anda

neşeyle haykırdılar. Üstelik sesleri Nancy, Marie ve diğerleri benzer hareketleri yaptığında çıktığından daha fazlaydı.

Yeniden Mick'e bakınca adam kaşlarını kaldırarak ona göz kırptı. Sonra hemen başını indirip bacaklarına bakmaya kaldığı yerden devam etti. Adamın gözlerindeki bakışın aynı anda gurur, beklenti ve sahiplenme duygularıyla dolu olduğuna yemin edebilirdi. Onun. Kendini ona aitmiş gibi hissetti bir anlığına. Ve bu çok hoşuna gitti. O, evet o, buradaki en iyi adamdı ve kendisinin-di. En uzun, en yakışıklı, en dost canlısı... en sıcak, en içten...

Beklenti. Midesi haftalar önce masaya bu kez yalnızca onun için çıktığında olduğu gibi zonkluyordu. Mick tarafından duvara sıkıştırıldığında hissettiğinden daha çok yoğundu duyguları. Müzik yeniden kankana dönünce eteklerini yakaladığı gibi hafifçe kaldırarak tempoya uygun dans etmeye ve bacaklarını daha bir hızla savurmaya başladı. Ve bütün taverna aynı anda adeta kükredi. Diğer erkekler için kuşkusuz bu eğlence dolu, ama biraz da müstehcenlik içeren, şeytani bir haykırıştı ama Mick'in yüzünde gördüğü şey bambaşkaydı. Buradaki herkes için bu yalnızca eğlenceli bir danstı. Ama onun açısından – bunu net biçimde hissedebiliyordu – gözünün önünde gerçekleşen büyük bir değişikliğe tanık olmaktı. Onun bu dansla nasıl rahatlayıp gevşediğini net biçimde fark ettiğini Winnie de hissediyordu.

Beklenti diye düşündü yeniden. Gözleriyle bütün vücudunu tepeden tırnağa süzdü. Sonra bir kez daha gözleri buluştu... Ah, bu bakışlardaki sıcaklık. Gözleri, o dumanlı bakışları... Yeşil gözleri kendisinininkilere kenetlenmiş, başka bir yere bakmasına izin vermiyordu. Bu yoğun bakışlar sanki bir şeylerin sözünü verir gibiydi.

Ne? Ah, ne? diye düşündü. Ona soran bakışlarla baktı. Ağzını açmadan, neden bana öyle bakıyorsun, diye soruyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar sevinçliydi.

Nancy kolunu yakaladı. "Saçların sırlıslam oldu." Winnie omuzlarındaki saçları biraz toplamaya çalışıp, kulağına eğilerek "Bluzunla ceketini çıkar tatlım," dedi. "Bu kimseyle utanmaz bile olmaz. Ayrıca daha rahat edersin. Çıplak filan da kalırsan daha bir dolu giysi var üzerinde. Çıkar şunları ya da en azından yakamı biraz aç."

Mantıklı bir tavsiyeydi belki de. Ama hayır, teşekkürler.

Pekala, yaka kısmı hariç. Evet. Nancy'nin yakasının düğmelerini açmasına izin verdi. Evet, boynu rahatlamıştı. Winnie hareket etmeden durup kızın boyunbağını da gevşetmesini bekledi.

Boyunbağını çözen Nancy bluzun birkaç düğmesini daha açtı. Winnie boyununun serinlediğini hissetti. Çok güzeldi. Harikaydı.

"Hadi, tatlım." Nancy, Winnie'nin üzerinde, loş ışıkta benekliymiş gibi görünen ceketini çıkarmak için uzandı. "Ver şunu da," dedi. "Üzerinde bir rahibenin kışın giydiğinden fazla elbise var." Ceketini Winnie'nin kollarından geçirip, onu çevresinde üç yüz altmış derece çevirerek çıkardı.

Winnie çevresine yeniden baktığında bir hayli serinlemiş olduğunu fark etti. Ve de rahatlamıştı.

Nancy iki parmağını bluzun ön düğmelerine geçirip çekerek, "Eğer bundan kurtulursan kolların da bu kadar terlemez," dedi.

Eğer bluzundan kurtulursa kendini iyice çıplak hissedecekti. Ama Nancy haklıydı da. Üzerinde korsesi, astarlı iç gömleği ve iç çamaşırları vardı. Yani çok fazla şey giymişti.

Nancy'den yardım almadan bluzunun kollarının düğmelerini çözüp yukarı kıvırdı. Oh, kolları da serinlemişti işte. Biraz daha hızla dans etmeye devam etti. Ta ki astım yüzünden durmak zorunda kalıncaya dek. Durup yere çömeliverdi.

Bluzu terden sırlıslamlandı. Islaklıktan vücuduna yapışan bluzundan iç gömleğini kendi bile görebiliyordu.

"Bırakıyor musun?" diye sordu Mick. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır... evet lütfen!" Hırıltılar biraz azaldı. Şimdi tek yapması gereken biraz dinlenmekti. Sonra dansa devam edebilirdi. Ah, hiç durmak istemiyordu.

Mick kalabalığı iterek bara doğru ilerlemeye koyulduğunda Winnie de gömleğinin iki düğmesini daha açmaya başlamıştı. Sonra geri kalanları da açmaya koyuldu. Bir, iki, üç, dört... Be sırada da ayağıyla tempo tutuyordu. Sonra bluzunu çıkarıp Mick'in sandalyesine attı.

Evet çok daha iyi. Ayrıca kolları tamamen çıplak da kalmamıştı. İç gömleğinin kolları da o kadar kısa sayılmazdı. Boynunu, o uzun boynunu çevirdi. Sonra da elini çıplak boğazına koydu. Biraz çakırkeyif oluşunu saymazsa oldukça iyi hissediyordu. Ama biraz sarhoş olduğunun kesinlikle farkındaydı.

Ama orada tek başına dururken adını bile bilmediği bir adamın yanına gelip kendisine kur yapmaya başladığını fark edemeyecek kadar da sarhoş değildi. Adam ona asılmıştı gerçekten! O da karşılık vermişti. Bunu ondan hoşlandığı için yapmamıştı. Zaten sorsalardı adam hakkında bir tek detay bile hatırlayamazdı. Adam adını söylemiş ama Winnie onu da tamamen unutmuştu. Onun kendisine asılmasına sırf Mick yokken pratik yapabilmek için izin vermişti.

Çünkü o an yalnızca kendini düşünüyordu.

Neşeyle bağırarak istiyordu. Tanrım, tıpkı annesi gibi hoş vakit geçiriyordu işte. Ve şimdiye kadar bu yüzden ölmemişti de. Ne kadar harika! Böyle şeyler yapmak ne güzelmiş! Yaşamak ne güzelmiş!

Bölüm 21

"Hey, bu akşam hızlı değilsin," dedi barın arkasındaki Charlie.

Mick aksanlı konuşan Charlie'ye ale siparişi verdi. Onunla yeni öğrendiği biçimde konuşmaya kalkmak, buradaki hiç kimseyle olmadığı kadar zor olurdu.

Ah, arkadaşları ona gayet iyi davranmışlardı. O da onlarla iyi anlaşmıştı. Gülmüş, onlarla sohbet etmişti. Her zaman olduğu gibi. Ama konuşmaya kalktığı anda sanki bir şeyler yanlış gibiydi. Dostları için olmasa da kendi için böyleydi. Kendi ses tonu hoşuna gitmiyordu. Sözcükleri telaffuz etme biçimini beğenmiyordu. Oysa daha bir ay önce bunların farkına bile varmazdı.

Bir parçam kesinlikle bir beyefendi olmak istiyormuş demek ki diye düşündü. Yeni konuşma biçiminden de yeni tavırlarından da hoşnuttu. Yaşamındaki yeniliklerden keyif alıyordu.

Aslında kendi çapında bir beyefendi olabilirdi. Milton'la konuşabilir, ondan Mick'in yapabileceği başka ne tür işler olduğuna ilişkin talimatlar alabilirdi. Uşağın kendisine çok ilginç fikirler verebileceğinden emindi. Bir dükkanda çalışabilir hatta günün birinde kendi dükkanını dahi açabilirdi. İyi bir evde, iyi para karşılığı iş bulabilir, düzenli bir yaşam sürmenin zevkini tadabilirdi. Yapabileceği başka işler de vardı. Gerçi hiçbiri hoşuna gitmiyordu ama yeni kişiliğine uygun bir iş bulabileceğinden emindi.

En günlerde bir de hayal kurmaya başlamıştı. İçinde Winnie'nin de olduğu bir hayald  bu. Buralardan çekip gittikleri, küçük bir kulübe bulup orada sonsuza dek kar  koca olarak yaşı-
dıkları bir hayald  bu. Neden olmasın? O dürüst,  alışkan ve de-
rek  bir insandı. Winnie'nin daha beter hayalleri olduğundan da-
remdi. Elbette ikisinin birlikte olabilecekleri fikri pratik açıdan
neredeyse imkansızsa da harika bir hayald  doğrusu.

Barda durup içkileri beklerken Mick arkasına dönüp  evre-
yi izlemeye koyuldu. Kalabalığı gözleriyle taradı ve sonunda
Winnie'yi buldu. Ve bakakaldı. Çok şaşırmıştı. şaşırmaması
mümkün müydü ki? Winnie o lanet bluzunu sonunda çıkarmış,
bir beyefendiyle sohbet ediyordu.

Mick bu adamı içeri girerken görmüştü. Normalde böyle şey-
ler sık sık olurdu. Üst sınıftan delikanlılar operadan filan çıktık-
tan sonra yatağa kolayca atabilecekleri birini bulmak için Covent
Garden'da yürüyüşe çıkarlardı. Adam Winnie'yle konuşuyor,
büyük ihtimalle de onun tavernanın fahişesi olduğunu d ş n -
yordu. Ah. şaşırmamak elde değildi.

Mick de çok şaşırmıştı. Winnie adama son derece dostane
tavırlarla karşılık vermiş, her zamanki sertliğini kullanmamıştı.
Ağzını açıp o yumuşacık ses tonuyla üst sınıfa has cümleler ku-
runca adamın yüz ifadesi değişmiş, bunu çevresindeki herkes de
görmüştü. Adam sürprize bayılmıştı.

Ama bu Mick'in hiç hoşuna gitmemişti. Winnie'yle adam
sahnenin dibinde derin bir sohbeta dalmışlardı adeta. Tencere
yuvarlanmış kapağını bulmuş gibi. Winnie adamın s yledikle-
rine kahkahalarla gülüyor, anlattıklarına parmaklarını sallayıp,
gülümseyerek karşılık veriyordu.

Charlie içkileri masaya tak diye koydu ama Mick onları alma-
dan Winnie'nin bulunduğu tarafa yönelmişti bile.

İnsanları iri cüssesiyle ite kaka ilerlemeye başladı. Lanet ol-

sun. Adamın baş sallayıp, Winnie'ye yaklaşması hiç beklemediği idi.

Mick yanlarına geldiğinde aşâğılık herif ona, "Birlikte ~~biraz~~ dolaşalım mı?" diye soruyordu. Dolaşalım? Birlikte? Mick ona birazdan içinde 'birlikte' kelimesi geçen bir cümle ~~kuramıyaca~~ğını öğretecekti.

Ama buna gerek kalmadı. Win onu görür görmez sevinçle ~~gü~~lümledi. Diğer adamı unutarak ona döndü. "İçkilerimiz nerede?" diye sordu.

Almamıştı. Winnie güldü. Önemli değil. Rezzo'nun ~~bar~~deki bira bardağını kapıp başına dikti, ardından da dudaklarını parmaklarının ucuyla sildi. Her şey affedilmişti. Mick'in kafası karışmıştı. Az önce ne olmuştu?

Ardından daha da inanılmaz bir şey oldu. Winnie yere inip Mick'in yanağına bir öptüçük kondurdu. Sonra sandalyeye basarak yeniden ~~za~~maya çıktı. Mick'se yanağında Winnie'nin dudaklarının değdiği yerdeki serinliğin etkisindeydi. Adeta donup kalmıştı. Ah, Win...

Yeniden dansa başladı. Mick de güldü. Deli kız. Dans delisi. Doyamıyordu. Kendi eğlencesine o kadar kaptırmıştı ki kendini kendisine asılmaya çalışan adamı aslında doğru dürüst fark etmemişti bile. Mick de boş vermeye karar verdi. Winnie dans etti. O da izledi. Ancak delikanlının da Winnie'yi izlediğinin farkındaydı. Zaten çok sayıda erkek izliyordu onu. Kim böyle bir şeyi izlemek istemezdi ki? Su içmek için her durduğunda delikanlı yaklaşıp onunla iki çift laf etmeye çalışıyordu.

Mick adamın söylemeye çalıştığı şeyleri anlamaya çalışıyordu. Aslında ne dediğine değil de nasıl söylediğine dikkat ediyordu. Her kelimenin ortasındaki hecenin üzerine basıyordu. *Mü-kemm-mel. Ke-sinnn-lik-le.* Winnie'ye daha sakın bir yere gitmelerini teklif edince de Mick araya girdi. Uzanıp, delikanlının kolunu yakalayarak, "Kusura bakmayın," dedi.

Adam ona döndü. Mick adamın kendisini de bir beyefendi olduğunu bakışlarından anlıyordu. Aynı kaldırımı dilberinin peşine düşmüş ramparayımışlar gibi. Aslında adam ne kadar çok yadılgını burardan daha iyi anlayabilirdi. Ama Mick bir anlığına da olsa Winnie'ye baktı. Winnie'de bir şeyler değişmişti sanki. Mick'in çok daha hoşuna gitmesine neden olacak bir tavır yerleşmiş davranışlarına. Bu aynı zamanda biraz da endişe etmesine neden olmuyor değildi.

Sonra yeniden eski haline büründü. Alışık olduğu o buz gibi, ters ifadeyi takınıp, Mick'in az önce öyle şeyler düşündüğüm için aklımı kaçırmış olmalıyım diye aklından geçirmesine neden olacak biçimde, "Sizinle hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Bunu söylerken de ne derece ciddi olduğunu net biçimde göstermişti.

Teşekkürler, yavrum, diye düşündü Mick.

Adam Winnie'nin kararını kabul etmişse de ona birasını uzatmadı. Mick keşke içeceklerimizi barda unutmasaydım ve Winnie de bu kadar susamış olmasaydı diye hayıflandı. Winnie adamın uzattığı birayı yarım dakikada bitirirken o da Londra'da bir at müzayedesini için bulunduğunu anlatarak çok bariz biçimde onu etkilemeye çalışıyordu.

Mick kollarını kavuşturdu. Lanet olsun, bir anda hazırlıkarz yakalanmıştı işte. At yetiştiriciliğinden, Ascot'ta yetiştirilen atların sıradan yük taşıyan atlara göre ne kadar farklı olduklarından bahsettiler. Sonra konu av köpeklerine, nereden bir Van Dyke alınacağına geldi.

Winnie adamla bu tür şeylerden konuşabiliyordu. Zaten hepsi hakkında da fikir sahibiydi. Onun dünyasında yaşamıştı. Hâlâ da o dünyaya ait sayılırdı. Kendi kendine, o bir markinin kızı, Tann aşkına, Mick dedi. Ne yani bir markinin kızıyla pat diye evlenebileceğini mi sandın? Sonra ne olacaktı? Onu bir eşek arabasıyla köye mi götürecektin? Tabii ucuz bir eşek bulabilirsen.

İyi de onun nesini bu kadar beğeniyordu? Evet, oldukça klas bir kadın olduğu su götürmez bir gerçektir. Sevimli, çevresindekilere özellikle de ona karşı nazik bir insandı. Ayrıca tanıdığı en zeki kadındı ve bu da Mick'in çok hoşuna gidiyordu. Onun hassaslığı, özeni, dikkati zaman zaman çileden çıkmasına neden olsa da çok hoştu. Tanrım, güzeldi de. Onun için başka hiç kimsenin olamayacağı kadar güzeldi.

Pürüzsüz bir cilt, sağlam, etkileyici yüz hatları. Tam bir İngiliz. Ten rengi de çok hoştu. Boyu da öyle. Etkileyici. Hele o küçücük güzel göğüsleri. Ve de biçimli kalçaları. Tabii bir de bacakları. Bir erkeğin hayatında görebileceği en güzel bacaklara sahipti. Tanrım ölmeden onları son bir kez daha çıplak görebilsem!

Winnie'nin vücudunu seviyordu. Bu garipti ama Mick onun tipinde kadınlardan hoşlandığını daha önce fark etmemişti. Sanki idealindeki tipti o. Belki de Winnie Bollash'ın tipi böyle olduğu için bu tip kadınlardan hoşlanmaya başlamıştı kim bilir?

Neden bu derece teslim olmuştu bilmiyordu. Ondan neden bu derece hoşlandığı da, onu neden bu kadar çok istediği de kendisi açısından gizemini koruyordu. Ve bu gizemi çözecek yalnızca bir tek cümle vardı. Bu kadına aşığım.

Ve bir şey daha vardı. Durumu zorlaştıran bir şey. O da endişeleriydi. Winnie'ye – Leydi Edwina Bollash'a – yani asla elde edip, sonsuza dek birlikte olamayacağı bir kadına aşıktı. Onu terk etmek kalbini kıracaktı. Ama eninde sonunda böyle bir şey yapmak zorunda kalacağına da emindi. Şu an bahsettikleri türden zevklere yenik düşerek terk etmek zorunda kalacaktı.

Gece yarısı kalabalık biraz azalmıştı. Kalanlar da alkolün de etkisiyle birbirleriyle pek dans da denemeyecek bir şekilde pistte sarmaş dolaş salınıyorlardı. Müzikle pisttekiler bu şekilde salınırken masanın üzerinde – artık sadece üç kişi kalmışlardı – dans

eden kızlar da iyice yavaşlamışlardı. Nancy, Lolly adlı bir kız ve de Win. Onun tatlı Win'i. Mick, Winnie'nin farkında olup olmadığını bilmiyordu ama kızın hareketleri iyice sarsaklaşmıştı. Bir o kadar da erotikleşmişti doğrusu. Mick donup kalmış, onu izliyordu.

Zengin adam da takılıp kalmıştı. Ayrılamıyor, ona bakmaktan kendini alamıyordu. İçerideki her erkek onu izlediğinden adamın bu tavrı aslında Mick'i pek o kadar rahatsız etmemişti. En azından şimdiye dek. Neticede onunla gurur duyuyordu. Başkalarının onu hayranlıkla izleyerek eğlenmelerinin bir sakıncası yoktu. Tavernadaki erkekler Win'in uzun bacaklarıyla yaptığı gösteriden adeta mest olmuş haldeydiler.

Ama asilzade beyefendinin ilgisi şimdiye dek nezaket sınırlarını zorlamamış da olsa, Mick artık onun boğazına yapışmak istiyordu. Bunun için belirgin bir sebebi de yoktu. Ya da şu basit nedenin arkasına saklanmak istiyordu: Tavernadaki en güzel kadının dansını herkesten çok ben izlemek istiyorum. Winnie kesinlikle müzikle kendinden geçmişti. Damarlarında Strauss aktığını söylemişti bir keresinde ama bu akşam tam bir Çingencydi. Sevimli Çingene Win.

Bir süre sonra Win'i adamlar omuz omuza izlediklerini fark etti. Tabii Mick'in omuzları adamınkinden bir hayli genişti.

Adam da durumu fark etmişti. "Ona bakmaktan kendimizi alamıyoruz," dedi. "İkimiz de zevkliymişiz anlaşılan." Sonra, "O seninle mi ahbap?" diye sordu. Bu ahbap lafı ağzına hiç yakışmamıştı adamın. Ama samimi olmaya çalışıyor, Mick'in burada konuşulan lehçeye hakim olduğunu gördüğünden olsa gerek kendi de bu duruma uyum sağlamaya uğraşıyordu.

"Evet," dedi Mick. Uzun uzun açıklama gerektirmeyecek kadar basit bir yanıtı bu.

Sonra masanın üzerinden oflayıp, puflayarak inen ter içindeki

aptal Winnie neşeyle yanlarına gelip, "Onunla değilim ben," dedi. "Hiç kimseyle değilim." Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz da Mick'e dönüp baktı. Sanki onun karşı çıkmasını bekler gibiydi. Ama nasıl karşı çıkabilirdi ki? Neticede söylediği doğrudu.

Şimdi kendine güveni gelen adam Mick'e bir kaşını kaldırarak şöyle bir bakış attıktan sonra yeniden Winnie'ye dönerek gülümsedi. "O zaman sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Hayır," dedi Winnie aynı neşeli tonlamayla. "Onunla içiyorum."

"Ben sana daha hoş bir şeyler alabilirim. Baron'un oğluyum ben." Bu çok münasebetsiz kaçan bir açıklamaydı. Eğer söylediği doğruysa parasının olduğunu, bağlantıları bulunduğunu yani kısacası Bull and Tun Tavernası'ndaki herkesten daha güçlü olduğunu söylemeye çalışmıştı.

Mick en az Winnie kadar neşeli bir tavırla, "Bir orospunun oğlu da olabilirsin ama bu kimsenin umurunda değil," dedi.

Adam irkilip, şaşırarak ona baktı. Mick az da olsa adamın bu hakaretin altında kalmamasını arzu ediyordu. Aşağılık herife gününü göstermek hoşuna gidecekti. Zaten uzun zamandır kimseye bir fiske bile vurmuşluğu yoktu. Ama kavga edilecekse bundan daha uygun bir durum olamaz diye de düşünmüyor değildi. Bir şeylere çok kızmıştı ve bu kızgınlığının kaynağı aptal bir züppe-nin Winnie'ye göz koymasından çok daha farklı bir yerlerdeydi. Yine de bu arsız herife gününü göstererek biraz olsun rahatlayabilirdi.

Ama deneyimlerinden hasımlarının genellikle bu derece sertleşen bakışlarının altındaki anlamı test etmeye pek yanaşmadıklarını biliyordu. Üstelik o derece de sert bakmamıştı bile. Bu uzun boylu, iri yapılı biri olmanın avantajlı yanıydı. Buna bir de iri kasları eklenince karşısındaki üzerinde bir hayli caydırıcı etki bırakıyordu. Genellikle hasmı onu şöyle tepeden tırnağa bir

süzer, biraz ters ters bakar, sonra da yürür giderdi. Bu kez de adamın kendisini incelemesine olanak verdi.

Tam o sırada Winnie onu itti. "Kes. Bela çıkarma." Ah, harika, bela çıkaran oydu ha? Yumrukları sıkılmış haldeki ellerine bakarak kaşlarını çatı. "Getireceğin içkilere ne oldu?"

Ah, aleyi yarım saat önce barda bırakmıştı. İçkilerin şimdiye kadar barda duruyor olması mümkün değildi. Winnie'nin sorusunu duymazdan gelmeye çalıştı. Onu şimdi yalnız bırakmak istemiyordu. Ama Winnie terlemiş ve susamıştı. Kısacası sorusuna ısrarla yanıt isteyeceği kesindi.

"Hadi," dedi onu göğsünden iterek. Bu sırada avucunun içiyle göğsüne dokunmuş, elini bir süre orada tutmuş, hatta gömleğinin üzerinden az da olsa okşamıştı da. Evet, dokun bana, Win.

Elini üzerinde hissetmek müthiş bir şeydi. Daha da ötesi göz göze geldiklerinde kendini bir kral gibi hissetti. İçindeki erkekse öfke ve arzu birden şekil değiştirerek bambaşka bir biçime dönüştü. Onu istiyordu. Hem de hemen. Eğer bu yasalara aykırı olmasaydı onu arkasındaki asmanın üzerine yatırır ve sahip olurdu. Bu raddeye gelmişti sonunda. Eğer yasalara aykırı olmasa, eğer etraf bu kadar kalabalık olmasa ve de hepsinden önemlisi Winnie bu fikre alabildiğine karşı çıkmıyor olsa kesinlikle yapardı bunu.

Aklından geçenlerden habersiz dudaklarını ıslatıp, bükte. Bu hareketiyle ne derece umut verici bir tavır sergilediğindense bihaberdi.

"Pekala," dedi sonunda. Winnie'ye bir içki.

Onu ve ve inatçı herifi izleyerek bara yöneldi. Durup durup arkasına bakıyordu. Winnie bir an için bile adamın yüzüne bakmamış olsa da aşağılık herif bir türlü Winnie'nin yanından ayrılmıyor, onu ikna etmeye çalışıyordu. Barda Mick az önceki oyunu oynayıp siparişini verip, içkilerini beklerken büyük bir sı-

kıntıyla onları izlemeye koyuldu. Parmaklarını tezgaha vurarak Charlie'nin hızlı hareket etmesini sağlamaya çalışıyordu. Sonunda da bardakları kaptığı gibi olanca hızıyla Winnie'nin yanına yöneldi.

Geldiğindeyse Winnie kendisini rahatsız eden sıkıcı heriften kurtulmayı başarmıştı. Evet sıkıcı diye düşündü Mick. Adamın kendisi açısından tek anlamı buydu. Baron'un oğlu beyefendi akıllıca davranıp ilgisini Nancy'ye yönelterek yanlarından uzaklaştı. Şimdi kızın kulağına elindeki birayı yerlere dökcek kadar katıla katıla gülmesine neden olacak bir şeyler fısıldamıştı. Seviyesiz. Bu Mick'in öğrendiği yeni sözcüklerden biriydi. Ve duruma cuk diye de oturmuştu.

Şimdi içindeki öfkeyi nereye yönelteceğini bilemez halde kalakalmıştı işte.

Win'e elindeki ale bardağını uzattı. "Al," dedi. "İç. Buna alıştın gibi geliyor."

Elini abartılı tavırlarla sanki serinlemeye çalışıyormuş gibi yüzünde sallayıp, gülümsedi. "Sıcak," dedi.

Saçları boynuna yapışmıştı. Ter boynunun her iki yanından adeta dere gibi akıyordu. Ve bu derelerden biri Mick'in gözleri önünde akıp, ta göğüsleri arasında gözden kayboluyordu. Mick hafifçe dilini ısırdı. Evet, Winnie yanıyor diye düşündü. Birayı gereğinden de çabuk biçimde kafasına dikip bitirişini izledi. Bardağı kafasına dikmişti ve o halde Mick'le göz göze geldi. Mick başıyla arka kapıyı işaret etti. Gecenin serinliğini.

Winnie de hemen başını salladı. "Ah, evet harika olur."

Bir yudum bile almadığı içkisini masaya koyup, Winnie'nin elini tuttu. Eli öylesine incecik, öylesine kırılgandı ki. Arka kapıya doğru ilerlerlerken bir yandan da parmaklarıyla eklemlerini okşuyordu. Sonra kapıyı açıp, önce onun geçmesi için kenara çekildi. Geçerken saçları göğsünü okşamıştı adeta. Dışarı, kapı-

nın önündeki küçük sundurmaya çıktılar. Sonra Winnie bir adım daha atıp, aşağı indi ve karanlığa doğru yürümeye başladı.

Mick de peşine takıldı. Dışarı sışşırtıcı derecede serindi. Hatta az da olsa titremeye başlamışlardı. Arkalarından yükselen müziğı dinleyerek ilerlediler. Mick gözlerini üzerinden bir an bile ayırmadan onu özellikle de kollarının arkadan vuran ışıkla parıldayışını izliyordu. Aslında yalnızca silüetini görebiliyordu. Binaların arasından vuran ay ışığı boynunu aydınlatıyordu. Çıplak, uzun, yumuşacık boynunu. Omuzları da ne kadar yuvarlaktı böyle. Duruşundan, gölgelerden sırtındaki kasların da son derece güçlü olduğunu tahmin ediyordu. Mükemmel bir sırtı olduğuna emindi.

Yaklaşıp omuzlarına, çıplak kollarına, dirseğine dokundu. Winnie titreyip, derin bir iç çekti. Sonra Mick'i bir kez daha şşırtarak ona bir adım daha yaklaştı. Ah, yeni bir umut daha. Win'i kendine çekip kolunu omzuna attı. Sonra da ensesinde toplanan saçlarını düzelterip, boynuna yapışan saçlarını topladı.

Sonra başını eğip, boynuna bir öpücük kondurdu, ardından da kollarını beline doladı. Boynunu şimdi daha bir ateşli öpüyor, dudaklarını, dilini, dişlerini kullanarak kulağının arkasından omzuna kadar gidip geliyordu. Teninin tadı çıldırtıcıydı.

Winnie titreyip, sokularak, sırtını göğsüne dayadı.

Benimsin demek istiyordu Mick. Benim. Yalnızca benim. Ama bunu söylemeye hakkı yoktu ki.

Ama elinden başka bir şey de gelmiyordu. Sanki bir uçurumdan aşağı tekrar tekrar düşüyormuş ve her seferinde de aynı yere çakılıyormuş gibi. Ona sahip olmak istiyordu. İçine girmek, Winnie'nin karanlık dehlizini keşfetmek, gelinceye kadar orada kalmak ve... ah, Tanrım bana yardım et.

Bunları düşündükçe başı dönmeye başlamıştı. Ayaklarının altındaki zemin sallanıyordu sanki. Kendi kendine pantolonunun

içindeki hareketlenmeyi yatıştırmak için başka şeyler düşünmeye çalıştı. Topla kendini, Mick. Winnie'nin hoşuna gitmez böyle şeyler.

Ama boynunu öpmeye devam ediyordu çünkü Winnie bu gece farklıydı ve bunu bir aptal bile rahatlıkla görebilirdi.

Tanrım, bana yardım et.

At açık artırmalarından, ne olduğunu anlayamadığı Van bilmem nelerden bahsedip, kendisine arkadaşlarının bile tanımakta zorluk çekeceği yepyeni bir konuşma stili öğreten bu kadını istiyordu. Evet, Tanrı'nın yardımına ihtiyacım var diye düşündü.

Çünkü o an aklından Winnie'yi biraz daha karanlık bir köşeye çekmekten başka bir şey geçmiyordu.

Bölüm 22

Tavernanın gaz lambasının ışığı bulundukları yeri az da olsa aydınlatıyordu. Ama bu o derece yetersizdi ki Winnie gözleri karanlığa alışınca dek tam olarak nerede olduklarını fark edememişti. Şu an binaların arasındaki küçük bir geçitte, birkaç adımlık daracık bir sundurmanın önündeydi. Yirmi metre kadar ileride başka bir sundurma daha vardı. Orası da büyük ihtimalle tavernanın mutfak kısmı olmalıydı. Arkasındaki Mick'in ne yaptığını da, neden geri çekildiğini de bilmiyordu. Dönüp karanlıkta onu bulabilmek için ellerini uzattı. O da uzanıp ellerini yakaladı. Hareketlerini görememişti. Sonra içeridekilerin de biraz hava alabilmesi için kapıyı açıp, altına da bir taş koyduğunu gördü. Çünkü çıkınca içerinin bir fırından farksız olduğunu daha iyi anlamışlardı. Ne kadar düşünceli diye düşünüldü. Bekliyordu. Boyunda Mick'in az önceki dokunuşlarının ürpertisini hissediyordu hâlâ. Zaten Mick'in kendisini uzun süre yalnız bırakmayacağını da bilincindeydi.

Onu dışarıya öpmek için çıkarmıştı. Bu kez ondan bunu istemesine de gerek yoktu.

Dışarıda ezgiler hâlâ insanı tempo tutmaya teşvik eder nitelikteyse de kulağa nispeten daha yumuşak geliyordu. Winnie iç gömleği ve ter içindeki korsesi esen rüzgarla üzerine yapışırken

içine müthiş bir mutluluk dalgası yayıldığını hissediyordu. Bir an için dönüp kapıdan tavernaya baktı. İçerideki yapış yapış, sıcak ortamdan kurtulduğuna memnundu.

Bir başka mutluluk duygusunun içinde yeniden yükseldiğini hissetti. Her şeyden önce kendini nedenini anlayamadığı derecede şanslı hissediyordu. Talihli olduğunu, kutsandığını hissediyordu. Hafif esen rüzgar neşelenmesine sebep olmuştu. Burası küçük, Bull and Tun'un depo girişi olarak kullanılan, binalar arasında kalmış küçük bir geçitti. Rüzgarın taşıdığı kokuyu alabiliyordu. Winnie karanlıkta da olsa on metre kadar ilerisinin şişelerle dolu bir çöplük olduğunu tahmin etmişti. Ama mutfığın değil barın çöplüğüydü orası. Bira kokusu oldukça yoğun bir şekilde burnuna ulaşırsa da yüzünü buruşturup oradan hemen uzaklaşmak istemesine yol açacak derecede itici de gelmemişti.

Kendi kendine güldü. Şanslıyım. Şu an bir geçitte, gecenin yarısı yarı çıplak bir halde, eski bira şişelerinin kokularını soluyup, borulardan damlayan suları dinlediğime göre gerçekten çok şanslıyım demektir.

Ah, evet bir de şu vardı tabii. Güçlü, etkileyici kollarla kuşatıldığım için de şanslıyım. Mick ona yeniden sımsıkı sarıldığında mutlulukla iç çekmişti.

"Gel buraya," dedi Mick.

Onu kapının açılmasıyla iyice karanlıkta kalan diğer kısma yönlendirdi. Çünkü açık kapı yoldan gelen ışığı kesmişti. Ayrıca mutfığın ışığı da arka tarafı aydınlatacak derecede güçlü değildi. Ah, evet, düşünceliymiş gerçekten. Bunu karanlıkta kalabilmemiz için yapmış meğer.

İşte onu ilk kez istediği gibi öpebilecekti. Kalçalarını sımsıkı tutup, çevirdi ve sırtını duvara yaslayıp, dudaklarını onunkilere kenetledi. Mick tüm ışığı kapattığından hiçbir şey görülmüyordu. Yalnızca dansın neden olduğu sımsıcak vücudunu ve dudak-

larının o doğal tadını hissedebiliyordu. Umutlarla birleşmiş bira tadı.

Ah, olağanüstü diye düşündü dili ağzında dolaşmaya başladığı anda. Artık Mick'e onun da bunu istediğini söylemek zorunda değildi. Ama ah, o kadar çok istiyordu ki. Onu yatak odasında öptüğü gibi öpüyordu. Sormadan, tam istediği gibi. Ah, evet! Mükemmeldi. Dudaklarıyla onunkiler kenetlenmişti adeta. Elleriyle sırtını okşuyor, vücudunu mümkün olduğunca onunkiyle bütünleştirmeye çabalıyordu. Ne kadar garip, ne kadar hoş. Winnie bu noktadan sonra ne yapması gerektiğini bilemiyordu ama Mick'in bunu keşfedip, gerekeni yapmasına izin verecekti. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla, Mick.

Bu sırada Mick, ne kadar da saf diye düşünüyordu. Winnie'nin istediklerinin öpücükten çok daha öte olduğunu farkındaydı ama tek sorun kızın bu öte kelimesinin içerdiği anlam konusundaki müthiş cehaletiydi. Mick bunu son derece net biçimde hissediyordu.

Ona anlatmayı denedi. "Winnie." Boynunu öpmeye ara verip çekildi. "Eteğini yeniden kaldırmak istediğimi biliyor musun? Eteğini kaldırıp bunları..." Omuzlarındaki askıları ve dantelleri çekiştirdi. "Ve bunları..." İç gömleğiyle korsesine dokundu bu kez. "İndirmek istiyorum. Sonra eteğini beline kadar çekmek..."

Adamın dürüstlüğü onu şaşırtmıştı ama yine de gülmeyi başardı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

"Bence olacak. Bak ne diyorum. Fikrini değiştirme zamanı geldi."

Yeniden, masumiyetine olan müthiş inancıyla bir kez daha güldü. "İyi o zaman," dedi. "Bırak da gideyim." Mick hiçbir şey söylemeyince de, "O zaman hiçbir şey yapmama konusunda anlaştık demektir?"

“Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmama konusunda anlaştık.”

Bu onu rahatlattı. Gerçi adam onu hâlâ kapıyla duvar arasında kıpırdayamaz halde tutuyordu. Kesinlikle işini biliyordu bu adam.

Ah, Winnie'nin vücudunu yalamak, kasıklarını hafif hafif ısırmak, tadını ağzında hissetmek, onu yiyip bitirmek istiyordu. Ama tam olarak ne yapması gerektiğini de bilemiyordu doğrusu. Tek bildiği seksten başka bir şey düşünemediğiydi. Bu düşünceyle yanıp kavruluyordu. Onunla burada sevişebileceğini düşünüyordu. Sonra Winnie içeri bekaretini bırakmış olarak girerdi. Ama Winnie onu ciddiye almıyordu ki.

Aslında onu yeterince uyarmıştı. Bir kez daha öptü. Winnie buna da izin vermişti. Hatta onun öpücükleriyle ısındığını hissediyordu. Winnie gittikçe daha çok şey öğreniyordu.

Ama Mick kendim de dikkatli olmalıyım diye düşündü. Tanrı cesur, güçlü, selvi boylu Winnie'yi kutsasın. Fiziksel çekiciliği öylesine güçlüydü ki... Acaba ne kadar çekici olduğunu bilse daha da erişilmez olur muydu? Bunu bir daha ona asla söylemeyeceğim diye kendi kendine söz verdi. Onun kendisini ne derece etkilediğinden bir daha bahsetmeyecekti.

Sanki bunu saklayabilecekmiş gibi. Onu incelikle öpmeyi sürdürürken başparmaklarıyla usul usul omuzlarını okşuyordu. Ta ki elini ustalıkla dantelli kumaşın altına sokuncaya dek. Tene dokunmuştu. Winnie titredi. Başını eğip çıplak omzunu öptü. Mick biraz daha eğilip, küçücük göğsünü dantelli kumaştan kurtınca Winnie'nin soluğu kesildi.

“Ohhh,” dedi tam bir üst sınıf kadını tonlamasıyla. “Ohhh.” Sanki bir çay partisinde bir şeye şaşırmış gibi. Mick kadının bu tatlı, kusursuz tonlamalarına bayılıyordu.

Onunla aptalea şeyler yapmayı da çok seviyordu. Göğsünü

sonunda sert korsesinden tamamen kurtarmıştı. İri elinin içinde küçücük kalan göğsünü avuçlayıp, okşadı. Bu Winnie'nin soluklarını birdenbire hızlandırmıştı. Ama bu kesinlikle Mick'i durdurmak için yaptığı bir şey değildi. Yalnızca daha önce tatmadığı yepyeni bir duyguya alışmaya çabalıyordu. Mick göğsünün ucunu parmakları arasında okşayıp, sıktı.

Çok tatlı. Küçücük. Yumuşacık. Tanrım, Winnie ne kadar hoş!

Onu durdurmak için elini uzatırken Winnie, "Çok küçükler," diye kendinden şikayet etti. Göğüslerinden utanıyordu.

"Tam olması gerektiği gibi. Ağzıma layık." Eğilip göğsünün ucunu ağzına aldı.

Winnie irkilmiş, yepyeni, karşı koymak istemediği bir panik duygusuyla sarsılmıştı. Mick kalp atışlarını duyabiliyordu. Göğsünü tutup, okşarken de, şimdi öpücüklere boğarken de yüreğinin neredeyse yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetmişti. Winnie karanlığa dönmüş hep aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. "Ah, Tanrım. Ah Tanrım. Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım..."

Mick bu sırada eteğini kaldırmayı denedi ama Winnie izin vermedi. Üzerinde hâlâ bir baskı hissediyordu. "Hayır," dedi. Sesi zifiri karanlıkta yankılandı.

Pekala. Winnie'nin nereye koyacağını bilemediği ellerini yakaladığı gibi omzuyla boynunun birleştiği yere götürüp ne yapmasını istediğini gösterdi. Sonra başını yeniden eğip, göğsünün ucunu yalayıp emmeye devam etti. Ardından diğer omzundaki dantelleri aşağı indirip, diğer göğsünü de özgürlüğüne kavuşturdu. Göğüsleri. İki mükemmel bon bon şekeri büyüklüğündeki göğüslerini şimdi diliyle eziyordu.

"Tanrım," dedi, sonra bunu bir kez daha tekrarladı. Gramofonunun iğnesi takıldığında aynı yerin defalarca çalınması gibi o da

aynı şeyleri tekrar tekrar söylemeye başlamıştı. "Tanrım. Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım..."

Winnie aklını yitirmiş gibiydi. Mick'in dişlerini hissettiği an, dan itibaren gırtlığından ancak boğuk bir hırıltı gibi çıkıyordu inleyişleri.

Kasıldı ve o anda başını arkasındaki duvara vurdu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Mick.

"Ah, dur Mick. Ben yapamam... İstemiyorum..."

Bacaklarını aralamak için dizini kullandı. Zaten az da olsa Winnie de razı olmuştu buna. O da bacaklarının arasına girdi. Giysileri olmasına karşın vücudu doğru yeri bulmuştu. Şimdi Winnie'nin küçük seks mağarasına çok yaklaşmıştı. Boğazından hırıltı, inleme benzeri bir ses yükseldi. Tanrım, işte mutluluk buydu. Cennetteydi.

İmkansız istiyordu. Daha fazlasını. "Bacaklarını açarak otur." Win'e yapmasını istediği şeyi söylemeye çalışırken sesi kendi kulaklarına bile değişik gelmişti. Ama istiyordu. "Yap şunu," dedi. "Ata biniyormuş gibi. Aç bacaklarını, yavrum. Bir tanesini belime dola."

Mick'in, elbisesinin altından kalçasını tutup bacaklarını hafifçe ayırarak araya girmesine izin verdi. Mick de onu belinden tuttu. "İşte böyle," dedi. "Ohh, evet, işte böyle." Başı şevvle dönüyordu. Tam manasıyla sersemlemişti.

Eteğini şimdi kaldırıp – ama o bir beyefendiydi – hemen ilişkiye girecek haldeydi. Yüklenip tek vücut olmalarını sağlaması an meselesiydi. Ama o bunun yerine etek, korse, iç çamaşırı ve kendi pantolonundan oluşan giysi yığınıyla uğraşmak zorundaydı. Sertliği dayanılmaz hal almış, penisi olabileceği kadar sertleşmişti. Onunla birlikte olmak için çılgın bir arzu duyuyordu.

O pozisyonda sürtünerek ileri geri hareket etmeye başladı. Ama her hareket durumu daha da kötüleşiyordu. Artık neredeyse

canı yanmaya başlamıştı. İnledi. Bu inlemesine, daha çok çektiği acı neden olmuştu.

Bu yüzden de ağzından "Aa-a-h!" diye bir inleme çıkmıştı.

Tutkuları dayanılmazdı. Aslında Winnie'nin kendini rahat bırakmasını bir sağlayabilse birlikte dağlara tırmanacaklar, okyanusları aşacaklardı. Eğer dikkat etmezlerse tutkularının ateşinde yanıp kavrulacak hale gelebilirlerdi. Birbirlerinden inanılmaz derecede etkileniyorlardı.

Eteğini yeniden kaldırmaya çalıştı.

"Biri görür," diye karşı çıktı Winnie.

Biri ancak arka kapıdan dışarı çıkıp bu yana baktığında görebilir diye düşündü Mick.

Ama aklının bir köşesine de kızın itirazlarının artık kendisinden kaynaklanmadığını ifade edişini yazmıştı. Winnie biri görür demişti.

Aslında ona burada sahip olması işten bile değildi. Kollarındaki Winnie ürperip titredi. Mick onun arzularının artık istediği yöne doğru dönmekte olduğunu hissetmişti.

Bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Bir ses onu ayılttı. Dinle Saygıdeğer Beyefendi Mick. Gerçek şu ki bir bakireye bu şekilde sahip olamazsın. Hele de bahsettiğimiz kişi tüm yaşamı boyunca erkeklerle arasına duvarlar ören, nazik, duyarlı hassas bir kişiye. Asla bir tavernanın arkasında olmaz bu iş. Ona aşık olsan da olmasan da burada yapamazsın. Eğer aşıkсан zaten özellikle yapmaman gerekir.

Doğru. Ama arzuları bambaşka şeyler söylüyordu. Şimdi. Sahip ol ona. Biraz öğret, biraz gönlünü yap, sonra da kız senin olsun.

Gerçekler. Nefret ettiği gerçekler. Biri gerçekten görebilirdi tabii elinde bir fenerle dışarı çıkarsa. Hayır, onu yeniden içeri götürmeliydi. Aslında amacına ulaşmış olmanın tatminini yaşa-

malıydı. Neticede Winnie teslim olmuştu. Buna saygı göstererek onu evine götürmeli, onunla orada, doğru düzgün biçimde, hak ettiği özeni, saygıyı ve inceliği göstererek sevişmeliydi.

Ama bir şey onu bırakmasına engel oluyordu. Bir şekilde, şimdi, şu an elde ettikleri yetmiyordu ona. Bedeni- hayır, ruhu acıyordu. Öylesine gerilmişti ki ortadan kırılacağından korkuyordu. İçinden bir avazı çıktığı kadar bağııyordu sanki. Yeterli değil!

Buradan ayrılmadan önce ona bir şekilde sahip olmalıydı. Bu dayanılmaz bir istekti. Adeta açlıktan ölmek üzere olan birinin son bir gayretle kendini kurtarmaya çalışması gibi ihtiyacı vardı buna. Sokakta bana şunu verin bunu verin diyen bir dilenci gibi, bir hırsız gibi istiyordu.

Kendi kendine sözler vermeye başladı. Ve de ona. "Sana dokunmama izin ver," dedi eteklerini toplayıp yeniden ama bu kez onu korkutmamaya çalışarak usulca kaldırmaya koyuldu. Bu sırada bir ayağını da sundurmaya dayayarak Winnie'nin kaldırdığı bacağına daha rahat tutabilmeyi sağladı. "Sana dokunmak istiyorum. Sonra gideceğiz."

Winnie bir şeyler mırıldandı. Ama anlamsız sözlerdi bunlar. Kızın bacağı üzerindeki bacağı iyice gevşemişti. İç gömleğinin yakasını çekiştirmeye çalıştı ama yalnızca ucundan sarkan şeridi düzeltebilmişti. Zaten kendini toplayabilecek bir noktada değildi artık. Ve ne kadar iyi niyetli olursa olsun Mick bu konuda ona zerre kadar yardım etmek istemiyordu.

Yeterince değil. Onun heyecanla titreyen sesini dinlemek müthişti. Dizlerinin bağı çözülmüş haldeki Winnie tüm duyguları uyanmış biri gibi soluk alıp veriyor ama bayılmak üzere olan biri gibi konuşuyordu. Dokun ona. Daha önce yapmana izin verilmeyen şeyleri yap. Yap hadi. Bacaklarının arasına dokun. Ve bunu iç çamaşırlarının üzerinden yapma bu kez. Dokun ona. Gerçekten dokun.

Ne delilik! Onu bu geçitte istiyor oluşu ne kadar buyk bir acımasızlıktı. Sanki bir ganimete konmuşçasına. Ayrıca normal yaşantısına, o her zamanki planlı, programlı hayatına geri dndğnde nasıl bir tepki vereceğini bilemezdi. Onun bu şekilde kalmasını nasıl sağlayacaktı? Kendince güvenli bulduğu o sığınağına gömülüp, kapıyı ardından sıkı sıkı kapamayacağından nasıl emin olabilirdi?

Al onu. Evet, yapılması gereken buydu. Ona nerede istiyorsan sahip ol. Al onu. Ya şu an yaşadıklarınız yarın tümüyle unutulur giderse. Daha da kötüsü onu arabaya gtrdğn anda ya her şey en başa dönerse? Yaşlananlar eve varıncaya kadar yok olursa? Al onu.

Hayır. Hayır. Her ne kadar geri adım atmaya karar vermiş olsa da – en azından kahramanca tavrı dolayısıyla bir dl de hak ediyordu – onu bir süre daha öptü. Sonra elini eteğinin altına biraz daha daldırdı. Kumaşların arasından parmaklarının ucuyla özel yerlerini okşamaya başlamıştı. Winnie irkildi ama bacağı-nı indirmeye filan da kalkışmadı. Mick de onu daha da tutkuyla pp, kalçalarını kasıklarına gömerek hafış inledi.

Sonra elini kaldırdığı bacağına götürüp okşayarak eteğinin altına ulaştı. Sanki sonsuzluğa uzanıyormuş gibi gelen ipek ora-bın üzerinde ağır ağır ilerleyip sonunda baldırlarının sıcaklığına dek ıktı. Her ne kadar eteği küçük de olsa i eteği tüm kalala-rını kapatıyordu. O da elini i eteğinin üzerinden sokup, ilerledi. Sonra korsesinin açıklığına ulaşıp, oradan i amaşına doğru olan yolculuğuna başladı. Bu sırada da şehvetin baş döndürücü etkisine karşı koymaya çalışıyordu. İ eteğinin arkadan düğmeli olduğunu fark etmişti. Hem de nden başlayıp kasığının altına kadar iniyordu bu düğmeler.

Güzel. Ne icat ama! Parmaklarının ucuyla gerekli düğmeler-den birkaçını açıp, elini sokarak geri kalanları birer birer ilik-

lerinden kurtarmaya koyuldu. Sonunda iç eteğini biraz da olsa gevşetmeyi başarmıştı.

Sonra elini içeri sokup kalçalarının çıplaklığını, iki ayır ortasındaki o muhteşem yarığı okşarken ayağının altında yerin zangır zangır titrediğini hissetti. Elini nemli, narin, çiçek yaprakları kadar yumuşacık kalçalarında gezdiriyordu. Ah, ona dokunmak ne müthiş bir duyguydu. Öleceksem onu okşarken öleyim diye düşündü.

Bu sırada Winnie de adeta kendinden geçmişti. Duyguları karmakarışık. Heyecan, şaşkınlık, bilgisizlik, kaygı... hepsini bir arada yaşıyordu. Daha önce Mick ona iç eteğinin üzerinden dokunmuştu. Şimdiyse eli onun da içindeydi. Tanrım, bu da ne demek? Bu aşırıya kaçmak bile değil artık. Bu imkansız, hayal edilemeyecek olanı yapmak. Ve verdiği zevk de, ah, olağan üstüydü!

Korsesinin altından iç eteğini tutup çekti. Şimdi arkadaki düğmeleri de bulmayı başarmıştı. Tek eliyle hepsini teker teker çözüp, bacağına doğru indirdi. Ardından da bir an için duraklamadan elini bacaklarına kaydırmaya başladı. Sonra da bacaklarının arasına. Sonra da Winnie'nin çıplak cinsel organını avuçladı.

Önce adeta yerinden sıçrayan Winnie sonra donup kaldı. Utanç. Utanıyor da olsa bedeni dokunuşuyla zangır zangır titremeye başlamıştı. Bacaklarını kapatmak istiyor ama Mick'in bacağına dirseğiyle beline doğru bastırışı yüzünden bunu yapamıyordu. Aslında tam o pozisyonda kalakalmış olmaktan bir hayli de memnundu.

"Bana izin ver," diye fısıldadı kulağına üflercesine. Sonra daha da sessizce, "Tamam, sakın ol," dedi.

Başını sallarken vücudu garip bir tepkiyle tir tir titremeye devam ediyordu. Evet. Ona güvenmek istiyordu. Elini eteğinin al-

ona sokmasına, iç çamaşırlarını indirmesine, bacaklarını istediği gibi açmasına, ona hükmetmesine izin vermek istiyordu.

Aslında buna Mick'ten başka hiç kimse için izin vermezdi. Dınyada ona bu deneyimleri ondan başka kim yaşatabilirdi ki? Bir an bile azalmayan merakıyla izlediği bu adamdan başka kim sağlayabilirdi bunu? Onu güldüren, kendini iyi hissetmesini sağlayan, acılarına ve mutluluğuna bazen kendinden bile daha düristçe yaklaşan bu adam değil miydi?

Sevdiği bu adamdan başka kime izin verebilirdi ki?

Elini içine kaydırmasına, istediği gibi okşayıp, parmaklarını gezdirmesine izin verdi. Aslında Mick'in kendini burada, taşların üzerine yatırmasına, ağırlığını üzerine aktararak bir erkeğin bir kadına yapabileceği her şeyi yapmasına izin vermek istiyordu. Tüm direnci kırılmıştı. Mick elini bedeninde gezdirirken sanki damarlarındaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Eğer Mick onu şu an orada öldürmek istese buna mani olmak için kılını bile kıpırdatmazdı.

Parmakları içine hafifçe girince biraz sarsıldı. Sonra Mick istediği yere ulaşınca da neredeyse sırtına çıkacak kadar hızla zıpladı. Yepyeni bir duyguyla. Son derece de güçlü. Sanki tüm benliği, tüm düşünceleri Mick'in elini dokundurduğu yerde toplanmıştı. Parmakları biraz daha içeri kaydı. Islak. Islanmıştı. Neden? Pislik içindeydi. Bu kesinlikle doğru olamaz...

"Aa-ah," diye inledi. Kasları seğiriyordu. Mick'in başparmağı gizli, yerini bulup okşamaya başlayınca yıldızları gördü. Tam anlamıyla mest olmuş, kendinden geçmişti.

Kendi bedeniyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bu derece hassas noktaları olduğunu keşfetmek onu şaşırtmıştı ama Mick'in bedenini kendisinden daha iyi tanıdığını fark edince şok olmuştu. Ama iyi ki biliyordu. Onu tam gerektiği gibi, zevkten kıvrandırarak, aklını başından alıp, bambaşka diyarlara sürüklenecek şe-

kilde okşadı. Olup bitenleri kavramaya, anlamaya çalışıyor ~~zaman~~ dikkatini bir saniyeden daha fazla toplayamıyordu. Yalnızca hissetmek istiyordu. Daha fazlasını hissetmek. Yalnızca hissetmek.

"Rahatlasana, Win," diye mırıldandı. "Kes düşünmeyi."

Başını biraz daha eğdi. Saçları Winnie'nin göğsünü okşuyordu. Göğsünün ucunu hafifçe ısırdı. Ardından parmağını biraz daha kaydırıp, içine daldırdı.

"Ahhhhhh..." O an ciğerlerindeki tüm hava boşalmış gibi bağırdı. "Ahhhh..."

Parmağını biraz daha ıslanmış halde dışarı çıkardı. Winnie'nin dizlerinin bağı çözülmüştü. Mick onu tutmak zorunda kalıyordu. Ona daha önce bilmediği, düşünmediği biçimde, bedeninin hiç bakmadığı, dokunmadığı bölümünü okşuyordu. Garip. İşaret parmağı az önce başparmağının olduğu yerdeydi. Gözünün önünde beliren yıldızların sayısı katlanmıştı. Gözlerinin önünde beliren bu yıldızlar o derece parlaktı ki geri kalan her şey sanki zifiri karanlığa gömülmüş gibiydi. Yalnızca heyecanla titriyor, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Algılarını örten kalın sis perdesinin arkasında yalnızca Mick'in her şeyi bilen parmakları vardı. İçine kayıyorlardı. Sıcacıktılar. Tüm sinir uçları müthiş bir zevkle titriyordu. Aldığı zevk öylesine müthiş, öylesine saftı ki sanki kör olmuş gibiydi. Geri kalan tüm duygularını yitirmiş, tüm algıları kapanmıştı. Sıcaklık adeta kıvılcımlar saçarak bedeninde yayılıyordu. Paramparça oluyormuş gibi hissetti. Aldığı zevk her geçen saniye artıyor, her geçen saniye keskinleşiyordu... Adeta delirmişti. Ve bu delilik onu Tanrı bilir nerelere sürükleyecekti. Aslında bu gerginliği biliyordu... Ama bu seferki çok daha yoğun, çok daha güçlü, çok daha karşı konulmazdı. Sonra hissettiği gerginlik aniden çözüldü. Bir anda tüm bedeninde aynı anda hissettiği fiziksel zevkle zihni kristal berraklığına kavuşurken duyguları o derece yoğundu ki boğazından bir çığlık yükselmişti.

Kendine hakim olmaya çalıştı ama ağzından çıkan sesler, ~~sevgi~~ hırıltılar dinmiyordu bir türlü. Konuştuğunuydu hiç ~~hiss~~ ~~etmi~~ ~~yord~~ ~~u~~. İnlemeyle hırıltı benzeri sesler neredeyse çığlık ~~se~~ ~~vi~~ ~~ş~~ ~~e~~ ~~si~~ ~~nde~~ çıkmıştı. Bedeni kendine hakim olmak için gösterdiği ~~ca~~ ~~day~~ ~~la~~ bir kez daha kasıldı. Aldığı zevk öylesine keskin...

Bir keresinde, küçük bir çocukken arıların saldırısına uğra-
~~mış~~ ~~tı~~. Beş dakikadan kısa bir süre içinde kızgın arıların soktuğu ~~yer~~ ~~leri~~ neredeyse tüm bedenindeki sinirlerini felce uğratmış, ~~day~~ ~~anı~~ ~~lmaz~~ acılar içinde kalmıştı. Şimdi hissettiği zevk o an ~~hissettiği~~ acıya benziyordu. Ama bu seferki çok daha yoğundu. ~~San~~ ~~ki~~ binlerce iğnesi zevk verici maddeyle dolu arı tarafından sokulmuştu. Sonra fırtına sonrası sakinleşen dalgalar misali her ~~taraf~~ sessizliğe büründü.

Yavaş yavaş sakinleşirken içinde harika bir mutluluk hissediyordu. Bir kez daha titredi sonra da Mick'in göğsüne sokuldu. Mick eteğini düzeltip, başını öptü. Sonra da iç gömleğini çekip, omzunu kapattı. Orada, Mick'in kollarında bir dakika kadar belki de daha fazla kalmış, ~~ada~~ ~~mın~~ üstünü başını düzeltmesini beklemişti. Bunu yetişkin oldu-
~~ğ~~ ~~u~~ ~~ndan~~ beri ilk kez kendi yerine başkasına yaptırıyordu.

Başka biri, bir erkek – Mick, sevgili Mick – yapmıştı bunu ona. Tüm savunması çökmüştü. Ama sonuç güzel olmuştu. Gü-
~~zel~~ ~~den~~ ~~de~~ ~~öte~~. Bildiği her şeyden öte.

"Seni eve götürüyorum," diye mırıldandı. "Seni eve götürüp bütün gece sevişeceğim seninle, Winnie." Çenesinden tutup başını kaldırarak onu bir kez daha öptü. Bu seferki öpüşü arzu dolu ama çok daha nazikçeydi. Dudakları ve dili. Sonra biraz geri çe-
~~k~~ ~~il~~ ~~ip~~, "Hadi şu şeytani bekaretinden kurtarayım seni. Nefret ediyorum ondan. Bu işin bitmesini istiyorum."

Evet. O da kesinlikle aynı fikirdeydi. Kesinlikle bu işin bit-
~~me~~ ~~si~~ ~~ni~~ ~~ist~~ ~~iy~~ ~~or~~ ~~du~~. Bunu ona bir hediye olarak sunmaktı niyeti. Burada.

Bölüm 23

Winnie, Mick'in peşinden tavernaya doğru yürüyordu. Onun sıcak parmaklarını sımsıkı tutmuş, kendi tercihine kalsa yürümeyeceği kadar hızlı yürüyordu. Kendini rüyadaymış gibi hissediyor, dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. Bir yandan da düşünüyordu. Mmmmm, onunla sabaha kadar sevişmek. Evet. Mick'in güçlü vücudu ve işini bilen elleriyle. Sevişmek. Bu her ne demekse yapmak istiyordu artık. Hem de layıkıyla.

Onun tam tersine kendisini elinden tutup çeken adam her ikisi adına dikkatli olmayı kendine görev bilmişti. Hiç yavaşlamadan Winnie'nin bluzunu, ceketini, şapkasını ve kendi paltosunu aldı. Tam kapıya varmak üzereydiler ki bir süre önce biraz sorun çıkaran Baron'un oğlu önlerini kesti. Şansını son bir kez daha denemek istiyordu.

"Vay, vay, vay," dedi. Winnie onun yanında olduğunun farkında değildi. Ta ki adam tarafından diğer yana çekilinceye dek. Bir an için iki ters yöne çekildi. Sonra Mick neden yavaşladıklarını anlamak için durdu.

Döndü ve gördü. O anda yüz ifadesini gören Winnie bile mümkün olduğunca kenara çekilmişti. Yüzü bir anlığına da olsa inanılmaz derecede ürkütücü bir hal almıştı. Winnie daha önce birinin bu kadar kısa sürede bu derece öfkelenemediğini görmemişti.

“Çek elini onun üzerinden,” dedi.

Winnie diğer adamın sarhoş olduğunu fark etmişti. “Neden bayana sormuyoruz?” diye karşılık verdi adam. “Belki kentin batı yakasında kendisini eğlendirecek birilerini tercih eder.”

Winnie eğer görmemiş olsaydı olanlara asla inanmazdı. Mick bir kaşını kaldırıp, başını hafifçe büktü. Ardından dudağını bir lord edasıyla büzüp, alaycı bir tavırla güldü. “Sen?” dedi, sonra da kahkahayı bastı. Duruşu değişmişti. Rol yapıyordu. Ama hari-ka bir aktördü doğrusu. Kesinlikle sahnede olmalıydı. Aynı anda hem tehditkar hem de ukalaca bakıyordu. Hasmına üstünlük sağlamaya çalışan bir erkeğin bakışları.

Diğer adam bir an için duraksadı. Mick’in geçen seferki yumuşak tutumundan sonra bu derece sert bir tepki beklemediği açıktı. Şansını zorlayarak üstelemeyi sürdürdü. Winnie’yi şehvetle süzdü. Onu gerçekten arzuladığı açıktı. Tuhaf ama bu, Winnie’nin gururunu okşamıştı. O ana kadar üzerinde bu tür şehvet dolu bakışlar toplayabildiğinden habersizdi. Sonra adam biraz daha ileri gitti. “Bayanın kalmasını istiyorum. O uzun, güzel bacaklarıyla biraz daha dans etsin.”

Tanrım, başka erkekler de bacaklarının güzel olduğunu düşünüyordu!

Winnie’ye dönen genç adam, “Kuşku yok ki hanımefendi siz burada...” Güldü. “Tüm gece boyunca gördüğüm en çekici ve en uzun boylu kadınsın.”

Winnie ona sarılmak, böyle bir şey söylediği için kocaman bir öpücük vermek istiyordu. Tabii bu asla yapmayacağı bir davranıştı.

Ama kısa zamanda ortaya çıkmıştı ki bu sözcükler yüzünden Mick onu öldürecek hale gelmişti. Yumruklarını sıkıp, dişlerinin arasından, “Yüzünde yumruğumu görmek ister misin?” diye sordu. “Çünkü başka bir şey göremeyeceksin. Çekil önümüzden.”

“Bir Baron’un önceliği olduğunu...”

Mick son derece sert bir ses tonu ve karşısındakini aşağılayıcı nitelikteki tavrıyla, “Kendini bu derece yüksekte görmenin nede- ni nedir bakalım?” diye sordu. “Sende olup ben de olmayan şey de neymiş bakalım seni aptal herif?” Elinden tuttuğu Winnie’yi de çekerek adama bir adım daha yaklaştı. “Ayrıca akşam yeme- ğine giden bir vikontun baron değil, yalnızca baron oğlu olan bir adamdan önce geldiğini de biliyorum. Senin sıran en sonda. Bu yüzden bu bayana yaklaşmayı bile düşünme sakın.”

Güzel. Protokolle ilgili şeyleri gayet iyi hatırlıyordu. Ne kadar güzel. Gerçi Winnie bu bilgisini çok daha uygun şartlar altında kullanacağını düşünmüştü ama... Adam Mick’in her zaman bir beyefendi olarak kalacağını sanmıştı – aslında gerçekten de öyle tavırlar sergiliyordu ama o an sabrının da sonuna gelmişti.

Adam Winnie’ye yaklaşıncı Mick ona vurdu. Önce yüzüne, sonra da karnına. Ardından da kasıklarına attığı tekmeyle onu iki büklüm yaptı. Seçkin beyefendi bir anda Londra’nın aşağı tabakasıyla yüz yüze gelmişti. Sonra da en aşağı tabakayı gördü. Yeri. Her şey o kadar hızla olup bitmişti ki Winnie adam boylu boyunca yere kapaklanıncaya kadar çığlık bile atamamıştı. Zaten sonrasında da buna gerek kalmamıştı.

Dudaklarından ciyaklama benzeri bir ses çıkmıştı o kadar.

“Hadi,” dedi Mick ona. Yeniden elini tuttu. Sonra arkasındaki dostlarına seslendi. “Şu herife biraz su getirebilir misiniz? Ken- dine gelince de yardım edin ona.”

Winnie’nin başı dönmüştü. İki adam onun için kavga etmişti. Bir baronun oğlu onu istediği için dayak yemişti. Bir tavemada insanlar onuruna içki içmişlerdi. Bir geçitte sevdiği adam tarafın- dan öpülmüştü. Hem de sınırları alev alan bir depo dolusu havai fişegın patlamasına benzer bir şekilde sarsılınca dek.

Ne kadar olağanüstü bir geceydi!

Arabada Mick onu ateşli bir şekilde öptü. Öptü. Öptü. Öptü. Sonra garip bir şey oldu. Söz verdiği o korkunç şeyleri yapmaya koyulmak yerine biraz isteksizleşir gibi oldu.

Sonra birdenbire durup, geri çekildi. Eve kadar kalan son beş dakikalık yol boyunca da tek bir kelime bile etmeden pencereden dışarıyı seyretti.

Bir şey yaptım diye düşündü Winnie. Onu kızdıracak bir şey yaptım. Onu üzdüm. Kötü davrandım. Bir şey.

Sonra hayır, diye düşündü. Aklına başka bir şey geldi. Düşünceli olduğu kadarıyla hiçbir şey yapmamıştı. Bu yüzden de kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu. Onunla harika zaman geçirmiş ona istediği her şeyi vermişti. – Bu konuda kesinlikle ciddiydi. Mick kendiliğinden somurtmaya başlamıştı.

Kıskançlık. Bu kelime aklına geldiğinde içi sevinçle doldu. Her işi başarıyla yapan zeki, yakışıklı, istediği şeyi elde etmede dayanılmaz derecede ikna edici Mick onu bir baronun oğlundan kıskanmıştı. Baronun oğlu, gerçek, sıkıcı, Doomsday Kitabında yer alan o güçlü, stil sahibi baronlar gibi davranmıştı doğrusu. Tamam. Birazcık kıskançlık o kadar da kötü değildi. Bir hayli de hoş aslında diye düşündü. Kendini erkekleri baştan çıkaran şeytani bir kadın gibi hissediyordu. Tehlikeli derecede güçlü, herkes tarafından arzulanan bir kadın. Kendine güldü. Bu bütün gece iyice şişen egosunun üzerine serpiştirilmiş krema gibi olmuştu.

Ama şeytani kadın imajı istediği erkek için o kadar da iyi bir şey değildi. Zaten kendi de sürekli bu şekilde kalmayı arzulamıyordu. İsteddiği tek şey Mick'in kendisine bakıp, gerçek Winnie'yi gördüğünde içinde hissettiği sıcaklığı yeniden tatmaktı. Onun gerçek Winnie'yi sevmesini istiyordu. İyi ve kötü taraflarıyla. Yeterince cesur davranıp kendini elinden geldiğince, bir insanın yapabileceği en üst sınırları zorlayarak, Mick'e açan Winnie'yi sevsin istiyordu.

Mick'in geçitte fiziksel olarak yaptığı şeyin benzerini duygusal olarak da hissetmek arzusundaydı. Dans odasında korkusuzca geçecek bir öğleden sonranın özlemi içindeydi. Güven. Ona tüm varlığıyla, bedeniyle, ruhuyla, duygularıyla, zihniyle güvenmek, en hassas, en nahif yanlarını dahi onunla paylaşabilmek istiyordu. Ona her şeyini anlatmak onun her şeyini öğrenmek istiyordu. Mick'i tanımak, ona dokunmak, ona karşı müthiş derecede açık olduğuna inanmasını sağlamak niyetindeydi.

Konuşmaya başladı. Onu dalgınlığından kurtarmaya çalışıyordu. Kıskanmak için bir neden yoktu. Winnie bunun bu kadar basit olduğunu düşünüyordu. O sadece Mick'le daha yakın olmak istiyordu hepsi bu.

Ama Mick geri çekiliyordu. Çünkü aralarına girecek mesafenin bir fırtına hızıyla yaklaşmakta olduğunu hissetmişti.

Salak lord kavganın etkisindeydi. Adam salaktı ama taşıdığı kimliğe bürünmek için çaba harcamak zorunda da değildi. Tüm kabadayılık gösterisine karşın kendini tam bir sahtekar gibi hissetmişti. Tıpkı Bull and Tun'un bodrumunda Rezzo'yla birlikte bastıkları paralar gibi sahteydi tavırları. Oldukça iyi. Ama yine de hep gizlenmesi gereken bir yanı kalıyordu. Saklanmalı, dikkat etmeliydi. Endişe duymamaya imkan yoktu. Çünkü gerçek değildi.

Bu gece dostlarının yanında Winnie'yi öperken kendini bir kral gibi hissetmişti. Ama aptal züppe gerçekleri onun yüzüne çarpmıştı işte. Gerçek dünyada o ancak dilencilerin kralı olabilirdi. Sahte bir lord. Başarılı bir kopya. Ama aslında yalnızca bir fare avcısı. Asla Winnie Bollash'a uygun biri olamazdı.

O ve Winnie. Birbirlerine karşı ne hissederlerse hissetsinler tüm tavırları, tüm duyguları sahte olacaktı. İlişkileri sahte Lord Tremore üzerine kurulacaktı. Yani geleceği olmayan bir şeyin.

Neler düşündüğünden habersiz olan Winnie eve girerken sü-

rekli bir şeyler anlatıyordu. Koridor loştu. Tek ışık içeriye rahat girilebilsin diye asılmış duvar şamdanından geliyordu. Mick masanın yanındaki büyük lambayı yakmasına izin vermedi. Kendini onun gözlerinin içine bakamayacak kadar mutsuz hissediyordu.

Allahtan Milton erkenden yatmıştı. En azından ona neden Winnie'nin ceketini, bluzunu, şapkasını böyle dikkatsizce masanın üzerine attığını açıklamaktan kurtulmuşlardı. Winnie onları büyük ihtimalle yaşadığı korkunç deneyimin etkisiyle bir hayli ısındığından bir daha giymemişti.

Ah, Mick onun korktuğunu biliyordu. Bu yüzden de onun adına seviniyordu. O ne kendi ne de oynadığı rol için korkuyordu. Gerçek Mick neredeydi? Bu oyun nerede başlamıştı, nerede bitecekti? Kafası karmakarışıktı. Ve de yorgundu. Ayrıca mutsuz.

Winnie yalpalayıp, gülerek, darmadağınık halde merdivenlere doğru yürürken Mick'e hoş şeyler fısıldıyordu. Mick onun içtenliğine hayran olmuş ama aynı zamanda da nefret etmişti. Aralarındaki sosyal fark yüzünden kendini berbat hissediyordu. Bu tıpkı içi birbirine benzer ruhlarla dolu, Styx nehrine bakmak gibi bir şeydi.

Elbette onu biraz sevişmek için alt kattaki odasına davet edebilirdi. Orada çok hoş zaman geçirebilirlerdi. Tabii fazla gürültü yapıp uşağı uyandırmadıkları sürece. Ya da yukarı, hoşça vakit geçirmek için yanıp tutuşan Winnie'nin odasına çıkardı. Tıpkı daha önce defalarca yaptığı gibi.

İçinden lanet okuyarak ilk basamakta durdu. Ama o bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Kendine onunla aynı seviyede görmüyordu. Zaten hiç olmamışlardı da. Hızlıca iyi geceler dileyip odasına dönmeye karar verdi. Zaten şu an durdukları yer aralarındaki konumu net biçimde ortaya koyuyordu. O üst katta çıkan cilalı merdivenlerde kendiyse altta, hizmete hazır halde.

Ama cilalı merdivenlerin ilk basamağında Winnie de durup,

koluna dokunarak kulağına başka bir hikaye anlatmaya koyuldu. İlk anda Mick ilgilenmemeye çalıştı ama sonunda pes edip, teslim oldu. Winnie'de, onun yaşamında sonsuz bir mutluluk buluyordu.

"Çok küçüktüm," diye devam ediyordu Winnie. "Paskalya zamanıydı. Mahalle papazı çocuklardan fakirler için konserve kutularda yiyecek getirmelerini istemişti. Ama ben nedense yanlış anlamıştım. Kutu getirin dediğini sanmıştım. Ben kutuları çok severdim. Oynar, kenarlarına delikler açıp, şamdanlık yapar, bazen de müzik aleti olarak kullanırdım. Aşçıdan kutuları almama izin vermişlerdi. Her neyse, papazın talimatını yanlış yorumlamış, boş konserve kutular getirilmesi gerektiğini sanmıştım. Annem yanıldığım konusunda ısrar etti ama ben kesinlikle kararlıydım.

"Sonra kiliseye elimde boş kutularla gidip herkesin yiyecek dolu kutular getirdiğini görünce yıkıldım. Zaten daha ilk saniyede hatamı anlamış, yerin dibine geçmiştim. Kendime kızıp, ağladım. Nasıl bu kadar aptalca bir hata yapabilirdim? Aşağılanmıştım. Annem de rezil olmuştu. Ve her zamanki söylevine başladı. 'Sana söylemiştim. Ama sen hep böylesin zaten, Winnie, söylediğim tek bir şeyi bile dinlemiyorsun. İleride kim bilir başına neler gelecek senin. Deve gibi boyun var, aklınsa tam bir eşeğinki gibi.' Ah, uzattıkça uzatmış, susmak bilmez halde konuşup durmuştu. Ben dik kafalı, zor, bencil bir çocuktum. Onun başının belasıydım. Bugün bakınca onun haklı olduğunu görebiliyorum. Hâlâ da bazen öyle davranıyorum."

İç çekip, kendi hikayesine güldü. "Ama bu gece değil," dedi. Tırabzan parmaklarına yaslanıp, başını eğdi. Çok davetkar görünüyordu. İç gömleği yamulmuş, dantelli kumaş göğüslerine kadar açılmıştı. "Bu gece," dedi istekli ama bir o kadar da utanarak bakan gözleriyle. Ve bu gözlerinden yaşam sevinci yayılıyordu çevresine. "Bu gece takıntılar yok."

"Hayır," dedi Mick içtenlikle. Bir yandan da keşke ağzından çıkanlarla hissettiklerim aynı olsa diye diliyordu. "Bu gece hayatımda gördüğüm en arzulu kadındın. Hareketlerinle, nefes alış verişinle, her tavrınla."

Holün loş ışığında iltifatla içini çekince göğüsleri hafifçe hareket etmişti.

Onu izlemek çok acı vericiydi. Öylesine yaşam doluydu ki. Etrafına da neşe saçıyordu. Burada holde durup gözlerinin içine bakınca hissettiği acı parmağını kapana kısırmışçasına yoğundu. Gözleri yaşardı. Görüşü bulanıklaşmış, çevresini net biçimde göremez olmuştu. Güzel kelimesinin cisimleşmiş hali Winnie, onun olabilirdi.

Hafta sonuna kadar.

Sonra bu şansı olmayacaktı.

Önümüzdeki hafta o yeniden bir fare avcısına dönlüşecekti. Belki de bir uşak filan da olabilirdi ama neticede her iki durumda da Edwina Bollash'a uygun biri olmayacağı açıktı. Pazar sabahı, Emile ve Jeremy Lamont kardeşlerin sihri bitince, tıpkı bir peri masalında olduğu gibi, Michael'in üzerindeki elbiseler, bindiği atlar birdenbire yok olacak, yerini Mick'in fareleri ve eski elbiseleri alacaktı. O ve eşsiz kadını da bundan sonra birlikte ondan başka biri yaratmak için asla birlikte çalışamayacaklardı. Şu kapıdan çıkıp gittiğinde – o anda kim olursa olsun – gerçek olan tek bir şey kalacaktı. O da Mick'in Edwina'ya, Boş Kutular Kraliçesi'ne, uygun biri olmayacağıydı.

Winnie karşılık vermesini bekliyordu. Hatta gelip öpeceğini ummuştu.

Mick tedirgin bir ifadeyle gülümsedi. Tanrı biliyor ya, bu geceki Çingene kızı Winnie'yle sevişmek kadar harika bir şey olamazdı. Onun da rol yapmadığını bilerek, onun da istediğini duyumsayarak, onunla bir bütünün iki yarısı gibi sevişmek başka hiçbir şeye benzemezdi.

Çok fazla taklit yapmış, çok fazla sahte davranış sergilenmişti. Ama bu konuda sahtekarlık yapamazdı. Bu gece sonsuza dek sürecekmış gibi davranamazdı. Böyle bir yalan sonsuza dek içini kemir, asla peşini bırakmazdı.

O de avucunu Winnie'nin yanağına koyup, sanki kızın içindeki o muhteşem yaşam sevincini hissedebilecekmış gibi bir süre bekledi. Başparmağıyla yumuşacık yanağını okşayıp, pırl pırl parıldayan gözlerinin içine baktı. Kendi gözlerinde kenetlenen bu bakışları kolay kolay unutamayacaktı. Eğilip kupkuru dudaklarını alnına dokundurup, saçının kokusunu derin derin burnuna çekti. Bu kokuyu ciğerlerine hapsetmek istemişti adeta. Sonra zorlukla geri çekilip arkasına döndü.

Holde ilerleyip yemek odasının, servis mutfağının, yanından geçip, merdiven altındaki, uşaklara ayrılan bölüme yöneldi. Milton haklıydı. O buraya aitti.

Freddie gibiydi artık. Burada çok sayıda korkunç, çirkin şeyler var Mick. Dişlerinin de çok keskin olduğunu biliyorum. Ama artık bir farenin boynuna atlayamayacağımı biliyorum. Sen beni anlarsın, Mick.

Evet, anlıyordu. Hem de çok iyi anlıyordu onu.

Onu duyup arka kapıya yöneldiğinde Mick yatmak için soyunuyordu. Gömleğinin önünü açıp, pantolonunun kemerini çözmüştü. Bu hayal gücünün ürünü herhalde diye düşünmüştü ilk anda.

Ama hayır, Winnie oradaydı. Kapısının eşiğinde. Onun peşine takılma cesareti bulmuş, yalnızca üç oda ileride uyuyan Milton'a yakalanma tehlikesini de hiç hesaba katmamıştı.

"Evet," dedi Mick ama devamını nasıl getireceğini bilemedi. Aklına gelen ilk soru çok kaba kaçacaktı. *Ne istiyorsun?*

Ne kadar komik: Kızın gözleri göğsünde sabitlenmişti adeta.

Göğsüne bakmayı seviyor, bu da Mick'in çok hoşuna gidiyordu. Onu açık gömleğinin izin verdiği her şeyi görmek ister gibiydi. Gözlerini oradan ayırıp, başını kaldırmak için çaba harcaması gerekmişti. Ama bir şey söylemeye çalıştığı apaçıktı.

Aman Tanrım diye düşündü. Sonunda söyleyecek. Cesurca ve romantik bir şey söyleyecek. Ama artık çok geç dedi kendi kendine. Uygun zamanı kaçırmışlardı. Yine de dikkatle dinlemeye hazırlandı. Bekliyor, ondan sonunda, 'Öp beni,' gibi ya da 'Seni seviyorum,' gibi bir şey duymaktan kısmen de olsa korkuyordu.

Ama Winnie bunun yerine o yumuşacık, tatlı, çay partisinde konuşuyormuşçasına ipeksi ses tonuyla, "Ne istediğime karar verdim," diye konuşmaya başladı. "Senin bir heykel gibi çırılçıplak olmanı istiyorum. Pipini de görebilecek şekilde çırılçıplak."

Bölüm 24

Mick kahkahalara boğuldu. Kendini toplama çalışıyor ama yapamıyordu. Tavır değişikliğine bak sen! “Pipim?” diyebildi sonunda. Ardından yeni bir gülme krizine girdi. “Ah, Tanrım,” dedi kendini kontrol etmek için azami çaba harcayarak. Elini saçına götürüp, omzuyla pervaza dayadı. Nereye bakacağını bilemiyordu. Pipisi? Winnie pipisini mi görmek istiyordu?

Winnie onun bu tavrını gülümseyerek izliyordu. Tedirginliği hoşuna gitmişti galiba. Hatta cesareti daha bir yerine gelmişti. “Söz vermiştin,” diye devam etti. “Bana istediğimi söyleyebileceğimi, senin de bunu hemen yapacağını söylemiştin.”

Bunu beklemiyordu tabii. “Winnie...”

Ona ne diyeceğini bilmiyordu. Dudağına dokundu ve belki de bininci kez bıyıksız oluşunun üzüntüsünü hissetti. Her sabah tıraş oluyor, sonra da tıraş olduğunu unutuyordu. Günde en az bir kere. Elini indirip karşısındaki bu sıra dışı kıza gerçeği söylemeyi denedi. “Winnie, seni seviyorum ben,” dedi.

Bu Winnie’nin beklediği şey değildi. Bakışlarını çabucak kaçırdı. Yüzüne bir saniye bile bakamamıştı ama yüzünün büyük bir merakla dolduğu belliydi. Yüzünün ifadesi sürekli değişiyordu. Bir an için mutlu görünürken hemen sonra üzgün bir ifadeye bürünüyordu. Sonunda gözlerini kısarak başını kaldırdı ve sakın

bir ifadeyle, "Yani bu benimle sevişemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Mick başını iki yana salladı. "Bu..." Bunu doğru düzgün açıklayamayacaktı. "Bu sahip olabileceğimden fazlasını istiyorum demek. Ve yalnızca küçük bir kısmına sahip olmak hiç elde edememekten de acı verici olabilir." Kaşlarını çatarak başını bir kez daha iki yana salladı. "Sana hissettiğim şeylere hiç hazırlıklı değilim ben, Win."

Yepyeni bir merak ve mahcubiyet hissetmesine karşın kendine güveni daha da artan Winnie içeri yöneldi. "Mick," dedi. "Gelecek için bu derece endişelenip bugünü mahvetme. Yarın ölebiliriz." Bu Mick'in felsefesi idi zaten. "Her şey olabilir." Tam karşısında durup, "Seviş benimle lütfen," diye fısıldadı.

Mick başını iki yana salladıktan sonra, "Kaçış yok," diye mırıldandı. Bu gerçektir. Umutsuzca içine düştüğü durumu düşünüp güldü. Ne yapacağını bilmez halde oluşunu kendine saklamaya çalışarak, bir şeyler mırıldanarak güldü. Ardından gözlerinin içine bakarak, "Çırılçıplak? Tanrım, Win? Pipimi de görececek biçimde ha? Nereden duydun böyle bir şeyi sen?"

"Sen söyledin?"

Söylemiş miydi? Şaşkınlıkla yatağının kenarına ilişti.

Aslında ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Kollarını kaldırıp, gömleğini çıkardı. İçinde iç çamaşırı yoktu. İç çamaşırı giymekten nefret ederdi. Zaten kimse de giymediğini anlamazdı. Şu ana dek, Winnie bir hayli şaşırmıştı buna.

Gömleği bir kenara atıp, elini yatak örtüsünün üzerine vurdu. "Derhal, efendim. Hemen. Michael Tremore yaramaz pipisini birazdan teşriflerinize sunacak."

Winnie öylece duruyordu.

Biraz bekledikten sonra şakasını tamamladı. "Benimle seviş dedin bana. Sana nasıl başlayacağını, neler yapmanı istediğimi

anlatayım. Sonra sen de vazgeç değil mi? Artık bir zamanlar olduğun gibi itaatkar bir kız da değilsin.”

“Biliyorum,” dedi gülümseyerek. Sonra da, “Görmek istiyorum. Göster bana,” diye mırıldandı.

“Aah. Pipi,” dedi. Sertleşmeye başladığını hissetti. Yalnızca sesi, o aristokrat İngilizcesi bile yetiyordu bunu sağlamaya. Göster bana. Evet, ona bir şey gösterecekti. “Kapat kapıyı.”

Winnie sırtını kapattığı kapıya yaslayarak Mick’in becerikli parmaklarıyla pantolonunun düğmelerini çözmesini izlemeye koyuldu. Uzun parmaklı ellerini sanki son derece zor bir iş yapıyormuş gibi yavaş kullanıyordu. Winnie dudaklarını ıslatıp, şehvetle karışık bir merakla izlemeyi sürdürüyordu. Hiçbir anı kaçırmamak istercesine dikkatliydi. Mick pantolonunu bacaklarına indirdi. Bir an için bile duraksamamıştı. Sonra ayaklarını kaldırarak pantolonu tamamen çıkardı. Şimdi karşısında çıplak kalmıştı.

Bir heykel, evet. Kanlı canlı bir heykel.

Ona doğru yürürken gözlerini göğsünden alamıyordu. Göğsünün de omuzlarının da geniş ve kaslı olduğunu daha önceden biliyordu. Ama kalçalarının bu kadar dar olduğunu fark etmemişti. Sert, güçlü ama incecik. Bacakları da uzun ve kaslıydı. Bacaklarının arasındaysa...

Biraz daha yaklaştı. Müthiş bir şaşkınlık içindeydi. “Bu hiçbir incir yaprağının altına sığmaz,” dedi. “Aslında...” Başını kaldırıp, kaşlarını çatarak, “Bildiğim hiçbir yere sığmaz,” dedi.

“Ah, evet, sığar.” Güldü. “Ve belki de söylemem gereken bir şey daha var.” Bir hayli eğleniyordu. “Bu pipi değil tatlım. En azından şu an.” Winnie’nin kaşlarını biraz daha çatıldığını görünce de “Uyuduğunda pipi diyebiliriz. Ya da biraz biraz kendine gelmeye başladığında da. Ama belli bir noktadan sonra özellikle de benimkine kamış denir.”

Ne denirse densin şu an bir gemi direği gibiydi. Yukarı doğru kalkık bir şekilde dimdik duruyordu. Winnie onu incelerken, elini tuttu. Elinin temasıyla nefesi kesilmişti. Sonra sımsıkı tuttuğu bu eli kalçalarına koydu. Derin bir nefes alıp, inledi.

Sonra onu omuzlarından tutup, yatağa doğru çevirdi. "Sonra daha çok bakarsın. Canıma tak etti, Winnie. Yapıyorum."

Aslında ikisi de buna çoktan hazırdı. Winnie gerileye gerileye yatağa kadar ulaşmıştı. Mick onu hızla itti. Winnie de müthiş bir keyifle yatağa düşüp birkaç kez de yaylandı. Mick kadının eteğini çıkarıp aynı anda bacaklarını ayırdı. Sonra da yere diz çökerek bacaklarının arasına girdi. Oradan başlayıp aşağılara kadar okşuyordu şimdi. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra, "Hadi şu işi bitirelim," dedi. "Kaldır kalçalarını tatlım".

Külotunu hızla çıkardı, sonra da çıplak vücuduyla üzerine uzandı. Ah, Mick'in vücudu. Pantolondan kurtulmuş penisini Winnie'nin yanğına hafifçe sürtmeye başladı. İkisi de aynı anda ırkılmışlardı. İlk temasla adeta nefesleri kesilmişti. Rahatlamaya çalıştı, aslında Winnie'nin tam olarak istediği şey rahatlamak değildi. Mick'in dudaklarını dudaklarında hissedince ağzını açtı. Şimdi ağzında dolaşan dilini hissediyordu. O da büyük bir arzuyla kendi diliyle karşılık vermeye başladı. Mick inleyip, daha bir istekle, daha bir hırsla onu öpmeye koyuldu.

Bu Winnie'nin aklı başındayken hatırladığı son şeydi.

Üzerindeki bedenin her hareketiyle aklı başından gidiyordu. Kalçalarının ritmik hareketlerini, teninin temasını hissedince de kendinden geçti. Mick okşamayı sürdürdü. Sonra da bu gece daha önce yaptığı gibi parmağını içine soktu.

"Aah!" diye bağırdı Winnie.

Mick de tatmin duygusuyla boğazdan fırlayan inleme benzeri boğuk bir ses çıkardı.

O anda bile daha önce olduğu gibi birbirlerine sert davra-

nıyorlardı. Bu ikisinden de kaynaklanmıyordu aslında. Yalnızca hislerinin elinde esir olmuşlardı. Winnie zerre kadar tahmin edemese de Mick'in yapmak istediği her şeyi yapmasını arzuluyordu. Sonra her bir temasta hisleri o derece güçlendi ki bir anda kendinden geçer gibi oldu. Yanak yanağa geldiklerinde, göğüsleri onun altında ezilirken parmağı içinde dolaşırken nefesini tutmuştu. Bunu çok sevmişti. Ama kendi kulakları bile bunun doğruluğundan şüpheye düşebilirdi. Çünkü kulağına canı yanmış bir hayvanın inlemelerine benzer sesler geliyordu.

Birbirlerine büyük bir arzuyla dokundular. Adeta zevk bombardımanı altındaydılar.

Mick biraz geri çekilip, derin bir nefes aldı. Sonra da okşadığı yeri parmaklarıyla biraz açarak penisinin başını yaklaştırdı. İlk temasta Winnie yatağı sarsacak derecede sert biçimde titredi. Mick de aldığı mutluluk ve beklentiyle titriyordu. Sonra tek bir hareketle, zarif bir şekilde kızlığını bozarak, kendini Winnie'nin içine gömdü. O anda birlikte uçuyorlardı adeta. Tek vücut olmuşlardı.

"Aman Tanrım," diye zorlukla soludu Mick. "Ah, kıpırdama, ah sakın kıpırdama," diye uyardı.

Winnie kendini kaybetmiş gibiydi. Bacaklarını Mick'in beline dolamıştı. İçine girmişti işte. İlk anda eti parçalanıyormuş gibi geldi. Güçlü bir acı, sonra da yanma hissi duydu. İçinin dolduğunu hissediyordu. Yabancı bir şey içine giriyor, yepyeni bir ağırlığın altında kalıyor ama garip ve inanılmaz biçimde bundan karşı konulması imkansız bir zevk alıyordu.

Mick yeniden hareket etmeye başladı. Bu hareketlerle de yanma hissi azalmaya yüz tuttu. Tutku seline kapılmış halde ileri geri hareket edip, her seferinde de derin derin inliyordu. Mick'in her bir darbesi başının dönmesine neden oluyor, bilincini yitirecekmiş gibi hissediyordu. Sanki bir türlü istediği derinliğe giremiyormuş gibi kalçalarını daha bir sert hareket ettiriyordu. Mü-

kemmeldi. Tarif edilemeyecek kadar mükemmel.

Winnie kontrolü tamamen içgüdülerine bıraktı. Mick'in kuvvetine teslim olmuştu. Kendi kuvvetinin Mick'inkiyle bütünleşmesine izin verdi. Sanki adamın bütün enerjisi yalnızca bedenlerinin birleştiği yerden değil, ona dokunduğu her yerden kendisine akıyordu. Kasları, kemikleri, parmaklarını geçirdiği kaya sertliğindeki omuzları artık onun da bir parçası gibiydi.

Damarlarında kan yerine alevler dolaşıyordu. Voltajı çok yüksek bir akıma kapılmış gibi zangır zangır titriyordu. Artık kendi bedenine hakim olamıyordu. Aynı şey Mick için de geçerliydi. Sanki birbirlerinin içinde erimişlerdi. Bu yıldırım misali sarsıntıyla, bacaklarının arasından tüm bedenini kaplayan yepyeni bir şok dalgasının etkisine girinceye dek sürdü...

Kendine biraz olsun geldiğinde içindeki Mick'in erkekliğinin de birbiri ardına çakan şimşekler gibi kasıldığını duyumsadı. O sırada tüm bedeninin alev gibi yandığını hissediyordu. Sanki bu yaşadıklarıyla yanıp kavrulmuştu. Çarpılmış. Aşkla çarpılmış. Aşkın ne demek olduğunu şimdi en ince detayına kadar anlamıştı. Yine de böylesi zor bir kavramı bu kadar kolayca ve bu derece kısa sürede anlamamanın şaşkınlığı içindeydi. Yalnızca Mick'in erkek bedeninin teması, teni, kasları ve sıcaklığı yetmişti.

Winnie'nin daha önce bu konuda hiçbir fikri...

Mick diğer her şeyde olduğu gibi cinsellikte de ısrarlıydı. Müt-hiş bir keyifle, yaptıklarının tadını çıkararak Winnie'nin kulağına tutku dolu, müstehecen şeyler fısıldayıp duruyordu. Ah, korkunç – muhteşem şeylerin sözünü veriyordu. Utangaçlığına acımasızca saldırıya geçmişti artık. Onu duvara yaslayarak, sandalyede kucağına oturttarak seviyordu. Yatakta, gece yarısı arka bahçedeki çimenler üzerinde yuvarlanıyorlar, birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı. Ah, ne kadar muhteşemdi. Sevgiliydiler.

Sonraki üç günün büyük çoğunluğunu çıplak geçirdiler. Milton o derece utanmıştı ki sonunda kız kardeşinin evine gitti. Bayan Reed'se gizemli bir biçimde hiç gelmemişti. Ev Mick'le Winnie'ye kalmıştı. Onlar da bunun tadını fazlasıyla çıkardılar.

"Bak," dedi Winnie bir akşamüstü. Bir hayli sinirliydi. "Şu berbat şeylere baksana." Başını eğmiş kendi göğüslerine bakıyordu. "Yuvarlak olamayacak kadar küçükler. Baksana iki küçük nokta."

Yataktaydılar. Mick yalnızca nezaket gereği, Winnie kendisinden istediği için dönüp baktı. Gözleri çıplak bedeninde dolaştırdı. Durgun bir deniz misali yemyeşil gözlerini kısıp, kalın kaşlarını kara bulutlar gibi çatarak bakıyordu. Zaten bu gözler Winnie'nin üzerinden hiç ayrılmıyordu ki. Çıplak bir yerini göstermeye kalktığında nasıl başka yere bakabilirdi?

Birlikte bir süre göğüslerine baktılar. Sonra Mick gülümsedi. "Ufak tefek olmadığın için şikayet edip duruyordun, Win. Üstelik iki tane ufak şeyin var ama bu kez de sevinmiyorsun."

"Ufak göğüsler! Ufak göğüsleri kim ister ki!"

"Ben." Elini uzatıp her ikisini de okşayıp, uçlarını parmağıyla hafifçe ezdi. Sonra elini çekip, "Göğüslerin hayatımda gördüğüm," dedi. Sonra yaklaşıp "Ve de dilimi dokundurduğum en güzel şeyler," diye ekledi.

Dudaklarını göğsüne dayayıp neredeyse tamamını ağzına aldı. Ardından içeriden diliyle uçlarına masaj yaparken emmeyi de bir an olsun ihmal etmiyordu. Sonra gözleri kapalı bir halde dişleriyle göğüs ucunu ısırды. Winnie titredi. Memesinin ucu kızarmıştı.

"Mmm," dedi Mick. Sonra aynı şeyi diğerine yaptı. Her iki göğsü de sırlıslıkladı ve cinsel uyarılmadan dolayı uçları bir hayli sertleşmişti. "Mmm," dedi bir kez daha. "Sımsıcak bir meyveli tatlı bu. Krema gibi."

Ve devam etti. Mick sayısız yeteneği olan bir adamdı.

Sertleşmiş penisini evet ya da hayır işareti yapacak biçimde sallayabiliyordu. Hiç dokunmadan. Sola ya da sağa doğru da hareket ettirebiliyordu. Tüm bunlar Winnie'yi bir hayli etkilerken aslında bedenini onu eğlendirmek için kullanışını izlemekten çok daha büyük bir keyif aldığı da gerçektir.

"İnanılmaz," dedi. Mick kıpırdamadan yatmak için büyük bir çaba harcarken sertliğini avucunun arasına aldı. "Bir dakika önce bunun yarısı kadardı. Nasıl yaptın? Nasıl oluyor da bu kadar büyüyor?"

Önce kahkahayı bastı. Sonra, "Senin sayende," dedi. Elini tutup biraz daha sertçe oynattı. Bu şekilde belki biraz daha üzerine atlamadan durabilecekti. "Biliyor musun hep seninle ilgisi olmayan şeylere üzülüp durdun," dedi yaramazca bir kahkaha atarak. "Ama bu kez senin suçun." Yüzüne bakıp tekrarladı. "Sen yaptın."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Onu kızdırmaya çalışıyordu. Mick'in bir şeyler daha söylemesini istiyordu çünkü.

Yüzünü boynuna gömüp diliyle çenesine, boynuna, kulağına dokunduktan sonra, "Sen yaptın," dedi. "Beni sertleştirdin." Kulak memesini ısırды. "Bir direk gibi sert ve uzun. Bunu bana altı haftadır yapıyorsun."

Mutlulukla kahkaha atarak sırt üstü uzandı. "Güçlüyüm," dedi. Böyle düşünmek çok mutlu olmasına neden olmuştu. "Etkileyici."

Winnie, Mick'in ne demek istediğini görünce çok sevindi. "Gerçekten öylesin. Dik kafalı, Win. Kesinlikle öylesin." Sonra, "Biraz daha yapsana," diye fısıldadı.

Çocuklar gibi oynadılar. Evin her tarafında oynayan iki koca çocuktular. Zaman çok çabuk geçti.

Winnie kendine dikkat etmek zorundaydı. Tehlikeli şeyler düşünmeye başlamıştı. Cumartesi sabahına kadar toplanıp, Mick'le

birlikte başka bir erkek. Birlikte kük bir kulübeye yerleşirlerdi. Mick gelincikleriyle tavşan avlar, o da köylü kızlara bir şeyler öğretirdi. Mick bu işten para kazanabiliyordu. Tam bir beyefendi gibi. Kimsenin emrine girmeden.

Winnie sırf ne yanıt vereceğini öğrenmek için fantezilerinden ona bahsettiğinde yemek odasının arkasındaki servis mutfak daydılar.

Tepkisi Winnie'nin hoşuna gidebileceği gibi olmadı. "Ah," dedi. "Tüm diğer süslü kadınlar gibi. Oynayacak bir erkek satın almak istiyorsun ha?" Sanki söylenilenler çok komikmiş gibi kahkahayı bastı. Sonra da, "Şu zenginlerin neden hiçbir şey yapmak istemediklerini anlayamıyorum bir türlü. Hiçbir becerileri de yok. Ne Tanrı'ya ne de İngiltere'ye bir faydaları dokunuyor."

Ama Winnie bu konuyu ciddi ciddi tartışmak istiyordu. Elindeki sosisi ona doğru salladı. Kendilerine kahvaltı hazırlıyorlardı.

"Bunun nesi komik anlamadım," dedi. "Gülme. Ciddiyim ben."

Mick ciddileşti. Ardından da espriden tamamen uzak bir tavırla, "Ne?" diye sordu. "Hiçbir şey yapmamam mı istiyorsun benden? Kendime ait bir yaşamım olmamasını? Ve sen de kiminle..." Susup hatasını fark edip düzeltilti. "Kime ders vereceksin? Köylü kızlara? Köylü kızlar nasıl konuştuklarına aldırılmazlar. Onları iyi tanırım. Sütçünün kızı. Çiftçinin karısı. Tezgahtarın kızı. Hayır. Senin sosyetik kadınlara ihtiyacın var. Benim de bir işe. Bu senin hoşuna gitmeyebilir ama masraflarımı bu şekilde karşılayabilirim ancak. Ayrıca gününü birinde evlenmeye karar verirsem karımı geçindirmek için de paraya ihtiyacım olacak. Oysa sen bunu yakışksız buluyorsun."

Mick giderek ateşleniyordu. Anlaşılan o da bu konuda biraz kafa patlatmıştı. "Kesinlikle çok ciddiym," dedi. "İşin iyiye gurur duyarsın. Sorun şu ki sen biraz züppesin, yavrum. Bu çok

korkunç bir şey değil. Ama işin en acı yanı züppeliğini kendine karşı kullanman... Bu yüzden de bir türlü standartlarının dışına çıkamıyorsun. Çılgınca bir şeyler yapıyorsun, sonra da kendinden bile hoşlanmayacak hale geliyorsun. Baloya gidip eğlenme şansı bile vermiyorsun kendine. Oysa gelmelisin. Dük'ün evine gidip dans etmeli, o aşağılık piçleri becermelisin. Becer onları."

Ne konuşma!

Winnie işittiklerini hazmetmek için bir süre bekledi. Kalp atışları hızlanmıştı.

Darbenin etkisini azaltmak için konuyu başka yöne sürüklemeye karar verdi. "Her ne kadar anlamını bilmesem de o sözcüğü yanlış söylediğine bahse girerim."

"Hangi sözcüğü?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Becermek."

"Ay!" dedi aniden. Sonra sosisi çevirmek için kullandığı çatallı ona doğru sallayarak, "Bu hiç güzel bir kelime değil, Winnie. Söyleme bir daha," dedi.

"Sen hep söylüyorsun."

"Öyle mi?"

Mick'in kendisi hakkındaki bu cehaletiyle eğlenerek, sarsıla sarsıla güldükten sonra, "Ah, evet," dedi. "Ayrıca yap derken de aslında becer demek istediğini sanıyorum. Kısaltmak için. Bu ne demek?"

Her zamanki gülümseyişinin ardından kaşlarını oynatmaya başladı. Şaka yapacaktı. "Bu," dedi Winnie'yi kendine çekip kaskılarını kalçalarına dayayarak. Sonra birkaç kez hareket ettirdi. Bu, Winnie'nin çok hoşuna gitmişti. Zaten Mick'in her dokunuşu hoşuna gidiyordu. "Yani..." Bir süre düşündü. "Sahip olmak anlamına geliyor. Hayatla taşak geçmek demek kısacası, Win. Sahip olmak demek. Becermek demek. Kucağına oturtmak demek. Sevmek demek. Ne oldu?"

Winnie kıkırdarak, "Kadınların testisleri yok ki," dedi.

Mick gülerek burnuna hafifçe vurdu. Sonra saçını okşayarak, "Hayatın var," dedi. "Hayatın var. Ve ben de hayatı seviyorum, Win." Sonra Winnie'nin duymakta zorluk çekeceği kadar alçak sesle, "Seni seviyorum," dedi ama Winnie duyamamıştı.

Bunu söylemiş olamazdı. Aşk, evet. Ama seni seviyorum... Mick dürüst bir insandı. Kadınlara yalanlar söyleyerek onları kandıran tiplerden değildi.

Sonra biraz daha yüksek sesle, "Eee, şu aptal Lamont'lar gelmeden... Ne dersin?" diye sordu. Lamont kardeşler bir not yollamışlar, akşam elbiselerle davetiyeleri getireceklerini bildirmişlerdi. "Seni üst kata çıkarsam ve gitmeden önce son bir kez becersem nasıl olur dersin?"

Winnie dudaklarını ısırды. Ardından dürüstçe, "Hiç de hoş değil. Çok kaba," dedi. Ardından "Hadi yap," diye fısıldadı.

Ah, kendini aşıklara has o aleme kaptırmıştı. Mick'in terbiyesizce söylediği sözler, kulağına fısıldadığı aşk sözcükleri, özel konuşmalarının bir parçasını oluşturuyordu. Başka yerde kullanılsa çok korkunç kaçabilecek ifadeler artık onlara son derece alışıldık gelmeye başlamıştı. Mutfakta, müzik odasında ya da zifiri karanlıkta kelimelere yepyeni anlamlar yükleyerek konuşuyorlardı. Yalnızca ikisinin anlayabileceği, birlikte uydurdukları muzip anlamlar içeren konuşmalardı bunlar.

Züppe, diye düşündü Winnie. Öyle miydi? Bir züppenin Mick Tremore'u elde etmesi mümkün değildi. Bunu kesinlikle biliyordu. Peki, o bir fare avcısı ya da yoksul bir Katolik Kernevek hakkındaki fikirlerini değiştirebilir miydi? Pek tabii.

Ya da kendini mi kandırıyordu? Konforu hatta lüksü istemek züppelikten öte bir şeydi. Şu an eski haline göre bir hayli kötü durumdaki evine baktı. Bazen büyüdüğü evdeki rahatlığı aradığı

olurdu. Bazen. Bu evi bile aramaz mıydı? Banyosunu, elektriği, istediği kitabı alabilme lüksünü? Emin değildi.

Eğer Mick kendisiyle gelmesini isterse gider miydi?

Bu sırada Mick de benzer kaygılarla boğuşuyordu. Ona ne söylemiş olursa olsun içindeki ona layık olmadığına ilişkin duygudan bir türlü kurtaramıyordu kendini. Ailesi, eğitimi, kültürü, parası, evi, yetenekleri vardı. Yani gerçeği söylemek gerekirse onunla ilgili her şeyi çok korkutucu buluyordu. Böylesine akıllı bir kadını, bir öğretmeni, bir markinin kızını, bir dükün torununu kendine layık görebilirdi ki? Ne komik!

Hep hırslı olmuştu ama bu onun sınırlarını bile aşıyordu. Bir madencinin, ailesi Londra'ya gelişini kahramanca bir macera olarak gören, çevresindekilerin yıllardan beri bir arada görmediği parayı fare avlayarak kazanan biriydi o. Ha ha ha. Dürüst olsana. Winnie Bollash kim, sen kimsin? Michael Tremore, Kraliçe'ye de asılsaydın bari.

Winnie üniversiteye gitmişti. Güzel bir arabası, kendine ait iki atı ve onları koyacağı güzelce de bir garajı vardı. Kendine ait üç katlı, giriş katını uşaklara ayırdığı bir evde yaşıyordu. Aşçısı ve uşağı vardı. Tanrı aşkına iki komşusuyla paylaştığı bir de sürücüsü bile vardı. Oysa Mick'in yalnızca çoğunu kendi ürettiği iki düzene gelincikle, hepsini sokaklardan topladığı beş köpeği vardı. Sahip olduğu her şeyle birlikte dükkanını farelerden temizleme karşılığında kiraladığı bir ayakkabıcının bodrumunda yaşıyordu.

Onu yüksek sosyeteden çekip almak son derece saçma bir fanteziydi. Bir fare avcısının karısı olarak. Tabii bu hayalini onunla hiç paylaşmamıştı. Çünkü öyle olmayacaktı ama – elbette öyle olamayacaktı ama daha da ötesi Winnie böyle bir şeyi hak etmiyordu zaten.

Bardaki adam Mick'in aklından çıkmıyordu. At yetiştirici zengin adam. Tam onun ayarında biriydi. Ya da ona benzeyen

ama biraz daha hoşunu bulabilirdi. Doğru dürüst oturup kalması nı bilen, nazik, ona hak ettiği değeri verebilecek, Winnie'yi alışıık olduğu sosyeteden ayırmayacak bir dolu adam vardı.

Yaşamında uzun süreden beri özlemini çektiği bu itibarlı pozisyonunda ömrünün sonuna dek mutlu olurdu.

Lamont kardeşler gecikmişlerdi. "Ne güzel," dedi Mick. Winnie fazla gecikmemeleri gerektiğini düşünüyordu. Aslında Mick'ten çok daha fazla endişeliydi.

Öğle yemeğinden sonra gelen kutunun onların işi olduğunu sanmıştı. Ama anlaşılan bu Mick'in işiydi. Geldiğini fark edemez fırladığı gibi aşağıya koşmuştu.

Rahatlamayla karışık heyecanlı bir ifadeyle üst kata dönüp kutuyu Winnie'ye verdi. Bu bir hediyeydi.

"İyi ki doğdun," dedi.

Ah, Tanrım. Kendi bile unutmuştu. Doğum gününü kimse hatırlamamıştı. Bu kesinlikle beklenmedik bir şeydi.

"Otuz," dedi. "Artık sen de benim gibi otuzundasın. Aynı yaştayız."

Kutunun kapağını kaldırıp, incecik ambalaj kağıdının arasından bir çift uzun, beyaz, gece davetlerde giyilen türden eldiven çıkardı. "Milly bunları takman gerektiğini söyledi."

Şaşkınlıktan donakalmıştı. Oğlak derisinden yumuşacık, hafif, her biri en az yirmi düğmeli bir çift eldiven.

Ardından ambalaj kağıtları arasından gün batımı renginde başka bir şey daha çıkardı. Winnie'nin soluğu kesilmişti artık.

"Tül," dedi kendinden memnun bir tavırla. Sanki ışığı tutuyormuş gibi görünen muhteşem tülü alıp havaya kaldırdı.

İşlemeli, cam boncuklarla bezeli, somon pembesi, kenarları giderek koyulaşan sert ipekle çevrelenmiş bir elbiseydi bu aslında. Boncuklar ışığı öyle bir yansıtıyorlardı ki insan ilk bakışta

kumaşın üzerine su damlaları ilâştirilmiş sanıyordu. Bir omzundan başlayıp kolunda kaybolan, diğesindeyse şeffaf, üzerleri yalnızca tül ve cam boncuklarla bezeli koluna kadar inen son derece şık iki şerit göze çarpıyordu.

Winnie uzanıp bu son derece etkileyici elbisenin koluna dokundu. Sanki giysi teniyle uyum sağlasın diye yapılmıştı. Tül adeta yok olmuş, boncuklar pırıl pırıl parlamışlardı.

“Ah, Mick. Ne yaptın sen?” diye sordu. Banka soymuş olmalıydı. Ya da elbiseyi çalmıştı. Ya da Tanrım: Ödemeyi sahte parayla yapmış olmalıydı.

Bunları geri vermek zorundaydı. Ama en azından bir kerelik de olsa kaldırıp önünde tuttu. Elbise kesinlikle nefes kesiciydi ve tam da üzerine göre olduğu anlaşılıyordu.

“Dene,” dedi.

Elbiseyi önünde tutarak aynanın karşısına geçti. Hayır, denememeliydi. Böylesi bir elbisenin içinde... fazla iddialı görünürdü. Kendini olduğundan güzel göstermeye çabalıyormuş gibi. Başını iki yana salladı.

“Dene,” diye ısrar etti. “Üzerinde görmek istiyorum.”

Başını çevirip yüzüne baktı. İstiyordu ama bir o kadar da tedirginlik duyuyordu. Dudaklarını sıkarak gözlerinin içine baktı. Şu açıktı ki Mick onu kendisini aynada gördüğünden farklı görüyordu. Keşke haklı olsa diye düşündü.

“Hadi, yavrum. O harika gözlerini kocaman açıp şaşkın şaşkın bakmasana. Giy şunu.”

Boyu kesinlikle tam olması gerektiği kadardı. Beli de üzerine oturmuştu. Kadife kemerini de bağlayıp çekince göğüs kısmı tam gelmişti. Eteği düzeltmek için elini şöyle bir sallayınca da ilk anda görünmeyen çok sayıda boncuk görünür oldu. İpek kumaşın önüne işlenmiş bronz gül biçimli kemer tokası da giysiyi tamamlıyordu. Bu kesinlikle üzerine sihirli bir iksir dökülmüş

büyüleyici bir giysi olmalıydı. Acaba ne yaptı diye düşünürken bu kez de kendini eldivenlerin çekiciliğine kaptırdı. Onlar da kollarına adeta ikinci bir ten gibi oturmuşlardı. Kolunu kaldırıp indirdiğinde de oldukça hoş küçük kırışıklıklar belirliyordu. Ama düğmeleri iliklemek gerçekten zor bir işti. Mick yaklaşıp sağ kolunun düğmelerini iliklemeye koyuldu. İnanılmaz bir duygu. Ve sonunda etkisi de nefes kesici oldu.

Başını kaldırıp aynaya baktı ve... karşısında daha olgun bir kadın gördü. Bir şekilde büyümüş, büyüklere yakışır bir giysiye bürünmüştü.

Bu sırada Mick yaklaşıp, gülümseyerek etrafında dönüp elbiseyi incelemeye koyuldu. Bir yandan elbiseye bir yandan da Winnie'ye dokunup iyice görmeye çalışıyordu. "Gerçekten çok güzel," dedi. "Kendim seçtim. Daha önce bundan güzel bir şey seçmemiştim." Sonra hemen ekledi. "Senin dışında." Winnie'nin gözlerinin içine baktığını fark edince de, "Şimdi benimle gelmen için bahanen de kalmadı," dedi.

Hâlâ gitmek istediğine emin değildi. Kaşlarını çatarak, "Banka soydun," dedi.

"Bunları almak için yasadışı ya da ahlaksızca bir şey yapmadım."

Aynadaki aksine bakarken bir yandan ona inanmak istiyordu ama bu, sihre inanmak gibi bir şeydi.

Elbiseyi beğenmemiş gibi yaptı. "Bunu giyince insanlar bana bakacak."

"Tabii ki bakacaklar. Buna eminim."

Endişeyle kaşlarını çatarak başını eğdi.

"Winnie, bluzunu çıkarıp eteğini salladığında da sana baktılar. Bu seferki çok daha kolay."

Yanıliyordu. Sorun o değildi. Balo farklı olacaktı. Özellikle kuzeniyle onun bütün arkadaşlarının bulunduğu balo. Xavier o

girişken tavırları, kendine olan güveni, üst sınıf kibri, tepeden bakan tavırlarıyla gelecek, onu şöyle bir süzdükten sonra da kahkahalarla gülmeye başlayacaktı.

Yine de elbisenin üzerine yakıştığını ve hayallerinin ötesinde hoş durduğunu inkar edemiyordu. Elbisenin rengi çillerinin... çok daha sağlıklı görünmesine neden olmuştu. Saçı çileği hatıra getiren altın sarısı hoş bir tona bürünmüştü.

Eteğini şöyle bir salladı. Boncuklar ağır değildi. Kumaş da adeta hava kadar hafifti. Parmaklarının arasında gezdirdiğinde kumaşın hışırtısını duydu. Boncukların parıltısını izledi. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Hiç. Üstelik annesinin oldukça çok sayıda balo giysisi vardı.

“Nasıl?” diye sordu Mick’e dönerek. Böyle bir numarayı nasıl yapabilmişti ki?

Ellerini havaya kaldırıp hokus pokus işareti yaptı. “Sihir,” dedi.

Bir an düşündü. Sonra aniden durumu fark ederek sordu. “Köpeğin nerede?”

Bu aptalca bir soruydu. Köpekle böylesine bir giysi alınması imkansızdı. Ama yine de köpeği birkaç günden beri görmediğini fark etmişti.

Bu kez iyice endişelenerek sorusunu yineledi. “Köpeğin nerede?”

Mick kaşlarını çatı. “Win, sana söylemem gereken bir şey var. Köpeklerimi de gelinciklerimi de hafta başında sattım. Tüm kafesleri, taşıma kutularımı, aletlerimi ve müşteri listemi de. Artık onlara ihtiyacım olmayacak. Anlıyorsun ya,” diye devam etti. “Bu iş bittikten sonra uşak olarak bir yerlerde iş bulabileceğimi sanıyorum. Milton, kardeşinin Newcastle’da bana bir iş ayarlayabileceğini söyledi.” Winnie’nin söylediklerini hazmetmesini bekledi.

Winnie donup kalmıştı. Gerçek bir yerin adını vermişti. Yani gidecekti. Gideceği yer belliydi artık. Newcastle.

"Milton benim çoraplarını eşleştiremeyen zengin beylere yardım edebilecek bir stile kavuştuğumu söylüyor. Ben de aynı fikir deyim. Bir beyefendiye gayet iyi bakabilirim." Güldü. "Aslında üzerindeki bu elbiseye bakınca bir hanımefendiye uşak olabileceğimi de görüyorum ama hiç kimse bana böyle bir iş vermez tabii."

"Yine de bir uşak olarak çalışmak benim için çok güzel olacak. En azından kalıcı, güvenli bir iş sahibi olacağım. Hem benim hem de ailem için iyi olacak. Ayrıca okuma yazma ve hesap bildiğim için hesapları tutmada ve randevuları ayarlama da patronlarıma yardımcı olabileceğim. Böylece de iyi bir maaş alacağım. Çok mantıklı. Her ne olursa olsun bundan sonra köpeklerle ihtiyacım olmayacak. Zaten hayvanlarım benimle gelseler de istedikleri hareketli ortamı ve özeni bulamayacaklardı. Onlar için de kendim için de en iyisini yaptım. Magic bile..."

"Hayır," dedi Winnie dehşetle.

"En değerlisi oydu, Win."

"O senin köpeğindi."

"Kesinlikle dostumdu o benim. Ama Newcastle'a gidiyorum. Oraya köpek götürmeme izin vermezler." Bir an için durup ayaklarına baktı. "Milton'ın kardeşi o beyefendinin Newcastle'da bir köpek çiftliği olduğundan bahsetti. Ama o köpeklerin hepsi safkanmış. Yani benimkilerle karışmasını istemeyecektir." Bir an için abartılı bir ifadeyle sırttıktan sonra tam bir erkeksi tavırla müthiş bir soğukkanlılık göstererek devam etti. "Ona Magic'ten bahsettim. Onu ne kadar sevdiğimden filan. Ama ne olursa olsun götürmeyeceğim yanıtını aldım. Zaten o da Rezzo'nun dişi köpeğine bayılıyordu. Kafayı fena takmıştı ona. şimdiye dek yılda bir kez çiftleşi yavru sahibi oluyorlardı. Ve işin gerçeği, yav-

ruıları da peynir ekmek gibi satılıyor. Köpekleri almak için bekleyen insanlar var. Onu yanımda götürmeye kalkmak bencillik olurdu açıkçası.”

Winnie köpeğin verilişini Mick’in göstermeye çalıştığı gibi mantıklı bir şey olarak kabul etmeye çabalıyordu. Elbiseye baktı. Çok hoştu. Ama onu ağlatmıştı. Ellerini ağzına kapattı.

“Ne?” dedi. “Ne? Yapma.” Omuzlarını tuttu. “Hayır,” diye çıkıştı. “Elbiseyi almanı istiyorum.”

“Ah, evet.” Ağlarken gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Burnunu çekerek, “Ah, evet,” diye tekrarladı. “Bu inanılmaz bir şey, Mick. İnanılmaz.” Ama onun bu yaptığı. Ah, Mick. Bu yaptığı karşısında ezildiğini hissediyordu. Ayrıca üzerindeki elbiseyle görünüşü de onu bir hayli korkutuyordu.

Hiçbir şey söylemediği için sıkıntısını fark edemeyen Mick mutlu bir ifadeyle gülümsüyordu. Aptal adam. Sonra kaşlarını oynatıp, o eğri gülümseyişiyle, “Freddie’yi alıyorum,” dedi. “Tabii o zamana dek yaşarsa. Onu mecbur kalırsam odama saklayacağım.” Sonra ekledi. “Hadi bu gece gel benimle.

“Winnie yüzünü buruşturarak elbiseye sonra da aynadan adamın yüzüne baktı. O sırada onun köpeğini satarak aldığı elbiseyle geçireceği geceden hiç memnun kalmayacağını düşünüyordu.

Ama Mick onu gayet iyi tanıyordu. “Win düşünüp durma,” dedi. “Her şeye sahip olamam ki. Ama bu hiç de kötü değil: Yoksul bir adam zengin bir adamdan daha değerli olabileceğini öğrendi mesela. O köpeği seviyordum. Ama seni daha çok seviyorum. Ayrıca sıcak sularda banyo yapmayı, kitapları seviyor, en küçük kardeşlerime de hayata iyi bir başlangıç yapmalarını sağlayabilecek miktarda para yollamak hoşuma gidiyor. Senin gece kıyafetin olsaydı da her şeyi satardım. Ama senin elbisen olmadığına ben de daha çok para kazanacağım bir yere gidiyor olduğuma göre neden sana böyle bir hediye verme fırsatını kaçırayım ki?”

Gülümsedi. "Ayrıca Magic hayatımdan tümüyle çıkmıyor ki benim." Parmaklarının tersiyle yanağını hafifçe okşadı. "Tam tersine. Bu geceyi birlikte geçirmek istiyorum. İşte tek bir gecenin sihri. Ayakkabın var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Güldü. "O zaman çoraplarınla dans edeceksin demektir."

Winnie yüzünü ekşitse de sonunda gülümsedi. Mick elbise almak için köpeğini satmış, şimdi de onu teselli etmeye çalışıyordu. Ne kadar değişik bir adam! Ne kadar temiz, ne kadar iyi yürekli. Ah, onu ne kadar çok seviyordu.

Mick'in yüreği asıldı. İçi kesinlikle bir beyzadeden daha iyiydi. Hep de öyle olmuştu. O an fark ettiği şeyle sarsıldı. Hayat bundan sonra aynı olmayacak. Onun yokluğuyla çok şey eksilmiş olacak.

Lamont'lar çok geç kalmışlardı. Tabii geleceklerse. Bir ara Winnie, Mick'e eski öğrencisi, yeni düşesin onlarla ilgili yazdığı mektuptan bahsedip kendi fikrini söyledi.

"Eğer davetiye getirirlerse aklanmış olurlar. Çünkü Dük bu Baloya yalnızca çok uzun zamandan beri tanıdığı, en köklü, en eski ailelerin üyelerini davet eder. Kanı en mavi olanları yani."

Evet. Bu bir test olacaktı. Acaba Jeremy ile Emile davetiye alamazlarsa da buraya gelirler mi diye düşündü. Bu güzel olurdu doğrusu. Peki ya buraya gelip Dük'ün evine Winnie'nin davetiyesi sayesinde gitmeye kalkarlarsa? Buna müsaade etmeyecekti. Bu durumda ne kendi gidecek ne de Mick'i gönderecekti. Bu iş de burada bitmiş olacaktı.

Peki ya Lamont kardeşler davetiyeyle gelirlerse?

O an kendi kendine buna benim de Mick'in de endişe etmesi yersiz diye düşündü. Çünkü böyle bir durumda tüm saçma kuruntuları boşa çıkmış olacaktı. Eğer Xavier balo davetiyelerini

Teklif

Lamont kardeşlere teslim ederse bu Brighton'lı ikizlerin kesinlikle sosyeteye kabul edilebilecek derecede seçkin bir aileden geldiklerini gösterecekti. Bu durumda da genç düşesin ne dediği de Mick'in ne düşündüğü de önemli olmazdı.

Bölüm 25

Gerçekten de Emile ve Jeremy Lamont kardeşlerin Arles Dükü'nün balosuna davetiyeleri yoktu. Henüz. Ama Dükün evi ne doğru ilerlerlerken tekrar geldiklerinde davetiyeleri olacağından oldukça eminlerdi.

Dükün geniş sütunlu giriş kapısını çalarlarken aralarında da bir aristokrata dönüşen Kermevek asıllı fare avcısından bahsediyorlardı.

"Tam bir asilzade olmuş," dedi saklamaya gerek duymadığı sevinçle. Tremore'un yeni halinden son derece memnundu ve bu yüzden de ellerini ovuşturup duruyordu. Bu sayede çok para kazanmayı planlamıştı. Hem de çok. Kucak dolusu para onu bekliyordu. "Onu şu anki halinin yarısı kadar yapsa yeter diyordum ama o adamı tam bir asilzadeye dönüştürdü". Güldü. "Mükemmel oldu. Kesinlikle mükemmel." Jeremy onunla birlikte güldü ama şimdi yatırımları açısından hayati bir adım atmak üzereydiler.

Kapıyı Dük'ün uşağı açtı. Randevu almışlardı. Uşak onları ancak bir belediye binasında rastlanılacak kadar büyük bir hole aldı. Burası çok sayıda insanın toplanabileceği oldukça geniş bir bölümdü. Ama burası o kamu binaları gibi kalitesiz görünmüyordu elbette. Yüksek, giriş tavan altın yıldızlarla bezeliydi. Mermer zeminde de oldukça pahalı İran halıları göze çarpıyordu.

Mobilyalar da gerek kaliteleri gerekse de eşsiz dizaynlarıyla göz alıcıydı. Tam ortadaki devasa büyükteki oryantal kilimin üzerinde altın yaldızlı bir Louis Quinze masası vardı. Üzerindeki gemi şeklindeki kristal vazoda taze çiçeklerle doluydu. Masanın çevresineyse altın yaldızlı kadife sandalyeler yerleştirilmişti. Ayrıca yerleri geometrik biçimde tasarlanmış dört küçük fiskiye vardı. Su hoş bir ses çıkararak, bu son derece resmi eve oldukça huzur verici bir atmosfer katıyordu.

Dük'ün Londra'daki evi, muhteşem servetin gösterişe kaçmadan ama büyük bir beceriyle sergilendiği bir yerdi. Üstelik burası Dük'ün sahip olduğu en büyük ev de değildi. Yalnızca Londra'daki hayatın sağladığı kolaylıklara en uygun yer olduğu söylenebilirdi.

Emile ve Jeremy uşağın arkasında, kalın halının üzerinde kayarcasına ilerliyorlardı. Onları kitaplarla aile fotoğrafları arasında Dük'ü bekleyecekleri kütüphaneye aldı.

"İşte bak," dedi Emile uşak çıkar çıkmaz kardeşine seslenerek. Odadaki kitap rafları arasına yerleştirilmiş on, on iki kadar yağlı boya tablodan birini işaret ediyordu. "Dükün oğlunun portresi. Yıllar önce ölmüş."

Jeremy tabloya bakmak için döndü. Sonra da, "Aman Tanrım," dedi. Çok etkilendiği belliydi. "Tremore tıpkı ona benziyor! Acayip bir benzerlik!"

Gerçekten de öyleydi. Benzer giysileri seçmeye çalışmışlardı. Üzerine Edwina Bollash'ın yarattığı mucize de eklenince aralarında neredeyse hiç fark kalmamış gibiydi. Altı hafta önce hiç kimse Tremore'un tablodaki adam olduğuna inanmazdı. Cornwall'lu adam o sıralarda öylesine kaba saba, öylesine pisti ki. Benzerlik olsun ya da olmasın Emile hemen yorumunu yapmıştı. Dük kesinlikle böyle bir adamla görüşmeyi kabul etmezdi. Arles Dükü kendini beğenmiş yaşlı hergelenin tekiydi. Böyle

cahil bir fare avcısını akrabası olarak kabul ederse bir maymunu da kabul eder demektir. Böyle bir tezele adamın evine bile kabul edilemezlerdi.

Ama şimdi Tremore, Dük'ün Uelle Şatosu'ndaki balo salonunda rahatla dans edecek seviyeye gelmişti. Düşesle sohbet edebilirdi. Emile hatta bu gece Kraliçe gelirse onunla bile gayet güzel muhabbet eder diye düşündü.

İçinden zaferini kutlayışı uşağın kapıyı yaşlı, bastonuna yaslanarak yürüyen bir adama kapıyı açısıyla kısa kesildi.

Bir zamanların o heybetli görünüşe sahip Arles Dükü şimdi iyice kamburlaşmıştı. Kibrini kaybetmemiş olsa da yaşlılık bir hayli belini bükmişti. Her ne kadar yaşlı ve hastalıklı da olsa herkes onun arı iğnesi kadar keskin zihninin bedeni kadar hızla yaşlanmadığına, akıl sağlığının her zamanki kadar yerinde olduğuna ilişkin şakalar yaparlardı. Emile aynı şeyi kardeşine çok uzun zaman önce söylemişti. Sakın yaşlı adamı küçümseme.

Arles dükü yaşlılığın iyiden iyiye dermansızlaştırdığı bacaklarıyla içeri girerken, "Buna ayıracak zamanım yok benim," dedi.

Çünkü konunun ne olduğunu biliyordu. Randevu alabilmek için Emile ona bir not göndermişti. Notta kısaca; *torununuz yaşıyor ve biz de nerede olduğunu biliyoruz* yazılıydı.

Jeremy hemen işe koyulmaları gerektiğini düşünerek atılıp, büyük bir nezaketle söz aldı. "Sizin torununuz olduğuna inandığımız bir beyefendi..."

Arles Dükü sözünü kesti. "Yok, böyle bir şey." Yüz ifadesi zerre kadar değişmemişti. "Söyleyeceğiniz bu kadar mı?"

Konuşmayı uzatmamaya kararlı bir tavırla kapıya en uzak sandalyeye yöneldi. Bir eliyle sandalyeye diğer eliyle de bastonuna dayanıyordu.

Emile, daha önceden planladığı gibi, zalim bir tavır takınarak açıkça sordu. "Teklif edilen ödül hâlâ geçerli mi?"

"Emile," dedi Jeremy içten bir ifadeyle gülümsemeye çalışarak. Aslında Jeremy'nin bu sert tavrıyla inandırıcı görünüyor olmasını diliyordu içinden. Düke dönüp, "Kardeşim çok duygusuz davranabiliyor bazen. Özür dilerim."

"Kapa çeneni, Jeremy. Ben de sen de zengin insanlar değiliz." Arles Dükü'ne dönüp, kritik soruyu yineledi. "Bir zamanlar torununuzu size getirene yüz bin poundluk bir ödül vaat etmiştiniz. Bu hâlâ geçerli mi?"

Yaşlı adam sonunda zorlukla öksürmesine neden olacak bir kahkaha attı. Sonra da, "Yirmi yıldan beri böyle bir ödül koymadım. Öldü o. Bunu siz de biliyorsunuz," dedi.

"Öldü mü?" diye sordu Jeremy. Kaşlarını o her zamanki doğal sempatikliğiyle çatarak, "O zaman bütün umudunuzu kaybettiniz, öyle mi?" diye sordu.

Arles Dükü kemikli eliyle kavradığı bastonuna yere bir kez hızla vurdu. Ardından onlara doğru eğilerek, "Sizin başınıza öyle belalar sararım ki," dedi. "Torunum otuz yıldır kayıp benim." Bir Jeremy'ye bir Emile'e baktı. "Atlantik'in bu yakasından bana gördükleri herkesi oymuş gibi yutturmaya kalkan yeterli sayıda sahtekarla karşılaştım." Bastonuna tutunarak sandalyeden uzaklaştı. "Kendinizi ne sanıyorsunuz bilmiyorum ama benden hiçbir şey alamayacaksınız." Bastonu kaldırıp havada salladı. Şaşırtıcı bir şekilde dengesini bastonsuz da koruyabiliyordu. Sonra, "Şunu kafanıza yemekten başka. Şimdi defolun," dedi.

Bu kesinlikle almayı bekledikleri tepki değildi.

Emile, "Bu tabloda oğlun kaç yaşlarında?" diye mücadelesini sürdürmeye koyuldu. Sonra da dönüp tabloya baktı. Yaşlı düke düşünme süresi vermek için biraz bekledi.

Bir süre hiçbirini bir şey demedi. Sonra arkalarındaki dükün, "Otuz," dediğini işittiler.

Emile dönüp, tüm yüzüne yaydığı gülümseyişiyle, "Bu bizim

size getirmeyi planladığımız adam da tam bu yaşta işte," dedi. Eliyle tabloyu işaret ederek, "Ayrıca tablodaki resmi andırmıyor filan da değil. Kesinlikle hık demiş babasının burnundan düşmüş."

Arles Dükü'nün sert bakışlı, nezleli gözleri kısılmıştı. Bir an için ilgileniyormuş gibi göründü. Sonra kolunu şaşırtıcı bir hızla kaldırarak kapıyı işaret edip, "Defolun!" dedi. "Buraya gelip yaşlı bir adamın duygularıyla oynamaya çalışan bir tek siz mi varsınız sanıyorsunuz? Yoksa beni aptal filan mı zannettiniz? Defolun! Derhal çıkın gidin buradan!"

Emile kapıya doğru hareketlenen kardeşine yan gözle baktı. Şeytan onu etkisine almıştı. Kardeşinden ne zaman hayır gelmişti ki zaten. O hep korkardı. Emile dişlerini gıcırdatarak, yaşlı dükününkine yakın sert bir tonlamayla, "Dinle beni yaşlı adam," dedi. "Bir sürü yalan dolanla uğraşmak zorunda kalmış olabilirsin ama bu onlardan biri değil. İki ay önce kulüp toplantına katılmak için gelmiştim buraya. Tabloyu da o zaman görüp, birilerinden hikayeyi öğrendim. Sonra geçen hafta tablodaki adamın oğluyla tanıştım. Kardeşimle birlikte buraya gelip sana bildirmek zorundaydık. Tabii haklı olduğumuzu görünce ödülü de almak isteriz. Biz sizin kadar zengin değiliz. Ama hiç kimseyi kandırmaya da çalışmıyoruz. Sadece durumu kendiniz görün diye fırsat yaratma çabasıdayız."

Arles Dükü öfkesinden mosmor kesilmişti ama sözlerini bir kez daha tekrarlamadı. Bu kez dinlemeyi yeğlemişti.

Emile sözlerini sürdürdü. "Michael," dedi. "Ve gerçekten de bu adı kullanıyor. Boyu bir seksen, gözleri aynı sizinkiler gibi. Saçlarıysa simsiyah ve..."

"Kes artık!" Yaşlı adam ona doğru yönelmişti. Elindeki bastonu bir kez daha yukarı kaldırdı. "Kes artık!" Bastonu şaşırtıcı bir şekilde başının üzerine dek kaldırmıştı. Ardından da hızla indirdi.

Emile son anda geri çekilerek darbeden kurtulurken bastonun çarptığı arkasındaki sandalyeden tahta parçaları yayıldı etrafa.

"Defolun!" diye tekrarladı. Sonra sendeleyerek Emile'ye yöneldi. "Defolun hırsızlar! Sizi leş kargası pislikler. Böyle şeyleri söylemeye nasıl cüret edersiniz..."

"Ve gülüşü," dedi Emile kendini bastonun yeni bir darbesinden kurtarmak için başını eğerek. Rolünü büyük başarıyla oynuyordu. Zaten adayını seçmeden önce büyük bir sabırla kimlere nasıl yaklaşması gerektiğini uzun uzun araştırırdı. "Tablodaki adamın hık demiş burnundan düşmüş. Yüz yapısıyla, bakışıyla, ağzını eğerek gülümseyişiyle."

Yaşlı adam hızla yana dönüp, zilin kordonuna asılırken dişlerinin arasından sürekli, "Defolun, Evimden çıkın gidin," diyip duruyordu. Kordona bir kez daha asıldı, sonra da avazı çıktığı kadar, "Defolun! Defolun!" diye bağırmayı sürdürdü.

Buraya kadardı. Emile sahip olduğu tüm kartları kullandı ama kaybetti diye düşündü. Sonra bir şey oldu. Yaşlı adamın gözlerini kaldırmasına neden olan bir şey.

Emile döndü. Jeremy de bakıyordu. Üçü birlikte başlarını kaldırmış sanki sessizce kendilerine bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi duran, koyu renklerle çizilmiş, hüznü verici tabloya bakıyorlardı.

Hayır, diye düşündü Emile belki de oyunlarında başarılı olmak için ellerinden geleni yapmış olmalarına karşın aralarındaki benzerlik kendi tahmin ettiği kadar fazla değildi. Ne şans, diye düşündü.

Sonra hayır bu elbette şans değil dedi kendi kendine. Tüm hikayeyi biliyordu. Yirmi dokuz sene evvel, Dük'ün oğlunun üçüncü doğum gününden hemen öncesinde, gece evde herkes uykudayken biri eve girmiş, küçük çocuğu yatağından çalmıştı. Çocuk geride hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Aile tüm nüfuzunu kullanarak elinden geleni yapmış olsa da kaçırılan çocuğu bir daha

bulamamışlardı. Dostlarına da düşmanlarına da baskı kurmuşlardı. Herkes öfkelerini net biçimde hissetmiş, kayıplarından ne derece büyük üzüntü duyduklarını anlamıştı. Dük ortaya oldukça büyük bir de ödül koymuştu. Ama hiçbir sonuç alınamamıştı.

Bu, Emile'ye göre çocuğun çoktan ölmüş olduğu anlamına gelirdi. Ama kayıp bir bebeği otuz sene sonra bile olsa bulmak oldukça iyi bir iş olabilirdi.

Döndüğünde yaşlı adamın zilin kordonunu hâlâ tuttuğunu gördü. Hatta dengesini sağlayabilmek için tutunduğu kordonla birlikte sallanıyor gibi görünüyordu. Sonra o aristokrat bakışlarını yere indirdi.

Emile hemen atılıp, "Size söylediğimiz şeyin gerçek olup olmadığını en ufak bir riske girmeden kendiniz de görebilirsiniz."

Yaşlı adam aşağılayıcı bir tavırla bir kaşını kaldırdı.

"Bize bu gece Uelle Şatosu'ndaki balonun davetiyelerinden verin. Biz de adamı size getirelim. Onu tam önünüzde, balo salonunun ortasında dans ettirelim. Siz de istediğiniz gibi bakıp, inceleyin onu. Eğer onun torununuz olduğuna ikna olursanız yüz bin poundu alınız. Eğer olmazsanız dansa kapının önünde devam etmek zorunda kalır, sizin de bu işten zerre kadar bir zarar görmemiş olursunuz." Emile ellerini iki yana açarak gülümsedi. Bu kadar kolay olabilir miydi?

"Puff!" dedi Dük nefesini üfleyerek. "Eğer söylediğiniz kişi çıkmazsa ikiniz de sahtekarlıktan tutuklanıp..."

Emile'nin bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Zaten kardeşiyle Southhampton'a tren biletlerini almışlardı. Yarın akşam yemeklerini Brüksel'de yiyor olacaktı.

Yaşlı Dük kaşlarını çatıp, zalim bir ifadeyle onları süzdü ama artık terslemeyi kesmişti.

Jeremy umutluydu. Sonunda. Yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Ne kaybedersiniz ki?" diye sordu.

Yaşlı adam davetiyeleri sekreteriyle gönderdi. Kendiyse çoktan

yanlarından ayrılmıştı. Sekreterin yanlarından ayrılıp, onları geçirmek üzere uşağın içeri girişi arasında bir süre beklemişlerdi.

Bu sırada Jeremy yaklaşıp, duvardaki tabloyu biraz daha dikkatle inceledi. Kalın kaşlı, uzun boylu, simsiyah saçlı bir adam.

Sonra, "Kardeşim benzerliğin ne kadar mülthiş olduğunu görüyorsun değil mi?" diye mırıldandı. "Hatta zaman zaman acaba yaşlı adamın torununu gerçekten bulmuş olabilir miyiz diye düşünmeden edemiyorum."

Emile hiçbir şey söylemedi. O an yaptıkları işin dallanıp budaklanmasından korkarak, olası sonuçları kafasında evirip çeviriyordu.

Sonra burnunu çekerek, "Evet ama o değil," dedi. "Jeremy ona tablodaki elbiselerin benzerlerinden, tabii daha modaya uygun olanlarından aldık. Saçını da neredeyse aynı biçimde kestirdik. Bu arada iyi ki Bayan Bollash da bıyık işini halletmiş. Bu arada unutma onun bir ailesi var. Adam Cornwall'lu, Tanrı aşkına."

"Seçimimi çok iyi yaptım," dedi gururlanarak. "Bu arada onu ilk gördüğümüzde ne halde olduğunu unutma sakın," diye hatırlattı. Elini kardeşinin omzuna vurdu. "Hadi gidelim, Jeremy. Çocuğu tanıyan bir uşak filan bulmamız gerek. Mümkün olduğunca daha fazla kişisel bilgi toplamak istiyorum. Bu işi yapmalıyız. Başarısız olabileceğimizi düşünmek bile istemiyorum."

Kardeşi hiçbir şey söylemeden sanki donup kalmış gibi tabloya bakmayı sürdürünce de başına bir tane patlattı.

Jeremy sıçrayarak, başını tutup, "Bunu yapma bir daha," diye bağırdı.

"Pekala, ama sen de romantikleşme hemen. Aptal bir fare avcısını bir dükün torunu haline çeviriyoruz. Ve bunu Bollash'ın yardımıyla yapıyoruz. Kendi dümenine kendin inanmaya başlama sakın, salak."

Bölüm 26

Lamont'lar almak için çok uğraştıkları davetiyelerle yaklaşık beş saat gecikerek geldiler. Yanlarında Mick'in giyeceği giysiyle birlikte gerekli son değişiklikleri yapacak terziyi de getirmişlerdi. Mick üst kattaki eski odasının geniş, uzun aynasının önünde durmuş, kollarını iki yana açarak siyah frakının saten kolları üzerindeki son rötuşları izliyordu.

Yatağın üzerinde siyah yün bir pelerin, mor ipek işlemeli kadife bir de yaka vardı. Siyah pantolonu giymiş, beyaz, elastik pantolon askılarını takmıştı. Ama gömleğindeki kırıxıklığı gizlemek için üzerine giyeceği beyaz yeleği nedeniyle bu hoş askıları görünmeyecekti. Beyaz ipek kravatı boynuna geçirdi ama nasıl bağlanacağını bilmiyordu. Gece çizmeleri, silindir şapka ve beyaz eldivenler gitmeye hazır olduğunda alınmak üzere sandalyenin üzerindeydiler.

Mick, terzi iğnelerini alıp, teyellemeyi bitirince aynada bir kez daha kendine baktı. Evet, diye düşündü, şık oldum. Bu sırada da Lamont kardeşler arada sırada birbirlerine bakarak onu süzüyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi Jeremy sonunda. "O kadar çok benziyor ki..." Duraksadı. "Bir beyefendiye çok benziyor."

Terzinin aşağı inip, kapıdan çıktığını gördü. Bu sırada da kar-

deşi pencerenin kenarına ilişmiş Mick'e uydurdukları hikayeyi anlatıyordu. Eğer biri sorarsa diye eklemeyi de ihmal etmeden tabi. "Geçmişin garip ayrıntıları. Mesela trenler. Trenleri sevmesi gerekiyordu. Trenler hakkında ne biliyordu? Newcastle'da yanında çalışmasını isteyen adamın gönderdiği ve bugün gelen tren biletleri dışında elbette.

"Bir de mor. Mor rengi çok seversin."

Mick üzerine uygun hale getirilmiş yeleğini giyip, astarı çevirerek gösterdi. Mor. Sonra da, "Astarı benim seçmeme izin vermiştiniz hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Yani mor rengi gerçekten severim. Sorun yok. Ama trenlere gelince. O konuda hiçbir şey bilmiyorum." Omuz silkip, "Sadece Amerika'da trenlerin son vagonlarına caboose dendiğini biliyorum."

Yan odadaki Jeremy bunu işitince hemen yanlarına yöneldi. Sonra yüzünde büyük bir şaşkınlıkla, "Caboose kelimesini biliyor," dedi.

"Kesinlikle," dedi kardeşi gülerek.

Jeremy kaşlarını çatarak Mick'e bakarken birden gözleri büyüdü. "Yeleğinin astarı mor!"

Emile yine güldü. "O rengi seviyormuş. En sevdiği renkmiş."

"Dalga geçiyorsun," dedi Jeremy hayret içinde.

Mick onların neden bu derece neşelendiklerini anlayamıyordu. "Şey, aslında en sevdiğim renk değil," dedi. "Sadece..." Ama mor rengi seçmişti. Şapkasının astarını da kendisinin seçtiğini hatırlıyordu. Kaşlarını çatarak yatağa baktı.

"Caboose hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jeremy. Nendense biraz tedirgin olmuş gibiydi.

Mick başını iki yana sallayarak, "Bir yerlerde okumuş olmalıyım," dedi. "Çok mu önemli?"

"Hayır," diye atıldı Emile. "Kelimeyi sevdin mi?"

"Caboose?"

"Evet."

Mick bununla bu derece ilgilenmelerine mana verememişti. "Sanırım," diye ekledi. "Çok ilginç bir söylenişi var. Caboosse," diye tekrarladı.

Bir süre iyice afallamış halde bakıştılar. Sanki anlaması çok zor bir espri yapmış gibi bir ifade vardı yüzlerinde. Mick ay-nadan her ikisine de baktı. Emile omzunu silkip başını iki yana salladı. Jeremy de başıyla onayladı. Bu son derece enteresan bir gösteri izleyen iki kişinin yapabileceği türden bir işaretleşmeye benziyordu.

Jeremy sözlerini sürdürdü. "Neden uydurduğumuz Vikontluğu kimsenin bilmediğine dair bir açıklama bulmamız gerek."

"O bir Kernevek Vikontluğu. Doğum kayıtları tutulmaz orada," diye öneride bulundu Mick. Aslında o an başka hiçbir şeye dikkat etmeden yalnızca kravatını bağlamaya çalışıyordu. Ama her zamanki gibi becerememişti işte. Bir süre sessizce uğraştıktan sonra birden pencereden her ikisinin de büyük bir dikkatle kendisini izlediklerini fark etti.

İki kardeş yüzlerinde inanılmaz bir şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

Mick yüzlerini daha net görebilmek için omzunun üzerinden arkasına dönüp, "Ne?" diye sordu.

"Cornwall'daki doğum kayıtları."

Ne demek istediğini anlamadıklarını fark edince açıklama gereği duydu. "Orada doğum kayıtları tutulmaz. Cornwall'dan da kimsenin tanımadığı, bilmediği ancak Londra'da kendini tanıttınca varlığından haberdar oldukları bir asilzade çıkması mümkündür. Hatta Parlamenta gidip kendine bir unvan seçse bile herkes inanabilir. Çünkü kayıt tutulmaz orada."

Jeremy daha da heyecanlanmış bir halde kardeşine baktı. Son-

ra Mick'e dönerek, "Michael," dedi sanki bu isim bile tek başına önemli bir etki yaratıyormuş gibi. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz. Neden?"

"Ah." Bu onu nedense rahatlatmıştı. "İki yaş küçük," dedi.

"Ne için küçük?"

Açıklama yapmayıp sadece güldü. Sonra da, "İnanılmazsın," dedi. "Yürüyüşün, bakışın, konuşma tarzın. Tanrım. Gerçeği bilen bizler bile bir an için senin..." Duraksadı. Sonra, "Bir asilzade olduğuna inanacaktık." Ardından karşısındaki kardeşine dönerek, "Bu adam muhteşem," dedi. "Ayrıca benzerlik..." Bir kez daha sustu. "Bir asilzadeye bu derece benzemesi inanılmaz. Kusursuz olmuş. Sen büyük bir keşifsin, Tremore!"

"Sevinmenize memnun oldum," dedi Mick ama hiçbir şey anlayamamanın rahatsızlığı içindeydi.

Neden morla, trenlerle ilgili sorular sorup, ona birdenbire Michael diye hitap etmeye başlamışlardı?

Lamont kardeşler de kendi giysilerini getirmişlerdi. Ayrıca yalnızca Mick için değil kendileri için de davetiyeleri vardı. Sonra Winnie'nin de kendi davetiyesini kullanarak baloya katılacağını şaşkınlıkla öğrendiler. Ama onun da kendileriyle birlikte geleceğine sevinmiş gibi görünüyorlardı. Belki de Winnie'nin Mick açısından bu gecenin tartışılmaz bir parçası olduğunu fark etmişlerdi.

Mükemmel. Hayır, Mick hiç de öyle hissetmiyordu. Canı sıkındı. Lamont'ların oyunlarını daha da ileri götürmeyi planladıklarını seziyor, çok daha başka amaçları olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Mor. Michael. Cabo-ose. Ne aptalca bir oyundu bu böyle?

Her şeyin üzerine bir de Freddie'nin yemeden içmeden keşildiğini fark etti. Kafesinin köşesine kıvrılmış, bitkin bir halde yatıyordu. Bu sabah verdiklerini de yememişti. Hayvanı kuca-

ğına alınca başını bile kaldıramayacak kadar mecalsiz olduğunu fark etti.

“Ah, Freddie,” dedi tüylerini okşayarak. “Ah, Freddie.” Bunu defalarca tekrarladı. “Bu geceyi seçme ahbap. Bu gece olmaz.”

Üç adam ön kapıda sırayla Mick’in kravatıyla boğuşurlarken bir yandan da Winnie’nin aşağı inmesini bekliyorlardı. Jeremy de Emile de kravat takmışlardı. Emile’nin kravatı önceden bağlanmıştı. Jeremy ise kendi kravatını bir şekilde bağlamayı başarmıştı ama şimdi aynı şeyi Mick için yapamıyordu.

“Ben yaparım.”

Aynı anda döndüler. İşte Winnie, orada, merdivenlerin yukarısında duruyordu. Muhteşem görünüşüyle.

Dışarı fırlamış kendine ayaklarında son derece güzel duran, küçük saten topuklu bir ayakkabı almıştı. Annesinin taşlarla süslü, altın yaldızlı püsküllerle bezeli, işlemeli şık çantasını da omzuna takmıştı. Bunun dışında üzerindeki tek aksesuar yine annesinin opal taşlı kolyesiydi. Mick, Winnie öğleden sonra çıkıp gösterene dek hayatında opal taşı görmemişti. Şimdi boynunda muhteşem duran, her hareketiyle adeta gökkuşağını andıran ışıklar saçan taş kesinlikle göz alıcıydı.

Mick sonunda başını kaldırıp kızın yüzüne baktığında çok hoşuna giden bir ayrıntıyı daha fark etti. Elbise almaya giderken bir kuyumcuda çerçeveli, küçücük bir kelebek gözlük bulmuştu. Yüzüne bambaşka bir hava katan bu gözlükle adeta etrafa ısıltılar saçıyormuş gibi olmuştu. Mavi gözlerinin saklambaç oynuyormuşçasına bir sağa bir sola kayan gözbebekleri artık çok daha net görünüyordu.

Jeremy’yle Emile’nin bile solukları kesilmişti. Prenses Edwina saçını da topuz yapmıştı. Ah, bu gece öylesine muhteşemdi ki. Uzun boylu, zarif ve de şık. Opallerin ışığı, pembe kemer tokası ve uzun beyaz eldivenleriyle olağanüstüydü.

Mick hayranlıkla, "Muhteşemsin," dedi. Merdivenlerin başına giderek elini uzattı.

Winnie elbisesine basmamak için basamakları büyük bir dikkatle inip, ancak son basamağa erişince Mick'in kravatını bağlamaya koyuldu. Parmakları titriyordu. Mick ona baktı. Çok heyecanlıydı. Korkuyordu. Tam da Winnie'ye yakışacak duygular.

Kimsenin yapamadığı kravat bağlama işini birkaç saniyede hallederken yine de sanki aniden üst kata koşup, baloya gelmeyeceğini açıklayacakmış gibi bir yüz ifadesi vardı.

Mick koluna dokunarak, "Sorun yok," dedi.

Yüzünü buruşturarak baktı. Zerre kadar ikna olmamıştı.

Mick başını iki yana sallayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Uzun bacaklı, utangaç perisini. Uzun boylu, aşırı alıngan, muzip suratlı, pek yorum yapmaya olanak vermeyen göğüsleriyle, dolgun kalçalı, mükemmel bacaklı mükemmel bir kız. Tüm bu özellikler, öylesine enteresan şekilde bir araya gelmişti ki onu gördüğü anda yüreğinin sevinçle dolduğunu hissetti.

Saat altıya gelirken dışarı yönelip hep birlikte Winnie'nin arabasına binip yola koyuldular. Yemeği kaçırabilirlerdi. Geç kalacaklardı. Uele Şatosu, Londra'nın güneybatısındaydı ve yaklaşık yarım saatlik yolları vardı.

Arabada üç adam ilk beş dakika boyunca Winnie'nin karşısında oturmuştu. Sonra Mick, adabı muaşeretin canı cehenneme diye düşünerek kızın yanına geçti. Elini tuttu. Winnie de gülümseyerek karşılamıştı bu hareketini. Sonra pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Gergin ama sessizdi. Zavallı şey diye düşündü Mick. Yine de bir varalım eğleneceğimize eminim diye düşünüyordu. Bu gece daha önce yaşamadıkları kadar harika bir gece olacaktı.

Arabada sarsıla sarsıla ilerlerlerken duyguları iç içe geçmişti. Winnie biraz hüznüydü belki oysa Mick işi olurlarına bırakmıştı.

Neticede hataları sevaplarıyla ikisi bir aradaydı. Öyle ya da böyle önlerinde heyecan dolu bir gece uzanıyordu. Sonra... Hiçbir şey. Bu konuda konuşmuyorlardı. Söylenebilecek bir şey yoktu. Mick ertesi gün başka bir yere gitmek üzere kapıdan çıkarkenki halini gözünün önüne bile getiremiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Sonrası yoktu. Sanki kapıyı açıp büyük bir boşluğa düşecekmiş gibiydi.

Birden Emile Lamont'un son derece sinir bozucu bir ifadeyle, memnun tavırla gülümseyerek kendisini izlediğini fark etti. "Neden bu kadar mutlusun? Önemli bir iddiayı kaybetmek üzeresin," diye sordu.

Adamın yüzündeki gülümseme değişmedi. Sonra da, "Senin bunu başarabileceğini sanmıyorum," dedi kendinden emin bir tonla. "Ama bu tehlikeli oyuna katılarak arındığımı hissediyorum. Kaybetsem bile ki sanmıyorum ya, yine de seni izlemek eğlenceli olacak." Güldü. "Ayrıca Jeremy'nin bütün gece eli yüreğinde etrafta dolaşmasına da bayılacağımı doğrusu."

Kardeşi burun bükerek gülüp bir Emile'ye bir de Mick'e baktı. Mantıklı bir açıklamaydı belki de. Winnie'yi de sohbeta kattı. Ascot'taki Kraliçe'nin arazileriyle ilgili bir şeyler konuştular.

Mick artık zerre kadar fikri bulunmayan konuları da dinlemeye alışmıştı. Asilzade sohbeti olarak tanımlayabileceği bir konuşma başladığında konuşulanlardan ziyade Winnie'nin tavırlarına, aksanına dikkat ediyordu. Artık rahatsız da olmuyordu. Arkasına yaslanmış, kızın kendisine hoş bir enstrümandan yayılan harika bir ezgiyi hatırlatan sesinin ritmini dinliyordu. Bir yandan ufukta batan güneşi izlerken bir yandan da kendini bu ezgilerle dolu hayallere kaptırmıştı. Araba güneğe doğru her döndüğünde güneşin ışıkları Winnie'nin yüzünde yansıyor Mick de onun dudaklarını izliyordu.

Eee, sesini çıkarırken dilimi nasıl hareket ettirdiğime bak, demişti ona. Ah, evet. Ne zaman o hoş sesini duysa, eğilip, onu

kolları narasına alıp, dudaklarına daha yakından bakma arzusu duyuyordu. Dilimi nasıl hareket ettirdiğime bak. Aslında diline dokunmak istiyordu. Dilini dişlerinin arasına sokup, kusursuz biçimde telaffuz ettiği E sesini çıkardığı anda yaklaşıp, dudaklarını dudaklarıyla birleştirmek için yanıp tutuşuyordu. Onun bu gece de kendisinin olmasını istiyordu. Ah, bu gece diye düşündü.

Sahip olmak. Winnie'yi istememeye çalışıyordu ama elinde değildi.

Onu bu kadar çok isteyince tepeden tırnağa ürpermişti. Arzuyla, istekle. Korkuyla. Winnie'yi istemek yapabileceğinin çok ötesinde bir şey istemektir. Suyun üzerinde yürümeyi istemek gibi bir şeydi bu. Ondandır ne kadar hoşlansa da – mucize olsa suyun üzerinde kısacık bir süre kalıp, o anın tadını çıkarsa da – eninde sonunda dibi boylayacağını biliyordu. Asıl korkusu Boş Kutular Kraliçesi Prenses Winnie'yle derinlere dalma konusunda çok başarılı olmuş olmasıydı. Çünkü bu noktadan sonra boğulmak kaçınılmazdı.

Aralarındaki mesafeyi kapatacak hiçbir şey yoktu.

Onun dilbilim konusundaki yetkinliğini, evini, öğrencilerini düşünüyordu. Bunlar kendi Whitechapel'daki yaşam koşullarıyla ya da Newcastle'da kurmayı tasarladığı yeni hayatıyla zerre kadar uyum sağlayamayacak şeylerdi.

Bundan birbirine daha aykırı iki yaşam olamaz herhalde diye düşünüyordu ki Winnie'nin doğduğu yer ufukta görüntü.

Dönemeçli yol nehir boyunca güneye doğru ilerliyordu. Winnie ileriye gösterdi. Mick de eğilip pencereden baktı. İşte oradaydı. Uelle. Yule. Tıpkı bir pagan festivali gibi. Thor'un taş ve ateşle kutlanması. Gücün ve sonsuzluğun kutlanması.

Kararmakta olan gökyüzünde, güneye kıvrılan Thames Nehri'nin kıyısındaki Sissingley Markiliğinin şatosu yükseliyordu. Batan güneşin sarımtırak ışıkları duvarlarda, gözetleme maz-

gallarında, kulelerde altın rengiyle, pembemsi turuncu karışımı renkler oluşturunuyordu.

Mick bir süre şaşkınlıkla baktı. Gözlerini kısmış karşısındaki manzaraya mümkün olduğunca gerçekçi açıdan bakmaya çalışıyordu. Burası Winnie'nin büyüdüğü yer miydi? Burayı mı elinden almışlardı?

Uelle Şatosu Mick'in büyüdüğü kasabadan dahi birkaç kat büyüktü. Çok geniş bir alkana yayılan şatonun heybetli giriş kapısının yanında oldukça yüksek bir gözetleme kulesi yer alıyordu. Yüksek, sekizgen biçimli bir kule. Sivri tepeli küçük bir kilise de haç biçiminde inşa edilmişti. Bunun arkasında bir dizi küçük kule ve okçular için açılmış delikler göze çarpıyordu. Tüm bunların arkasındaysa bayrakların dalgalandığı, muhteşem görünüşünü daha da pekiştiren büyük pencereleriyle etkileyici şato yer alıyordu.

Burada apayrı bir medeniyet vardı sanki. Tıpkı ortaçağdan kalma bir kasaba gibi. Ama çok daha düzenli. Binalar, onları birbirine bağlayan geçitler, geniş bir arazi ve tüm bunu çevreleyen kuleler. Uelle, Buckingham'dan daha büyüktü. Daha eski, daha kale gibiydi ama çok da güzeldi. Ayrıca yanından geçen nehrin ve arkasındaki fundalığın da etkisiyle görünüşü çok daha dramatikti.

Prinses Edwina. Ne kadar da uygun bir sıfat. Tahtından uzaklaştırılmış, gidişiyle arkasında büyük bir boşluk bırakmış bir prenses. Şimdi unvanını geri almaya geliyor diye düşündü Mick. Bu keşke bir geceliğine olsa. Ve Mick de buna yardım edecekti.

Yardım edecekti. Tabii ne planladıklarını bilmediği Emile ve Jeremy onun elini kolunu bağlayacak bir şey yapmazlarsa.

Birbirlerinin kopyası suratlarıyla göz göze geldikten sonra eğilip pencereden dışarıya bir kez daha göz attıklarını gördü. İkisi de buraya daha önce gelmemişler. Bu onların korku dolu

yüzlerinden okunuyordu. Çünkü giderek yaklaştıkları küçük bir kasaba büyüklüğündeki şatodan en az Mick kadar etkilenmişlerdi. İyi de o zaman davetiyeleri nasıl aldılar? İşte o saatin sorusu buydu.

Umarım akşamın sorusu da bu olmaz diye düşünüldü. Bunu öğrenmek için de zaten fazla beklemlerine gerek olmayacaktı.

Bölüm 27

Uelle. Winnie burayı görmenin hâlâ kendisini heyecanlandırdığını fark ederek şaşırdı. Burası mazgallı siperleri, nehre tam cepheden bakan görünüşüyle son derece büyük bir yerdı ve gerçekten de manzaradan etkilenmemek imkansızdı.

Bu gece meşaleler yakılmıştı. Araba nehri geçmek için köprüye yönelirken köprünün kenarlarına yerleştirilen demir sepetlerde yanan reçinelerin kokusunu aldılar. Henüz güneş tam olarak batmadığı için meşalelerin ışığı çok belirgin olarak dikkat çekmiyordu ama Winnie yine de bir hayli etkilenmişti. Güneş iyice batınca nehir boyuna yerleştirilmiş kandillerin de yakılacağını ve rüzgarda alevlerin şatoya doğru dans edişlerinin her yandan görülebileceğini biliyordu. Bir asır önce bir mimar surlardan birini üzerinde dolaşılacak hale getirmişti. Oradan aşağı bakılınca şatonun önünden geçen Thames Nehri tüm ihtişamıyla görülebiliyordu. Aşağıdaki nehir daha şimdiden alevlerin ışığıyla pırıl pırıl parlamaya başlamıştı bile.

Köprüden geçtikten sonra araba meşalelerle aydınlatılmış bir tünelden geçip, yeniden ilk kapıya doğru yönelerek yokuşu çıkmaya koyuldu. Kapının yanına geldiklerinde Winnie, Mick'e, "Şu yarıkları görüyor musun?" diye sordu başlarının üzerlerindeki bölümleri işaret ederek. Sonra da, "Düşmanlara sıcak yağ

dökmek için açılmış oraları,” diye açıkladı. Ardından da ürperip güldü.

Demir ve ahşap oymalı nöbetçi mazgallarının yanından geçip, belki on metre yüksekliğindeki kale kapısına ulaştılar. Kapının yere tamamen inmesi otuz saniyeden kısa sürmüştü. İki tonluk demir destekleriyle oldukça güçlü duran bu kapı asırlardan beri Uelle’e davetsiz misafirlerin girmesine engel oluyordu.

Nöbetçi kulübelerinin, ek binaların, okçuların gizlenmesi için yapılmış mazgal ve siperlerin arasından geçtiler. Winnie bir kez daha ürpermişti. Ah, Uelle diye düşündü. Öylesine etkileyici ve hoş bir yerdi ki. Ve Dük’ün balosu için buradan daha uygun bir yer olamazdı. Sindirip yıldırma için yapılmış bir yer. Zarif ama her an savaşa hazır, şövalyelerin hazinelerini saklayabilecekleri emin bir yer.

Bahçeye ulaşp durunca gölgeler arasından fırlayan bir uşak gelip Winnie’nin Arap çinileriyle döşenmiş zemine inmesine yardımcı oldu. Mick de onun peşi sıra inerken arkadaki loş, yüksek pencereci binadan fırlayan çok sayıda uşak yanlarına doğru hızlı adımlarla yaklaşıyordu. İçeriden konuşan insanların ve müziğin sesi işitiliyordu.

Winnie hışırdayan eldiveniyle çantasını aldı. Olduğu yerde adeta mihlanmış gibi kalakalmıştı. Bu sırada Lamont kardeşler yanından geçtiler.

Arkasındaki Mick’in de çevreyi merakla incelediğini fark ediyordu. Burayı nasıl bir yer olarak tahmin etmişti acaba diye düşünüyordu. Ama böyle bir yer görmeyi beklemediğine emindi. Eğer Buckingham Sarayı’nda fare avlamadıysa burayı kıyaslayacak başka bir yerde de bulunmuş olamazdı. Hayatında görmediği, hiçbir yerle kıyaslayamayacağı büyüklükte bir şatodaydı şimdi.

Sessizdi. Bu da Winnie’yi korkutuyordu. Acaba şaşkınlıktan dili tutulmuş olabilir miydi?

Az sonra girecekleri odada kendilerini neyin beklediğini bildiğinden bayılacakmış gibi hissediyordu. Her ne kadar o odayı bir balo ortamında görmemiş olsa da, çünkü küçüklerin baloya katılmasına izin verilmezdi, kendini neyin beklediği az çok tahmin edebiliyordu. Çok sinir bozucu bir şeydi bu. Zavallı Mick diye düşündü.

Arabasının gecenin geri kalanını geçireceği yere doğru götürülüşünü izledi. Sonra iki uşak önlerindeki büyük çift kapıyı aynı anda açtılar.

Işık, müzik ve hep bir ağızdan konuşan insanların gürültüleri aynı anda çevrelerini sarmıştı. İçerisi öğrencileri hariç on yıldan beri görmediği insanlarla doluydu. Neden dönmeye karar vermişti? Neden şimdi?

Altı hafta önce başlayan bir şakanın sonucunu görmek için mi? Şakayı kuzeninin balo salonunda dans etmeye göndermek – artık göndermek değil de getirmek daha doğru bir ifade olurdu tabii – için mi? O sırada bu güzel bir fikir gibi durmuştu. Ama şimdi bu bir şakaysa bile artık hiç de komik gelmiyordu.

Sonra bir nebze de olsa rahatlayabilmek için omzunun üzerinden yanındaki adama baktı ama bu da zerre kadar işe yaramamıştı. Çünkü yanındaki adam da kesinlikle bir fare avcısına benzemiyordu.

Tam tersine yanında uzun boylu, dik duruşlu, zarif, silindirik şapkalı, siyah pelerini rüzgarda dalgalanan bir asilzade vardı. Mick. Hava iyice karardığından Mick'i ancak bir gölge gibi seçebiliyordu. Ama meşalelerin ışığı adamın siyah frakının omuzlarında parıldarken, aynı ışık beyaz gömleğiyle yeleğinde adeta dağların üzerindeki kar misali hoş bir zıtlık oluşturuyordu.

Ve yüzü. Sevgili Tanrım, yüzü. Şapkasının siperliğin altından muhteşem görünen gözleri, giriş salonundan süzülen ışıkla parıldaayan yanakları, dümdüz burnu, geniş erkeksi çenesiyle olağa-

nüstü derecede yakışıklıydı. Yanında pelerini rüzgarda uçuşunca mor astarı parıldayan, gizemli bir asilzade vardı.

Bir an için Winnie yanındakinin kim olduğunu bilmiyormuş gibi hissetti. Neden orada duruyordu? Neden yanındaydı? Tüm bunlar o kadar gerçek dışıydı ki.

Sonra Mick, "Girelim mi?" diye sordu. Ve o çok iyi bildiği etkileyici ifadesiyle gülümsedi.

Şaşkınlık içinde, "Mick?" diye sordu.

Ona seslenmiş, o da yanıt vermişti işte. Fısıldayarak aklındaki soruyu yöneltti. "Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun?"

Bir an için bile duraklamadan, "Gayet tabii," yanıtını verdi. O anda belindeki güçlü dokunuşu da hissetmişti. "Bunu kaçırmak istemiyorum," diye fısıldadı.

Biraz yaklaşmış, hatta başını da eğmişti. Şapkasını çıkarıp onu öpmek üzereydi. Ama Winnie hemen göğsünden itip bunu yapmasına engel oldu. Onu iterken kolundaki gerginliği de net biçimde hissetmişti.

Ve Tanrı ikimizin de yardımcısı olsun diye düşündü. Mick kesinlikle korkmuyordu. Yalnızca çok heyecanlıydı.

Kendinden çok emin diye düşündü. Onun bu güveni paniğe kapılmasına yol açıyordu. "Kuralları aklından çıkarma..." diye mırıldandı.

"Ah, Winnie," diye yanıt verdi sakın bir ifadeyle. "Artık bırak bunları. Kural filan yok bundan sonra." Ardından Winnie'nin korkularını katlayacak şekilde geri çekilip kahkahayla güldü.

Ona kendine gelmesini, hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini anlatacağı ki pelerininin içinde küçük, yumuşak bir kabarıklık fark etti.

"Eldivenlerin nerede?" diye sordu.

"Taktım," diye karşılık verdi.

"O zaman bu ne?" Uzanıp, kabarıklığa dokunmaya çalıştı.

Mick geri çekilirken, "Freddie, karşılığını verdi."

"Ne!" Kalbi duracaktı sanki! Sonra birden rahatlayarak eldivenli elini adamın önce göğsüne sonra da omzuna koydu. Başını iki yana salladı. Onu korkutmaya çalışıyordu. "Tanrım," dedi. "Bir an için ciddi olduğunu sandım. Böyle yapma. Beni korkutuyorsun."

Hiçbir şey söylemeden bir süre gözlerinin içine baktı. Sonra çok ciddi bir ifadeyle, "Seni korkutmak istemedim," diye mırıldandı.

"O zaman kızdırma da beni."

Yine hiçbir şey söylemedi. Ardından, sessizce, "Pekala," diye mırıldandı.

"Siz muhabbet kuşları geliyor musunuz artık?" Emile Lamont çağırıyordu onları. Kardeşiyle birlikte kapının hemen yanındaydılar.

Mick elini uzattı Winnie de elini onunkinin üzerine koyup birlikte ilerlemeye başladılar.

Vestiye bölümünde çok küçük bir aksilik yaşamışlardı. Mick o yepyeni pelerinini görevliye vermek istememişti. Bu yüzden de Winnie hemen devreye girip ona, "Sorun yok," diye fısıldamak zorunda kalmıştı. "Onun işi bu. Üzerindekileri ona verirsin. Giderken de alırsın. Herkes böyle yapar."

Bu onun açısından ilk ve tek acemice davranış olmuştu. Pelerinini verdikten sonra Winnie'nin eldivenli elini alıp, koluna girmesini sağlamıştı. Ama Winnie kendini çok acemi hissediyordu. İsimlerinin anons edileceği yere doğru ilerlerken sanki uçurumdan aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu. Bir keresinde babasıyla Dover kayalıklarından İngiliz Kanalına atlayan bir adam görmüşlerdi. O sırada adamın neden böyle bir şeyi yaptığını da nasıl olup hayatta kalmayı başardığını da anlayamamıştı.

Şimdi de benzer duyguların etkisindeydi. Tek farkla. Leydi

Edwina Henrietta Bollash ve Lord Michael Frederick Edgerton, Bartonreed Vikontu, sözlerini işittiğinde bu atlayışın sonunda hayatta kalamayacağını düşünüyordu.

Mick'le birlikte balo salonunun muazzam merdivenlerinden inmeye başladılar. Winnie kendini toplayıp, sakinleşebilmek için derin derin nefes alıyordu.

Mick de anlaşıldığı kadarıyla yavaş hareket etmek için büyük çaba harcıyordu. Merdivenlerden inerken zorlukla duyulacak bir sesle, "Ah, şu odanın büyüklüğüne bak," dedi. "Tanrım. Dans etmek için sabırsızlanıyorum. Şu büyüklüğe bak."

Ve de kalabalığa. Sevgili Tanrım.

Ve içerideki herkes başını kaldırmış onlara bakıyordu.

Basamakları inerlerken Winnie yan gözle ona bakıp, onun da kendisi gibi hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı. Ama Mick hiç de kendisinininki gibi bir ruh hali içinde değildi. Başını dimdik kaldırmış, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme ve sanki hayatı burada geçmişçesine rahat bir ifadeyle, balo salonunun yüz yirmi yedi basamaklı merdiveninden iniyordu. Basamakların sayısını gayet iyi bilirdi çünkü boş bulduğu her gün burada oyunlar oynardı. Cesur. Evet, Mick için kullanılacak en uygun ifade buydu. Cesur, yakışıklı, şık ve kendine hakim.

Kendine hakim tavrı kişiliğinin bir parçasıydı. Giysileri, konuşması, davranışlarıysa aslında yalnızca detaydan ibaretti. Peki, fare avcısı neredeydi? Mick neredeydi?

Mick yerinde yanında cisimlenmiş bir hayalet vardı sanki. Mick gibi görünen bir hayalet. Küçükken böyle bir adamla konuşmakta güçlük çekerti. Şimdi de kelimeler boğazında düğümleniyordu sanki.

Mick neredeydi? Onu bulamıyordu.

Gören var mı onu?

Çay salonundan Barones Whitting'i görür gibi olunca gözlüğünü düzeltti. Gerçekten de kadın da onları görerek yanlarına yönelmişti. Baronesin burada oluşu beklenen bir şeydi. Ama hemen yan tarafta gördüğü altı hafta önce Mick'in çay salonuna pek de hoş olmayan bir giriş yapmasına neden olan iki çifti de burada görmeyi pek o kadar da beklememişti doğrusu. Ah, Tanrım, ah Tanrım. Birkaç eski öğrencisini fark etti. İçlerinden biri, sevimli bir genç düşes, Winnie'yi gördüğü anda, eteğini hafifçe kaldırarak, tam hanımefendilere yaraşır bir telaşla, elini de sallayarak ona doğru hareketlendi. Winnie bunu da hiç beklemiyordu.

Yine de Winnie böyle bir karşılamayla nispeten de olsa rahatlamıştı. Neşeli bir tavır sergilemeye çabalayarak gülümsedi.

Eğlenmek, bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Ama nasıl? Bu kadar çok insanın gözü üzerindeyken eğlenebilir miydi? Ve de Mick. O kendisinden, üzerindeki Mick'in aldığı giysiden bile çok ilgi çekmişti. İnsanlar ona bakıyorlardı. Yepyeni biri. Yepyeni bir dedikodu konusu. Annelerin dikkatle inceleyeceği yeni bir bekar erkek. Babaların gidip sohbet ederek tanımaya çalışacakları yepyeni bir aday. Ve genç bayanlar için nefesleri kesecek derecede yakışıklı bir adam. Fısıltılardan odadaki herkesin kendince bir nedenle onu incelediği anlaşılıyordu. Ondan ve kolundaki uzun boylu, çilli kadından bahsediyorlardı.

Kendisine ayrılan bölümdeki orkestra bir vals bitirip bir an bile duraksamadan başka bir parçaya geçti. Avusturya'daki mas-mavi bir nehri anlatan ezgiler yükselmeye başlamıştı.

Sonra parça bitmeden Mick'le Winnie merdivenlerden inip yerlerine yöneldikleri sırada önlerinde kendilerine bakan kalabalık kenara çekildikçe...

Tam karşılarında boş bir sandalye vardı. Bir kadın onlara doğru geliyordu. Vivian. Eğer Winnie yanılmıyorsa bu Xavier'in kendisinden çok genç karısı olmalıydı.

Merdivenlerden boş sandalyeye kadar uzanan halı tıpkı kral-
larına bağlılık yemini sunanların izlediği bir yola benzer biçimde
serilmişti. Ancak sandalyede oturması gereken adam ortalarda
görünmüyordu. Mick'le Winnie gerekli selamlaşmayı yapmak
üzere düşese doğru ilerlemeye başladılar. Düşes onları yarı yolda
karşlamıştı. Sanki bir hayli aşağılayıcı görünen boş sandalyeyi
gizlemek istermişçesine. Bu Dük'ün buraya gelişimle ilgili ne
düşündüğünü ortaya koyuyor diye geçirdi Winnie aklından.

Neler diyeceğini, Xavier'in karısının karşısında zavallı duru-
muna düşmemek için nasıl davranması gerektiğini tasarlamaya
çalıştı. Bunca yıl sonra gelişine, kuzeni arasındaki küskünlüğe
ve adamın onu karşılamamak için ortadan kayboluşuna uygun
düşebilecek ne diyebilirdi. Ama Mick bu sorunu çözdü.

Düşesin önünde hafifçe eğilerek, "Saygılarımızı sunuyoruz.
İyi akşamlar. Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi. Burada
olduğu için mutluydu ve bunu da söylemişti.

Winnie de reverans yaparak düşesi selamlarken bir yandan da
ilk karşılaşmanın bu derece kolaylıkla atlatılmasının şaşkınlığı
içindeydi. İçten bir selamlaşma olmuştu işte.

Düşes de rahatlamıştı. Başını sallayarak gülümsedi.

Sonra bu zorlu süreci sona erdirmeye karar veren Mick,
Winnie'yi elinden tuttuğu gibi hafifçe döndürdü. Birlikte içeri
yöneldiler.

Gerektiği gibi gülümsüyordu. Xavier kaba biri olabilirdi ama
onların da aynı tavrı sergilemesini gerektirmezdi bu. Eğlenecek-
lerdi. Ne olursa olsun. Winnie başını kaldırıp yüzüne baktığında
gözlerinde kendine güveni, mükemmelliği ve... Kaşlarını çatı.
Sarsılmıştı. Bunu nasıl yapmıştı? Böylesine sakın davranmayı
nasıl başarmıştı. Bir an bile tedirginliğe kapılmamıştı.

Ona birini hatırlatıyordu. Parmağını bile oynatmadan mahcu-
biyetini arttırıp, cesaretini kıran birini.

Bu gece onu altüst etmişti. Sanki tepetaklak olmuş gibiydi.

“Sorun ne tatlım?”

Sevinçle başını kaldırıp dudağını ısırды. Bir an için karşısındaki onun tatlı Mick’i olduğunu görür gibi olmuştu. “Yanında eziliyorum.”

Mick dilini şaklatarak, “Hayır, hayır, tatlım,” dedi. “Buna izin verme. Ben sadece oynuyorum. Sen de bana katıl.” Sonra da bunu göstermek istercesine sesini dramatik bir üst sınıf vurgusuyla kullanarak, “Aah, Bayan Bollash siz gerçekten olağanüstü dans edersiniz,” dedi. Ardından ona göz kırpıp, “Çünkü bu salondaki en iyi dans aletlerine sahipsiniz,” diye ekledi.

Bacakları. Ne demek istediğini anlayıp, gülümsedi. Sonra kaşlarını çattı, şaşırdı ardından yeniden gülümsedi. Bir yandan utanıyor bir yandan da adamın bu içten hayranlığından müthiş zevk alıyordu.

Mick onu kendine doğru çekti. Aslında görgü kurallarına göre onu bu kadar çok yanına çekmemesi gerekirdi ama dönüşü sağlamak için en uygun mesafeyi sağlamaya çalışmıştı. Sonra da işe başladı. Winnie başının dönmeye başladığını fark edinceye dek döndüler. Gömleğine yaslanmış, yeni tıraşlı yanağındaki limon kokulu pudranın kokusunu alarak ona eşlik ediyordu.

Mick kendini rahat bırakmış, vals ritimlerine kendini kaptırmıştı. O da elinden geldiğince Mick’e ayak uydurmaya çalışıyor bunda da giderek daha başarılı oluyordu. Evet, artık birlikte harika dans ediyorlardı. Eğer yapacak daha iyi bir şeyleri yoksa isteyen onları izleyebilirdi. Başını arkaya atarak bir yandan vals ezgileriyle dönmenin tadını çıkarıyor bir yandan da duvarlardaki tabloları bakıyordu. Melek ve Tanrı resimleri, bulutlarla kaplı savaş meydanları tasvirleri tavana dek yükseliyordu.

“Yukarı bak,” dedi. O da başını kaldırdı. Gerçek mumların kullanıldığı eski avizelerden yükselen alevlerin arasından baktığı tavan sanki bir rüyadaymış gibi düşünmesine neden olmuştu.

“Ne güzel bir yermiş,” dedi yelpazesini onlara doğru sallayan bir kadının yanından geçerlerken. Barones Whitting dikkatlerini çekebilmek için giderek daha cesur davranmaya başlamıştı. Ya da Winnie öyle olduğunu düşünüyordu. Aslında emin değildi, gözlüğünü düzeltip bakmadan da buna emin olamazdı ama o da bunu yapmayı kesinlikle istemiyordu. Sonra Lamont kardeşlerden biri olduğunu sandığı bir adamın yanından geçtiler. Ancak o kadar hızla geçmişlerdi ki onun hangisi olduğunu anlamak kesinlikle mümkün olamamıştı. Onlar arkada kaldıklarında Mick bir kez daha sözlerini yineledi. “Burası ne güzel bir yermiş böyle Winnie.”

Evet. O da Uelle’i severdi. Uelle’in kendisinin bile tek başına bir manası vardı. Uzun bir aradan sonra bu duvarların arkasında yeniden rahatça nefes alıp, hoşça vakit geçirdiğini hissetmeye başladığı anda Mick, “Bence Lamont’lar beni buraya başkasının yerine geçmem için getirdiler,” dedi.

Winnie kaşlarını çatarak, hemen, “Hayır, yanılıyorsun, karşılığını verdi.

Mick yalnızca güldü. Winnie onun o eğri, yakışıklı gülüşüne bakıyordu.

“Sanırım,” diye devam etti. “Ben birine benziyorum. Ama kime?”

“Ah, Mick yapma. Yine hikayeler uydurup, sorun çıkarmaya mı başlayacaksın?”

“Hiçbir şeye başlamıyorum. Bitiriyorum.” Kaşlarını yaramaz bir çocuk edasıyla kıpır kıpır oynatıp, “Fare yakalamaya gidiyorum,” dedi.

“Hayır! Ah, hayır,” diye inledi Winnie. “Yapmamalısın. Mick, çok gerginim zaten. İşleri daha da karıştırma.”

Ama bu bir duvara yalvarmak gibi bir şeydi. Mick onu dinlemiyordu bile. Yorum yapmaktan bir an için bile vazgeçmemişti. “Bu yerine geçeceğim kişi mor rengi ve trenleri seven biri olmalı,” dedi. “Hayır,” diye düzeltti sonra söylediklerini. “Caboose. Mor renk ve caboose. Adı da büyük bir ihtimalle Michael olmalı. Bu tariflere uyan birini tanıyor musun?”

Winnie onun Lamont kardeşlerle ilgili kaygılarının takıntıya dönüşmesini hüznle seyrederek başını iki yana salladı. “Ah, Mick gerçekten Jeremy’le Emile’in böylesine ayrıntılı bir oyun içinde olduklarına gerçekten inanıyor musun? Hem de böylesi bir yerde devam edebilecek türden bir oyuna?”

Onu şaşırtarak, “Zerre kadar kuşkum yok, Win,” yanıtını verdi. Sonra da, “Mor ve caboose,” diye ekledi.

Winnie kaşlarını çatarak, “Bu bir çocuğa benziyor,” dedi.

“Evet,” dedi Mick. “Bir çocuk, evet!” Bir süre düşündü. “Büyüyünce bana benzeyen bir çocuk.” Bunu bir süre zihninde evirip çevirdi. “Ve para,” diye ekledi. “Beni o çocuğun yerine geçirdiklerinde maddi bir çıkar da elde edecek olmaları gerekiyor.” Aklı karışmış bir halde kaşlarını çatarak, “Böyle bir olay biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır.” Başını iki yana sallayarak sanki tüm yaşamı boyunca vals yapmış gibi doğal tavırlarla hareket eden adamla dans etmeyi sürdürdü.

Dans ediyorlar, müzikle bir o yana bir bu yana savruluyorlar böylece de yanlarına gelip kendileriyle konuşmaya kalkabilecek kişilerden de kurtulmuş oluyorlardı.

Sonra Winnie yanlış bir adım attı. “Bekle,” dedi. Ah, hayır. Kaşlarını çattı. Bunu Mick’e pek söylemek istemese de aklına bir şey gelmişti. Sonunda, “Doğduğum sene bir trajedi olmuş,” diye anlatmaya başladı. “Bana da birileri anlattı. Kuzenlerimden biri...” Susup biraz düşündü. “Yeğenimin çocuğu kaçırılmış.

Xavier'in torunu yani." Dudaklarını kenetleyip bir süre Mick'in yüzüne baktı. Son bir şey daha vardı ama onu söylemeyi hiç de arzu etmiyordu. İç çekti. Lamont kardeşlerin sahtekar olabileceklerine ilişkin Mick'in kuramını destekleyen son bilgiyi de vermek zorundaydı. "Çok büyük bir ödül konmuştu," dedi. "Ah..."

Mick dansı bırakıp döndü.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?"

Elinde bir tepsi dolusu şampanya kadehi taşıyan bir uşağın geldiği yöne doğru ilerliyordu. Winnie de peşindeydi. Garsonu durdurup iki kadeh aldı. Sonra da birini ona uzattı.

"Bekle," dedi kız bir kez daha. Sonra da yanıtını alamadığı soruyu tekrarladı. "Nereye gidiyorsun?"

Mick de şampanya tepsisi boş başka bir uşağı işaret ederek, "O nereye gidiyorsa," diye yanıt verdi. "Mutfığa gidiyorum. Otuz sen önce olanlarla ilgili bana bilgi verebilecek bir uşak bulmaya. Şu torunla ilgili daha fazla bilgi edinmem gerek."

"Ah, Mick..."

Gitmişti bile. Balo salonunun diğer tarafında uzanan dönermeçli koridorda gözden kaybolmuştu.

Winnie içinde müthiş bir huzursuzlukla elindeki soğuk şampanya kadehini sımsıkı tutarak öylece kalakalmıştı. İçkiden bir yudum aldı. Sonra büyük bir yudum daha. Güzeldi. Bitirip bir içki daha aldı. Sonra Mick'i yeniden görür gibi olduğunu düşünerek gözlerini kırptırdı. Ama Mick gittiği tarafta değil, tam karşı kapıda belirmişti. Emin olmak için gözlüğünü düzeltti. Evet, Mick yanlış yöne gidiyordu. Bir şey taşıyarak. Yiyecek.

Arkasından, "Hayır, diğer taraftaki odaya gidecektin," diye seslendi.

İrkilip döndü. Winnie'nin orada durup kendini izlediğini fark edince bir hayli şaşırılmıştı. Bu bir anlık şaşkınlıktan sonra omuzlarını silkerek yanıt verdi. "Önce pelerinimi almak istedim de.

Sanırım cebimde bir şey kalmış,” dedi.

Pelerini mi? Şaşkınlıkla başını yana eğdi. Pelerinine yiyecek götürüyor?

Mick, Freddie'ye yiyecek götürüyordu. Nehir kıyısında yürüyüş yapılabilmesi için inşa edilmiş karanlık bir köşeye oturdu. Elindeki tabağın görülmemesi için üzerini peleriniyle kapatmıştı. Bu sırada diğer elini de hayvanın rahat edebilmesi için açtığı astarına daldırdı. Freddie'yi dışarı çıkardı. Hayvan halsizdi. Ama sıcaktı ve nefes alıyordu ayrıca sahibini gördüğüne de sevinmişti. Tabii ki sevinmeliydi. Ona bekleme odasından aldığı, dilimlenmiş ciğer getirmişti. Bu bir gelincik için tam bir ziyafet sayılırdı. Hayvana hayatında gördüğü en büyük kaz ciğerini getirmişti. Ayrıca kremalı haşlanmış balık, kaynamış yumurta ve şampanya da almıştı. Hasta gelincik onu şaşırtarak ciğeri yedi. Sevmişti. Haşlanmış balığıysa daha büyük bir iştahla bitirdi. Kremaya da atlamış, yumurtadan da birkaç ısırık almıştı. Ama köpüklü şampanyaya dokunmadı bile.

“İşte böyle dostum,” dedi yediğine sevinerek. “Aferin sana. Şimdi kendini toplarsın artık.”

Yemeği bitince hayvanı yeniden pelerininin içine sokup, astarın içindeki sıcaklığını hissederek ayağa kalktı. Köşeye doğru yürüdü. Kaanlıkta birdenbire karşısındaki Mick'i görerek şaşırان sonra da kendisine kapıyı açan uşağa gülümseyerek, “İyi geceler,” dedi.

Hayretler içindeki uşak gülümseyerek, “İyi geceler, lordum, karşılığını verdi. Kendisine hitap edildiği için çok sevinmişti.

Vestiyere yönelip pelerininini görevliye uzatırken, “Hayır,” dedi üzüntülü bir ifadeyle. “Cüzdanım içinde değilmiş. Dışarıda düşürdüğüm yerde de yok. Uğraştırdığımı için kusura bakma. Dikkatli as lütfen.”

Yarım saat sonra Winnie, Mick'le birlikte bir milletvekili ve karısıyla sohbet ederken Barones'e yakalandı. Kadın tam milletvekili, "Bartonreed ne zamandan beri Londra'dasınız?" diye sorduğunda uzaktan Winnie'ye elini sallamaya başladı.

"Altı hafta." Mick bir an bile tereddüt etmemişti.

Son bir saattir Winnie onun rolüne hayret edilecek derecede uyum sağladığını fark ederek rahatlamıştı. Ama yine de insanları izliyor, her an birinin gelip yalanlarını yüzüne çarpacağından korkuyordu. Böyle bir şey olmadı. Hiç kimse şüphelenmemiş gibiydi. Hatta insanlar ondan hoşlanmışlardı bile. Gece ilerledikçe Mick de iyice onlardan biri haline gelmişti.

"Altı hafta? Ve biz sizin burada olduğunuzu duymadık, öyle mi?" dedi milletvekilinin karısı. Gülümseyerek yelpazesini pat, pat, pat sesleri çıkararak salladı. "Nerede saklandınız?"

Mick sanki çekiniyormuş gibi başını hafifçe yere eğip ardından, "Leydi Bollash zamanımın çoğunu aldı," karşılığını verdi.

Winnie ona baktı. Ah, hayır diye düşündü. Yeniden o saçma iltifatlara başlamayacaktı değil mi?

Sonra daha kötüsü oldu. Barones Whitting yanlarına gelmesine engel olan son grubu da aşp, "Michael!" diye seslenerek yanlarına geldi. Son anda da olsa, "Ve Winnie!" demeyi de akıl etmişti.

Milletvekiliyle karısı dönüp, yaklaşan kadına yer açtılar.

"Ah, Michael," diye devam etti Barones. "Ve Win. Sizi yeniden görmek ne hoş." Eğilip eski dostlarmış gibi yanağını yanaklarına sürttü. Sonra yüzünde müthiş bir kendini beğenmiş tavırla bilgisini herkesle paylaşma gereği duydu. "Winnie'yle Michael nişanlanmışlar. Ne hoş değil mi?"

"Hayır, hayır..." diye karşı çıktı Winnie.

"Aralarında," diye düzeltti Barones, sonra da kendinden çok hoşnut bir tavırla göz kırptı.

“Lordum,” diye başladı milletvekilinin karısı. “Nerelisiniz?”

Barones hemen atıldı. “Paris.”

Diğer kadın kaşlarını çatarak Barones’e baktı. “Bu çok tuhaf. Konuşması hiç Parisliye benzemiyor.”

“Aslında değilim,” dedi Mick. “Ben Cornwall’luyum. Kusura bakma...” Biraz düşündü ama şaşırtıcı biçimde kadının adını hatırlamayı başarmıştı. “Blance. Sana şaka yapmıştım.”

Barones adamın adını bu derece rahat bir tavırla söyleyişinden etkilenmişti.

Ama diğer kadın için aynı şey söylenemezdi. Mick’i adeta sorguya çekmeye başlamıştı. “Ama konuşmanız bir Cornwall’lı gibi de değil.”

“Ah.” Şimdi buna da bir açıklama bulması gerekiyordu. Sonra aklına bir şey geldi. “Çünkü başka bir yerde okudum.”

Winnie adeta kendinden geçmişti. Kesinlikle iyi gidiyordu. Gerçeğin kırıntılarıyla süslediği inanılması kolay yalanlarını ardına sıralıyor, hiç kimse de onun bu komik yanıtlarından şüphe duymuyordu.

“Nerede?” diye sordu milletvekili nezaketle.

Mick kaşlarının çatarak ona döndü. “Nerede ne?”

“Nerede okudunuz?”

Yalnızca bir an duraksadı. Sonra Winnie’ye bakıp gülümseyerek, “Şey, Winnie’yle aynı yerde,” yanıtını verdi elini tutarak.

“Girton mu?” diye sordu milletvekilinin karısı. “Girton kız okuludur.”

“Hayır, Girton değil,” dedi Winnie endişeyle gülerek. “Cambridge. Ben Girton’dayken Michael de Clare’deydi. Zaten onunla da o sırada, Heffer’s’de tanıştık. Kitapçıda yani. Yanlışlıkla bir rafı devirmiştim. O da bana toplamamda yardımcı oldu.”

Mick ona bakıp gülümsedi.

Birkaç dakika sonra dans ederlerken, “Çok komikti,” dedi.

“En sonunda komik bir şey oldu. Bu kez ben seni kurtardım.”

“Kesinlikle.”

Ama onu kim kurtaracaktı? En uçuk hayallerinde bile düşü-
nemeyeceği kadar yakışıklı, balo salonunda Bull and Tun taver-
nasında olduğu kadar rahat hareket eden bir adamın kollarında
dans ediyordu. Kendine güvenli, zarif... Birden onun kimi hatırla-
lattığını anladı. Bu yüzden sendeleyip, dansa ara vermek zorunda
kalmıştı. Xavier. Tabii ondan çok daha genç ve yakışıklıydı. Ve
de nazik.

Her ne kadar bu onu bir hayli rahatsız etmiş olsa da yine de
bir şekilde rahatlamayı başarmıştı. Neticede gece olabildiğin-
ce iyi geçiyordu. Kendisiyle görüşmek için çırpınıp duran ama
Winnie'nin içinde bulunduğu durumdan utandığı için sürekli
kendini çektiği iki arkadaşıyla karşılaşmıştı. Ne komik. Sohbet
ederken bir yandan da onları çok özlediğini fark etmişti.

Mick yeniden ortadan kayboldu. Onu bazen kalabalığa ka-
rışmış halde görür gibi oluyordu. Bazense kesinlikle ortalarda
görünmüyordu. Winnie kalabalığın içinde ona rastladığı anlarda
çok mutlu oluyordu. Kendince bir oyun oynamaya başlamıştı.
Onun nerede olduğunu bulma oyununa fare avcısını bul oyunu
adını vermişti.

Durum Mick'in kontrolü altında gibiydi. Ona gülümsüyor,
yakınlaştıklarında kulağına tatlım diye fısıldıyor sonra yeniden,
unvanını çay salonundaki kaşığın markasından alan, Lord Bar-
tonreed kılığına bürünüyordu. Ama bu unvanı üzerinde öyle bir
taşıyordu ki hiç kimse zerre kadar şüphelenmemişti.

Mick'i izlerken sorunun onun daha önceden tahmin ettiği
gibi bir fare avcısıyla birlikte buralardan kaçıp gidemeyeceğin-
den duyduğu endişe olmadığını fark etmişti. Çünkü garip de olsa
bu ona artık zor bir şey gibi gelmiyordu. Hayır, asıl sorun onun
Lord Bartonreed'den korkmasıydı. Herkesin baktığı, istediği ka-

dına sahip olabilecek, bu insanların arasında yaşasa bir diksiyon hocasından çok daha iyi koşullarda yaşama şansı bulabilecek adamdan korkuyordu.

Boş kutular. Yine boş. Yetersiz. Oysa herkesinki dolu gibi görünüyor.

Winnie, Mick'i uşakların kullandığı kapının yanındaki bekleme odasında beklerken bir yandan da eski öğrencisi genç düşesle konuşuyordu. Mick yeniden merdiven altlarında gözden kaybolmuştu Çünkü uşaklardan biri ona Dük'ün hizmetinde çok uzun zamandan beri çalışan bir aşçı bulmuştu. Winnie arkadaşıyla konuşurken Jeremy Lamont dikkatini çekti. Biraz paniklemiş gibiydi. O da Winnie'yi görüp hızla yanına yöneldi. Winnie de özür dileyerek onunla konuşmak üzere arkadaşının yanından ayrıldı.

Jeremy yüzünde son derece mutsuz bir ifadeyle başını iki yana salladıktan sonra, "Arles Dükü seni çalışma odasında bekliyor," dedi. Uzun bekleme odasının diğer tarafındaki salonu işaret ederek. Yüzü allak bullak olmuştu. Adeta acı çekiyormuşçasına bir ifadeyle, "Bir görüşme planlamamıştık ama Tremore'u da istiyor. Onunla konuşmak istiyor. Hepimizle. Nerede o?"

"Kim? Mick mi?" Etrafına bakınıyormuş gibi yapıp omzunu silkti. İşte oradaydı. Buna inanamıyordu.

Winnie gözlüğünü düzelterip daha bir dikkatle baktı. Evet, Mick salona bu kez başka bir kapıdan giriyordu. Bir şekilde servis merdivenlerinin diğer tarafına geçmişti. Merdiven altlarını gayet iyi bilen biri için aslında bu o kadar da zor bir şey değildi.

Sonra Jeremy'nin sızlanmalarını dinleyip, Mick'i izlerken birden midesine kramp girmesine neden olabilecek bir şey geldi aklına. Mick'in pelerini. Sürekli çıkıp gidiyor ve kesinlikle uşaklarla konuşmaya çalışmaktan başka bir şey yapıyordu. Bir keresinde gelinceği hastayken onu cebinde taşımamış mıydı?

Ve bu gece de pelerininin içine yumuşak bir şey dikkatini çekmemiş miydi? Zaten o da bunu kabul etmişti. Freddie.

Hayır, diye düşündü. Ah, hayır. Bu gece olmaz, Mick. Hiç kimse bir gelinciği anlayışla karşılamaz burada. Üstelik Freddie zaten Abernathy and Freigh's çay salonunda kendini yeterince meşhur etmişti. Hayır, ah, hayır diye için için inledi.

Jeremy'ye dönüp, "İşte orada. Siz gidin ben de onu alıp geliyorum," dedi.

Winnie, Mick'in yanına gitmek yerine dosdoğru vestiyere yöneldi. Bir gelincik. Yalnızca fare avcılarının gelincikleri olurdu. Seçkin beylerinse... atları, av köpekleri ya da belki papağanları filan olurdu. Ama gelincik... Ah, durum anlaşılacaktı. Herkesin önünde, özellikle de kendisini aşağılamaktan büyük zevk alan kuzeninin önünde küçük düşecekti.

Etrafa bakınan görevliye yaklaşıp, "Allığımı nişanlığımın pelerininin cebinde unutmuşum. Siyah, mor astarlı olan," dedi.

Pelerini almasına izin vermezdi ama ceplerine bakmasına müsaade edecekti emn azından. Şansı yaver gitti ve tam o sırada başka biri gelip adamdan yardım istedi. Winnie de fırsatı kaçırmayıp kendini şapkalarla, paltoların arasına attı. Orada elini Mick'in pelerininin içine sokup... ah, işte yumuşacık ve sımsıcak.

"Offfff," diye inledi.

Gözlerini kısıp, dişlerini sıkarak eklini astarın içinde gezdirmeye başladı. Onu buradan çıkarmalı, ondan kurtulmalıydı. Ama ıyyyyy. Ona nasıl dokunacaktı ki? Elini astarın içinde dolaştırırken başı döner gibi oldu. Sonra eldiveniyle, sıcak, tüylü, yılan gibi nemli şeye dokundu.

Iyy. Derin bir nefes aldı. Elini hemen çekmişti. Aynı şeyi bir kez daha yapmak zorundaydı şimdi. Sakin ol dedi kendi kendine. Onu alıp... nereye? Çantasına. Çantasına sığar mıydı? Evet. Al

onu çantana koy dedi kendi kendine. Sonra da arabada bekleyen Georges'a ver. O alır Londra'ya götürüp kafesine koyması için Milton'a verir sonra da geri gelir. Tabii George onları almak için daha sonra gelmek üzere buradan ayrılmadıysa.

Bunu deneyecekti. Mükemmel. Yeniden uzandı. Küçük şey korkmuştu. Tıpkı kendi gibi. Eldivenli parmağıyla biraz sıkarak dokundu. Nispeten sert bir yere dokunuyordu şimdi. Büyük bir ihtimalle kafatasına. Parmaklarını aşağı kaydırıp küçük kemiklerini fazla sıkmamaya çalışarak, hızla çekip çıkardı.

Gözükmemek için arkasını dönüp, elindeki hayvana baktı ve o anda bir kez daha titredi. Elindeki küçük yaratık da hafifçe tısladı. Sonra ağzını aralayıp, keskin dişlerini gösterdi. Winnie bir kez daha titredi. Sonra gelincik ona daha dikkatle bakıp, bacaklarını oynatmaya, elinde kıpırdanmaya başladı. Onu bu şekilde tutmak hiç hoşuna gitmemişti.

Elini biraz gevşetti ve Freddie önce eteğine oradan da kayarak yere düştü. Winnie ciyaklayıp korkuyla bir adım geriledi. Küçük şey bir an için yerde kıpırdamadan durdu. Onu öldürdüğünü sanmıştı. Ama n Tanrım. Yeni bir korku. Mick çileden çıkacaktı. Ama Winnie yeniden eğilip gelinciği tutmak istediği an hayvan fırladığı gibi vestiyerdeki giysilerin arasında gözden kayboldu.

Winnie bir süre onu aradı.

Biri, vestiyer görevlisi, omzuna dokundu. "Aradığınız pelerini bulmakta yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp başını kaldırdı. "Yok, aldım." Gerçekten de Mick'in pelerini elindeydi. Bu da ona diğer giysilere bakmak için bahane bırakmamıştı.

"O zaman ne arıyorsunuz?"

Söyleyecek bir şeyi yoktu. "Hiç." Gözünün ucuyla kahverengi kuyruklu küçük şeyin kapıdan çıkıp, ana giriş salonuna yöneldiğini gördü. "Ah, aman Tanrım."

Pelerini adama atıp, gelinciğin peşine düştü. Ama giriş salonu çok kalabalıktı. Mick'in gelinciğinin kuyruğunu görür gibi oldu sonra da hayvan College of Arms'ın (Asalet Sicil Kayıt Okulu) Başkanının pantolon paçaları arasında gözden kayboldu. Bir an sonra da Mick giriş salonunun diğer kapısında belirdi. Mick de onu görmüş ama yanına gelmesi bir dakikadan fazla sürmüştü. Yaptığını düşünerek geçen acı dolu bir dakika.

Ah, ne diyecekti? Ona ne anlatacaktı? Yaklaştıkça da kaygıları artıyor, giderek paniğe kapılıyordu.

Mick insanlardan izin isteyerek, gülümseyip ağır ağır yaklaşıırken Winnie ondan yakasını kurtarmak istediğini düşündü. Kes artık diye bağırarak istiyordu. Hatırladığım Xavier'e benzemeyi kes. Hatta ondan daha... Yetenekli, şık ve bir o kadar da korkusuz olmayı kes.

Tanrım, hareketleri yıllar önce kendinden emin tavırlarla karşılarındaki herkesi ezip geçen Xavier'e ne kadar da benziyordu. Mick ondan daha uzun boyluydu ve daha çevikti. Ama onda da Xavier'in herkesi canından bezdiren küstahlığı seziliyordu. Ve bir şekilde tıpkı onun gibi neşeliydi de. Tabii bunun kuzeni açısından nedeni belliydi. Adam Dükaliğin en büyük mirasçısı olduğunu en başından beri biliyor olmanın rahatlığıyla böyle tavırlar sergilemekte kendince haklıydı elbette. Hayır, bir yanı fare avcısının ortaya çıkmasını istiyordu. Çünkü bu adam, Lord Bartonreed ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Yaklaştığında izlediği infazda baltanın inmesini bekleyen acımasız biri gibi gelincikle ilgili hiçbir şey söylememeye karar vermişti. Eninde sonunda öğrenecekti elbet. Ama o ana dek sessizliğe gömülmek daha doğrudu.

Zaten Mick o hayvanı buraya getirmeye kalkarak çok yanlış bir şey yapmıştı. Ama bir saniye sonra bambaşka duyguların etkisine girdi. Utanıyor, korkuyordu. Biraz da öfkeliydi. Eski kor-

kuları peşini bırakmıyordu. Boş kutulardan bile kötü diye azıladı kendini. Deve gibi boyun var, aklınca tam bir eşekinki gibi.

Ama hayır. Böyle bir şey olmasını istememişti ki. Onun niyeti hepsi için daha güvenli bir yol bulmaya çalışmaktı. Ayrıca gelinciği de düşünmüştü. Ama içinden bir ses gerçekten eşeksin sen diyordu. Dışından çekingen, masum, silik, terbiyeli bir genç hanımefendi gibi görünse de içinde bir eşek saklıydı işte.

Mick gülümseyerek yaklaşır omzuna dokununca Winnie kollarını çatarak eldivenleri parmaklarını ağzına götürdü. Sonra da tüm cesaretini toplayıp, elini indirip, "Gelinciğini kaybettim," dedi.

"Ne yaptın?"

"Freddie. Onu eve yollamaya çalışıyordum ama benden kaçtı."

"Ne diyorsun sen?" Bu hiç hoşuna gitmemiştir.

"Kızma."

"O hasta."

"Kesinlikle yeterince hızlı koşuyor."

Sert sert bakarak, "Nerede kaybettin onu?" diye sordu.

"Buralarda bir yerde."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordu iyice yaklaşarak. Şimdi neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

Öfkeyle, "Çünkü altı hafta önce o çay salonunda olanlardan en az ki çift şu an burada," diye fısıldadı.

"Bunun ne sakıncası..."

"O kadar büyük bir sakıncası var ki. Her şeyden önce bir beyefendi baloya gelincik getirmez."

"Bunu bilemezsin," dedi öfke dolu bir yüz ifadesiyle. "Buradaki her pelerinin içinde bir tane gelincik saklı olabilir. İçlerine bakmadın ki. Herkesin seninkilerle aynı kurallarla uyduğunu sanıyorsun."

Hâlâ karşısında paramparça olmanıştı. Ve bu onu çok şaşırtıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Yapmamalıydım. Endişelerini sana söylemem gerekirdi. Ama yapmadım. Şimdi onu bulmama yardım et."

Denediler. Her tarafa baktılar. Kalabalığa karışıp arada birbirlerine gözleriyle, onu gördün mü, diye sorarak dolaşıp durdular.

Ama yanıt hep hayır oluyordu. Sonra Winnie, Mick'i de kaybetti. İkisini de bulamıyordu. Ne Mick'i. Ne de Freddie'yi.

Biri dirseğinden tuttu. Emile. Öfke doluydu. "Bizi çağırıyor. Derhal. Geç kaldık. Hadi gidelim."

Ah, harika. Xavier. Bir bu eksikti. Şimdi bir de onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ama bundan kurtuluş yoktu. İçeri girecek, Emile ya da Jeremy, Mick'i getirinceye kadar onu yatıştır-maya çalışacaktı.

Winnie çalışma odasına girince Jeremy'nin içeride olduğunu gördü. Emile de birkaç dakika sonra gelecekti. Mick'le konuşmuştu. O da birazdan burada olacaktı. Kısa sürede geleceğini umuyordu. Çünkü birlikte buraya gelirlerken garip bir hayvan Rus havyarlarıyla, kremaya saldırmış sonra da kaz ciğerleri arasında kaybolmuş. Mick o şeyi yakalamaya çalışıyor.

Gelincik. İçeride yalnızca üçü olduğundan içinde bulunduğu korkunç durumun acısını başkalarıyla da paylaşabilmek için olup bitenleri kısaca anlattı. Şimdi hep birlikte içlerini çekmişlerdi.

"Ve Xavier bizi en az yarım saat beletecek," dedi onlara. "İnsanları bekletmekten çok zevk alır."

Böylece bekleme başladılar. Winnie yine mide krampları çekiyordu.

Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Ah, bir de daha önce mahcup olduğunu sanıyordun ha. Herkes bunu duyuncaya kadar bekle bakalım. Winnie Bollash, Arles Dükü'nün balosuna bir fare avcı-

sıyla bir gelincik getirmiş. Bundan sonra dilbilgisinde ne derece yetenekli olursa olsun kimse kızarlını ona getirmeyecekti.

Ama yalnızca birkaç dakika beklediler. Sonra Dük'ün çalışma odasının kapısı gürültüyle açıldı ve içeri hemen arkasındaki kadının nezaretinde, bastonuna dayanarak ağır ağır yürüyen yaşlı bir adam girdi.

Xavier, Winnie'nin hatırladığından daha zayıf ve daha güçsüzdü. Daha iyi bakabilmek için gözlüğünü düzeltti.

Karşısındaki yaşlı adam Xavier'e hem benziyor hem de benzemiyordu. Ondaki bu büyük değişikliğe çok şaşırmıştı. Teni solmuş, beli bükülmüş, arkasındaki karısının yardımıyla ilerleyebilen yaşlı bir adam. Zorlukla, adeta bir kemik yığını gibi, sandalyeye yığıldı.

"Çok hızlı bırakıyorsun," diye bağırdı karısına hışırıtılı sesiyle. Yanında duran kadına karşı da tavrı Winnie'nin tahmin ettiği kadar farklıydı. Ona bakıcısıyla konuşuyormuş gibi hitap etmişti. Kadın son derece özenli ve kaygı dolu bir tavırla bastonu almak için uzandı ama adam elini sertçe çekerek almasına izin vermedi. Sonra sandalyesine sanki tahtına kuruluyormuş gibi oturup, bastonunu masaya dayayarak bıraktıktan sonra karşısındakilerin yüzüne baktı.

Güçlü birinden çok yaşlı, huysuz bir ihtiyar gibi duruyordu. Kuşkusuz güçlüydü yalnızca Winnie'nin hatırladığı gibi yansıtmıyordu bunu. En azından onun üzerinde eskisi kadar gücü yoktu.

Yaşlılıktan buruşmuş bedenine rağmen dili hâlâ eskisi gibi sivriydi. Winnie'yle bakar bakmaz öfkeyle gözlerini kıstı.

"Seni dik kafalı, çirkin kız," dedi. "Daha önce yaptıkların yetmezmiş gibi şimdi gelip yaşlı adamın acılarını deşmeye çalışıyorsun ha? Pekala." Susup çevresine bakındı sonra da, "Nerede bu Michael dediğiniz adam?" diye sordu. İsmi telaffuz ederken yüzünü buruşturmuştu.

"Geliyor," dedi Emile.

"Onu gördüm," dedi yaşlı adam hemen. "Balo salonunun merdivenlerinden inerken gördüm onu. Sonra da ayrıldım oradan. O kadarı yetti bana. O bir sahtekar." Sonra, "Birkaç kritik soruyla alt edeceğim onu zaten," diye ekledi. "Sonra da hepiniz hapsi boylayacaksınız".

Hapsi? Winnie'nin yüreği ağzına geldi. Hapse gireceklerdi.

Tam o sırada dışarıdan gelen ayak sesleriyle herkes kafasını kapıya çevirdi. Gelen Mick'ti. Winnie onun adımlarının ritmini gayet iyi biliyordu. Onun giriş salonundaki herkesin yürüyüşünden ayırabilirdi. Mick yaklaştı, sonra duraksayıp kapı kolunu tuttu. Ardından da kapıyı açıp, içeri girdi.

Yakışıklı, girişken tavırlı Mick. Ve sanki bir şey taşıyormuş gibi görünüyordu. Ah, işte Winnie'nin istediği de buydu. Bir anda içinde derin bir huzur hissetti. Onu nasıl yakalamıştı? Peki, buradan bir şekilde kurtulmayı başarıp, onunla başka bir yere kaçabilecek miydi?

Mick içerideki kalabalığa şaşırarak baktı. Sonra gözleri masanın arkasındaki yaşlı adama kaydı ve o anda yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

Bu andan sonra Mick'in ağzından yalnızca bir tek kelime çıkmıştı. Belki bu derece şaşkın olmasa asla söyleyemeyeceği ama o an için kendini tutamayıp ağzından kaçırmıştı işte.

"Poppy," dedi. *Bunu Poppy, burada ne için var, diye soruyormuşçasına söylemişti.*

Bölüm 28

Xavier Bollash çenesinde çukurlar belirecek kadar dişlerini sıkı. Sulu gözleri müthiş bir öfke saçarken dudaklarını sımsıkı kapatmıştı.

Mick'e bakarak buz gibi bir ses tonuyla, "Defol," dedi. Sonra son derce tehlikeli bir biçimde hızla ayağa kalkıp, müthiş bir öfkeyle, avazı çıktığı kadar, "Defol, defol, defol!" diye bağırdı. Elini masaya vurdu. "Hepiniz defolun! O benim torunum değil! Çevirdiğiniz dolabın farkındayım!"

Dudağı titriyordu. Bu titreyişler sonunda öyle hızlandı ki eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Winnie kaşlarını endişeyle çatan Mick'in yardım etmek amacıyla yaşlı adama doğru yöneldiğini gördü.

Tam bir şey söyleyecekti ki yaşlı adam bastonunu olanca gücüyle savurdu. Masanın üzerindeki her şey bir yana savruldu. Kalemler, bir kitap, iki bardak, şiddetli darbenin etkisiyle havada uçup, kitaplığa çarptıktan sonra yere düştü.

Bastonunu yere hızla vurup, sendeleyerek birkaç adım yaklaştı. "Sen! Ve o!" bastonunun ucuyla Winnie'yi gösteriyordu. "Onun ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı sanma. Ama iğrenç yaratıklarını üzerime salarak bu kez fazla ileri gitti." Mick'e döndü. "Senin onunla dans edişini gördüm. Aşağılık suç ortağı kaltak

kayıp mülklerini geri almak için eğittiği adamla karşıma çıkıyor. Tamam, ama ben yutmadım bunu." Herkese aynı anda daha yüksek bir sesle, "Hepiniz sahtekarsınız. Hepiniz hırsızısınız," diye bağırdı. "Yetti artık! Defolun çabuk!"

Karısı bastondan kendini sakınarak yardım etmek için yaklaştı. Yaşlı adam o derece beklenmedik hareketler yapıyordu ki hiç kimse hareket etmeye cesaret edememişti. Öfkesini yansıtmayan ağır aksak adımlarla ilerleyip, kimsenin söylediğini dikkate almadığını görüp, kendisi yöneldi.

Kendi yavaş yürüyüşüne de sinirlenmişti. Kapıya doğru yürürken bir yandan da söylenip duruyordu. "Ne olmuş yani? Oğluma benziyor olabilir. Benim torunum böyle giyinmez. Böylesi cafcacılı astarı olan yelekler giymez o." Durup sanki bu sözleri kime söylediğine karar veremiyormuş gibi herkesin yüzüne tek tek baktı. Sonra bir an için Mick'e dönüp, kaşlarını çatarak onu süzdü. Ardından hemen gözlerini kaçırıp, "Gerçi mor giyebilirdi," diye mırıldandı. "Mora bayılırdı." Kapının eşiğinde durup herkesi tek tek bir kez daha süzdü. Sonra sanki son derece geçerli bir kanıt bulmuş gibi, "Ama bütün gece Winnie Bollash'la dans etmeyeceği kesin," dedi. "Üstelikte içerisi ağzına kadar güzel kadınla doluyken. Benim torunum zevk sahibi olur." Karısının açtığı kapıdan bastonuna yaslanarak çıktı.

Aslında kapıyı çarpıp çıkmak isterdi elbette ama fiziksel yetersizliği buna engel olmuştu. Tam kapıda Vivian Bollash kolunu tutup, diğer adımı atmasını sağladı. Sonra düşmesin diye dikkatle tuttu. Yaşlılıkla titreyen, bacaklarında derman kalmamış adam aslında bu derece güçsüz halde olduğuna inanmaktan delicesine korkarak karısının kolunda uzaklaştı.

Adamın gidişinin ardından en az on saniye boyunca içerideki hiç kimse ağzını açıp tek kelime bile edememişti. Hiç kimse böyle bir şey beklemiyordu.

Sonra Emile Lamont, Mick'e bakarak, "Bu çok güzeldi," dedi. "Nereden öğrendin onu?"

"Ne?" Mick son derece öfkeliydi. Sanki garip bir şeyin anlatımını çözmeye kendini kaptırmış, rahatsız edilmek istemiyormuş gibi.

Gerçekten Xavier'in torunu olabilir mi diye düşündü Winnie.

Ona doğru yürüyüp, koluna girerken bir yandan da Mick'in adamın lakabını kullanışına mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu. "Bunu aşçı yamağıyla konuşmaya gittiğinde öğrenmiş olmalı." Konuyu değiştirdi. Lamont kardeşlere dönerek, "Kuzenimi kandırmaya çalıştınız ama işe yaramadı," dedi.

"Ah, sen öyle san," dedi Emile. Sonra yüzünü ona doğru çevirip, kollarını kavuşturup, kalçasını masaya dayayarak, "Sarsıldı," dedi. "Yakında geri gelecektir." Mick'e döndü. "Senin onun torunu olduğuna ..."

"Hayır," dedi Mick üzerine yürüyerek. "Hayır. İşiniz bitti. Benim de öyle. Buraya Arles Dükü'ne tüm hikayeyi anlatmaya geliyordum. Bahsi, beni uzun zamandan beri kayıp torununa benzetmek için yaptıklarınızı ve sonra..." Duraksadı. "Her şeyin yalandan ibaret olduğunu."

Emile burun büküp, gülerek, "Doğru," dedi. "Bu yüzden içeri girer girmez ona lakabıyla seslendin, değil mi? Çünkü ona gerçeği söyleyecektin." Bir kez daha güldü. "Poppy. Güzel hamle, Tremore..."

Mick üzerine atılıp adamı ceketinden yakalayıp, geriye itti. Adam Mick'in öfkesinin şiddetiyle dengesini kaybedip sırtını olanca hızıyla arkasındaki kitaplığa çarptı.

"Mick..." diye atıldı Winnie.

Ama Mick hiç de dinleyecek durumda değildi. Yere kapaklanana Lamont'u kaldırıp, gözlerinin içine bakarak, "Öğrendiğim şeyi merak etmiştin söyleyeyim," dedi. "Bu yaşlı adamdan yüz bin dolar koparmak için beni kullandığını öğrendim, seni aşağılık

berif. Ama buraya kadar. Planınız ortaya çıktı. İşiniz bitti." Sonra onuzunun üzerinden kağıt gibi yüzüyle kapıya doğru yönelen Jeremy'ye baktı. "İddiayı sen kazandın," dedi. "Buradaki herkes benim bir vikont olduğumu sanıyor. Kardeşin sana borçlu..."

Emile öfkeyle tısladı. "Seni aptal ortada bir iddia yok ki..."

"Kapa çeneni." Mick onu bir kez daha ama bu sefer daha hızlı itti. Sonra da yakasına yapışıp, kendine çekti.

"Mick, yapma..."

"Ona zarar vermiyorum, Win. En azından şimdilik." Emile'e döndü. "Ben iddianın benimle ilgili kısmının peşindeyim. Çünkü başardım. Bana yüz pound borçlusun. Çünkü söylenileni yaptım. Sonra gideceksin. Beni yaşlı bir adamı her ne kadar bunları hak etmiş olsa da, üzme için kullanmanıza izin vermeyeceğim. Sorun çıkmaması için de buradan derhal gidiyorsunuz."

Onu aniden bırakmış, dengesini kaybeden Emile arkasındaki rafa bir kez daha çarpmıştı. Öfkeden kanı beynine sıçramış halde Mick'e yaklaşp, hiddetle, "Bizi burada istememenin sebebi yüz bin doların kendi cebinden çıkacağını düşünmenden kaynaklanıyor olabilir mi? Onu dolandırıp tüm Dükalığın üzerine konmak istiyorsun değil mi seni açgözlü orospu ço..."

Mick onu paltosundan yakaladığı gibi çalışma odasının kapısına fırlattı. Sonra iki kardeşi önüne kattığı gibi dışarı yöneldi.

Winnie de endişeyle peşlerine takılmıştı. Gerçekten Mick lakabı aşağıda öğrenmiş olabilir miydi? O da Dükü kandırmaya mı çalışmıştı? Altı haftalık eğitim sonunda sonsuza dek bir İngiliz Lordu olarak kalmaya özenmiş olabilir miydi? Onun verdiği eğitimle. O an keşke onun bu kadar çok... akıllı, doğaçlama yeteneğine sahip, şartları kendi lehine çevirebilecek kurnazlıkta biri olduğunu bilmeseydim diye düşündü.

Jeremy'le Emile vestiyerden giysilerini alırlarken Jeremy,

“Biz... polisi arayacağız Tremore,” diye söyleniyordu. “Bu işten yakarı sıyıramayacaksın.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım.” Onları ana kapıya kadar çıkardı. Winnie de hemen arkasındaydı. “Londra’ya kadar yürümenin tadını çıkarın,” dedi.

“Bizden bu kadar kolay kurtulamayacaksın. Seninle görüşeceğiz...”

“Benim hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsunuz. Yarın sabah bana verdiğiniz sahte paraları yetkililere teslim edeceğim. Eğer aklınız varsa İngiltere’yi mümkün olduğunca çabuk terk eder, bir daha da geri gelmezsiniz.”

Jeremy öfkeyle aptalca bir kahkaha attı. Sütunlu ana giriş kapısının yanındaydı. Arkasındaki nehir kenarındaki meşaleler yüzünden suratı net biçimde görünmüyordu. Şapkasıyla pelerini henüz giymemişti. “Sen... Sen...” Bir süre doğru kelimeyi bulmaya çabaladı. “Sen bir fare avcısısın.” Sonra daha umutsuz bir tavırla, “Kim olduğunu sanıyorsun?” diye sordu.

O an, nehirden yansıyan garip ışıktaki Mick şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak başını iki yana sallayıp, “Bilmiyorum,” dedi. “Bilmiyorum.”

Girişteki bölümde Winnie, Mick’e yaklaşıp, “İsmi sana aşçı mı söyledi?” diye sordu.

Mick ona doğru bakıp, sırtına dokunarak, “Hayır,” dedi. “Ama bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum.” Sesi birlikte fısıldatıklarından bir hayli zor duyuluyordu. “Bana yılar önce kaçırılan torundan ve konulan ödülde bahsetti. Ben de Arles Dükü’nün çalışma odasına ona her şeyi bir bir anlatmaya geliyordum. Ama onu görünce...” Sustu. “Bilemiyorum. Bir açıklaması yok. Yalnızca bana kendi büyükbabamı hatırlattı. Ona öyle seslenirdim. Poppy. Tabii bu o kadar da az kullanılan bir isim değil sanırım.”

Winnie koluna girdi. Frakın altında sımsıcak, kashı kolu sim-

sıkı tuttu. Sonra Mick elini Winnie'nin omzuna atınca bir süre birbirlerine yaslanarak öylece durdular. Sanki birbirlerini teselli ediyorlardı.

"Ne kadar sık kullanıldığını bilmiyorum," dedi Winnie. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Mick saçlarını okşayıp, başına bir öpücük kondurdu.

Evet, tek bir şey dışında hiçbir şey bilmiyordu. O da Mick'i sevdiği idi. Kim olursa olsun.

Balo salonuna döndüklerinde en inanılmayacak şey oldu. İçeri girdikleri sırada kalabalık toplanıyordu. Winnie hemen gözlüğünü düzelitti. Ve eyvah! Balo salonunun ortasında dans edenlerin arasında küçük, kuyruklu bir şey bir o yana bir bu yana zıplayıp duruyordu.

Hengame. Dans durdu. Orkestra sustu. Erkekler bağırıyor, kadınlar çığlık atıyor, ayaklarının arasından geçen hayvanı görünce eteklerini toplayarak bir o yana bir bu yana kaçıyorlardı.

Winnie, Mick'i arkada bırakıp, kendini pistin ortasına attı. Büyük dans pistinin ortasında kollarını iki yana açarak, "Kime kıpırdamasın," dedi. "Onu korkutuyorsunuz. Mick'in gelinciği o. Kafesinden kaçtı."

Dönüp başını eğerek en tatlı gülüşüyle kendisini izleyen Mick'e baktı.

Herkes Winnie'nin istediği gibi olduğu yerde durmuştu. Küçük şey zıplayıp bir anda gözden kayboldu. Mick'in yanındaki adam, altı hafta önce gelincik Abernathy and Freigh's'da kaçtığı anda orada olanlardan biriydi, "Ah, umarım onu yakalarsınız," dedi. "Benim maymunum da geçen ay kaçtı. Bir daha da bulamadık. İnsan çok üzülüyor."

Bazıları eğilip gelinciği ararken kadınların çoğu sandalyelerin üzerine fırlamışlardı.

Biri, "İşte burada," diye bağırdı. Sonra da, "Oraya gidiyor," dedi.

Ama neredeyse herkes bu yeni tanıdıkları lordun garip hayvanının yerini tespit edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bu yalnızca gelinciğin aranmasıyla ilgili bir şey değildi. Daha ziyade Mick'in gerçek kişiliğinin bir parçasının ortaya çıkışıydı. Winnie de oradan oraya koşturup Mick açısından son derece önemli o minik hayvanı ararken bir şekilde daha samimi duygularını ortaya koyduğunu hissediyordu.

Fakat Freddie herkesin elinden bir kez daha kurtulmayı başardı. Mick onu çağırıyor, sesleniyor ama Freddie ya çok korktuğu ya da gelemeyecek derecede bitkin olduğu için bir türlü ortaya çıkmıyordu.

Durumu olduğu gibi kabullendi. Herkes yeniden dans etmeye başlayınca omzunu silkti. "Olan oldu," dedi. "Gece güzeldi. Başardık. Hadi başarımızı kutlayalım."

Şaşırtıcı biçimde bu hiç de zor olmadı. Winnie bir şekilde gülümsemeyi başararak Mick'e baktı. Yine de Mick için endişeleniyordu. Çünkü Mick her seferinde gülümseyerek karşılık vermiyordu. Her zamanki haline göre biraz daha sessizdi. Ama müzik ve dans ritimlerine kapılan herkes bir nebze de olsa onun gibiydi. Mick harika bir İngiliz Lordu olmuştu. Ve Winnie de kendi başarısını kutluyordu. Bull and Tun'da kazandığı özgürlüğünün etkisiyle Uelle'e geri dönme cesaretini kendinde bulmuştu. Ve şu an burada ancak yıllar önce küçücük bir kızken yaptığı gibi son derece rahat tavırlarla dolaşabiliyordu.

Gece yarısına doğru Mick, "Sana bir şey sormak istiyorum?" dedi.

Kalabalığın içinde, adeta omuzlardan oluşan bir denizin içinde süzülerek dans ediyorlardı. Winnie'nin yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Ama mutluydu. "Ne istersen sor," dedi masum bir tavırla.

“Winnie,” diye başladı Mick. “Sana soracağım şeyi yalnızca Mick olarak sorduğumu anlamanı istiyorum. Bu gece çok güzeldi ama ben bir vikont da, marki de değilim. Ayrıca Dük’le aramda da herhangi bir akrabalık yok. Zaten böyle bir şey istiyor da değilim.”

Winnie gülümsedi. Onun kim olduğunu zaten biliyordu. O Mick’ti.

Bir süre kuruntularıyla boğuşarak bekledi. Göz göze geldiklerinde Winnie’nin gülüşüyle sanki yeniden hayata dönmüş gibiydi. Bir süre sonra sanki komik bir şey olmuş gibi omzunu silkip, kahkahayı bastı. “Seninle böyle dans etmeye bayılıyorum.” Ona doğru yaklaşıp, dansı oldukça yakından sürdürerek, “Seni seviyorum, Win,” diye mırıldandı.

Tanrım. İçi müthiş bir mutlulukla dolmuş, bu sözcükleri işitmenin hazzını tüm benliğinde hissetmişti. Mick onu seviyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi sevgililerin her seferinde yaptığı gibi.

“Biliyorum.”

Winnie gülüp, “Elbette biliyorsun,” dedi.

Gözlerini üzerine sabitleyip, gülümsemeyi sürdürerek kendilerini vals ritimlerine kaptırdılar. “Aslında sana uygun biri olduğumu düşünmeye de başladım. Yani en azından sorabilecek dereceye geldim. Winnie Bollash soracağım şey şu; Benimle evlenir misin?”

Adeta donakalmıştı. Onunla evlenmek mi? Onun böyle bir şey sormasını o kadar çok hayal etmişti ki. Hatta bu fikri kafasında az mı evirip çevirmişti. Ama şaka yapıyor olmalı. Yine de yanaklarını ağrıyacak kadar geniş bir gülümseyişle bakmaktan kendini alamıyordu. Ah, bu adam. Bu altı hafta önce tanıdığı, sınır tanımayan cesur fare avcısı. “Biliyor musun?” diye sordu. “Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Kimi?” Yüzünü komik bir şekle sokarak, “Ama bu bir cevap değil ki seni cadı,” dedi.

Kahkahayla güldü. Cadı. Ah, evet. “Bana Xavier’i hatırlatıyorsun.”

“Haaaayınır”. Gözlerini devirerek, “Ne kadar korkunç bir şey söyledin bana,” dedi. Güldü. “Ben sana gelip son derece önemli bir teklifte bulunuyorum sense bana cevap olarak benim acımasız kuzenine benzediğimi söylüyorsun.” Sonra ciddileşerek, ekledi. “Winnie, kendini kandırma. Bak ne diyorum. At kendini Mick’in kollarına,” dedi. Sonra eski aksanını kullanarak, “Yakında bir uşak olacak, emekliliğinde iyi yaşayacak kadar para kazanacak adama koş. O adam tablolarla layık bir yerdeki küçük kulübesini Newcastle da yazdığı yazıları Londra’ya götürmek için tren beklemek zorunda kalacak olsa da yine de mutlu olan bilgili bir kadınla paylaşmak istiyor.” Tüm bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı. Ve ekledi. “Winnie, yolunu çiz. Bunların gerçek olmasını sağla. Evlen benimle.”

Winnie kaşlarını çatı. Gerçek olmasını istiyor. Onunla evlenmemi istiyor. Dersleri ne olacak peki? Milton ne yapacak? Kocasını bir asilzadenin emrinde çalışan biri olarak toplumdaki yeri ne olacaktı?

Tüm bunlar aklını kurcalıyordu. Yine de deneyebilirdi. Çünkü bu fikir çok hoşuna gitmişti. Utanarak başını öne ayaklarına baktı. Tanrım ikimizin ayaklarına. Ne kadar muhteşem ne kadar uyumlu hareketler bunlar. Birbirlerinin bacakları arasında içeri dışarı. Aptalca gülümseyerek başını iki yana salladı. Ah, Tanrım. Ne yapıyordu? Yeniden başını kaldırıp Mick’in gözlerinin içine baktığında balo salondaki başka her şey silikleşmişti.

Başını sallayarak, “Pekala,” dedi.

Mick bir adımı kaçırıp, “Pekala?” diye tekrarlardı. Sonra yüzünde endişeyle durdu. Aniden durmalarını beklemeyen bir çift Mick’e neredeyse çarpacaktı. “Pekala?” diye bir kez daha yineledi.

“Evet.”

Mick ne diyeceğini bilemiyordu. Bir süre etrafına bakındı sonra dans etmek için en yakınındakilerden birini yakaladı. Sonra da kollarındaki şaşkınlık içindeki yaşlı kadına büyük bir neşeyle, “Nişanlandık,” dedi. Kadın sanki buna itiraz etmiş gibi hemen ekledi. “Hayır, gerçekten. Biz gerçekten nişanlandık. Evleniyoruz.”

Sonra yeniden Winnie’nin elinden tutup, elini sırtına koyarak iyice kendine çekti. Bu kez daha bir yakındılar. Pistte adeta kayarcasına dans ediyorlardı. Sonra dans devam ederken onu dudaklarından öptü. *Hoşlandığın biriyle öpüşmeden dans etmişsen hiç dans etmemişsin demektir.* Haklıymış diye düşündü. Sarsıcı ama bir o kadar da hoş.

Winnie’nin rahatladığını görerek güldü. Sonra biraz daha dans ettiler. İnsanların kendilerini ayıpladığını düşünmüştü bir ara ama bu düşüncesinde de yanıldığı ortaya çıktı. İnsanlar kenara çekilerek onlara yer açtılar. Ardından da alkışlamaya başladılar.

“Bana bir daha söyle,” dedi Mick. Sürekli tekrar etmesini istiyordu. “Bir defa daha söyle, bir defa daha...”

“Evet.” Sonra bir kez daha. “Evet, evet, evet.” Mick’in sevincini büyük bir içtenlikle sergileyişinden inanılmaz derece mutlu oluyordu. Sonra bir nebze nesnel bir tavır sergilemekten kendini alamayarak, “Londra’da kalamaz mıyız?” diye sordu. “Gerçekten Newcastle’a gitmek istiyor musun? Gerçekten uşak olmak istiyor musun? Ben tam olarak ne istediğimi ve nasıl bunların altından kalkabileceğimi bilmiyorum. Vazgeçsen de birlikte Londra’da biraz daha kalıp...”

“Şşşş.” Dansa devam ederlerken işaret parmağıyla dudaklarını kapattı. Ardından o inanılmaz derecede etkileyici yarım gülümseyişle, “Pazarlık yapacağız. En çok istediğin şeyi seç senin olsun. Sen önerilerin kraliçesisin sen Win.”

Bölüm 29

Ertesi gün Winnie'yle Mick, Vivian Bollash'tan gelen acil bir mesajla uyandılar.

*SİZİ GÖRMEK İSTİYOR. DURUMU İYİ DEĞİL.
LÜFTEN HEMEN GELİN.*

Leydi Arles Londra'daki evlerinin kapısında karşıladı onları. "Önce size göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Winnie'yle Mick kalın halılar, fiskiyele küçük havuzlarla dekore edilmiş devasa büyüklükteki holden geçerek kadının peşine takıldılar. Mick bir hayli şaşkındı. İlk gördüğü andan itibaren de bu şaşkınlığı üzerinden atamıyordu.

Winnie'ye sokulup, "Sanırım buraya fare avlamaya gelmiştim," diye fısıldadı.

Kütüphane girdiklerindeyse tam anlamıyla afallamıştı. Winnie de kendisinden çok farklı halde değildi. Kütüphanenin tam ortasında, duvarda bir portre asılıydı. "Ah, aman Tanrım," diye mırıldandı Winnie, Mick'in kolunu sanki onu bakmaktan vazgeçirebilirmiş gibi çekiştirerek.

Kütüphanenin tam ortasına yerleştirilmiş, üç metre boyunda-ki tablo otuz yaşlarında, üzerinde yıllar öncesine ait giysilerle bir adamın portresiydi. Ve tüyler ürpertici derecede Mick'e benziyordu. Yağlı boya tablodaki adamın aynı Mick'te olduğu gibi kalın elmacık kemikleri, kalın kaşları ve simsiyah saçları vardı.

Yüzünde de Mick'in o meşhur eğri gülüşünün daha kibirli bir versiyonu vardı.

"Gözleri mavi," dedi Mick sanki bu herhangi bir şeye çelişki olarak gösterilebilirmiş gibi.

"Xavier'inkiler yeşil," diye mırıldandı Winnie. "Bu adama benziyorsun. Hem de çok. Mick..." Cümlesini tamamlayabilecek halde değildi.

Mick, elini ağzına götürüp düşünmeye koyuldu. Sonra dönüp, raflardaki kitapları incelemeye koyuldu. Büyük piyanoları hatırlatacak kadar görkemli masadan, kristal süslemeli lambaya kadar odadaki her şeye dikkatle bakıp, düşüncelere dalmış bir halde, Vivian'a döndü.

"Bu tepsinin üzerinde bir de sürahi yok muydu?"

Kadın masaya bakıp, kaşlarını çatarak bir süre düşündükten sonra, başını iki yana salladı. "Bilmem. Ah, dur. Ne kadar garip." Dönüp tabloya doğru yürüyüp, elini çerçevesini tuttu. "Ben," diye başladı. "Buraya geldiğimden beri o masanın üzerinde bir sürahi görmedim. Ama Xavier bu tablonun çerçevesini bir türlü tamir edemedi. Bunu oğlunun yaptığını söylerdi."

Elini tablonun çatlamış kenarı üzerinde gezdirip devam etti. "Bana oğlunun sürahiyi buraya fırlattığını söyledi. Duvara fırlatmaya çalışırken olmuş. Baya sinirlendiği bir anına denk gelmiş olmalı." Mick'e baktı. "Acaba sizin hatırladığınız sürahi o olabilir mi?"

Mick başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Zaten." Omuz silkti. "Zaten değerli bir şey olduğunu da sanmıyorum." Omuz

silkli. "Winnie'de de aynından var. Az bulunan bir parça değil yani."

Üst kata Xavier Bollash'ın karartılmış odasına çıktılar. Daha içeri girmeden onun sesini duymuşlardı zaten. Birine küfrediyor, herkesin onu sürekli kandırmaya çalıştığından, parasını almak istediklerinden, kendisine hiçbir zaman doğruların söylenmediğinden, hiç kimsenin onu yeterince sevmediğinden yakınıp duruyordu.

Saldırılarını yönelttiği kişi artık bezmiş bir halde toplanmaya koyulan doktoruydu.

"Sorun ne?" diye sordu Winnie doktor çıkmak üzereyken. Xavier yataktaydı. Doğrulup oturamayacak kadar güçsüz görünüyordu.

Onlara döndü. "Kalp krizi geçirdim. Sorun bu," dedi.

"Ah, hayır," dedi Winnie. "Buna ben sebep oldum. Balona gelincik getirip..."

Sözünü keserek, "Ben doksan altı yaşındayım," dedi. "Seni ukala kız. Sen kendini ne sanıyorsun? Tanrı mı? Ölüyorum çünkü yaşıyorum. Ve hiçbir şey de işe yaramıyor artık." Sonra yaklaşıp yatağının yanında durmalarını işaret etti.

Orada Winnie'yi büyük bir sürpriz bekliyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Mick.

Freddie buradaydı. Yaşlı adamın göğsünde uyuyordu.

"Bu senin, değil mi?" diye sordu Xavier o hışırtılı sesiyle. "Bunun sadece krema, Rus Havyarı ve kaz ciğeri yediğini biliyor musun? Ne kadar masraflı bir şey bu". Güldü. Sonra zorlukla soluk alıp vererek bir öksürük nöbetine girdi. Bu sırada göğsünde hoplayıp durmasına karşın Freddie istifini bozmamıştı. "Adı ne?" diye sordu.

"Freddie."

Adamın gözleri parladı. Memnuniyetle şaşkınlık karışımı bir

duyguyla gülümsedi. "Freddie," diye tekrarladı hayvanın parlak tüylerini okşarken. "Bilmeliydim."

Sonra dilini hafifçe çıkarıp kağıt kadar kuru görünen dudaklarını ıslatıp, başının kaldırarak Mick'in gözlerinin içine baktı. Fal taşı gibi açtığı gözleriyle dimdik bakıyordu. "Torunum hayvanları severdi," dedi. "Elbette hangi çocuk sevmez ki?" Ama onun hayvanlarla inanılmaz iyi anlaşırdı. Daha iki buçuk yaşında çağırdığı her hayvan yanına gelirdi. Ondandır korkmazlardı." Gözlerini kapatıp, yüzünde mutlu bir gülümseyişle düşüncelere daldı. "Ah, harika bir çocuktu." Sonra gözlerini açıp, Winnie'ye ters ters baktı. Ardından titreyen, kemikleri çıkmış elini ona doğru uzatarak, "Onun yerine kala kala buna kaldık. Bir kıza. Üstelik de çirkin."

Mick bu yorumdan hiç hoşlanmamıştı ama yine de yatağın kenarına ilişti. Ardından çok sakın bir tavırla açıklamaya girişti. "Efendim," dedi. "Buraya çağırdığınız için geldik. Ama bilmenizi istiyorum ki ben sizin torununuz değilim. Benim annem var. Ailem var. Cornwall'luyum ben."

Uzlaşılması olanaksız yaşlı adam gülümseyip, başını iki yana salladı. "Hayır," diye ısrar etti. "Sen benim torunumsun. Sen Michael'sın. Ama ben torunuma Freddie derdim. Ona benim adımları vermediler ben de onları kızdırmak için ikinci adıyla, babamın adıyla seslenirdim. "Kin dolu bir ifadeyle gülümsedi.

Mick, bu adam tarafından büyütülmediğine memnuniyet duyarak Winnie'ye baktı. İyi ki onunla bir şey paylaşmamışım. Ve Winnie'nin onun eline düşmüş olması ne acı.

Yaşlı adam parmağını hafifçe sallayarak ikisinin de biraz daha yaklaşmalarını istedi. Mick eğilince de, "Sen Michael Frederick Bollash'sın," dedi yaşlı adam. "Sanırım gece bitmeden de Altıncı Arles Dükü olacaksın."

"Dur, dur," dedi Mick hemen. "Bunu unutamam." Şaşkınlık için-

deydi. "Benim sevgi dolu bir annem vardı. Beni çok uzun süre emzirildiğini zaten doğumun da çok zor olduğunu anlatıp dururdu."

Kendini tutamayan Winnie, "Mick?" diye sordu. "Sence de adının Michael olması ve gelinciğine Freddie adını takman çok büyük bir tesadüf değil mi?"

"Evet." Her ikisine de kızgındı şimdi. "Öyle. Ama bir tesadüf. Başka anlamlar yüklemeye kalkmayın." Ama Winnie'nin yüzü ne baktığında kızın çoktan bu hikayeye inandığını fark etti. O da Dük'ün torunu olduğunu düşünüyordu. "Değilim," dedi ona. "Değilim."

Olmak istemiyordu. Her ne kadar Winnie kendisini daha rahat yaşatacak bir kocayı hak ediyorsa da çevresinde gördüğü bu saçma sapan serveti istemiyordu. O kendisini Cornwall'daki ailesine ait hissediyor, başka bir şey talep etmiyordu. Ayrıca da karşısında yatan bu yaşlı adamla arasında kan bağı olabileceğini düşünmek bile hoşuna gitmemişti.

Bu sırada bencil yaşlı adam, gözleri, hâlâ kapalı halde, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi anlatmaya koyuldu. "Torunumun sütannesini Kernevek'ti. Adını hatırlayamıyorum ama çocuğu süttten kesmiyordu bir türlü. Biz de onu kovduk. Son derce lakayt bir insandı. O da Cornwall'a geri döndü." Artık doğrudan Mick'e hitap ediyordu. "Ve doğumun gerçekten de zor oldu. Gelinim neredeyse ölecekti."

Yaşlı adam da inanıyordu.

Devam etti. "Sütanne Katolik'ti ve çok da dindardı. Çocuğu da Katolik yapacağından korktuk."

Gerçekten de Katolik olan Mick hâlâ ikna olmamıştı. Evet, bir sürü şey denk düşüyordu ama hikayede boşluklar da vardı. "Ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"İki buçuk," dedi Winnie. "Çocuk ortadan kaybolduğunda iki buçuk yaşındaymış Mick."

Dük devam etti. "Onu kadın aldı. Çocuğun kaçırılışından birkaç ay önce ona yol vermiştik. O sıralarda onun böyle bir şey yapmış olabileceği aklıma bile gelmedi ama şimdi gayet mantıklı geliyor. Bizim yanımıza gelmeden önce bir çocuğunu kaybetmişti. Evi, çocuğu nerede bulacağını, evin işleyiş biçimini gayet iyi biliyordu. Çocuk onunla seve seve gitmiş olmalı. Yıllar sonra onun giderken bizim korkunç bir aile olduğumuzu çocuğun çok daha iyilerini hak ettiğini söylediğini hatırladım." Güldü. "Düşünebiliyor musun? Cornish bir sütanne dükün soyundan gelen asil bir çocuğun kendi yanında Kernevek mutlu olabileceğini düşünüyordu." Başını iki yana sallayarak, "Ne aptallık," dedi. Uyuya kalmak üzereydi.

Vivian yemeğe kalmak isteyip istemediklerini sordu. Üzgün ve yalnız görünüyordu. Winnie kalmak isteyince de Mick karşı çıkmadı. İçlerinden birini sırayla geçimsiz hastanın yanında bırakarak yemeklerini yediler. Xavier birkaç kez uyandı ama çok fazla uyanık kalmıyordu. Çabucak bir şeyler istiyor, söyleniyor sonra da yeniden uyuya kalıyordu.

Sıra Winnie'deyken bir ara uyanıp onu görünce yaklaşmasını işaret etti. Yaklaşınca da yatağına vurup oturmasını istedi.

Winnie büyük bir tedirginlikle yatağın kenarına ilişti.

Tam o sırada Vivian adamın yemeğini getirdi. İçeri girdiği anda adamın dikkati de dağılmış oldu.

Winnie genç karısı yanıdayken adamın gözlerini onun üzerinden bir an bile ayırmadığını en başından beri fark etmişti. Kadına sürekli bir ilgiyle bakıyordu. Karısı da ona karşı hep nazikti. Sevgi dolu. İtaatkar. Su istediğinde örgüsünü bırakıp hemen getiriyor, çay istediğinde aşağı inip kendi demliyordu.

Kadın çıkınca yeniden Winnie'ye baktı. Sonra hışırtilı sesiyle, "Beni sevmiyor," diye fısıldadı. "Hiçbir zaman sevmedi." Dudağının kenarını hafifçe ısırdı. Şimdi yuvarlak, nemli gözleri yaşar-

mıştı ama yaşlar akıyor, gözaltlarındaki torbalarda birikiyordu. Elinin tersiyle silip, kendini toplamak için sahte bir kahkaha attı. Sonra da birkaç kez öksürerek kendine geldi. Uzanıp, gelinciği buldu. Garip ama birbirlerini bulmuş gibiydiler. Freddie adamın yanında olmaktan mutlu görünüyordu.

Hayvanın başını okşayarak, Winnie'ye, "Yıllarca hayatta en çok arzu ettiğim şeye gerçekten sahip olabilmek için çabalayıp durdum," dedi. Sonra başını iki yana sallayıp Winnie'yi hayrete düşürecek sözleri sarf etti. "Ama hayır. Hâlâ kendisini ondan uzaklaştırdığım adamı seviyor." Acı dolu bir ifadeyle ekledi. "Ona her şeyi verdim. O adamın verebileceği şeyin yüz kat bin kat fazlasını". Dudağını büktü. "En azından seviyormuş gibi yapabiliirdi..." Sonra bunları düşünmenin faydasızlığını fark edip sustu.

Onun asla acı çekmediği bir yaşamı olduğunu düşünmüş olması ne kadar garipti. Onun zengin, güçlü ve acımasız biri olduğu için yaşamın acılarından uzak kalabileceğini düşünmek ne aptalcaydı.

Gözleri Winnie'ninkilerle buluştu. O da elini elinin üzerine koydu. Adam başını bir kez salladı. Bu Winnie tam olarak emin olamasa da teşekkür ederim anlamına geliyordu galiba. Bir süre nemli gözleri onunkilere takılı kaldı. Sanki bir şeylere açmış gibi. Eğer Winnie bunun ne olduğunu bilse o an verirdi.

Sonra Milford Xavier Bollash'ın bakışları donuklaştı. Artık gözleri sonsuzluktan başka hiçbir şeyi göremezdi.

Uzanıp adamın gözlerini kapattı.

Ancak Mick yukarı çıktığında Freddie'nin de öldüğünü fark ettiler. Yaşlı adamla gelincik aynı anda dünyayı terk etmişlerdi.

Doksan altı yaşında olmasına ve herkesin ölümünün çok uzak olmadığını tahmin etmesine karşın son derece şok edici bir ge-

lişmeydi bu. Mick'le Winnie kalıp, en zor ilk yirmi dört saati geçirmesi için Vivian'a yardımcı oldular. Mick gerekli işleri halletmeye çalışıp, doktor çağır, uşaklara yapılması gerekenleri bildirirken Winnie de mutfaktaki Vivian'a brendi katılmış çay servisi yaptı.

Kocasının ölümüne pek o kadar da sarsılmış görünmüyordu. Bir hayli sessizdi. Özgürlüğün sessizliği olabilir diye düşündü Winnie.

Ancak aklı çok karışık olmalıydı. Çünkü saat gece yarısını geçip gitme zamanları geldiğini söyleyecekleri ana dek vermesi gereken zarfı hatırlamadı.

“Az daha unutuyordum. Ah, Tanrım. Öldüğünde bunu size vermemi istedi Sadece bugün... Anlıyorsunuz ya. Bugün öleceğini beklemiyordum.”

Zarfı Mick'e uzattı. Ölü adamdan bir mektup.

Üçü arka plandaki fiskiyeden akan suyun şırıltısını dinleyerek bir süre öylece durdular. Sonra Mick yan taraftaki kadife sandalyelerden birine oturmak zorunda olduğunu hissetti.

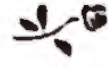
“Aman Tanrım,” dedi okuduğu mektubu Winnie'ye uzatırken.

Ben, Milford Xavier Bollash, Beşinci Arles Dükü, bu gece, yani on dokuz mayıs bin sekiz yüz doksan sekiz tarihinde, Uelle Şatosu'na gelen şahsın, oğlum Phillip Samuel Bollash'ın oğlu, torunum Michael Frederick Edgerton olduğunu bildiririm. Kendisi benim mirasçım olduğundan ölümümün ardından Arles dükaliğindeki bütün mallar ve unvanlarla birlikte Sissingley Markiliği, Berwick Vikontluğu, Meadborrow Vikontluğu, Berchester Bartonluğu unvanlarının da sahibi olacaktır.

Mektup dünkü tarihi taşımaktaydı ve üzerinde Dük'ün müh-
rûyle imzası vardı. Ayrıca aralarında College of Arms'ın Baş-
kanıyla bizzat İçişleri Bakanının da bulunduğu dört şahidin de
imzası yer alıyordu.

O gece Mick rüyasında bacaklar görmüştü. Çok garip bir rü-
yaydı bu. Güzel, güçlü bacaklar. Erkek bacakları, kadın bacakla-
rı. Sevilen bacaklar. Kaybettiklerinin bacakları. Yeni, garip ba-
caklar. Ve tüm bu bacaklar öylesine yüksekti ki ne kadar zıplarsa
zıplasın ancak dizlerine erişebiliyordu.

Son Söz

Winnie dük olmasına karşın yine de Mick'le evlendi.

Düğün için Cornwall'a gittiler ve orada küçük bir törenle evlendikten sonra Mick'in teyzesinin evindeki neşe dolu yemeğe katıldılar. Mick'in ailesi gerçekten çok kalabalıktı. İki amca, üç teyze, iki kuzen, on iki kardeş. Ancak bir kardeşi üçüncü çocuklarına hamile olan karısını doğum çok yaklaştığı için bırakamadığından gelememişti. Düğün daha sonra Kernevek usulü danslarla, sımsıcak kahkahalarla sürdü.

Kaçınılmaz olarak Winnie, Mick'in kardeşlerine zerre kadar benzemediğini fark etmişti. Hepsinden en az on santim uzundu. Hepsi kahverengi gözlü, ona nazaran soluk tenliytiler. Ama hiç kimse bunun farkında değildi. Çünkü onu taparcasına seviyorlardı. O da ailenin henüz haylazlık çağını geçmemiş en küçük üyesinden kendisinden sonra gelen, utangaç kız kardeşine kadar hepsine düşküdü.

Bu arada hiç kimse Winnie'nin birkaç konuğunun – Milton, baloda yeniden karşılaşp bu kez bağlantıyı koparmadığı birkaç arkadaşı – gerek ona gerekse de yeni kocasına neden 'ekselansları,' diye hitap ettiğini fark etmemişti.

Genelde Londra sosyetesinde yeni dükün geline karşı son derece resmi ve mesafeli tavırlar sergilemesi gerektiği düşünülürdü. Bu gelenekselleşmiş bir tavidir. Ama yeni dük eski dük gibi davranmaya hiç de hevesli olmadığını gösterdi. Çok kısa

zamanda insanlar yeni lordun ailesini, özellikle de karısını her şeyin üstünde tuttuğunu, ayrıca köpekleri özellikle de terrier'leri çok sevdiğini öğrendiler. Evliliklerinin beşinci haftasında ünlü Reverend Russell'lardan birkaç tane edinmişti bile.

Londra'da Mick yeni adıyla resmi evlilik belgelerini imzaladı. Bu işlem sırasında karısının isminde en ufak bir değişiklik olmaması oldukça komik olmuştu. Yalnızca adının başına Arles Düşesi unvanın eklenmişti o kadar. Ayrıca yeni dük dul düşese kocasıyla birlikte oturduğu Londra'daki evin de kullanım hakkını vermişti. Orada oturmak istediği sürece kalabilir kaydıyla. Mick'e göre hiçbir yakını başını sokacak bir yer bulma derdi yaşamamalıydı. Ayrıca Londra'daki herkesi çok şaşırtacak biçimde Cornwall'da Tremore soyadını taşıyan bir aileye – dükaliğin dört küçük mülkünün kullanım hakkını verdi.

Neticede, Sissingley Markisinin tek kızı Winnie Bollash için inanılması güç şeyler meydana gelmiş oldu. Yalnızca aşık olup evlendiği adam Arles Dükü olmakla kalmamış, babasının kuzenine bir şekilde kaptırdığı ailesinin evine, yani Uelle Şatosuna, kocasıyla birlikte yaşamayı seçtiği yere, geri, dönmüştü.

Mick, Cockney aksanıyla ilgili hazırladığı bir yazıyı Pygmalion efsanesini temel alan bir oyun hazırlığı içindeki bir yazara göstermek üzere Londra'ya giden Winnie'nin dönmesini nehir kenarındaki gezinti yerinde dolaşarak bekliyordu.

"Mick!" diye bağırdı Winnie arabası köprüyü geçer geçmez." Mick! Gel de bak!" Arabacıyı nehrin hemen yanında durdurmuştu. "Bak ne aldım!" Mick iyice yaklaşıncı da önceden tasarladığı cümleyi söyledi. "Herkes bazen sihir yapabilir."

Sonra kapıyı açmayı bile bekleyemeyerek camdan küçük, sevimli köpek yavrusunu uzattı.

Ah! Bir melez terrier!" dedi. "En sevdiğim."

“Hayır, küçük Magic.”

Ardından kapıyı açıp Mick’i görünce olanca gücüyle havaya zıplayan köpeği serbest bıraktı.

“Magic!” dedi Mick. Köpek de eski sahibini gördüğüne en az Mick kadar sevinmişti.

Winnie arabadan inerken, “Sadece ziyarete geldi,” dedi. “Rezzo satmıyor onu. Ama bir yavrusunu düğün hediyesi olarak bize verdi.” Yavru köpeği Mick’ten alıp, onun yanında zıp zıp zıplayan Magic’le daha rahat oynamasını sağladı. Köpeği burnuna yaklaştırıp, karnını okşadı. “Ahh, harika kokuyor.” Yavru köpeğin karnını okşayıp gülerken hayvan da başını arkaya atıp, Mick’e bakıyordu. “Magic’in yavrusu bu.”

Mick başını salladı. Yanıt veremeyecek kadar mutluydu.

“Hesaplarla aran nasıl?” diye sordu. Bu günlerde hesaplara gömüldüğünü biliyordu.

Başını kaldırdı. Aslında hem o hem de Winnie mülkleri yönetmek için bilinmesi gerekenleri yüzeysel de olsa öğrenmişlerdi. Mick bir hata yapmamak için saatlerce kitaplara gömülmüştü. “Giderek daha çok şey anlıyorum,” dedi. “Aslında her şey gelincik yetiştirmeye benziyor. Önce kimin kim olduğunu ve sınırlarının hangi noktaya kadar uzandığını öğrenmen gerekiyor. Sonra da hangi mülkü kimin sorumluluğuna devredebileceğine karar vermeye geliyor sıra. Yavaş yavaş öğreneceğiz.”

Köpeklerle oynayan Mick’i izledi. Üzerindeki ısmarlama giysiyle –giysilerini terziye özel olarak diktirmeyi çok sevmiş, tüm gard robunu bu şekilde oluşturmuştu- ve yep yeni sorumluluklarıyla ne kadar da rahat diye düşündü. Ama yine de zaman zaman acaba eski ekmeğini taştan çıkardığı o fakirlik günlerini özleyormu düşünmekten de kendini alamıyordu. Durup dururken bunu Mick’e sormaya karar verdi. “Mutlu musun Mick? Gerçekten mutlu musun?”

Mick şaşkınlıkla ona dönüp, "Sen değil misin?" diye sordu.

"Ben mi?" Gülerek, "Cennete indim ben. Sadece endişelendim biraz," dedi.

"Neden, Win? Seni seviyorum. Seninle olmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu değil. Buradaki hayatı..."

Mick göz kırparak, "Bir tanem buradaki hayat muhteşem," dedi. "Kermecek annemin sevgisiyle büyüdüm, sonra da büyük babamın parasına ve nehir kenarındaki bir şatoya kavuştum. Kollarımda da sen varsın. Daha ne olabilir ki?"

"Şey, yalnızca tek bir şey," dedi. Biraz heyecanlıydı. Kendi kendine gülümseyerek, "Adetim gecikti, Mick," dedi.

Mick'in gözlerini fal taşı gibi açarak, "Ah," dedi. "Ah, tatlım bu muhteşem."

"Gerçekten mi?"

"Ke-sin-lik-le."

Winnie kahkahayla gülerken kendisini sımsıkı sarıp göğsüne yaslayan Mick'e büyük bir zevkle sarıldı.

"Mmmm," dedi Mick yüzünü saçlarına gömerken. "Çok çocuk istiyorum. Ben çok büyük bir aileden geliyorum. O kadar büyük ki iki aile bile sayılabilir. Mmmm." Burnunu saçlarına biraz daha sürttü. "Bu harika, Win. Gerçekten harika."

Bir insan daha mutlu olabilir mi acaba diye düşündü Winnie. Bundan daha iyi bir şey olabilir mi hayatta?

Sonra Mick dudaklarını kulağına götürüp, bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Seninle çok mutluyum, la, la..." Uydurma bir şarkı. Yalnızca kendisi için uydurulan bir şarkı.

Gece her ikisinin de alışkın olmadıkları kadar büyük yatak odasındaki yeni yataklarında yatarlarken Winnie karanlıkta, "Yeni-den bıyık bırak," dedi.

Yanında yatan Mick hiç karşılık vermedi. Winnie ilk anda adamın kendisini duymadığını düşündü. Pencereden süsülen ay ışığında gözleri kapalı, öylece yatıyordu. Son derece sakin, huzur verici bir geceydi. Odanın incecik perdeleri açık pencereden süzülen tatlı rüzgarda usul usul dans ediyordu. Perdeler ay ışığının Mick'in yüzünde dalgalanmasına neden oluyordu. Winnie bir süre duyup duymadığına karar veremeden yüzünü inceledi. Bu sırada Mick'in dudaklarının ucunda küçücük, belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Sonra başını ona doğru çevirip, bir gözünü açarak ona baktı. Sonra yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Ardından başını çevirip, gözünü yeniden kapattı. Bu sırada Winnie ona bakmayı sürdürüyordu.

Sonra gözleri hâlâ kapalıyken, "Peki yeniden bıyık bırakırsam karşılık olarak ne alacağım?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Bir fikrim var."

"Neymiş?"

"Duvarın üzerine çıkacaksın Win. Ve geceliğini de yukarı kaldıracaksın. Kalçalarına kadar. Sonra arkayı dönüp, geçen sefer yaptığın gibi başını duvara yaslayacaksın. Ben de gelip bacaklarını öpeceğim. Ama beni durdurma hakkın olmayacak. On dakika boyunca ne istersem yapacağım. Bunu yaparsan ben de yeniden bıyık bırakırım. Sadece senin için."

"Hayır," dedi gülerek. Biraz şaşırılmıştı. "Artık evliyiz. Böyle şeyler yapmamıza gerek yok artık."

Yeniden başını çevirip, uykulu tek gözünü açtı. "Winnie, sanırım bu konuda neyin yapılabileceğini bana bırakman daha doğru olur. En azından bir süre daha." Odanın mor – gri karışımı loşluğunda başını salladığını gördü. Yüzü son derece huzur doluydu.

Yüzündeki bu belli belirsiz gülüşü nasıl adlandırabilirdi ki? Aklına yalnızca hain, yaramaz, muzır kelimeleri geliyordu.

Sonra gölgeli yüzüyle, "Şimdi sen öğrenci ben öğretmen olacağım," dedi.

Winnie hiçbir şey söylemeyince de başını çevirip, bu kez iki gözünü birden açarak, aynı muzır ifadeyle, "Ne bekliyorsun, bir tanem?" diye sordu. "Hadi. Duvara yürü."

Kıpırdamadı.

Bunun üzerine Mick onu dirseğiyle dürtüp, "Bıyık bırakmamı istiyor musun istemiyor musun?" diye sordu.

"Şey..." Bu hileli bir soruya benziyordu." Şey, evet."

"Tamam o zaman. İstedğin olacak. Ama şimdi çıkarsan." Onu bir kez daha itti. Ciddiydi. "Duvara, Win. Ve seni bir kez daha uyarıyorum." Eğilip kulağına fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. Winnie dudaklarının sıcaklığını hissederken o, "Bacaklarını arkadan kalçana dek öpeceğim," diye fısıldıyordu. "İstedğim her yerini de. On dakika boyunca."

Winnie yastığında ağzını açmadan öylece bekledi. Tam iki saniye boyunca. Sonra kahkahayı basıp, "On beş!" dedi. Ardından fikrini değiştirdi. "Hayır, yirmi!"

Ah, artık ne kadar güzel pazarlık yapıyordu.

Addison Bollash
(4. Arles Dükü)
D. 1781, ö. 1884

Frederick Bollash
d. 1782, ö. 1810

kardeşi

Lionel Phillip
(Dük'ün oğlu olması
nedeniyle marki)
d. 1811, ö. 1884

Milford Xavier
(5. Arles Dükü)
d. 1807, ö. 1898

kuzeni

Edwina Henrietta
d. 1868

babasının
kuzeninin
oğlu

Phillip Samuel
d. 1836, ö. 1871

Babasının kuzeninin torunu

Michael Frederick
(6. Arles Dükü)
d. 1867

Teklif

"Ivory olağanüstü bir yazar."
Minneapolis Star-Tribune

Yarattığı heykele aşık olan bir kadın. Sevdiği için her şeyi göze alan bir erkek.

Edwina, ıslah edilmesi mümkün olmayan Mick Tremore'u yalnızca altı haftada (Xavier'in vereceği yıllık baloya kadar) bir asilzadeye çevirebileceğine dair bahse girmiştir. Her ne kadar dilbilimci yanı bu işin altından kalkacağını söylese de adamın delici bakışlarının etkisinden kurtulup kurtulamayacağından pek emin değildir.

Londra'nın dış mahallelerinden birinde yaşayan Mick dış görünümünün son derece aldatıcı olduğunu gayet iyi bilir. Mükemmel bir İngiliz leydisi olan Edwina ise buna önem veriyor gibi görünmektedir ama içinde serbest kalmayı bekleyen tutkular gizlidir. O Mick'i cemiyete girmesi için hazırlarken, Mick de Edwina'yı kalbindeki yeri alması için hazırlamaktadır... Ve de yatağındaki.

"Ivory her zamanki gibi okurlarını büyülüyor."
Publishers Weekly

"Günümüzün en yetenekli tarihi aşk romanı yazarlarından."
Knight-Ridder News Service

